Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexandre; Alexander Dumas.
Titel | Title:	Greven af Monte-Christo : Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 5-6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Kunstforlaget "Danmark", 1912
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 3 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

5te Del.

København.
Kunstforlaget »Danmark«.
(Bogforlaget).
— 1912. —

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Anklagen.

Hr. d'Avrigny bragte Embedsmanden til sig selv igen, men han saa ud, som om han var et Lig, lige saavel som Barrois.

»Aa, Døden er i mit Hus!« raabte Villefort sukkende.

»Sig hellere Forbrydelsen!« svarede Doktoren.

»Hr. d'Avrigny, De kan ikke forestille Dem, hvad der foregaar i mig i dette Øjeblik — Rædsel, Smerte og Vanvid!«

»Jo,« sagde d Avrigny med højtidelig Fatning, »men jeg tror, at det nu er Tid at sætte en Dæmning for denne Dødens Strøm. Jeg for mit Vedkommende føler mig ikke i Stand til at bære saadanne Hemmeligheder, uden Haab om en Hævn for Samfundet og for Ofrene.«

»I mit Hus, i mit Hus!« mumlede Villefort med sky Blikke.

»Nuvel, Hr. Prokurør, vær Mand. Lovens Fortolker, respekter Dem selv ved at haandhæve Loven og bringe et fuldstændigt Sonoffer!«

»De forskrækker mig, Hr. Doktor! Bringe et Offer, siger De?«

»Jeg har udtalt Ordet!«

»De har nogen mistænkt?« spurgte Villefort ængstelig.

»Jeg har ingen mistænkt!« svarede Doktoren. »Døden banker paa Deres Dør, den træder ind, og den vandrer ikke i Blinde, men med Forudberegning fra et Værelse til et andet. Jeg er den paa Sporet. De har i Deres Hus, maaske i Deres Familie, en af hine skrækkelige Aander, hvoraf hvert Aarhundrede frembringer en. Historien nævner flere Kvinder, der har været unge og skønne, og paa hvis ædle Pander der har blomstret den samme Uskyld og Ungdom, som vi genfinder paa den Skyldiges Pande i Deres Hus.«

Villefort stønnede højt, foldede Hænderne og betragtede Doktoren med en bedende Mine. Men Doktoren vedblev uden Barmhjertighed og uden at agte paa Villeforts Angst:

»Der er en gammel Grundsætning, som siger: Efterforsk, hvem Forbrydelsen har kunnet gavne!«

»Doktor, Doktor!« raabte Villefort, »Hvor ofte er ikke den menneskelige Retfærdighed bleven ledet paa Vildspor

ved disse uheldsvangre Ord? Jeg ved det ikke, men jeg tror, at denne Forbrydelse maa falde tilbage paa mig selv og ikke paa Ofrene. Under alle disse Ulykkestilfælde aner jeg kun en Ulykke for mig selv!«

»O, Menneske, du mest egenkærlige af alle Skabninger!« mumlede d'Avrigny, »som stedse tror, at Jorden drejer sig, at Solen skinner og at Døden rammer alene for hans Skyld. Og de, som har mistet Livet, Hr. og Madame de St. Meran, Hr. Noirtier —«

»Hvad siger De?« afbrød Villefort ham, »Hr. Noirtier?«

»Javel! Tror De da, at det var beregnet paa den stakkels Barrois! Nej han er død for en anden. Limonaden var bestemt for Hr. Noirtier, den stakkels Tjener har kun tilfældigvis drukket af den. Barrois døde, men Hr. Noirtier skulde skulde være død i Stedet.«

»Men saa maatte min Fader jo ogsaa være død, da han har drukket af den samme Limonade!«

»Jeg sagde Dem allerede hin Aften, da Madame de St. Meran var død, at hans Legeme er vant til denne Gift, og at den Dosis, der slet ikke virker paa ham, er dræbende for enhver anden. Morderen ved nu ret vel, at Brucin er en stærk Gift, men ingen, og altsaa heller ikke Morderen, ved, at jeg i et Fjerdingaar har behandlet Hr. Noirtier med Brucin.«

»Min Gud!« mumlede Villefort og vred sine Hænder.

»Følg Forbrydelsens Gang. Den dræber først Hr. de St. Meran.«

»Aa, Doktor!«

»Jeg kunde gerne sværge derpaa, thi det, man har fortalt mig om Symptomerne ved hans Død, stemmer fuldkommen overens med det, som jeg med egne Øjne har set. Den dræber først siger jeg, Hr. de St. Meran, derpaa Madame de St. Meran; der var nemlig en dobbelt Arv at hente!«

Villefort lyttede med stigende Forventning til Doktorens Ord og tørrede Angstsveden af sin Pande.

»Videre! Hr. Noirtier havde tidligere gjort et Testamente, som var imod Deres Families Interesse og til Fordel for de Fattige; men lod ham altsaa gaa, da man ikke havde noget at vente fra ham. Men næppe har han tilintetgjort det første Testamente og opsat et andet, saa gaar man ham straks til Livs, sandsynligvis af Frygt for, at han maaske endnu kunde faa i Sinde at opsætte et tredie. Det var nok i Forgaars, saa vidt jeg ved at Testamentet blev udfærdiget, og man har altsaa ikke spildt Tiden!«

»Naade, Naade!« raabte Villefort.

»Ingen Naade, min Herre! Lægen har en hellig Sendelse paa Jorden, og for at opfylde den, maa han stundom stige

op til Livets Udspring, stundom stige ned til Dødens mest hemmelighedsfulde Afgrund. Er Forbrydelsen begaaet, saa er det ligefrem Lægens Pligt at paavise den.«

»Naade for min Datter Valentine!« stammede Villefort.

»De selv hendes Fader, har nævnt Forbrydersken!«

»Naade for Valentine! Hører De, Doktor! Hvad De der siger mig, er umuligt. Jeg kunde lige saa godt anklage mig selv. Valentine? Dette rene Hjerte? Denne Uskyldighedens Engel?«

»Ingen Naade, Hr. Prokurør! Forbrydelsen er tydelig nok bevist. Frøken de Villefort har indpakket den Medicin, som blev sendt til Hr. de St. Meran, hun har tillavet den Drik, som Madame de St. Meran nød. De døde begge. Frøken de Villefort har taget Karaflen fra Barrois, da man sendte ham i Byen, og det er ved et Under, at Hr. Noirtier er bleven reddet. Ja, Frøken de Villefort er den Skyldige, hun er Giftblandersken! Hr. Generalprokurør! Jeg anklager Frøken Valentine de Villefort. Gør Deres Pligt!«

»Doktor! Jeg modsiger Dem ikke mere, jeg forsvarer mig ikke mere, men skaan mit Liv, skaan min Ære!«

»Hr. de Villefort!« sagde Doktoren med stigende Heftighed »der gives Omstændigheder, under hvilke jeg tilsidesætter alle menneskelige Hensyn. Naar Deres Datter havde udøvet den første Forbrydelse, og jeg havde mærket, at hun pønsede paa en ny, saa vilde jeg have sagt til Dem: Straf hende selv, indeluk hende i et Kloster, hvor hun kan tilbringe sin øvrige Levetid med Graad og Bøn Dersom det var den anden Forbrydelse, vilde jeg sige: Se her, Hr. Villefort, her er en Gift, som Giftblandersken ikke kender, og som dræber hurtig som Lynet; befal hendes Sjæl Gud i Vold og giv hende Giften for at redde Deres Ære og Deres eget Liv. Men hun har set tre Mennesker kæmpe mod Døden, hun har knælet ved tre Lig. Til Bøddelen med Giftblandersken! Til Bøddelen med hende! De taler om Deres Ære! Gør, hvad jeg siger Dem, Hr. de Villefort, og De redder den!«

Villefort sank paa Knæ.

»Aa hør!« raabte han, »jeg har ikke den Styrke, som De besidder, eller rettere sagt, den, som De ikke vilde have, dersom Sagen vedkom Deres Datter Madeleine!«

Doktoren blegnede.

»Tag Dem i Agt!« sagde d'Avrigny. »Den Død, som har truet Deres Fader, kan træffe Dem selv, Deres Kone og maaske Deres Søn!«

Villefort greb krampagtig Doktorens Haand og raabte med skælvende Stemme:

»Hør mig! Gør, hvad De vil, men jeg siger Dem, min

Datter er uskyldig. Slæb os for Domstolen, og jeg vil endnu sige: Min Datter er uskyldig. Der er ingen Forbrydelse i mit Hus, jeg vil det ikke! Forstaar De mig? Hvad angaar det Dem, hvis jeg bliver myrdet? Er De min Ven? Er De et Menneske? Har De et Hjerte? Nej — De er Læge! Nuvel, jeg siger Dem det, jeg overlever ikke min Datter i Bøddelens Hænder! Aa, skrækkelige Tanke, som gør mig vanvittig! — Og dersom De tog fejl, Doktor, dersom min Datter ikke var Morderske! Dersom jeg en Gang kom, bleg som et Genfærd, og sagde til Dem: Morder, du har ombragt min Datter! — Hør! Jeg er en Kristen, men dersom det skete saaledes, jeg vilde tage Livet af mig!«

»Godt,« sagde Doktoren efter et Øjebliks Tavshed, »jeg vil vente.«

Villefort betragtede ham, som om han endnu ikke rigtig troede ham.

»Men,« vedblev Avrigny med langsom og højtidelig Røst, »dersom nogen i Deres Hus bliver syg, eller dersom De føler Dem selv angrebet, saa send ikke Bud efter mig, thi jeg kommer ikke. Jeg vil dele denne skrækkelige Hemmelighed med Dem, men jeg vil ikke, at mine Samvittighedsnag skal tiltage i samme Grad, som Forbrydelsen og Ulykken tiltager i Deres Hus.«

»De forlader mig altsaa, Doktor?«

»Jeg kan ikke følge Dem længere, ellers vilde jeg først kunne standse ved Foden af Retterstedet. Der vil fremkomme nye Opdagelser, som vil gøre Ende paa dette frygtelige Sørgespil.«

»Et Ord endnu, Hr. Doktor! De trækker Dem tilbage og overlader mig til det skrækkelige i min Stilling. Men hvad vil man sige om den gamle Tjeners pludselige Død?«

»De har Ret!« sagde d'Avrigny. »Ledsag mig ned ad Trappen.«

Doktoren gik foran, Hr. de Villefort fulgte ham. Tjenestefolkene stod forskrækkede og ængstelige paa Gangen og Trappen, hvor Lægen skulde ned ad. Hr. d'Avrigny talte nu saa højt, at de alle kunde høre det.

»Ja, Hr. de Villefort,« sagde han, »den gamle Barrois har i de sidste Aar ført et altfor stille Liv; det er naturligt, at han, der tidligere har ført et saa bevæget Liv, og som har rejst med sin Herre baade til Hest og til Vogns gennem hele Europa, maatte gaa til Grunde ved denne ensformige Tjeneste omkring en Lænestol. Hans Blod var blevet for tykt, han var desuden fuldblodig og er saaledes blevet ramt af et pludseligt Slagtilfælde. Desværre er jeg kommet forsent.«

Derpaa tog d'Avrigny Afsked, idet han ganske sagte tilføjede:

»Sørg for, at Koppen med Violsirupen bliver kastet bort!« Og uden at berøre Villeforts Haand eller sige et Ord mere, bortfjernede Doktoren sig hurtigt, ledsaget af Tjenestefolkenes Klager og Taarer.

Den samme Aften var alle Villeforts Tjenestefolk samlede i Køkkenet, og efter en lang Raadslagning imellem dem, bad de alle om Tilladelse til straks at maatte forlade deres Tjeneste. Der hjalp ingen Forestillinger, ingen Løfter om højere Løn; de svarede paastaaelige: Nej, nej, vi vil bort herfra, fordi Døden er i Deres Hus!« Og saaledes tog de Afsked, idet de endnu ytrede en levende Beklagelse over at maatte forlade et saa godt Herskab, men især en saa god, blid og velgørende Dame som Frøken Valentine. — Ved disse Ord betragtede Villefort sin Datter. Hun stod og græd.

Disse Taarer rørte ham dybt; og besynderligt nok, da han med denne Følelse betragtede sin Kone, forekom det ham, som om der gled et flygtigt, mørkt Smil over hendes Læber.

ANDET KAPITEL.

Den samme Dags Aften, da Greven af Morcerf beskæmmet og forbitret havde forladt Baron Danglars, kom Hr. Andrea Cavalcanti i sin bedste Pynt, med blændende hvide Handsker til Hr. Danglars. Efter at de sædvanlige Hilsener var udvekslede, fandt den unge Mand Lejlighed til at trække sig tilbage med Danglars til en Vinduesfordybning, og der tolkede han sit Hjertes Følelser.

Siden sin Faders Afrejse — havde han sagt — havde han fundet en saa venlig Optagelse i Bankierens Familie, at han følte sig overbevist om, at Frøken Danglars' Besiddelse vilde begrunde hans Lykke.

Danglars hørte med største Opmærksomhed; han havde ventet denne Erklæring allerede for nogle Dage siden, og da den nu endelig kom, straalede hans Øjne lige saa meget af Glæde, som de var blevne formørkede ved Hr. Morcerfs Erklæring.

Desuagtet vilde han ikke antage det unge Menneskes Forslag uden at forelægge ham nogle Samvittighedsspørgsmaal.

»Skulde De maaske ikke endnu være lidt for ung til at tænke paa at gifte Dem, Hr. Andrea?« spurgte Danglars.

»Aa nej,« svarede Cavalcanti, »jeg finder det i det mindste ikke. I Italien gifter fornemme Herrer sig i Almindelighed meget tidlig, og jeg finder denne Skik meget priselig; Livet er underkastet saa mange Omvekslinger, saa man maa gribe Lykken, naar og hvor den tilbyder sig.«

»Velan, min Herre,« sagde Danglars, »lad os antage, at Deres ærefulde Tilbud er lige saa vel efter min Kones og min Datters Ønske, som efter mit, med hvem skal vi da afgøre de pekuniære Anliggender? Jeg antager, at i en saa vigtig Sag maa kun Fædrene have den afgørende Mening om deres Børns Lykke.«

»Min Fader er en forstandig Mand,« svarede Andrea, »der har ofret mig sin hele Forsorg. Han har sandsynligvis forudset, at jeg vilde blive i Frankrig, og har derfor ved sin Afrejse efterladt alle mine Legitimationspapirer, og dertil en Skrivelse, i hvilken han sikrer mig, i det Tilfælde, at jeg gør et Valg efter hans Ønske, Hundredeoghalvtredsindstyve Tusind Livres i Renter. Det er, saa vidt jeg kan dømme, Fjerdedelen af min Faders Indkomster.«

»Og jeg,« bemærkede Danglars, »har altid haft i Sinde at give min Datter fem Hundrede Tusind Francs i Medgift; desuden er hun min eneste Arving.«

»Altsaa,« sagde Andrea »vil De se, at det lader sig meget godt gøre, forudsat at Baronessen og Frøken Eugenie ikke afviser mit Tilbud. Det er forøvrigt ikke umuligt, skønt jeg nok ved, at det ikke vil være nogen let Sag, at formaa min Fader til at give mig hele Kapitalen i Stedet for Renterne, og i Deres Hænder vilde disse to eller tre Millioner sikkert indbringe ti Procent.«

»Jeg modtager ellers aldrig Penge til mere end fire Procent, men min Svigersøn vil jeg give fem, og vi vil senere dele Gevinsten.«

»Det er fortræffeligt, Svigerpapa!« raabte Cavalcanti, hvis simple Sprog stundom frembrød, uagtet al hans Anstrengelse for at skjule det under en aristokratisk Fernis. Men han fattede sig hurtigt og sagde:

»Tilgiv, Hr. Baron! De ser, at Haabet alene er nær ved at gøre mig forrykt, hvad vil Opfyldelsen da ikke gøre?«

Danglars, der, uden at han selv mærkede det, betragtede Sagen som en Pengeforretning, svarede derfor:

»Men dersom Deres Fader nu ogsaa virkelig skulde nægte Dem hele Kapitalen, saa er der dog en Del af Deres Formue, som han ikke kan forholde Dem, nemlig Deres Mødrenearv.«

»De har Ret! Arven efter min Moder, Oliva Corsinari.«

»Og hvor meget kan den vel beløbe sig til?«

»Min Tro,« sagde Andrea, »jeg forsikrer Dem, min Herre, at jeg aldrig har bekymret mig derom, men jeg tænker, at der er vel et Par Millioner.«

Danglars følte den overvældende Glæde, som den Gerrige, der genfinder en tabt Skat, eller som den Druknende, der pludselig føler fast Grund under Fødderne.

»Velan, min Herre,« sagde Andrea, idet han gjorde en ærbødig Kompliment for Baronen »tør jeg haabe?«

»Haab, min Herre, og vær overbevist om, at dersom der ikke indtræffer nogen Forhindring fra Deres egen Side, saa kan Sagen betragtes som afgjort.«

»Aa, De opfylder mig med Glæde, Hr. Baron!«

»Men — hvor kan det være,« spurgte Danglars eftertænksom, »at Greven af Monte-Christo, denne Deres Beskytter i Pariserverdenen, ikke kom med Dem for at gøre dette Tilbud?«

Andrea rødmede umærkeligt.

»Jeg kommer lige fra Greven,« sagde han, »han er ubetinget en fortræffelig Mand, men han har dog mange Særheder. Han har endogsaa sagt mig, at han troede ikke, at min Fader vilde betænke sig paa at give mig Kapitalen i Stedet for Renterne, og han har lovet mig at interessere sig derfor; men han erklærede mig tillige, at han aldrig vilde paatage sig den Ansvarlighed som medfølger med et Ægteskabstilbud; desuagtet vilde han i dette Tilfælde forbeholde sig at besvare Deres Spørgsmaal, skønt han ikke vilde foretage noget afgørende Skridt.«

»Nuvel, det er ogsaa godt.«

»Og nu,« sagde Andrea forbindtlig smilende, »efter at jeg har talt med Svigerfaderen, maa jeg henvende mig til Bankieren.«

»Og hvad ønsker De af ham?« spurgte Danglars smilende.

»Jeg vil i Overmorgen have omtrent fire Tusinde Francs at hæve hos Dem. Men nu har Greven, som vel har indset, at den kommende Maaned vilde medføre flere Udgifter, end mine smaa Ungkarle-Indtægter er tilstrækkelige til at dække, givet mig denne af ham selv underskrevne Anvisning paa tyve Tusinde Francs. Er det Dem belejligt?«

»Aa,« sagde Danglars, idet han stak Anvisningen i Lommen, »mod saadanne Papirer giver jeg Dem en Million, dersom De ønsker det. Bestem selv Tiden, saa skal en af mine Kasserere udlevere Dem de tyve Tusinde Francs, saa vel som de fire Tusinde, der er forfaldne i Overmorgen.«

»Nuvel, i Morgen Formiddag Klokken ti dersom jeg tør bede. Jo før, jo hellere, jeg har i Sinde at gøre en lille Landrejse i Morgen.«

»Meget vel, Klokken ti skal De have Pengene. Bor De endnu i »Hotel des Princes«?«

»Ja.«

Den næste Morgen Klokken ti var de fireogtyve Tusinde Francs i den unge Hr. Cavalcantis Hænder. Han gik ogsaa

virkelig ud og efterlod to Hundrede Francs til Caderousse.

Med denne Udflugt havde Andrea især til Hensigt at undgaa sin farlige Ven; han kom derfor først sent hjem om Aftenen. Men han var næppe kommet ind ad Døren, før Portneren kom ham i Møde med Huen i Haanden og sagde:

»Naadige Herre, han har været her!«

»Hvem?« spurgte Andrea skødesløst, som om han havde glemt den, som han tværtimod meget godt erindrede.

»Han, som Deres Ekscellence giver en Rentepenge.«

»Naa,« sagde Andrea, »min Faders forhenværende Tjener. De har vel altsaa givet ham de to Hundrede Francs, som jeg havde efterladt til ham?«

»Ja, Deres Ekscellence.« — Andrea lod sig kalde Ekscellence. — »Men han vilde ikke modtage dem,« svarede Portneren.

Andrea blegnede, men paa Grund af Mørket kunde Portneren ikke se det.

»Hvorledes?« sagde Andrea med usikker Stemme. »Han vilde ikke modtage dem?«

»Nej, han vilde tale med Deres Ekscellence. Jeg sagde ham, at De var gaaet ud men han vilde i Førstningen ikke tro det; tilsidst lod han sig dog overbevise og gav mig dette forseglede Brev, som han havde hos sig.«

»Andrea læste ved Lygteskinnet:

»Du ved, hvor jeg bor; jeg venter dig i Morgen Klokken ni!«

Andrea undersøgte Seglet for at se, om Brevet ikke havde været aabnet, eller om ingen nysgerrige Blikke kunde være trængt ind i det; men det var saa omhyggelig sammenlagt, at man umulig kunde have læst det, uden at bryde Seglet.

»Det er godt!« sagde han derpaa højt. »Stakkels Gamle, det er en god, ærlig Sjæl!«

Portneren følte sig meget opbygget ved disse Ord og vidste ikke, hvem han skulde beundre mest, den unge Herre eller den gamle Tjener.

»Spænd hurtig for og kom saa op paa mit Værelse!« sagde Andrea til sin Tjener.

Den unge Mand var næppe kommet op paa sit Værelse, før han brændte Caderousses Brev.

Snart derefter kom Tjeneren ind.

»Du har omtrent samme Figur som jeg, Pierre,« sagde han til ham.

»Jeg har den Ære, Ekscellence!« svarede Tjeneren.

»Har du ikke faaet et nyt Livré i Gaar?«

»Jo, naadige Herre.«

»Jeg har et Stævnemøde med en lille Pige, som jeg ikke

vil sige mit Navn eller hvem jeg er. Laan mig dit Livré, for at jeg kan tilbringe Natten i en Gæstgivergaard.«

Pierre bragte begge Dele, og fem Minutter derefter var Andrea iført sin Tjeners Klæder, forlod Huset, lejede en Kabriolet og kørte til Gæstgivergaarden »Den hvide Hest«.

Den næste Morgen forlod han Gæstgivergaarden uden at nogen kendte ham, ilede gennem Forstaden St. Antoine, over Boulevarden til Menclenontant-Gaden, hvor han standsede udenfor det tredie Hus tilvenstre og saa sig om efter nogen, der kunde anvise ham, eftersom der ingen Portner var.

»Hvem spørger De efter, gode Herre?« spurgte en Frugthandlerske.

»Efter Hr. Pailletin, lille Kone. Kan De sige mig, hvor han bor?«

»Forhenværende Bager?«

»Ja, netop«

»I Baghuset tilvenstre, tre Trapper op.«

Andrea fulgte Anvisningen, og da han var kommet til sin forhenværende Kammerats Dør, trak han saa voldsomt i Klokkestrengen, at man kunde mærke, han ikke var i godt Humør.

Caderousses Ansigt kiggede straks ud.

»Ah, du er punktlig!« sagde han og aabnede straks Døren.

Ærgerlig traadte Andrea ind og kastede sin Livréhue, saa den rullede hen ad Gulvet.

»Naa, naa, giv dig tilfreds, min Ven,« sagde Caderousse, »nu skal du se, jeg har tænkt paa dig. Betragt en Gang den dejlige Frokost, som vi skal spise; det er din Livret!«

Andrea mærkede virkelig en Madlugt, som rigtignok ikke hidrørte fra lækre Sager, men som dog havde noget vist tiltrækkende for en sulten Mave. Det var en Blanding af Fedt og Hvidløg, Muskatnødder og Kryddernelliker; desuden lugtede der af stegt Fisk.

Alle disse Sager befandt sig i to dybe Fade, der stod paa Kakkelovnen, og i en Kasserolle, som stod paa Ildstedet.

I Værelset ved Siden af saa Andrea et dækket Bord med to Kuverter, to forseglede Vinflasker, en Karaffel med Brændevin og forskellige Frugter.

»Naa, hvad siger du dertil?« spurgte Caderousse. »Hvad? Hvor det lugter? Jo, jeg skulde mene det. Du ved, at jeg har været en god Kok. Du erindrer vel nok, at man slikker sine Fingre efter mine Retter? Og du var altid den første, der smagte dem, og jeg tror heller ikke, at du vragede dem.«

Og Caderousse pillede endnu et Løg.

»Naa, det var ogsaa Umagen værd,« sagde Andrea. »Hvor Pokker kan det falde dig ind at gøre mig Ulejlighed for en Frokost?«

»Kære Søn,« sagde Caderousse med en vigtig Mine, »naar man spiser, saa snakker man, og — Utaknemlige! Glæder det dig da slet ikke at se din Ven? Jeg for min Part græder af Glæde!«

Og Caderousse græd virkelig, men det var vanskelig at bedømme, om det var Glæden eller Løget, der lokkede Taarer frem i Øjnene paa den forhenværende Gæstgiver fra »Pont du Garde».

»Ti, Hykler!« sagde Andrea. »Du skulde være min Ven, du?«

»Ja, jeg er din Ven, eller Fanden skal tage mig; det er en Svaghed af mig, jeg ved det nok, men jeg kan ikke gøre for det.«

»Men det forhindrer dig da ikke i at lokke mig herhen, maaske i en Fælde?«

»Aa, Snak!« sagde Caderousse, idet han tørrede sin brede Kniv i Forklædet. »Dersom jeg ikke var din Ven, tror du saa, jeg vilde finde mig i det usle Liv, som du lader mig føre? Nej, se en Gang, du har din Tjeners Klæder paa, du har altsaa en Tjener, medens jeg selv maa tillave min Mad. Du foragter mine Retter, fordi du spiser i »Hotel des Princes» eller i »Café de Paris«. Jeg kunde ogsaa have en Tjener og en Enspændervogn: jeg kunde ogsaa spise, hvor jeg vilde, og hvorfor undværer jeg alt dette? For ikke at forvolde min lille Benedetto nogen Bekymring, ellers maatte du da tilstaa, at jeg kunde have det altsammen, ikke sandt?«

Og et meget forstaaeligt Øjekast gjorde hans Mening endnu tydeligere.

»Velan!« sagde Andrea, »lad os nu antage, at du er min Ven; men hvorfor forlanger du, at jeg skal komme her til Frokost?«

»Ih, for at se dig, du lille.«

»Snak, har vi da ikke allerede fastsat vore Betingelser?«

»Men, kære Ven,« svarede Caderousse, »gives der noget Testamente uden forskellige Klausuler? Men lad os først spise Frokost, ikke sandt? Sæt dig ned, her er Sardeller, og der paa Vinbladet er nykærnet Smør, som jeg har købt blot for din Skyld, du slemme Knægt. Ja, du betragter mit Værelse, mine fire Rørstole, mine simple Skilderier. Naa — ja — du er ikke i Hotel des Princes.«

»Naa, du er altsaa allerede ked af det, du, som ikke ønskede noget mere end at kunne leve som en Borger, der har opgivet sin Næringsvej?«

Caderousse sukkede dybt.

»Naa, hvad vil du mere? Dit Ønske er jo allerede opfyldt.«

»Ak, det var kun en Drøm,« svarede Caderousse, »en Borger, der har trukket sig tilbage, han er rig, han har Rentepenge.«

»Ih, det har du jo ogsaa.«

»Jeg?«

»Ja, jeg bringer dig dine to Hundrede Francs.«

Caderousse trak paa Skulderen og sagde:

»Det er ydmygende at modtage Penge, som ikke bliver givet af en god Villie, og som er saa usikre, saa de kan udeblive i Morgen eller i Overmorgen. Du indser nok, at jeg maa spare for Fremtiden, naar din Lykke maaske kunde vende dig Ryggen; thi Lykken er ubestandig, skønt du har en umaadelig Lykke, din Gavstrik. Du skal jo giftes med Danglars Datter.«

»Hvad siger du, Danglars Datter?«

»Naa, naa, jeg skulde nok have sagt Baron Danglars Datter; men det er for mig ligesom hvis jeg skulde sige: Grev Benedetto. Denne Danglars var min Ven, og dersom han ikke havde en saa slet Hukommelse, saa maatte han indbyde mig til Brylluppet, eftersom han var indbudt til mit Bryllup. For en Ulykke, den Gang var han ikke saa stolt, han var slet og ret Handelsbetjent hos den gode Hr. Morrel. Jeg har ofte spist i Selskab med ham og Greven af Morcerf. Du ser, at jeg har fine Bekendtskaber, og dersom jeg vilde sige dem lidt, saa vilde vi træffe sammen i deres Saloner.«

»Aa Snak, det er kun Misundelse, der taler ud af dig.«

»Naa, lad det nu være godt, lille Benedetto, jeg ved, hvad jeg siger. Der er saa meget, som kan forandre sig; men lad os imidlertid spise Frokost.«

Caderousse foregik ham med et godt Eksempel, spiste med god Appetit og roste enhver Ret, som han satte frem.

Hans Gæst tog nu ogsaa sin Del og tiltalte især Flasken.

»Naa, Kammerat det lader til, at du er tilfreds med din gamle Vært, ikke sandt?«

»Aa ja!« svarede Andrea, hos hvem Appetiten for Øjeblikket havde overvundet alle Vanskeligheder.

»Og du finder det godt, din Gavstrik?«

»Saa godt, saa jeg begriber ikke, hvorledes et Menneske, der laver og spiser saa gode Retter, kan finde Livet ubehageligt.«

»Ja, ser du,« sagde Caderousse, »der er en Tanke, som forstyrrer hele min Lykke, og det er den Tanke, at jeg, der stedse har kunnet ernære mig selv, nu maa leve for mine Venners Penge.«

»Aa, hvad det angaar, saa gener dig ikke, jeg har nok for to.«

»Ja, du kan tro mig, hvis du vil, men jeg har ordentlig Samvittighedsskrupler mod Slutningen af hver Maaned.«

»Gode Caderousse!«

»Og det saaledes, saa jeg i Gaar ikke vilde modtage de to Hundrede Francs.«

»Naa, saa det var af lutter Samvittighedsskrupler, du vilde tale med mig.«

»Ja vel, og saa fik jeg saadan et Indfald —«

Andrea gyste. Han gyste altid, naar Caderousse fik Indfald.

»Ser du,« vedblev Caderousse, »det er saa kedeligt, saadan altid at vente paa Maanedens Slutning.«

»Ih!« udbrød Andrea, »hele vort Liv hengaar jo med at vente. Gør jeg for Eksempel andet? Nej, jeg maa ogsaa have Taalmodighed.«

»Ja vel, fordi du ikke venter paa lumpne to Hundrede Francs, men paa fem Tusinde, maaske ti eller tolv Tusinde; thi du har altid været en durkdreven Krabat, og har søgt at narre din gamle Ven, Caderousse.«

»Du har altid meget at tale om det forbigangne, hvoraf kommer det?«

»Naa, kære Ven, du er enogtyve Aar gammel, og jeg er de halvtredsindstyve og tænker derfor mest paa det forbigangne. Men lad os nu se at komme til Meningen.«

»Ja, lad os det.«

»Jeg vil sige, at hvis jeg var i dit Sted, saa vilde jeg sikre dig min Formue.«

»Naa?«

»Jeg vilde optage et halvt Aars Renter under Paaskud af, at ville købe mig en Ejendom, og saa vilde jeg stikke af med Pengene.«

»Ej ej!« sagde Andrea. »Det var maaske ikke saa galt betænkt.«

»Nej, kære Ven,« mente Caderousse, »spis du min Frokost og følg mit Raad, og du skal se, du vil befinde mig vel derved.«

»Men hvorfor følger du ikke selv det Raad, som du giver mig? Hvorfor optager du ikke et halvt Aars Rente og stikker af til Brüssel? Saa kunde du gælde for en Borger, der driver sin Forretning, i Stedet for at have opgivet den.«

»Hvad! jeg skulde drage ud i Verden med mine tolv Hundrede Francs?«

»Naa, Caderousse, du er bleven begærlig; for to Maaneder siden var du nær ved at sulte ihjel.«

»Appetiten kommer, medens man spiser,« sagde Caderousse, idet han viste Tænder som en grinende Abe eller en knurrende Tiger. »Jeg har allerede udkastet en Plan.«

Caderousses Planer forskrækkede Andrea endnu mere end hans Indfald; thi disse var kun Spiren; men hine Frugten.

»Naa, lad os høre din Plan, det er vel ogsaa noget godt.«

»Aa, ja. Hvem kom vel den Plan fra, der hjalp os ud af Fængslet? Det var nok fra mig!«

»Jeg siger jo ikke andet, end at du stundom kan faa et godt Indfald; men lad os nu høre!«

»Naa, altsaa — kan du skaffe mig femten Tusinde Francs, uden at det skal koste dig en Skilling? Nej, hør, jeg maa have tredive Tusind Francs for at kunne blive en ærlig Mand igen.«

»Nej,« svarede Andrea tørt, »det kan jeg ikke. Skulde jeg maaske stjæle og derved aldeles fordærve baade min og din Sag, saa at vi kommer derhen igen.«

»Det er lige meget,« mente Caderousse. »Du ved, at jeg længes stundom efter mine Kammerater; jeg er ikke saa hjerteløs som du.«

Andrea blegnede.

»Ingen Dumheder, Caderousse!« sagde han.

»Vær du ganske ubekymret, min kære Benedetto. Anvis mig kun et Middel til at faa fat i de tredive Tusind Francs; du behøver slet ikke at blande dig videre deri.«

»Velan, jeg vil se til, jeg vil overveje det,« mumlede Andrea.

»Og imidlertid vil du forhøje mine Maanedspenge til fem Hundrede Francs, ikke sandt? Jeg har nemlig i Sinde at antage en Husholderske.«

»Naa, du skal faa de femhundrede Francs, men det kniber for mig, Caderousse; du misbruger —«

»Bah! Du har jo bundløse Kister at tage af.«

Man skulde næsten tro, at Andrea selv havde søgt at bringe sin Kammerat til dette Punkt, thi hans Øjne opklaredes pludselig.

»Det er sandt,« sagde Andrea, »min Beskytter er en ganske fortræffelig Mand imod mig, han giver mig fem Tusind Francs om Maaneden.«

»Hm! Det er lige saa mange Tusinde, som jeg forlanger Hundrede.«

»Og jeg haaber desuden ogsaa at faa en Kapital,« vedblev Andrea.

»En Kapital? — Af din Prins?«

»Ja, men desværre, jeg maa vente.«

»Hvorefter?«

»Efter hans Død, fordi han har betænkt mig i sit Testamente.«

Med hvor meget?«

»Med fem Hundrede Tusinde Francs!«

»Aa Snak, det er ikke muligt du bilder mig noget ind.«

»Hør, Caderousse!« sagde Andrea, idet han saa sig om, som om han frygtede, at nogen skulde høre ham. »Du er min Ven i Liv og Død, jeg vil betro dig en Hemmelighed.«

»Lad høre!«

»Jeg tror at have fundet min virkelige Fader, ikke Cavalcanti. han er jo allerede væk.«

»Naada?«

»Men Greven af Monte-Christo!«

»Aa!«

»Du forstaar nok — det forklarer jo sig selv. — Han kan naturligvis ikke erkende mig offentlig; men han giver Cavalcanti halvtredsindstyve Tusinde Francs for at gøre det.«

»Halvtredsindstyve Tusinde Francs for at udgive sig for din Fader? Utaknemmelige! Hvorfor har du ikke tænkt paa mig? Jeg havde gjort det for Halvdelen, jeg havde gjort det for Trediedelen!«

»Vidste jeg det da selv? Det gik jo altsammen for sig, da vi endnu sad dernede.«

»Naa, det er sandt; men er du ogsaa vis paa, at han har testamenteret dig fem Hundrede Tusinde Francs?«

»Han har selv vist mig det; men det er endnu ikke alt. Testamentet har et Appendiks, i hvilket han erkender mig.«

»O, den gode, den herlige, den fortræffelige Fader!« raabte Caderousse og svingede en Tallerken, som han netop havde i Haanden.

»Naa, sig nu, at jeg har noget hemmeligt for dig.«

»Nej, jeg føler mig smigret ved din Fortrolighed. Men sig mig engang, din prinselige Fader, han er vel meget rig?«

»Hans Rigdom kan slet ikke angives, jeg tror næppe, at han kender den selv.«

Caderousse var ganske bedrøvet, hans unge Vens Ord lød for hans Øren som Klangen af Guld.

»Og du har Indgang i Huset hos ham?«

»Til enhver Tid.«

Caderousse hensank i Tanker; man kunde se, at han spekulerede paa noget særdeles.

»Jeg gad dog en Gang se denne Prins' Bolig,« raabte han pludselig, »den maa være herlig!«

»Det er den ogsaa,« bemærkede Andrea.

»Og han bor paa de elysæiske Marker?«

»Ja, i Nummer 30. Det er et smukt Hus, som staar gan-

ske frit mellem Gaard og Have. Du kender vel nok den Slags Bygninger?«

»Aa ja, men det udvendige interesserer mig ikke; det er kun det indvendige, jeg vilde vide Besked om. Der er vel smukke Møbler, hvad?«

»Ja, mere kostbare end i Kongens Værelser.«

»Hør, sig mig engang, Andrea. det vil nok være Umagen værd at bukke sig, naar denne Greve af Monte-Christo lod sin Pung falde?«

»Det behøver man saamænd ikke at vente paa, i hans Hus ligger Pengene rundt omkring, ligesom Frugterne i en Frugthave.«

»Hør, Andrea, du faar mine Tænder til at løbe i Vand; jeg maa engang se alle disse Herligheder, der gives nok en Lejlighed dertil.«

»Ingen Dumheder, Caderousse.«

»Jeg vil tilbyde mig at bone hans Gulve.«

»Alle hans Gulve er belagte med Tæpper.«

»Naa saa skal jeg vel lade mig nøje med at se det i Indbildningen, nederdrægtige?«

»Det tror jeg vist bliver det bedste,« mente Andrea.

»Beskriv mig dog det Hus lidt nøjere, især Indretningen.«

»Saa skulde jeg jo tegne dig et ordentligt Grundrids, og dertil maatte jeg have Pen og Blæk.«

»Her er begge Dele,« sagde Caderousse hurtig. »Tegn nu alting rigtig, Søn.«

Andrea greb Pennen med et umærkeligt Smil og begyndte at udkaste et nøjagtigt Afrids.

»Ingen høje Mure eller brede Grøfter?« spurgte Caderousse.

»Nej.«

»Det er uklogt af din Prins. Hvor sover Tjenestefolkene?«

»De bor ganske for sig selv. Forestil dig her til højre,« sagde Andrea pegende paa Tegningen, »en lille Bygning, der er alle Tjenestefolkenes Værelser, og i hvert af dem er en Klokke, som kan sættes i Bevægelse fra Hovedbygningen.«

»Pokker i Vold med disse Ringeledninger!« brummede Caderousse.

»Hvad siger du?«

«Ikke noget, jeg mener kun, at alle de Klokker er til ingen Nytte.«

»Før gik der en Hund i Gaarden om Natten, men den er sendt til Huset i Auteuil, du ved jo nok der, hvor du traf sammen med mig.«

»Ja vel.«

»Jeg sagde endnu i Gaar til Greven: det er uforsigtigt af

Dem, Hr. Greve; thi naar De tager Tjenestefolkene med Dem til Auteuil, saa er dette Hus ubevogtet, og De kan let blive bestjaalet. Men han svarede ganske roligt: »Hvad gør saa det?«

»Hør, Andrea, har han ikke saadan en hemmelig Mekanik i sin Pult, saadan en Indretning som griber Tyven og spiller et Stykke for ham, indtil der knalder et Par Skud. Jeg har hørt, at der var saadan noget paa den sidste Industriudstilling.«

»Det tænker han ikke engang paa. Han har en ganske simpel Sekretær, som Nøglen altid sidder i.«

»Og man bestjæler ham ikke?«

»Nej, hans Folk er ham fuldkommen hengivne.«

»Har han Penge i den Sekretær?«

»Det er nok muligt.«

»Hvor staar den?«

»I den anden Etage.«

»Hør, lille, tegn mig den Etage lidt nøjere.«

Andrea tegnede et Grundrids af den. Caderousse hensank i Tanker.

»Gaar han ofte til Auteuil?«

»To eller tre Gange om Ugen; i Morgen for Eksempel vil han tilbringe baade Dag og Nat der.«

»Er du ogsaa vis paa det?«

»Han har indbudt mig til at spise til Middag hos sig der.«

»Naar du spiser til Middag hos ham der, saa bliver du der vel ogsaa Natten over?«

»Ja, dersom jeg har Lyst. Jeg er ligesom hjemme hos Greven.«

Caderousse betragtede den unge Mand, som om han vilde gennemskue hans Hjerte og læse deri. Andrea fremtog et Cigaretui af sin Lomme, tog en Havannacigar, tændte den og røg.

»Hvornaar vil du have de fem Hundrede Francs?« spurgte han Caderousse.

»Straks, hvis du har dem hos dig.«

Andrea tog femogtyve Louisdorer op af Lommen.

»Aa — Guldpenge, nej, jeg takker.«

»Naa, du forsmaar dem vel endogsaa?«

»Det vel ikke, men jeg skøtter ikke om dem.«

»Tossehoved! Du vinder fem Sous paa hver, naar du bytter dem.«

»Ja vel, og saa kunde Vekselereren følge efter den gode Caderousse for at faa at vide, hvor han havde faaet disse Guldpenge fra. Tro kun ikke, at jeg er saa dum, kære, jeg vil ikke have andet end smaa, runde Møntsorter med en eller

anden Konges Billede paa. Et Femfrancstykke for Eksempel kan enhver jo let være i Besiddelse af.«

»Du kan nok begribe, at dersom jeg skulde bringe dig dem Hundrede Francs i Sølvpenge, saa maatte jeg leje en Mand til at hjælpe mig at bære dem.«

»Naa, saa giv din Portner dem, han er en brav Karl, og jeg vil hente dem hos ham.«

»I Dag?«

»Nej, i Morgen, i Dag har jeg ikke Tid.«

»Det er godt, saa vil jeg lægge dem til dig i Morgen, førend jeg gaar til Auteuil.«

»Kan jeg stole paa det?«

»Ganske bestemt.«

»Jeg vil nemlig først antage en Husholderske.«

»Men saa maa du heller ikke plage mig mere.«

»Nej, aldrig.«

Caderousse var imidlertid bleven saa eftertænksom, saa Andrea gjorde sig Umage for at synes saa meget mere snaksom og ubekymret, for at Caderousse ikke skulde se, at han bemærkede denne Forandring.

»Hvor er du vel til Mode,« sagde Caderousse. »Man skulde næsten tro, at du havde faaet din Arv.«

»Det har jeg uheldigvis ikke; men naar jeg faar den, saa skal jeg ikke glemme mine Venner; mere siger jeg ikke.«

»Naar du nu blot erindrer det til den Tid.«

»Hvad for noget? Jeg tror, du søger Trætte med mig?«

»Jeg? Tværtimod, jeg vil endogsaa give dig et venskabeligt Raad.«

»Og det er?«

»At du lader den Diamantring blive her, som du har paa Fingeren. Du vil jo bringe os begge i Fortræd, naar du begaar slige Dumheder. Du forklæder dig som Tjener og gaar med en Diamantring, som er sine fire eller fem Tusinde Francs værd.«

»Du vurderer rigtigt, du burde være Vurderingsmand.«

»Ja, jeg forstaar mig paa Diamanter, jeg har selv haft en.«

»Det skal du ellers ikke rose dig af,« sagde Andrea og gav ham Ringen uden at blive vred for denne ny Udpresning.

Caderousse betragtede Diamanten nøje, saa Andrea kunde se, at han tvivlede om dens Ægthed.

»Det er en ægte Diamant,« sagde Caderousse.

»Du behager nok at spøge!«

»Naa, naa, du skal ikke blive vred, lad os forsøge.«

Caderousse gik til Vinduet og ridsede med Diamanten paa en Rude, som gav en skærende Lyd.

»Jeg tilstaar, at jeg har taget fejl,« sagde Caderousse, idet han stak Ringen paa Fingeren, »men de Kæltringe af Stenslibere eftergør Diamanterne saa godt, saa det ikke kan nytte at stjæle noget i en Juvelerbutik. Derved er da ogsaa den Næringsvej standset.«

»Naa — er vi nu færdige?« sagde Andrea. »Eller er der mere, du vil have! Har du maaske Brug for min Vest, min Hue eller saadan noget? Gener dig ikke, det gaar saa godt for dig.«

»Nej, du er i Grunden en god Kammerat, og jeg vil ikke opholde dig.«

»Men tag dig i Agt, at du ikke kommer i den samme Forlegenhed ved at sælge Diamanten, som du frygtede ved at veksle Guldpengene.«

»Vær du kun rolig, jeg vil ikke sælge den.«

»Nej, ikke i det første Par Dage.« tænkte Andrea.

»Lykkelige Skælm!« sagde Caderousse. »Nu gaar du hjem og finder dine Tjenere, dine Heste, din Vogn og din Forlovede.«

»Det forstaar sig,« sagde Andrea.

»Jeg haaber da, at du giver mig en smuk lille Foræring, den Dag du bliver gift med min Ven Danglars' Datter?«

»Jeg har jo allerede sagt dig, at du sætter dig for mange Griller i Hovedet.«

»Hvor stor er Medgiften? En Million?« spurgte Caderousse.

Andrea gjorde et Skuldertræk.

»Lad os antage en Million, og hver meget du saa end faar, saa ønsker jeg dig det.«

»Jeg takker,« sagde Andrea.

»Ja, det kommer fra Hjertet,« sagde Caderousse med sit uhyggelige Smil, »men vent dog, jeg vil følge dig ud.«

»Hvorfor?«

»Fordi der er en hemmelig Lukkeindretning ved Døren, det er nu saadan en Forsigtighedsregel, som jeg tror at burde anvende; det er en af Hurats og Fichets Laase, som er efterset og forbedret af Gaspard Caderousse. Naar du engang bliver Kapitalist, saa vil jeg skaffe dig en lignende.«

»Godt!« sagde Andrea »jeg skal lade dig det vide en otte Dages Tid i Forvejen.«

De skiltes ad. Caderousse blev staaende udenfor Trappen, indtil han havde set Andrea gaa over Gaarden. Derpaa gik han hurtig ind i sit Værelse, lukkede Døren omhyggeligt og gav sig til at studere den Plan, som Andrea havde aftegnet.

»Den kære Benedetto,« sagde han, »jeg tror ikke, han vilde blive vred, dersom han snart kunde arve, og at han

slet ikke vilde betragte den som en Uven, der vilde fremskynde den Dag, da han kunde arve sin halve Million.«

TREDIE KAPITEL.

Indbrudet.

Morgenen efter den Dag, da ovenanførte Samtale havde fundet Sted, var Greven af Monte Christo virkelig kørt til Auteuil tillige med Ali og nogle Heste, som han vilde prøve.

Det var navnlig Bertuccios Ankomst, som havde foranlediget denne Udflugt, paa hvilken hverken Greven eller Andrea havde tænkt Dagen i Forvejen. Bertuccio bragte nemlig Underretninger om den Ejendom, som Greven havde befalet ham at købe, samt om Korvetten.

Huset var ordnet til at modtage ham, og Korvetten var kommen for otte Dage siden. Den laa for Anker i en lille Bugt med sin Besætning der bestod af seks Mand, og var sejlklar til at stikke i Søen, hvornaar det skulde være.

Greven roste Bertuccios Hurtighed og sagde ham, at han maatte holde sig færdig til en hurtig Afrejse, da han ikke vilde opholde sig mere end højst en Maaned i Frankrig.

»Jeg maa nødvendigvis kunne rejse fra Paris til Treport paa en Nat,« sagde han, »og maa derfor kunne skifte Heste otte Gange for at tilbagelægge disse halvtredsindstyve Mil i Løbet af ti Timer.«

»Deres Ekscellence har allerede ytret dette Ønske,« svarede Bertuccio, »og Hestene er beredte. Jeg har selv købt dem og anbragt dem paa de belejligste Steder, det vil sige paa Steder, hvor ikke enhver skifter Heste.«

»Det er godt,« sagde Monte Christo. »Jeg bliver her i to Dage, indret Dem altsaa derefter.«

Da Bertuccio aabnede Døren for at gaa, kom Baptistin i det samme og bragte et Brev.

»Hvad vil De?« spurgte Greven, da han saa, at Baptistin var aandeløs og bedækket med Støv.

Baptistin nærmede sig og overrakte ham Brevet med de Ord:

Greven aabnede Brevet og læste:

»Hr. Greven af Monte Christo underrettes herved om, at i denne Aften vil en Mand gøre Indbrud i hans Hus paa de elysæiske Marker, for at bemægtige sig de Papirer, som findes i hans Sekretær. Man kender Greven af Monte Christo som en altfor brav Mand, til at han skulde tage sin

Tilflugt til Politiet da den, som meddeler ham dette, derved vilde blive sat i den største Forlegenhed. Da Hr. Greven nu er underrettet, saa vil han vistnok selv vide at tage sine Forholdsregler. Gode Forsigtighedsregler og flere Personers Tilstedeværelse vil sikkert forskrække Forbryderen og spare Hr. Greven for den Ubehagelighed at lære en Fjende at kende, som disse Liniers Forfatter tilfældigvis har opdaget.«

Da Greven havde læst disse Linier, var hans første Tanke, at denne Skrivelse var en List af Tyven, der vilde advare ham for en lille Fare, for derved at udsætte ham for en større. Han vilde derfor, uagtet den unavngivne Vens Advarvel, have overleveret Brevet til en Politiembedsmand, da det faldt ham ind, at det jo kunde være en virkelig personlig Fjende, og at han gjorde klogere i at lære ham at kende, for maaske endogsaa at drage Nytte af ham, ligesom Fiesco af Moren, der skulde dræbe ham.

Vi kender Greven og behøver ikke at fortælle, at han besad en kraftig og dristig Aand, der endogsaa, ligesom hos alle store Mænd, rejste sig med Kraft mod det tilsyneladende umulige. Ved det Levned som han hidtil havde ført, og ved den faste Beslutning ikke at vige tilbage for nogen Fare, havde han vænnet sig til at finde en Slags Nydelse i de Kampe, som han optog mod Verden.

»De vil ikke stjæle mine Papirer,« tænkte han, »de vil dræbe mig. Velan, jeg vil ikke have, at Politipræfekten skal blande sig i mine personlige Anliggender.«

Greven tilbagekaldte Baptistin, som var gaaet efter at have afleveret Brevet.

»Vend straks tilbage til Paris,« sagde han til ham, »og tag alle mine Tjenestefolk med Dem herhen. Jeg behøver dem her i Auteuil.«

»Men, Hr. Greve, skal da ingen blive hjemme?«

»Jo, Portneren.«

»Men betænker Hr. Greven da, at Portnerværelset er temmelig langt borte fra den egentlige Beboelse, og at man godt kan flytte alting ud af Værelserne, uden at han kan høre det?«

»De er en Tosse, Baptistin. Dersom man stjal alting ud af Huset, saa vilde det ikke være mig saa ubehageligt, som naar man ikke udretter min Villie.«

Baptistin bukkede.

»De forstaar mig altsaa,« sagde Greven. »Bring alle Deres Kammerater med Dem, ligefra den første til den sidste, lad alting blive i sin sædvanlige Tilstand, men luk Vinduesskodderne i Stueetagen.«

»Og den anden Etage?«

»De Skodder bliver jo aldrig lukkede. Gaa nu!«

Greven gav Ordre til, at han vilde spise alene og kun have Ali til sin Opvartning. Han spiste rolig og maadeholden som altid. Efter Maaltidet tilvinkede han Nubieren at følge sig, gik ud af den lille Dør og til Boulogneskoven som til en Spadseretur, men tog derpaa ganske rolig Vejen til Paris og befandt sig ved Nattens Frembrud paa de elysæiske Marker udenfor sit Hus.

Det var mørkt overalt, kun i Portnerens Værelse glimtede et svagt Lys. Monte-Christo lænede sig til et Træ, mønstrede de forbigaaende med sit skarpe Blik, der saa sjældent bedrog ham, og saa henad Nabogaderne for at se, om der ikke var noget mistænkeligt. Han overbeviste sig imidlertid snart om, at der ikke var nogen Lurer i Nærheden, og ilede derpaa tilligemed Ali ind i Huset, besteg en Bagtrappe, til hvilken kun han havde Nøglen og gik ind i sit Sovekammer, endogsaa uden at bevæge et af Dørforhængene, ja uden at Portneren kunde have nogen Anelse om, at han var til Stede.

Da han var kommet til Sovekammeret, gav han Tjeneren Tegn til at blive, medens han gik ind og undersøgte alting nøje, men fandt det i sin sædvanlige Orden; den kostbare Sekretær stod paa sin Plads, og Nøglen sad som sædvanlig i Laasen. Han drejede den to Gange om og tog den til sig, kom dernaa tilbage til Sovekammerdøren, tog Slutkrampen af den og nærmede sig nu til Ali, der imidlertid i Følge et Vink havde lagt en kort Karabin og et Par prægtige dobbeltløbede Pistoler paa Bordet. Saaledes udrustet kunde Greven optage en Kamp mod fire eller fem Personer.

Klokken var nærved halvti. Greven og Ali tømte hver et Glas spansk Vin, og Greven stillede sig derpaa ved et lille Vindue, som var anbragt i Skillerummet, og hvorfra han kunde se ind i det næste Værelse. Hans Vaaben laa ved Siden af ham, og Ali stod med en af sine arabiske Stridsøkser, der ikke har forandret Skikkelse siden Korstogenes Tid. Gennem et Vindue, som var i lige Retning overfor de i Kabinettet, kunde Greven se ned paa Gaden.

Saaledes hengik to Timer i det dybeste Mørke og dog kunde saavel Greven som Ali tydeligt se alle Genstande, den ene som Følge af Øvelse, den anden i Følge sin Stammes vilde Natur.

Det svage Lys i Portnerens Værelse havde længe været slukket. Der var Grund til at formode, at Angrebet, saafremt man ellers kunde vente noget saadant, ikke vilde ske gennem Vinduet, men fra Trappen. Monte-Christo var af den Mening, at Forbryderen ikke gjorde saa meget Regning

paa hans Penge, som paa at berøve ham Livet, han antog derfor, at man vilde søge til hans Sovekammer. Han stillede Ali ved den yderste Dør og vedblev selv at holde Vagt i Kabinettet.

Taarnuret slog tre Kvarter til tolv, en fugtig Vestenvind førte Lyden af de tre Slag bort med sig. Det sidste Slag var næppe hendøet, førend Greven troede at bemærke en svag Larm. Denne Lyd gentog sig og blev stedse tydeligere. Greven begreb straks, hvad det var, en sikker og øvet Haand var i Begreb med at udskære en Vinduesrude ved Hjælp af en Diamant. Grevens Hjerte bankede hurtigere end sædvanligt. Hvor meget et Menneske endogsaa kan være forberedt paa Faren, saa vil hans Hjertes Banken og hans Legemes Bevægelse dog i det afgørende Øjeblik overbevise ham om, at der er en stor Forskel mellem Drøm og Virkelighed, mellem Forsættet og Udførelsen.

Monte-Christo gav imidlertid sin Tjener et Tegn for at underrette ham. Ali forstod at Faren vilde komme fra Kabinettet og nærmede sig til sin Herre. Monte-Christo var nysgerrig efter at vide, med hvilke Fjender, og med hvor mange han havde at gøre.

Det Vindue, som der blev arbejdet ved, laa lige over for den Dør, gennem hvilken Greven kunde overskue Kabinettet, han holdt derfor stadig Øje med dette Vindue og bemærkede snart en Skygge udenfor det. En af Vinduesruderne blev nu ganske formørket, som om man klæbede et Stykke Papir udenpaa den, derpaa faldt Ruden ind, men uden at gøre mindste Larm. Gennem Aabningen kom nu en Arm til Syne, der søgte efter Vindueskrogen, snart aabnedes Vinduet, og en Mand krøb ind, han var ganske alene.

»Det er en forvoven Gavtyv,« mumlede Monte-Christo.

I dette Øjeblik lagde Ali sin Haand sagte paa Grevens Skulder. Greven saa sig om, og Ali pegede til det Vindue, der vendte ud til Gaden. Monte Christo, der vidste, at hans tro Tjener havde et overordentligt skarpt Syn, nærmede sig til Vinduet. Han saa ogsaa virkelig en anden Mand, der øjensynlig bestræbte sig for at se, hvad der foregik hos Greven, og som derfor steg op paa en Afviserstен.

»Godt,« sagde han, »der er to, den ene arbejder og den anden staar Vagt.«

Han betydede nu Ali, at han skulde give Agt paa Manden paa Gaden. Den, som var brudt ind gennem Vinduet, famlede nu omkring i Værelset med udstrakte Arme. Han syntes omsider at have orienteret sig, Kammeret havde to Døre og han aflukkede dem begge.

Da han nærmede sig til Sovekammerdøren, troede Monte-

Christo, at han vilde gaa derind og tog derfor en Pistol i Haanden; men han overbeviste sig snart om sin Fejltagelse, da han hørte, at Skudriglen ogsaa blev lukket for denne Dør. Det var kun en Forsigtighedsregel af den natlige Gæst, der ikke kunde ane, at Greven havde borttaget Slutkapperne af Dørene, og han troede derfor nu, at han kunde være saa sikker, som om han var hjemme.

Da Manden nu følte sig fri og ugenert, fremtog han af sin Lomme nogle Genstande, som Greven ikke kunde kende, lagde dem paa et Bord, nærmede sig derpaa til Sekretæren, famlede omkring efter Laasen og bemærkede til sin Forundring, at Nøglen manglede. Men Indbrudstyven var en forsigtig Mand, der var belavet paa alt. Greven hørte en Raslen af Jern ligesom et Nøgleknippe eller Dirke som Smedene betjener sig af, naar de skal aabne en Laas. Tyvene kalder et saadant Nøgleknippe: Nattergale, formodentlig paa Grund af den Glæde, som de føler ved Tanken om den Gevinst, som deres klirrende Lyd lover dem.

»Naa saaledes,« mumlede Monte-Christo med et misfornøjet Smil, »det er ikke andet end en Tyv.«

Men Manden kunde i Mørket ikke finde det passende Værktøj. Han tog derfor en Genstand, som han havde lagt paa Bordet, trykkede paa en Fjeder, og straks fremstrømmede en svag Belysning, ved Hjælp af hvilken man kunde se hans Hænder og hans Ansigt.

»Ih!« hviskede Monte-Christo sagte, »det er jo —.«

Ali hævede sin Økse.

»Rør dig ikke,« sagde Monte-Christo sagte, »lad Øksen ligge, her behøver vi ingen Vaaben.«

Greven dæmpede sin Stemme endnu mere, thi Manden i Kabinettet lyttede. Det sagte Udraab af Overraskelse, som var undsluppet Greven havde allerede bragt ham til at sitre.

Ali havde imidlertid forstaaet de næsten uhørlige Ord, som Greven nu tilhviskede ham; thi han listede sig bort paa Tæerne og tog en sort Klædning og en stor rund Hat Greven tog imidlertid sin Overklædning af, og ved det svage Lys bemærkede man, at han var iført et fint Staalpanser af det Slags, hvoraf det sidste maaske blev baaret af Kong Ludvig den Sekstende, der stedse frygtede for at en Dolk skulde finde Vej til hans Bryst, og som dog mistede Hovedet for Øksen. Denne Panserskjorte forsvandt snart under en lang Præstekappe, ligesom Grevens smukke sorte Haar skjultes under en Tonsur, den trekantede Hat der blev sat oven paa, forvandlede ham fuldstændig til en Abbed.

Imidlertid havde Manden, som atter var blevet tryg, paany begivet sig til Arbeidet, og man hørte Lyden af hans Nattergal i Sekretærens Laas.

»Godt!« mumlede Greven, der uden Tvivl stolede paa, at den kunstige Laas endnu vilde frembyde Vanskeligheder. »Du vil endnu have nogle Minutters Arbejde.«

Han gik hen til Vinduet.

Den anden Person, som var udenfor, var midlertid steget ned af en Afviserstен gik frem og tilbage paa Gaden, og syntes ikke at give den ringeste Agt paa dem, som kom fra de elysæiske Marker eller fra Forstaden, men kun at lægge Mærke til, hvad der foregik i det Indre af Huset. Monte-Christo slog sig pludselig for Panden.og et Smil gled over hans Læber. Derpaa nærmede han sig Ali og hviskede:

»Skjul dig her i Mørket og hvilken Larm du end hører, hvad der end foregaar,saa maa du ikke komme, førend jeg kalder dig ved Navn.«

Ali gjorde Tegn til, at han havde forstaaet. Derpaa tog Monte-Christo et Lys, tændte det, og i det Øjeblik, da Tyven var ivrigt beskæftiget med Laasen, aabnede han sagte Døren, idet han holdt Lyset saaledes, at den hele Belysning faldt paa hans Ansigt. Døren blev aabnet saa sagte, saa Tyven ikke engang havde hørt det, men da han til sin store Forundring pludselig bemærkede, at Værelset var oplyst saa han sig om.

»Ih se, god Aften, Hr. Caderousse!« sagde Monte-Christo. »Men hvad vil De her paa denne Tid?«

»Abbed Bussoni!« raabte Caderousse, og da han ikke kunde begribe, hvorledes dette forunderlige Syn var kommet ind i Værelset, efterat han havde lukket begge Dørene, tabte han Nøgleknippet og blev staaende ubevægelig og ligesom bedøvet. Greven stillede sig mellem Caderousse og Vinduet og afskar saaledes den forskrækkede Tyv den eneste Udvej til Flugt.

»Abbed Bussoni!« gentog Caderousse og betragtede Greven med stirrende Blikke.

»Ja, ganske rigtig. Abbed Bussoni i egen Person. Det glæder mig forøvrigt, min kære Caderousse, at De kender mig igen. Det beviser, at vi har en god Hukommelse; thi dersom jeg ikke tager fejl, saa er det snart ti Aar siden vi saa hinanden.«

Denne spottende Rolighed, denne Overlegenhed gjorde Caderousse ganske svimmel af Skræk.

»Abbeden, Abbeden!« mumlede han, idet han knyttede Hænderne.

»De har i Sinde at bestjæle Greven af Monte-Christo?« spurgte den foregivne Abbed.

»Hr. Abbed!« stammede Caderousse, medens han søgte at komme hen til Vinduet, som Greven ubarmhjertig afskar ham Vejen til. »Hr. Abbed, Jeg ved ikke, jeg beder Dem at tro, jeg sværger Dem til —«

»En udtaget Vinduesrude, en Blændlygte, et Nøgleknippe og en halvt opbrudt Sekretær — jeg synes, det er tydelige Beviser.«

Caderousse var i en yderst forlegen Bevægelse, han saa sig om efter en Krog, som han kunde skjule sig i, eller en Aabning, hvorigennem han kunde forsvinde, men intet saadant frembød sig.

»Ja,« vedblev Greven, »jeg ser, at De endnu stedse er den samme — Hr. Morder!«

»Hr. Abbed! — Da De ved alting, saa ved De vel ogsaa, at det var Carcontes Skyld, det har Dommerne ogsaa selv indset, eftersom de kun dømte mig til Slaveristraf.«

»De har altsaa udstaaet Deres Straffetid, eftersom jeg finder Dem paa god Vej til at begynde den paany.«

»Nej, Hr. Abbed, der er nogen, som har befriet mig.«

»Denne nogen har da gjort Samfundet en god Tjeneste.«

»Jeg har imidlertid lovet —«

»Det er altsaa paa Betingelser?« afbrød Monte-Christo.

»Desværre ja,« svarede Caderousse.

»Saa er det et slemt Tilbagefald, De har faaet, det kan føre Dem til Retterstedet; det er slemt, meget slemt.«

»Hr. Abbed, jeg føler kun en højst uimodstaaelig Drift.«

»Det siger alle Forbrydere.«

»Nøden —«

»Aa Snak!« sagde Bussoni foragtelig. »Nøden kan bringe Folk til at tigge om en Almisse eller til at stjæle et Brød af en Bagers Butik, men ikke til at opbryde en Sekretær i et Hus, som man tror er ubeboet. Var det maaske ogsaa Nøden, som tvang Dem, da De myrdede Juveleren for at faa den Diamant tilbage, som jeg havde givet Dem, og de femogfyrre Tusinde Francs, som han havde givet Dem for den?«

»Tilgivelse, Hr. Abbed!« sagde Caderousse. »De har allerede reddet mig en Gang, red mig en Gang endnu!«

»Det jeg ser, skal ikke opmuntre mig dertil.«

»Er De alene, Hr. Abbed, eller har De allerede Politiet tilrede for at gribe mig?«

»Jeg er ganske alene,« svarede Abbeden, »og jeg vil endnu engang have Medlidenhed med Dem og lade det komme an paa, hvilke nye Ulykker denne min Svaghed vil medføre for Dem, naar De vil sige mig den rene Sandhed.«

»Ak, Hr. Abbed!« sagde Caderousse, idet han foldede Hænderne og traadte et Skridt nærmere til Monte-Christo.«

»De paastaar, at man har befriet Dem fra Slaveriet?«

»Ja, Hr. Abbed, saa sandt som jeg hedder Caderousse.«

»Hvem befriede Dem?«

»En Englænder, ved Navn Lord Vilmore.«

»Ham kender jeg og kan faa at vide, om det er sandt.«

»Jeg siger Dem den rene Sandhed, Hr. Abbed.«

»Denne Englænder interesserede sig altsaa for Dem?«

»Ikke for mig, men for en ung Korsikaner, der var min Fængselskammerat, og som hed Benedetto.«

»Det er jo kun et Døbenavn.«

»Han havde ikke andet Navn.«

»Og denne unge Mand er altsaa flygtet tillige med Dem?«

»Ja.«

»Hvorledes gik det til?«

Vi arbejdede i St. Mandrier, og i Middagsstunden, medens alle sov —«

»Straffefanger, som sov til Middag? Lad nu nogen beklage disse Kæltringer!«

»For Pokker!« sagde Caderousse. »Man kan jo dog ikke arbejde altid, man er dog ingen Hund.«

»Det er en Ære for Hundene,« mente Monte-Christo.

»Medens de andre altsaa holdt Middagshvile, saa bortfjernede vi os, efter at vi havde overfilet vore Jern med en Fil, som Englænderen havde skaffet os, og reddet os ved at svømme «

»Og hvad er der blevet af Benedetto?«

»Det ved jeg ikke.«

»Men det maa De vide.«

»Men jeg ved det virkelig ikke, vi skiltes i Hyeres «

»Og for at give sin Forsikring endnu mere Vægt, traadte Caderousse atter et Skridt nærmere hen mod Abbeden.

Denne forblev ubevægelig paa sin Plads.

»De lyver!« sagde den formentlige Abbed med streng Myndighed.

»Hr. Abbed!«

»De lyver! Han er endnu Deres Ven, og maaske Deres medskyldige.«

»Hr. Abbed?«

»Hvorledes har De ernæret Dem, siden De forlod Toulon? — Svar!«

»Som jeg bedst kunde.«

»De lyver!« gentog Abbeden tredie Gang med en endnu strengere Tone.

Caderousse betragtede ham forskrækket.

»De har levet af de Penge, som denne Benedetto har givet Dem.«

»Ja, det er sandt,« tilstod Caderousse, »Benedetto er blevet en stor Herres Søn.«

»Hvorledes kan han være en stor Herres Søn?«

»Ja, det vil sige, en unaturlig Søn.«

»Og hvad hedder den store Herre?«

»Greven af Monte-Christo; netop ham, i hvis Hus vi nu er.«

»Benedetto? En Søn af Greven?« gentog Monte-Christo forundret.

»Man maa jo antage det, eftersom Greven har opsøgt en, der skal gælde for hans Fader, og giver ham fire Tusind Francs om Maaneden og dertil endnu har testamenteret ham en halv Million.«

»Saa,« sagde den foregivne Abbed, der nu begyndte at begribe det. »Og hvorledes kalder den unge Mand sig imidlertid?«

»Andrea Cavalcanti.«

»Det er altsaa det unge Menneske, som min Ven, Greven af Monte-Christo, modtager hos sig, og som skal giftes med Frøken Danglars.«

»Netop!«

»Og det taaler De, Elendige, De som kender hans nederdrægtige Levned?«

»Hvorfor skulde jeg forhindre en Kammerat i sin Lykke?« sagde Caderousse.

»De har Ret, det er ikke Dem, men mig, som bør advare Hr. Danglars.«

»Gør ikke det, Hr. Abbed!«

»Hvorfor ikke?«

»Derved vilde De tage Brødet ud af Munden paa os.«

»Tror De da, at jeg vil gøre mig til Hæler og Medskyldig i Eders Bedrageri, blot for at skaffe Jer Brødet?«

»Ak, Hr. Abbed!« sagde Caderousse, idet han nærmede sig endnu mere til Greven.

»Jeg vil sige Hr. Danglars alt.«

»Fordømt!« raabte Caderousse, idet han fremtrak en lang Kniv og stødte den mod Grevens Bryst. »Du vil ikke sige noget, Abbed!«

Men til Morderens store Forundring prellede Kniven stump tilbage, i Stedet for at trænge ind i Grevens Bryst.

I samme Øjeblik omfattede Greven hans Haandled og klemte det med en saadan Kraft, at han, hylende af Smerte, lod Kniven falde. Men Greven brød sig ikke derom og vedblev at klemme ham, til han sank til Jorden af Smerte.

Greven satte sin Fod paa hans Hoved og sagde: »Jeg ved ikke, hvad der holder mig tilbage fra at knuse din Hjerneskal, Skurk!«

»Naade, Naade!« bad Caderousse.

Greven tog atter sin Fod tilbage og sagde: »Rejs dig op!«

»For en Ulykke, hvad De har for en Næve, Hr. Abbed!«

sagde Caderousse, idet han gned sin Arm, »det kan man kalde en Næve!«

»Ti! Gud giver mig Kraft til at tæmme et vildt Dyr som du. Jeg handler i Guds Navn, husk det, Elendige! Og det er for at fremme Guds Villie, at jeg skaaner dig i dette Øjeblik!«

»Aa aa!« stønnede Caderousse.

»Tag her Pen og Papir og skriv, hvad jeg vil diktere dig!«

»Jeg kan ikke skrive, Hr. Abbed.«

»Du lyver! Tag Pennen og skriv!« befalede Abbeden.

Caderousse følte sig bøjet af hans Overlegenhed, satte sig ned og skrev:

»Min Herre! Den unge Mand, som De har modtaget i Deres Hus, og som er bestemt til at blive Deres Datters Mand, er en forhenværende Slave, der er undveget tilligemed mig fra Toulons Fængsler. Han havde Numer 59 og jeg 58. Han kaldte sig Benedetto, men han ved ikke selv sit virkelige Navn, da han aldrig har kendt sine Forældre.«

»Naa, skriv under!« vedblev Greven.

»De vil altsaa ødelægge mig!«

»Dersom jeg vilde det, Dumrian, saa vilde jeg slæbe dig til den nærmeste Vagt; men der er Sandsynlighed for, at du ikke vil have noget at frygte, naar denne Billet er afleveret efter sin Adresse. Altsaa, skriv nu under!«

Caderousse adlød.

»Adressen,« vedblev Greven, »er: Hr. Baron Danglars, Gaden Chausee d'Autin.«

Caderousse skrev nu Adressen, og Abbeden tog Brevet.

»Det er godt,« sagde Greven, »nu kan du gaa!«

»Hvor skal jeg gaa ud?«

»Der, hvor du er kommet ind.«

»Vil De da have, at jeg skal klatre ud ad dette Vindue?«

»Du er jo kommet meget godt ind deraf!«

»Hr. Abbed! De har ondt i Sinde imod mig! Hvorfor vil De ikke lade mig gaa ud ad Døren?«

»Uforskammede! Skulde jeg vække Portneren for din Skyld?«

»Lov mig, Hr. Abbed, at De ikke vil min Død.«

»Jeg vil, hvad Gud vil!«

»Sværg mig i det mindste, at De ikke vil gøre mig noget, medens jeg stiger ned.«

»Du er lige saa stor en Nar, som du er Kujon!«

»Hvad har De da egentlig i Sinde med mig?«

»Det maa jeg spørge dig om. Jeg forsøgte at gøre dig til et lykkeligt Menneske, og du er blevet en Morder!«

»Hr. Abbed!« sagde Caderousse, »gør endnu et sidste Forsøg.«

»Velan,« svarede Greven, »du ved, jeg er en ordholden Mand.«

»Ja.«

»Altsaa, dersom du kommer frisk og sund tilbage til dit Hjem —«

»Af hvem skulde jeg have noget at frygte, uden af Dem?«

»Naar du altsaa kommer frisk og sund hjem, saa forlad Paris, forlad Frankrig, og hvor du end opholder dig, saa vil jeg tilstille dig en lille Pension, dersom du optører dig vel, thi dersom du kommer godt hjem, saa vil jeg tro, at Gud har tilgivet dig, og saa vil jeg ogsaa tilgive dig.«

»Saa sandt som jeg er en Kristen,« stammede Caderousse, »De faar mig næsten til at dø af Glæde!«

»Gaa nu!« sagde Greven, idet han pegede til Vinduet.

Caderousse, som endnu ikke var ganske beroliget, nærmede sig til Vinduet, men saa sig ængstelig tilbage.

»Naa, saa gaa da!« sagde Greven og lagde Armene overkors.

Caderousse indsaa omsider, at han ikke havde noget at frygte fra den Side, og steg ud af Vinduet.

Nu nærmede Greven sig med det tændte Lys til det aabne Vindue, saa at man fra de elysæiske Marker kunde se, at Caderousse krøb ud af Vinduet.

»Hvad gør De, Hr. Abbed?« sagde Caderousse. »Dersom der kom en Patrouille forbi?«

Og han pustede Lyset ud. Derpaa vedblev han at stige ned, men følte sig dog ikke sikker, før han stod paa Jorden.

Monte-Christo gik igen ind i sit Sovekammer, kastede et hurtigt Blik ud over Haven og Gaden og saa, at Caderousse anbragte sin Stige ved den yderste Ende af Havemuren for at komme ud paa et andet Sted, end der, hvor han var kommet ind. Desuden bemærkede Greven, at den Mand, der allerede længe havde givet Agt paa alt, sneg sig hen til det samme Sted, hvor Caderousse vilde stige ned.

Caderousse gik langsomt ned ad Stigen, og da han var paa det sidste Trin, saa han sig forsigtig om, men der var ingen at høre eller se.

Men i samme Øjeblik dukkede en mørk Skikkelse op lige ved Siden af ham, og et Knivstik traf ham i Ryggen, saa han tumlede om og raabte ængstelig om Hjælp.

Et andet Stik traf ham i Siden. Hans Modstander greb ham ved Haarene og bibragte ham et tredie Stød i Brystet.

Caderousse vilde raabe, men formaaede kun at frembringe en kvalt Stønnen, medens tre Blodstrømme fremsprudlede af hans Saar.

Morderen betragtede ham nøje, og da Caderousse havde lukket Øjnene, antog han ham for død og skyndte sig bort.

Da Caderousse mærkede det, søgte han med den yderste Anstrengelse at hæve sig paa Albuerne og raabte:

»Mordere! Jeg dør! Hr. Abbed, Hjælp!«

Dette gyselige Raab genlød i Nattens Mørke. Døren til den hemmelige Trappe aabnede sig, den lille Havedør ligeledes, og Monte-Christo kom ud, ledsaget af Ali, med et Lys.

FJERDE KAPITEL.

Guds Haand.

Caderousse stønnede endnu og raabte med ynkelig Stemme: »Hjælp, Hr. Abbed, Hjælp!«

»Hvad er der paa Færde?« spurgte Monte-Christo.

»Hjælp!« gentog Caderousse, »man har myrdet mig!«

»Fat Mod, her er vi!«

»Aa, det er forbi! — De kommer forsent! — De kommer kun for at se mig dø! — Aa, hvilke Stik! — Hvilken Mængde Blod!«

Og han besvimede.

Ali og hans Herre bar den Saarede ind i et Værelse. Her maatte Ali afklæde ham, og man saa nu de tre skrækkelige Saar, som den Ubekendte havde bibragt ham.

»Store Gud!« sagde Greven, »din Strat lader undertiden vente paa sig, men den kommer saa meget desto fuldstændigere!«

Ali betragtede sin Herre, som for at spørge ham, hvad han skulde gøre.

»Hent den kongelige Prokurør, Hr. de Villefort, og idet du gaar forbi Portnerværelset, saa væk Portneren og lad ham hente en Læge.«

Ali adlød og lod Greven, der endnu var klædt som Abbed, blive tilbage hos den afmægtige Caderousse.

Da den Ulykkelige aabnede Øjnene, betragtede Greven ham med et medlidende Blik, og hans Læber bevægede sig.

»En Kirurg! En Kirurg!« raabte Caderousse.

»Der er sendt Bud efter ham,« svarede Abbeden.

»Jeg ved nok, at han ikke kan redde mit Liv, men han kan maaske dog hjælpe mig saa vidt, at jeg kan afgive en Forklaring.«

»Om hvad?«

»Om min Morder.«

»De kender ham altsaa?«

»Ja — det var Benedetto!«

»Den unge Korsikaner?«

»Ja, han har givet mig en Grundtegning af Grevens Hus, uden Tvivl i Haab om, at jeg vilde myrde Greven, saa han kunde komme til at arve ham eller at Greven vilde dræbe mig, saa han kunde blive mig kvit. Men da ingen af Delene skete, saa har han passet mig op paa Gaden og myrdet mig!«

»Jeg har ikke alene sendt Bud efter Lægen, men ogsaa efter Generalprokurøren.«

»Han vil komme forsent!« raabte Caderousse. »Jeg føler det — ja. jeg føler det — Kræfterne forlader mig!«

Monte-Christo bortfjernede sig et Øjeblik og kom straks tilbage med en lille Flaske i Haanden.

»Skynd Dem, Hr. Abbed, skynd Dem!« svarede Caderousse, »jeg føler — at jeg — besvimer —«

»Monte Christo nærmede sig og gød tre Draaber af Flaskens Indhold paa den Saaredes blaalige Læber.

Caderousse udstødte et dybt Suk.

»Aa, De indgyder mig nyt Liv! Mere, mere!«

»To Draaber endnu vilde dræbe dig!« svarede Abbeden.

»Aa, naar der dog vilde komme nogen, for hvem jeg kunde angive den Elendige!«

»Skal jeg nedskrive Deres Anklage, saa kan De underskrive den?«

»Ja, ja!« sagde Caderousse, hvis Øjne flammede af Haabet om Hævn.

Monte-Christo skrev:

»Jeg dør, myrdet af Korsikaneren Benedetto, min Fængselskammerat i Toulon, under Nummer 59.«

»Skynd Dem, skynd Dem!« sagde Caderousse, »ellers kan jeg maaske ikke skrive under!«

Monte-Christo gav Caderousse Pennen, den Døende samlede sine sidste Kræfter, underskrev og faldt tilbage med de Ord: »Det øvrige, Hr. Abbed, maa De fortælle; De maa sige, at han kalder sig Andrea Cavalcanti, og at han bor i »Hotel des Princes«, at — Aa, min Gud, — jeg dør!« Og Caderousse besvimede igen.

Abbeden lod ham lugte til Flasken, og den Saarede aabnede atter Øjnene.

Tørsten efter Hævn havde ikke forladt ham under hans Afmagt.

»Aa, De maa endelig sige det altsammen!«

»Ja. og endogsaa mere endnu.«

»Hvad vil De sige?«

»Jeg vil sige, at han uden Tvivl har givet Dem et Grundrids af dette Hus i det Haab, at Greven skulde dræbe Dem.

Jeg vil sige, at han har advaret Greven ved et Brev, og at jeg i Grevens Fraværelse har modtaget dette Brev og derfor har holdt Vagt her.«

»Og saa vil han blive halshugget, ikke sandt?« sagde Caderousse. »De lover mig det — ikke sandt? Jeg dør i det Haab og det gør Døden lettere for mig.«

»Jeg vil endvidere sige,« vedblev Greven, »at han er fulgt efter Dem, at han har givet Agt paa Dem hele Tiden, og da han saa Dem komme, skjulte han sig i et Hjørne ved Muren.«

»Og det har De set altsammen?«

»Erindrer du, hvad jeg sagde: dersom du kommer frisk og sund hjem, saa vil jeg tro, at Gud har tilgivet dig, og saa vil jeg ogsaa tilgive dig.«

»Og De har ikke sagt mig det?« raabte Caderousse. »De vidste, at jeg vilde blive myrdet, naar jeg gik herfra, og De har ikke advaret mig?«

»Nej, jeg troede at se Guds retfærdige Styrelse i Benedettos Handling, og jeg troede at forsynde mig, dersom jeg modsatte mig Forsynets Hensigter.«

»Guds Retfærdighed? Tal ikke til mig derom, Hr. Abbed. Dersom der var en Guds Retfærdighed, saa ved De bedre end nogen anden, at der er Folk, som burde straffes, men ikke bliver det.«

»Taalmodighed!« sagde Abbeden i en Tone, der bragte den Døende til at bæve, »kun Taalmodighed!«

Caderousse betragtede ham forundret.

»Og dernæst,« vedblev Abbeden, »er Gud idel Barmhjertighed imod enhver, ligesom han har været det imod dig. Han er Fader, før han er Dommer.«

»De tror altsaa paa en Gud?« sagde Caderousse.

»Dersom jeg var saa ulykkelig, at jeg hidindtil ikke havde troet paa ham, saa vilde jeg tro paa ham, fra dette Øjeblik, efter at have set dig i denne Tilstand.«

Caderousse opløftede sine knyttede Hænder mod Himmelen.

»Hør!« sagde Abbeden, idet han rakte sin Haand ud over den Saarede. »Jeg vil sige dig, hvad Gud har gjort for dig, denne Gud, som du i dine sidste Øjeblikke vil fornægte: Han har givet dig et godt Helbred og Kræfter, et godt Udkomme og Venner, altsaa en Tilstand saa god, som et Menneske kan ønske sig den for at være lykkelig med en god Samvittighed. Men i Stedet for at benytte alle disse Guds Gaver, som han ikke skænker til enhver, saa har du hengivet dig til Lediggang og Drukkenskab, og i denne Drukkenskab har du forraadt en af dine bedste Venner.«

»Hjælp!« raabte Caderousse, »Jeg behøver ingen Præst, men en Læge. Maaske jeg ikke er dødelig saaret, maaske jeg endnu kan reddes!«

»Du er saa dødelig saaret, at du allerede vilde have opgivet Aanden, dersom jeg ikke havde givet dig de tre Draaber af min Flaske.«

»Ak!« mumlede Caderousse, »De er en underlig Præst, De lader de Døende fortvivle, i Stedet for at trøste dem.«

»Hør!« vedblev Abbeden, »da du havde forraadt din Ven, begyndte Gud ikke med at tugte dig, men med at advare dig. Du kom i Fattigdom og led Nød. Du havde tilbragt Halvdelen af din Levetid med Misundelse i Stedet for med Arbejde. Allerede den Gang tænkte du paa Forbrydelser og søgte at undskylde dig med Nøden, da Gud gjorde et Mirakel for dig og ved min Haand sendte dig en Formue, der var glimrende for dig, der aldrig havde ejet noget. Men denne uventede store Formue var ikke nok for dig fra det Øjeblik, da du fik den; du vilde fordoble den, og ved hvilket Middel? Ved et Mord! Du fordoblede den, men Gud tog den fra dig og overgav dig i den menneskelige Retfærdigheds Hænder.«

»Det var ikke mig, der vilde myrde Juvelhandleren, det var Carconte.«

»Jeg ved det nok,« sagde Monte-Christo, »derfor har Gud af sin Barmhjertighed bevirket, at dine Dommere følte sig bevæget af dine Ord og lod dig beholde Livet.«

»Ha! For at sætte mig i Slaveriet paa Livstid, en dejlig Naade!«

»Men den Gang, Elendige, betragtede du det som en Naade! Det fejge Hjerte, som skælvede for Døden, det hoppede af Glæde, da du blev dømt til evig Skændsel, thi du tænkte som alle Forbrydere: Fængslet har en Udgangsdør, men Graven har ingen. Og du havde Ret, thi denne Dør aabnede sig paa en uformodet Maade. En Englænder, som havde gjort det Løfte at befri to Mennesker fra deres Straf, kom til Toulon. Hans Valg faldt paa dig og din Kammerat, og anden Gang nedsteg Lykken til dig; du fik din Frihed og Penge, du kunde paabegynde et Liv som alle andre Mennesker — du, som man havde dømt til livsvarigt Slaveri. Da, Elendige, fristede du Gud tredie Gang, du begik en Forbrydelse uden nogen Grund, uden at der kan tænkes nogen Undskyldning. Du har trættet Guds Langmodighed, og han har straffet dig.«

Caderousse blev med hvert Øjeblik svagere.

»Noget at drikke!« mumlede han, »jeg tørster, jeg brænder!«

Monte-Christo gav ham et Glas Vand.

»Den Skurk — Benedetto,« sagde Caderousse, idet han gav Glasset tilbage, »han vil dog nok undslippe tilsidst!«

»Ingen undgaar sin Straf, det siger jeg dig, Caderousse. Benedetto vil ogsaa blive straffet.«

»Saa maa De ogsaa blive straffet!« hylede Caderousse, »thi De har ikke gjort Deres Pligt som Præst. De skulde have forhindret Benedetto i at dræbe mig.«

»Jeg?« sagde Greven med et Smil, der gennemisnede den Døende › Jeg skulde have forhindret Benedetto i at dræbe dig, da du nylig havde stødt en Kniv mod mit Bryst? Og jeg havde maaske gjort det, dersom du havde været angerfuld, men du var overmodig, og jeg lod Guds Villie opfyldes.«

»Jeg tror ikke paa nogen Gud!« hylede Caderousse. »Du tror heller ikke paa ham. — Du lyver! — Du lyver!«

»Til« bød Abbeden. »Du driver med Magt den sidste Blodsdraabe ud af dit Legeme. Naa saa du tror ikke paa Gud, som kun forlanger en Bøn, et Ord, en Taare, for at tilgive dig, som kunde have rettet Morderens Dolk saaledes, at du var død paa Stedet. Denne Gud har endnu skænket dig et Kvarter til at angre. Gaa derfor i dig selv, Ulykkelige, og fortryd dine Synder!«

»Nej, nej!« sagde Caderousse, »jeg fortryder intet. Der er ingen Gud! der er intet Forsyn! Der er kun Tilfælde!«

»Jo, der er et Forsyn, der er en Gud!« sagde Monte Christo. »Og som et Bevis derfor ligger du der som en Gudsfornægter, fortvivlet og tilintetgjort, medens jeg staar her for dig, rig, lykkelig, frisk og vel tilmode, og bøjer mig for den Gud som du søger at fornægte, medens du dog i dit Hjerte tror paa ham.«

»Hvem er De da?« spurgte Caderousse og stirrede paa Greven.

»Se rigtig paa mig!« sagde Monte-Christo, idet han tog Lyset og belyste sit Ansigt.

»Ja — Abbeden, Abbed Bussoni.«

Monte Christo tog Parykken af og lod sit smukke, sorte Haar falde ned om sit blege Ansigt.

»Aa!« sagde Caderousse forskrækket, »dersom De ikke havde det sorte Haar, saa vilde jeg tro, at det var Engelskmanden Lord Vilmore.«

»Jeg er hverken Abbed Bussoni eller Lord Vilmore.« sagde Monte Christo. »Betragt mig nøjere, søg i det Forbigangne, i dine tidligste Erindringer!«

Der laa en vis magnetisk Kraft i Grevens Ord, der syntes at oplive den Døendes Sanser.

»Ja — ja — jeg — tror virkelig, at jeg — har kendt Dem en Gang tidligere!«

»Ja. Caderousse, du har baade set mig og kendt mig.«

»Men hvem er De da? Og hvorfor lader De mig dø, naar De har kendt mig tidligere?«

»Fordi jeg ikke kan redde dig, Caderousse, fordi dine Saar er dødelige. Dersom du havde været til at redde, saa vilde jeg deri have set en ny Guds Barmhjertighed og — jeg tilsværger dig ved min Faders Grav — jeg vilde have gengivet dig til Livet og til Angeren.«

»Ved um Faders Grav?« sagde Caderousse, der ved Hjælp af den sidste Livskraft søgte at hæve sig lidt fra sin liggende Stilling, for bedre at kunne betragte den Mand, der havde svoret en saa hellig Ed »Hvem er du da?«

Greven indsaa, at det var den sidste Livsgnist, som ytrede sig hos den Døende. Han betragtede ham med rolig Sørgmodighed og hviskede ham i Øret:

»Jeg er — jeg er —«

Og hans næppe aabnede Læber udtalte et Navn saa sagte, som om han selv frygtede for at høre det.

Caderousse, som næsten havde rejst sig paa Knæ, foldede Hænderne, gjorde en sidste Anstrengelse for at hæve dem i Vejret og stammede:

»Min Gud, min Gud! Tilgiv, at jeg har fornægtet dig. Ja, du er Menneskenes Fader i Himmelen og deres Dommer paa Jorden. Herre, min Gud, jeg har længe miskendt dig, tilgiv mig, modtag mig!«

Caderousse lukkede Øjnene og faldt tilbage med et sidste Suk. Blodet standsede straks i Aabningerne af hans Saar, og han var død.

»Det var én!« sagde Greven tankefuld idet han betragtede den Dødes fortrukne Ansigt.

Ti Minutter derefter kom Lægen og Generalprokuøren og blev modtagne af Abbed Bussoni, der bad hos den Døde.

FEMTE KAPITEL.

Beauchamp.

I fjorten Dage derefter talte man ikke om andet i Paris, end om det dristige Indbrud hos Greven.

Den Døende havde underskrevet en Erklæring, der angav Benedetto som hans Morder, og alle Politiagenter blev satte i Bevægelse for at efterspore Morderen.

Caderousses Kniv, Blændlygten, Nøgleknippet og alle Klæderne, med Undtagelse af Vesten, som ikke var til at fin-

de, blev afleveret til Øvrigheden, og Liget blev bragt til Lighuset.

Til enhver, som talte med Greven om denne Begivenhed, sagde han, at han netop den Aften havde været i Auteuil, og at han derfor ikke vidste andet derom, end hvad Abbed Bussoni havde sagt ham. Abbeden havde nemlig tilfældigvis bedt ham om at maatte tilbringe den Nat i hans Værelser for at eftersøge noget i nogle Bøger, der befandt sig i Grevens Bibliotek.

Kun Bertuccio blegnede, hver Gang Benedettos Navn blev udtalt i hans Nærværelse men der var ingen, som havde Anledning til at bemærke det.

Villefort, som var tilkaldt for at indlede Sagen, førte Undersøgelsen med den lidenskabelige Ivrighed, hvormed han behandlede alle kriminelle Sager, der blev ham overdragne.

Men der var allerede hengaaet tre Uger uden at Politiets ivrigste Efterforskninger havde bragt noget Resultat, og Pariserverdenen begyndte at glemme det forsøgte Tyveri hos Greven og Tyvens Mord ved hans Medskyldige, for at beskæftige sig med Grev Andrea Cavalcantis Giftermaal med Frøken Danglars.

Dette Giftermaal var allerede temmelig almindelig bekendt, og den unge Mand blev betragtet som Svigersøn i Bankierens Hus.

Man havde skrevet til Cavalcantis Fader, og denne havde ikke alene bifaldet Ægteskabet, men ogsaa udtalt sin levende Beklagelse over, at Tjenesteforretninger forbød ham at forlade Parma. Tillige erklærede han at ville give sin Søn en Kapital, der kunde bringe halvandet Hundrede Tusinde Livres i Rente.

Det var blevet besluttet, at de tre Millioner skulde anbringes hos Danglars. Vel havde nogle forsøgt at indgyde den unge Mand Tvivl om hans tilkommende Svigerfaders Formuesomstændigheder, eftersom han i Løbet af saa kort Tid havde lidt flere Tab. Men den unge Mand havde med ophøjet Selvfornægtelse og Tillidsfuldhed afvist alle disse Advarsler, ja, han havde endogsaa været saa fintfølende, at han ikke havde sagt Baronen et Ord derom. Derfor tilbad Baronen ogsaa Andrea Cavalcanti.

Dette var imidlertid ikke Tilfældet med Frøken Eugenie Danglars. Hendes instinktmæssige Utilbøjelighed til Ægteskab havde ladet hende betragte Andrea som et Middel til at undgaa Morcerf, og derfor havde hun i Begyndelsen modtaget ham venskabeligt; men nu, da hun mærkede, at Andrea stadig nærmede sig mere begyndte hun at nære en lige saa iøjnefaldende Uvillie mod ham.

Baronen havde maaske nok bemærket det, men henregnede det kun til et Lune, og lod, som om han ikke mærkede noget.

Imidlertid var den Opsættelse, som Beauchamp havde forlangt, næsten udløbet, og Morcerf indsaa nu, hvor velment Monte-Christos Raad havde været, da han havde raadet ham til at fortie Sagen; thi ingen havde hentydet til den bevidste Bladartikel om Generalen; det var ikke faldet nogen ind at ville genkende Grev de Morcerf, der havde Sæde i Parlamentet, som den Officer, der havde forraadt Paschaen af Janina.

Desuagtet følte Albert sig dog fornærmet, thi den Hensigt at ville forgærme hans Families Ære, forekom ham at være tydelig udtalt i disse Linier.

Desuden havde den Maade, paa hvilken Beauchamp havde afbrudt deres sidste Samtale, efterladt en smertelig Braad i hans Hjerte.

Han beskæftigede sig derfor endnu stadig med Tanken om Duellen, hvis sande Grund han haabede at kunne skjule endogsaa for Vidnerne.

Hvad Beauchamp angik, saa havde man ikke set ham siden den Dag, da Albert havde været hos ham og de, som spurgte efter ham, fik til Svar, at han var bortrejst for en kort Tid.

Hvor han egentlig var, det vidste ingen.

En Morgen blev Albert vækket af sin Kammertjener, som meldte Beauchamp.

Albert gned sine Øine og befalede, at man skulde lade Beauchamp vente idet lille Værelse i Stueetagen. Han klædte sig hurtig paa og gik ned.

Beauchamp gik frem og tilbage i Værelset, men standsede, da Albert kom ind.

»Den Omstændighed,« sagde Albert, »at De kommer her til mig, uden at afvente det Besøg, som jeg havde tiltænkt Dem i Dag, synes mig at være et godt Forvarsel. Sig mig nu i Hast, skal jeg række Dem Haanden og sige: Tilstaa Deres Uret, Beauchamp, og vedbliv at være min Ven! Eller — skal jeg ganske simpelt spørge Dem: Hvilke Vaaben vælger De?«

»Albert!« sagde Beauchamp med en bedrøvet Fatning, der bragte Morcerf til at studse. »Lad først sætte os og tale sammen «

»Men, min Herre « sagde Albert trodsig, »det forekommer mig tværtimod, som De først maa svare mig, før vi sætter os!«

»Albert!« svarede Journalisten, »der gives Omstændigheder, hvor det vanskelige netop ligger i Svaret.«

»Jeg vil gøre det let for Dem, idet jeg gentager mit Spørgsmaal: Vil De tilbagekalde, eller vil De ikke«

»Morcerf, i Spørgsmaal, som angaar en Mand som Generalløjtnant de Morcerf, Pair af Frankrig, hans Ære og Stilling i Livet, er det ikke nok at svare Ja eller Nej.«

»Hvad skal man da gøre?«

»Man skal gøre, hvad jeg har gjort, Albert! Man skal sige: Penge, Tid og Umage er intet, naar det gælder en hel Families Navn og Rygte. Man skal sige: For at begynde en Tvekamp paa Liv og Død mod en Ven, udfordres der mere end Formodninger man maa have Vished. Man skal sige: Naar jeg griber Kaarden eller brænder en Pistol af mod en Mand, hvis Haand jeg i tre Aar har trykket som Vennehaand, saa maa jeg dog i det mindste vide, hvorfor jeg gør det, for at jeg kan møde paa Kamppladsen med en rolig Samvittighed.«

»Naa.« spurgte Morcerf utaalmodig, »hvad er saa det korte Indhold af denne lange Tale?«

»Albert! — Jeg kommer fra Janina!«

»Fra Janina? — Det er umuligt!«

»Kære Albert, her er mit Pas, med Paategninger fra Genua, Mailand, Venedig, Triest, Delvino og Janina. Vil De tro Politiet i en Republik, i et Kongerige og i et Kejserdømme?«

Albert kastede et Blik paa Passet og betragtede Beauchamp forundret.

»De har altsaa været i Janina?«

»Albert, dersom De var en Fremmed, en Ubekendt, en almindelig Lord som den Englænder, der for tre eller fire Uger siden udfordrede mig, og som jeg nedlagde for at skille mig af med ham, saa vilde jeg naturligvis ikke gøre mig saa megen Ulejlighed. Men jeg troede at burde tage noget Hensyn til Dem. Jeg har tilbragt fjorten Dage paa Ud- og Hjemrejsen, mere end fire Dage i Karantæne og otteogfyrretyve Timer i Janina, det udgør tilsammen tre Uger. Jeg er kommen hertil i Nat, og, som De ser, kommer jeg straks til Dem.«

»Gudbevares, hvor De gør mange Omsvøb, Beauchamp, før De siger mig, hvad jeg venter at høre!«

»Ja — i Sandhed — jeg frygter — —«

»De vil ikke gerne tilstaa, at Deres Korrespondent har bedraget? Aa, ingen falsk Undseelse, Beauchamp. Tilstaa kun. Deres Mod betvivles ikke.«

»Nej, det er ikke det,«, mumlede Journalisten, »tværtimod —«

Albert blev skrækkelig bleg. Han forsøgte at tale, men Ordene døde paa hans Læber.

»Tro mig min Ven,« sagde Beauchamp i en venlig Tone, »jeg vilde have følt mig meget lykkelig ved at maatte undskylde mig hos Dem, jeg vilde gøre det af mit ganske Hjerte; men desværre —«

»Hvad — hvilket?«

»Efterretningen var rigtig!«

»Hvorledes? Den franske Officer, denne Forræder, der har overgivet de Slotte, der tilhørte den Mand, i hvis Tjeneste han var —?«

»Det gør mig ondt at maatte sige Dem det, men det er Deres Fader!«

Albert gjorde en rasende Bevægelse for at kaste sig over Beauchamp, men denne holdt ham tilbage, mere ved sit venlige Blik, end ved sin udstrakte Haand.

»Her, kære Ven,« sagde han, idet han tog et Papir op af Lommen, »her er Beviset.«

Albert aabnede Papiret. Det var en Attest fra fire ansete Borgere i Janina, som bevidnede, at Oberst Fernand Mondego, der havde staaet i Ali Tebelens Tieneste, havde overgivet Slottene i Janina for omtrent to Tusinde Punge.

Underskrifternes Rigtighed var attesteret af Konsulen.

Albert sank tilintetgjort ned paa en Stol. Nu var der ikke mere nogen Tvivl. Familienavnet var bogstavelig anført.

Efter et Øieblik's stum, men smertelig Tavshed udgød hans beklemte Hjerte sig i en Strøm af Taarer.

Beauchamp, som betragtede den unge Mand med stor Medlidenhed, nærmede sig nu til ham og sagde:

»Ikke sandt, kære Albert, nu forstaar De mig. Jeg vilde selv se og høre alt og selv bedømme det, fordi jeg haabede, at Sagen kunde oplyses paa en Maade, der kunde være gunstig for Deres Fader, og at jeg da kunde have ladet ham vederfares en fyldestgørende Retfærdighed. Det har imidlertid desværre vist sig af de indhentede Oplysninger at den Fernand Mondego, som Paschaen havde ophøiet til Generalløitnant, ikke er nogen anden end Grev Ferdinand de Morcerf. Da vendte jeg tilbage, og i Betragtning af, at De stadig har beæret mig med Deres Venskab, ilede jeg straks herhen.«

Albert, som endnu laa hensunken paa Stolen, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder.

»Jeg ilede herhen,« vedblev Beauchamp, »for at sige Dem, kære Albert, at i vore revolutionære Tider kan vore Fædres Forseelser ikke falde tilbage paa Børnene. Meget faa har gennemgaaet de Kampe, under hvilke vi er fødte, uden at der er klæbet Smuds- eller Blodpletter ved deres Uniform eller Dommerklædning. Albert! Nu, da jeg har Beviset i Hænderne, nu, da jeg er Herre over Deres Hemmelighed, kan ingen

tvinge mig til en Kamp, som Deres Samvittighed desuden vilde bebrejde Dem som en Forbrydelse. Men jeg vil tilbyde Dem noget, som De ikke kan fordre af mig. Ønsker De, at disse Beviser, disse Optegnelser, som jeg alene besidder, skal forsvinde? Ønsker De, at denne skrækkelige Hemmelighed skal forblive mellem os? Sig frem, Albert, ønsker De det?«

Albert faldt Beauchamp om Halsen.

»Aa, ædle Sjæl!« raabte han.

»Se der!« sagde Beauchamp, idet han rakte Albert Papirerne.

Albert greb dem med krampagtig Heftighed, knugede dem sammen og vilde rive dem i Stykker. Men af Frygt for, at Vinden skulde bortføre endogsaa kun det mindste Stykke af disse ulykkesvangre Papirer, tændte han Ild i dem og opbrændte dem indtil den mindste Stump.

»Kære, fortræffelige Ven!« sagde Albert, medens han brændte Papirerne.

»Gid det altsammen maa forsvinde som en hæslig Drøm« sagde Beauchamp, »gid det maa bortvejres, som den sidste Røg, der stiger af Asken!«

»Ja, ja!« sagde Albert, »og der bliver kun det evige Venskab tilbage, som jeg skylder min Redningsmand, et Venskab, der stedse skal erindre mig om, at jeg skylder Dem Blodet i mine Aarer, mit Liv og min Ære, thi dersom noget af dette var bleven bekendt — Beauchamp, jeg havde jaget mig en Kugle gennem Hovedet! Dog nej — min stakkels Moder, det vilde dræbe hende tilligemed mig. Nej, jeg havde forladt mit Fædreland!«

Men denne uformodede, næsten feberagtige Glæde forsvandt snart, og han hensank atter i dyb Sørgmodighed.

»Naa, min Ven?« spurgte Beauchamp. »Hvad er der nu?«

»Ak,« svarede Albert, »mit Hjerte er sønderknust! Hør, Beauchamp, man kan ikke saadan i et Øjeblik løsrive sig fra den Agtelse, den Tillid og den Stolthed, som en Faders upletted Navn indgyder Sønnen. Aa, Beauchamp, Beauchamp! Hvorledes skal jeg nu fremtræde for min Fader? Vil min Haand ikke vægre sig, naar han rækker mig sin? Ja, Beauchamp, jeg er den ulykkeligste af alle Mennesker. Aa, min Moder, min stakkels Moder!« raabte Albert, idet han med taarevædede Blikke betragtede sin Moders Portræt. »Hvor du vilde lide, dersom du erfarede noget herom!«

»Fat Mod, kære Albert!« sagde Beauchamp og greb begge hans Hænder.

»Men hvem har indsendt den Artikel til Deres Blad?« begyndte Albert paany. »Bag ved alt dette skjuler sig et ubekendt Had, en usynlig Fjende.«

»En Grund mere til ikke at forraade Dem selv. Bær Smerten i Deres Indre, ligesom Skyen bærer Uvejret, uden at man mærker det, før i det Øjeblik, da Uvejret bryder løs. Spar derfor Deres Kræfter til dette Øjeblik.«

»De tror altsaa, Beauchamp, at vi endnu kan befrygte noget?«

»Jeg tror intet, kære Ven, men — man kan jo ikke vide —«

»Hvilket?« spurgte Albert, da han saa, at Beauchamp standsede.

»Skal De ægte Frøken Danglars?«

»Hvorfor spørger De mig derom i et saadant Øjeblik?«

»Fordi jeg antager, at dersom denne Giftermaalsplan gaar overstyr, saa staar det i Forbindelse med det, som vi nylig har talt om.«

»Hvad?« raabte Albert og blev pludselig rød, »De tror, at Hr. Danglars —«

»Jeg spørger jo kun, hvorledes det gaar med Deres Giftermaal. For Pokker! Søg dog ikke nogen anden Mening i mine Ord, end den, jeg selv giver dem, og tillæg dem ikke en Betydning, som de aldeles ikke har.«

»Nej,« sagde Albert, »dette Giftermaal er gaaet overstyr.«

»Godt!« mumlede Beauchamp.

Og da han saa, at Albert atter blev tankefuld, tilføjede han:

»Dersom De vil følge mit Raad, Albert, saa lad os gaa lidt ud, det vil adsprede os. Naar vi kommer tilbage, vil vi spise Frokost og derpaa gaa til vore Forretninger.«

Albert samtykkede, og Vennerne gik ud. Da de var komne i Nærheden af de elysæiske Marker, sagde Beauchamp:

»Da vi nu er paa Vejen, skulde vi saa ikke besøge Greven af Monte-Christo; han er en Mand, som forstaar at opmuntre sine Gæster og som aldrig udspørger dem. Efter min Mening er de Folk, som ikke spørger, bedst skikkede til at trøste.«

»Velan,« sagde Albert, »lad os gaa til ham, jeg kan godt lide ham.«

SJETTE KAPITEL.

Rejsen.

Da Monte-Christo saa de to unge Mænd komme sammen, gik han dem venlig i Møde.

»Ah!« sagde han, »nu haaber jeg, at Ting er tilendebragt, oplyst og ordnet.«

»Ja,« sagde Beauchamp, »det var taabelige Rygter, som falder sammen af sig selv, og som jeg af al Magt vil bekæmpe, dersom de skulde gentage sig. Lad os altsaa ikke tale mere derom.«

»Albert kan sige Dem,« tilføjede Greven, »at jeg netop har raadet ham dertil. Jeg har forøvrigt, som De maaske kan se, tilbragt en afskyelig Morgenstund.«

»Hvad foretager De Dem da?« spurgte Albert. »Det lader til at De ordner Deres Papirer.«

»Mine Papirer? Nej, Gud ske Lov! Mine Papirer er altid i en fortræffelig Orden paa Grund af, at jeg ingen Papirer har; men det er Hr Cavalcantis Papirer, som jeg ordner.«

»Hr Cavalcantis?« spurgte Beauchamp.

»Javel,« sagde Albert. »Ved De ikke, at Greven beskytter denne unge Mand?«

»Paa ingen Maade,« svarede Monte-Christo, »jeg beskytter ingen, og allermindst Hr. Andrea Cavalcanti.«

»Frøken Danglars skal jo nu ægte ham i Stedet for mig, hvilket naturligvis,« tilføjede Albert med et Smil, »gaar mig meget nær til Hjertet.«

»Hvad hører jeg, Cavalcanti skal ægte Frøken Danglars?« spurgte Beauchamp.

»Ej, ej! Kommer De da fra Verdens Ende?« sagde Monte-Christo. »Hele Paris taler jo ikke om andet.«

»Og De har stiftet dette Parti, Hr. Greve?« spurgte Beauchamp.

»Aa, jeg beder, Hr. Redaktør, tal dog ikke saaledes. Jeg skulde stifte et Parti? Nej, saa kender De mig ikke rigtig. Jeg har tværtimod sat mig derimod af alle Kræfter og har nægtet at bringe det i Forslag.«

»Ah, jeg forstaar det,« sagde Beauchamp, »for vor Ven Alberts Skyld.«

»Nej, paa Ære,« svarede den unge Mand hurtig. »Greven kan bevidne, at jeg netop har bedt ham om at bringe denne Giftermaalsplan til at strande; han paastaar imidlertid, at jeg ikke har ham at takke for, at det er sket. Velan, saa vil jeg ligesom Forfædrene rejse et Alter for den ubekendte Gud!«

»Hør,« sagde Monte-Christo, »jeg har haft saa lidt dermed at bestille, saa baade Svigerfader og Svigersøn endogsaa nærer en vis Kulde imod mig. Kun Frøken Danglars vedbliver at bære mig med sit Venskab paa Grund af, at hun ikke synes at føle noget Kald til Ægtestanden, og at jeg har været den, som var mest utilbøjelig til at berøve hende sin dyrebare Frihed.«

»Og De antager, at dette Giftermaal er nær ved at fuldbyrdes?«

»Min Gud, ja! Og det uagtet alle mine Modforestillinger. Jeg kender ikke den unge Mand; man paastaar, at han er rig og af god Familie men for mig har disse Paastande ikke andet at betyde, end et blot Rygte, og det har jeg stadig gentaget for Hr. Danglars, men han er ligesom fortryllet af sin Cavalcanti. Jeg meddelte ham endogsaa en Omstændighed, der forekom mig meget betænkelig. Det unge Menneske er nemlig enten blevet forbyttet af sin Amme, bortstjaalet af Zigeunere eller ført bort af sin Lærer, jeg erindrer det ikke rigtig; men det ved jeg, at han har været borte fra sin Fader i mere end ti Aar. Hvor han nu har flakket omkring, og hvad han har foretaget sig i disse ti Aar, det maa Gud vide; dog, det gjorde altsammen intet Indtryk paa ham. Han bad mig om at skrive til Major Cavalcanti for at faa de fornødne Papirer af ham. Disse Papirer er nu komne, og jeg sender ham dem, idet jeg ligesom Pilatus vasker mine Hænder i Uskyldighed.«

»Og hvad vil Frøken d'Armilly sige, naar De berøver hende sin Discipel?«

»Jeg ved det ikke, men jeg tror, at hun rejser til Italien. Madame Danglars har anmodet mig om nogle Anbefalingsskrivelser for hende, og jeg har givet hende nogle Linier til Direktøren for Teatret »Vallé«, som skylder mig en Forbindtlighed. Men hvad fejler Dem, Albert De ser saa forknyt ud? Skulde De maaske være forelsket i Frøken Danglars, uden selv at vide det?«

»Nej, det ved jeg rigtig nok ikke noget af,« svarede Albert. — Beauchamp betragtede Malerierne.

»Men De er virkelig ikke i godt Humør,« vedblev Monte-Christo. »Sig frem, Albert, hvad fejler De?«

»Jeg har Hovedpine.«

»Velan, min kære Vicomte,« sagde Monte-Christo, »i det Tilfælde kan jeg foreslaa Dem et ufejlbarligt Middel, et Middel, som har hjulpet mig, hver Gang jeg har befundet mig ilde.«

»Og det er?«

»Forandring af Opholdssted.«

»Er det Deres Alvor?«

»Ja, og da jeg netop føler mig utilfreds her, saa agter jeg at foretage en lille Rejse. Kunde De maaske have Lyst til at følge med?«

»De utilfreds?« spurgte Beauchamp. »Og hvormed?«

»For Pokker! De har let ved at spørge. Jeg havde Lyst til at se Dem, naar De fik en Kriminalsag paa Halsen.«

»En Kriminalsag?«

»Jævel, den, som Hr. de Villefort har anlagt mod min elskværdige Morder en Røver, som er udbrudt af Slaveriet.«

»Ah, det er sandt!« sagde Beauchamp. »Jeg har læst den Historie i Bladene.«

»Hvem er denne Caderousse?«

»Jeg tror, det er en Provencaler, Hr. de Villefort har hørt Tale om ham, da han var i Marseille, og Hr. Danglars har set ham dér. Deraf følger, at den kongelige Prokurør har taget sig ivrigt af Sagen, og at Politiet interesserer sig saa meget for at opdage Morderen, saa man i de sidste fjorten Dage har sendt mig alle de Banditter, som man kunde opdrive i Paris eller Omegnen, under det Paaskud, at de er Caderousses Mordere, og naar det skal blive saaledes ved, saa vil der om et Fjerdingaar ikke være nogen Tyv eller Røver i hele det skønne Frankrig, der ikke kender Indretningen i mit Hus paa det nøjagtigste. Jeg har derfor besluttet at overlade dem det ganske og aldeles, og at rejse saa langt bort som muligt. Følg med, Vicomte, jeg bortfører Dem!«

»Men hvorhen?«

»Hvor Luften er ren, hvor Verdens Larm ikke kan trænge hen, hvor enhver bliver ydmyget i sin Stolthed og føler sig lille. Jeg mener paa Havet, Vicomte. Jeg er nu en Gang Sømand. Allerede som Barn er jeg blevet baaret paa Oceanets Arme og ved den skønne Amphitrites Bryst; jeg har leget med den enes grønne Kappe og med den andens azurblaa Kjole; jeg elsker Havet, som man elsker en Brud, og naar jeg i lang Tid ikke har set det, saa længes jeg efter det.«

»Lad os rejse, Greve, lad os rejse!«

»Velan, Vicomte, i Aften vil min Rejsevogn være beredt og forspændt med fire gode Heste. Den er meget bekvem og har Plads for fire Personer. Vil De være med, Hr. Beauchamp?«

»Jeg takker Dem, men jeg kommer netop fra Havet. Jeg har nemlig foretaget en lille Rejse til de boromæiske Øer.«

»Hvad gør det til Sagen? Følg med!« sagde Albert.

»Nej, kære Morcerf. De vil indse, at naar jeg afslaar Hr. Grevens artige Tilbud, saa maa der være uundgaaelige Omstændigheder, som tvinger mig dertil. Desuden,« hviskede han til Albert, »er det nødvendigt, at jeg bliver i Paris for at have Øje med Dagspressen.«

»De er en god fortræffelig Ven!« sagde Albert. »Ja, De har Ret, Beauchamp, giv Agt og søg at opdage den Fjende, som har foranlediget den bevidste Bladartikel.«

Albert og Beauchamp forlod hinanden, og Deres Haandtryk udtalte det, som deres Læber ikke kunde sige i en tredies Nærværelse.

»Et herligt Menneske, denne Beauchamp!« sagde Monte-Christo, da Redaktøren var gaaet. »Ikke sandt, Albert?«

»Ja, ganske vist; han er et meget tiltalende Menneske, derfor holder jeg ogsaa meget af ham. Men da vi nu er alene, saa kunde De vel sige mig, hvor vi egentlig rejser hen?«

»Til Normandiet, dersom De synes.«

»Ja, gerne, dér er vi fuldkomne paa Landet — intet Selskab, ingen Naboer!«

»Vi er ganske alene, med Heste til at ride paa, Hunde til Jagten og en Baad til Fiskeri.«

»Mere behøver jeg ikke. Jeg vil nu underrette min Moder derom og derpaa være til Deres Tjeneste, Hr. Greve.«

»Men er De nu ogsaa vis paa, at man vil tillade Dem at rejse?«

»Om man vil tillade mig det? Er jeg da maaske ikke fri?«

»Til at rejse, hvorhen De vil — alene —, ja, det ved jeg, Hr. Vicomte, eftersom jeg traf sammen med Dem i Italien.«

»Men?«

»Men med det hemmelighedsfulde Menneske, som man kalder Greven af Monte-Christo?«

»De har en daarlig Hukommelse, Greve.«

»Hvorledes det?«

»Har jeg ikke allerede ofte talt til Dem om den Sympati, som min Moder føler for Dem?«

»Kvinderne er ustadige, har Franz den Første sagt; Kvinden ligner en Bølge, har Shakespeare sagt. Den ene var en stor Konge, den anden en stor Digter, og begge maatte kende Kvinden.«

»Ganske rigtig; men min Moder er ikke af de sædvanlige Kvinder; hun er meget tilbageholdende med sine Følelser. Men den, hun først har skænket sin Tilbøjelighed, beholder den for stedse.«

»Virkelig?« sagde Monte-Christo sukkende. »De tror altsaa, at hun beærer mig med noget bedre end simpel Ligegyldighed?«

»Hør, jeg har allerede sagt Dem det, og jeg gentager, De maa være et sjældent, et meget besynderligt Menneske.«

»Ah!«

»Ja, thi min Moder lader sig ikke henrive af Nysgerrighed, De maa have indgydt hende en virkelig Deltagelse. Naar vi er alene, taler vi kun om Dem, Hr. Greve.«

»Og hun siger Dem da, at De skal vogte Dem for denne Mand?«

»Tværtimod, hun siger, at De har en ædel Karakter, og at jeg skal søge Deres Venskab.«

Monte-Christo vendte sit Ansigt bort og sukkede dybt.

»De indser altsaa,« vedblev Albert, »at min Moder vil bifalde denne Rejse af ganske Hjerte i Stedet for at modsætte sig den; den stemmer ganske overens med hendes Ønsker.«

»Vel an!« sagde Monte-Christo. »Klokken tem i Aften venter jeg Dem, saa kan vi være ved Maalet i Nat mellem tolv og et.«

»Hvad — i Treport?«

»Ja i Treport eller Omegn.«

»Og De vil ikke bruge mere end otte Timer til at tilbagelægge otteogtyrretyve Mile?«

»Det er mere end nok.«

»Ja, De er nu en Gang en Mirakelmand, og De vil omsider overtrumfe ikke alene Jernbanen, men ogsaa Telegrafen.«

»Vi vil imidlertid behøve disse syv eller otte Timer for at komme til Treport; vær derfor bestemt paa Klokkeslettet.«

»Vær ubekymret, jeg har ikke andre Forretninger at varetage, end netop de Forberedelser, som er nødvendige til Rejsen, og skal derfor være her bestemt Klokken tem.«

Albert gik. Monte-Christo nikkede til ham endnu en Gang og blev derpaa staaende et Øjeblik i dyb Eftertanke. Endelig strøg han sig med Haanden over Panden, som for at bortjage Drømmerierne, og ringede derpaa to Gange, hvilket var Tegnet til, at hans Hushovmester skulde komme.

Bertuccio traadte ind.

»Hr. Bertuccio,« sagde han, »jeg vil endnu i Aften rejse til Normandiet, og ikke i Morgen eller i Overmorgen, som jeg fra først af havde besluttet. Underret Kuskene paa den første Station derom; fra nu af og til Klokken tem har De fuldkommen Tid nok dertil. Hr. de Morcerf rejser med mig.«

Bertuccio adlød, og der blev straks sendt Ilbud til Pontoise for at melde, at Postvognen vilde ankomme dertil Klokken seks. Dertra blev de andre Stationer underrettede, og efter seks Timers Forløb var alle Stationer underrettede.

Før Greven afrejste tog han Afsked med Haydee, sagde hende, hvor han rejste hen, og overgav hende Raadigheden over hele sin Ejendom.

Albert kom til bestemt Tid.

Rejsens Kedsommelighed forsvandt ved den Hurtighed, hvorved den blev iværksat. Morcerf kunde ikke fatte denne Hurtighed. Greven stak Hovedet ud af Vogndøren og tilskyndede Hestene med nogle Ord; de fløj mere end de løb.

Larmende rullede Vognen hen ad den brolagte Vej, og Folk blev forundret staaende for at se efter dette flyvende Luftsyn.

Ali fremviste smilende sine hvide Tænder og holdt de skumdækkede Tømmer i sine kraftfulde Hænder, styrende de rappe Heste, hvis lange, skønne Manker flagrede for Vinden.

Ali, denne Ørkenens Søn, befandt sig her i sit rette Element, og med sit sorte Ansigt, sine flammende Øjne og sin hvide, flagrende Kappe, omgivet af en Støvsky, syntes han at være Sanums Aand eller Stormens Gud.

»Ah!« sagde Morcerf. »En saadan Hurtighed har jeg endnu ikke kendt, det er en sand Nydelse.«

Og de sidste Skyer forsvandt af hans Pande, som om Luften havde bortvejret dem med sig.

»Men hvor Pokker faar De saadanne Heste fra?« spurgte Albert, »De maa vel lade dem arrette til det samme.«

»De har gættet rigtig« svarede Greven. »For seks Aar siden saa jeg i Ungarn en herlig Hingst, som var berømt for sin beundringsværdige Hurtighed. Jeg købte den, men erindrer ikke, hvad den kostede; Bertuccio betalte den. I det samme Aar frembragte den toogtredive Føl, der alle er lige saa hurtige som den selv, alle sorte, uden Aftegning, kun med en hvid Stjerne i Panden.«

»Det er mærkeligt, men sig mig, Hr. Greve, hvortil bruger De alle disse Heste?«

»Til at rejse med, som De ser.«

»Men De rejser jo ikke altid?«

»Naar jeg ikke har Brug for dem mere, skal Bertuccio sælge dem, og han paastaar at kunne tjene tredive til fyrretyve Tusind Francs paa dem.«

»Men der er ingen Konge i Europa, der er rig nok til at købe dem.«

»Saa sælger han dem til en østerlandsk Vezir, der vil tømme sit Skatkammer for at betale dem og igen fylde det ved at udprygle Pengene af sine Undersaatter.«

»Maa jeg sige Dem noget, der netop falder mig ind?«

»Lad høre.«

»Det falder mig ind, at Hr. Bertuccio maa være den rigeste Privatmand i Europa, næstefter Dem, Hr. Greve.«

»De tager fejl, Vicomte, jeg er vis paa, at De ikke vil finde en Skilling i hans Lommer, naar De vender dem.«

»Hvorfor det?« spurgte den unge Mand. »Deres Hr. Bertuccio maatte da være en ganske mærkværdig Person. Ak, kære Greve, før mig ikke altfor langt ud i det vidunderlige, ellers kan jeg ikke tro Dem mere.«

»Jeg fortæller Dem slet ikke noget vidunderligt, Albert, det gaar altsammen ganske naturligt til. En Inkassator stjæler, men hvorfor stjæler han?«

»Fordi det ligger i hans Natur,« sagde Albert; »han stjæler for at stjæle.«

»De tager fejl. Han stjæler, fordi han har Kone og Børn og ærgerrige Ønsker for sig selv og sin Familie. Han stjæler især, fordi han ikke er vis paa at kunne blive hos sin Herre, og fordi han gerne vil sikre sin Fremtid. Men Bertuccio er alene i Verden, han tager af mine Penge uden at gøre mig Regnskab derfor, thi han er vis paa, at han aldrig vil komme til at forlade mig.«

»Hvorledes det?«

»Fordi jeg ikke kan finde nogen bedre.«

»De bevæger Dem i en Kreds af Sandsynligheder.«

»Paa ingen Maade, jeg har fuldkommen Vished. En god Tjener er hos mig kun den, over hvis Liv og Død jeg kan raade.«

»Raader De da over Bertuccios Liv og Død?« spurgte Albert.

»Ja!« svarede Greven koldt.

Der gives Ord, som lukker en Samtale ligesom en Jerndør, og Grevens »Ja« var et saadant Ord.

Den øvrige Del af Rejsen blev tilbagelagt med den samme Hurtighed. De toogtredive Heste, som var fordelte paa otte Stationer, tilbagelagde de otteogfyrretyve Mile i otte Timer. Henimod Midnat ankom de Rejsende til en skøn Dyrehaves Port, hvor Portneren, som var underrettet fra den nærmeste Station, var parat og holdt Gitteret aabent.

Man førte Morcerf til et Værelse, hvor han fandt et Bad og et Aftensmaaltid beredt. En Tjener, som var medtaget paa Rejsen, stod til hans Opvartning. Baptistin opvartede Greven.

Albert tog sit Bad, spiste til Aften og gik til Sengs. Hele Natten blev han dysset i Søvn af Havets melankolske Brusen.

Da han var staaet op, gik han straks til Vinduet og befandt sig snart paa en lille Terrasse, hvorfra han kunde se ud over Havet, medens Dyrehaven, der endte i en smuk lille Skov, laa paa den modsatte Side.

I den rummelige Havbugt bemærkede Albert en lille smalstævnet Korvet med udspændt Takkelage. Paa Forstavnen var anbragt et Skjold med Monte-Christos Vaaben. Det forestillede et gyldent Bjerg med et rødt Kors i et azurblaat Hav. Omkring denne Korvet laa smaa Baade, der sandsynligvis tilhørte Fiskerne i de nærliggende Landsbyer. De lignede det tavse Værktøj, som venter deres Dronnings Befaling.

Al Ting var her indrettet paa det hyggeligste, ligesom overalt, hvor Monte-Christo opholdt sig, om det ogsaa kun var for et Par Dage.

I sit Forværelse fandt Albert to Jagtgeværer samt alle de

Redskaber, som en Jæger behøver. Et andet Værelse i Stueetagen var forsynet med alle mulige Fiskeredskaber.

Dagen henrandt med forskellige Beskæftigelser, og Monte-Christo viste sig som Mester i alle Fag. Man jagede, fiskede og spiste til Middag i en Kiosk, fra hvilken man havde Udsigt over Havet, og derefter drak man Te i Biblioteket.

Den tredie Dag, henimod Aften, sad Albert i en Lænestol og sov, udmattet af den idelige Færden, medens Monte-Christo i Forening med en Arkitekt udarbejdede Planen til et Drivhus som han vilde anlægge.

Pludselig vaagnede Albert ved Larmen af en galopperende Hest, som nærmede sig.

Han saa ud ad Vinduet og bemærkede næsten forskrækket, at det var hans Kammertjener, som han ikke havde taget med paa Rejsen, for ikke at besvære Greven, og som sprængte ind i Gaarden.

»Florentin her?« raabte han, idet han sprang op. »Skulde min Moder være syg?«

Han ilede til Døren.

Monte-Christo saa efter ham og saa ham ile ud til Tjeneren, der, endnu ganske forpustet, leverede ham en lille forseglet Pakke. Pakken indeholdt en Avis og et Brev.

»Fra hvem er dette Brev?« spurgte den unge Mand ivrigt.

»Fra Hr. de Beauchamp.«

»Det er altsaa ham, som har sendt dig?«

»Ja, Herre, han kaldte mig til sig, gav mig de nødvendige Rejsepenge, bestilte en Posthest, og jeg maatte love ham ikke at standse, før jeg var hos Dem. Jeg har tilbagelagt Vejen i femten Timer.«

Med en bange Anelse aabnede Albert Brevet. Da han havde læst de første Linier, udstødte han et Skrig og greb Avisen med kendelig Sitren. Pludselig sortnede det for hans Øjne hans Knæ vaklede, og han vilde være faldet om, dersom Florentin ikke havde understøttet ham.

»Stakkels Albert!« mumlede Monte-Christo saa sagte, at han næppe selv kunde høre disse Medlidenhedsord. »Det er sandt, hvad Skriftens Ord siger, at Fædrenes Misgerninger straffes paa Børnene i tredie og fjerde Led.«

Albert havde imidlertid fattet sig lidt, hans Ansigt var blegt, og Sveden perlede paa hans Pande, han læste videre og lagde derpaa Brevet og Avisen sammen, idet han sagde:

»Florentin, er din Hest i Stand til at kunne tilbagelægge Vejen endnu en Gang?«

»Det er en jammerlig Posthest.«

»Aa, min Gud! Hvorledes stod det til hjemme, da du red bort?«

»Temmelig roligt, men da jeg kom tilbage fra Beauchamp, fandt jeg den naadige Frue i Taarer. Hun ønskede at vide, hvornaar De kom tilbage, og jeg sagde hende da, at Hr. Beauchamp havde sendt mig for at hente Dem. Den naadige Frue udstrakte sine Arme, som for at holde mig tilbage, men efter et Øjebliks Betænkning sagde hun: Ja, skynd dig, Florentin, og lad ham komme hurtig!«

»Ja, kære Moder, ja, jeg kommer!« sagde Albert, »og vé den Nederdrægtige!«

Han gik ind i Værelset, hvor han havde forladt Monte-Christo.

Fem Minutter havde været tilstrækkelig til at forandre Alberts Udseende paa en bedrøvelig Maade. Han havde nylig forladt Værelset i sædvanlig Tilstand, og nu kom han tilbage med usikre Skridt, feberglødende Kinder og rystende Stemme.

»Kære Greve,« sagde han, »jeg takker Dem for Deres venlige Gæstfrihed, som jeg gerne vilde nyde i længere Tid, men jeg maa nødvendig til Paris straks.«

»Hvad er der da hændt?«

»En stor Ulykke! Men tillad mig at rejse. Spørgsmaalet er om noget, som er mig mere dyrebart end Livet. Spørg mig ikke, Hr. Greve, jeg beder Dem. Men overlad mig en Hest.«

»Mine Heste er til Deres Tjeneste, Vicomte; men det vil anstrenge Dem for meget; tag heller en Vogn.«

»Nej, det vil vare for længe, og desuden vil jeg netop have godt af Bevægelsen.«

Albert gik nogle Skridt og sank derpaa, som om han var truffen af en Kugle, ned paa en Stol, som stod i Nærheden.«

Monte-Christo bemærkede ikke denne Svaghedstilstand, han stod ved Vinduet og raabte:

»Ali! En Hest til Morcerf! Men skynd dig, det haster!«

Disse Ord gav Albert nye Kræfter, han styrtede ud af Værelset, og Greven fulgte ham.

»Tak!« mumlede den unge Mand, idet han svang sig i Sadlen. »Florentin, du maa komme tilbage saa hurtigt som muligt. Behøver jeg ellers nogle Forholdsregler for at skifte Hest, Hr. Greve?«

»Nej, De behøver blot at aflevere den, De rider paa, saa vil man straks sadle en anden til Dem.«

»De forundrer Dem maaske over min pludselige Afrejse og finder den overilet. De begriber maaske ikke, at nogle faa Linier i en Avis kan bringe et Menneske i en fortvivlet Tilstand. Velan,« vedblev han, idet han kastede Avisen til Monte Christo, »læs, men ikke før jeg er borte, for at De ikke skal se min Skamrødme!«

Og medens Greven tog Papiret op, gav Albert sin Hest

af Sporene, og forundret over, at der kunde gives et Menneske, som ansaa dette Middel for nødvendigt, gennemskar den Luften med Pilens Hurtighed.

Greven saa med inderlig Medlidenhed efter den unge Mand. og først da han var forsvunden for hans Blikke, læste han følgende i Avisen:

»Den franske Officer i Ali Pascha af Janinas Tjeneste, om hvem »Impartial« skrev for tre Uger siden, og som ikke alene overleverede Slottene i Janina, men ogsaa sin Velgører, i Tyrkernes Hænder, hed den Gang ganske rigtigt Fernand, som vor ærede Kollega meldte, men senere har han antaget et adeligt Tilnavn til sit Døbenavn. Han kalder sig Grev de Morcerf og er Medlem af Pairskamret.«

Saa var denne skrækkelige Hemmelighed, som Beauchamp saa højmodig havde fortiet nu dog fremstaaet som et truende Spøgelse, og en anden Avis havde, Trediedagen efter Alberts Afrejse til Normandiet, offentliggjort den skrækkelige Erklæring, der truede med at berøve den unge Mand Forstanden.

SYVENDE KAPITEL.

Dommen.

Den næste Morgen Klokken otte stormede Albert som et Uvejr ind til Beauchamp. hvis Tjener var underrettet om hans Komme og straks førte ham ind i sin Herres Værelse.

»Her er jeg. Beauchamp! Jeg vil ikke begynde med at sige Dem. at jeg ved. De er for ædel til at have ytret noget om denne Sag. min kære Ven. Desuden er Deres Budskab et nyt Bevis paa Deres tro Venskab. Jeg spørger Dem derfor uden videre: Har De nogen Anelse om, fra hvem dette Slag kan komme?«

»Jeg skal straks sige Dem. hvad jeg ved.«

»Godt. kære Ven. Men først maa De fortælle mig Historien om dette afskyelige Forræderi, med alle dets nærmere Omstændigheder.«

Beauchamp fortalte nu den unge Mand, der var ganske tilintetgjort af Skamfuldhed og Smerte, de Omstændigheder, som vi nu vil oplyse.

Morgenen efter Alberts Afrejse var hin Artikel fremkommet i et andet Organ end »Impartial«, og hvad der gjorde Sagen saa meget alvorligere i et Organ, om hvilket man vidste, at det tilhørte Regeringen.

Beauchamp var netop ved Frokosten, da han læste den,

men han gav sig ikke Tid til at spise, han lod spænde for og kørte til dette Blads Redaktionskontor.

Skønt dette Blads Redaktion nærede andre politiske Anskuelser end Beauchamp, herskede der dog et fortroligt Venskab mellem de to Mænd.

Da Beauchamp traadte ind, sad Redaktøren netop med sit Blad i Haanden og syntes ganske fordybet i en Artikel om Runkelroesukker, der lod til at være efter hans Smag.

»Ah! Da De netop har Bladet i Hænderne,« sagde Beauchamp, »saa behøver jeg maaske ikke først at sige Dem, hvad der bringer mig herhen.«

»Skulde De tilfældigvis være interesseret i Sukkerraffinaderiet, Hr. Beauchamp?« spurgte det ministerielle Blads Redaktør.

»Nej, min Ven,« svarede Beauchamp, »jeg er fuldkommen ukendt med de Anliggender; jeg kommer af ganske andre Grunde.«

»Og de er?«

»I Anledning af Artiklen om Morcerf.«

»Naa — ja, er det ikke en besynderlig Historie?«

»Saa besynderlig, at De maaske kan vente en meget ubehagelig Proces for Bagvaskelse.«

»Paa ingen Maade; vi har faaet Beviserne tilligemed Artiklen og vi er fuldkommen overbeviste om, at Hr. Morcerf vil forholde sig rolig. Desuden gør vi jo Fædrelandet en Tjeneste ved at navngive Uslinge, der er uværdige til den Ære, de nyder.«

Beauchamp tav et Øjeblik og sagde derpaa:

»Men hvem har da kunnet underrette Dem saa nøje, thi min Avis, som bragte den første Artikel om denne Sag paa Bane, maatte afholde sig fra den, fordi Beviserne manglede, og dog er det os mere om at gøre at demaskere Hr. de Morcerf, eftersom han er Pair af Frankrig og vi hører til Oppositionen.«

»Det er gaaet til paa en ganske ligefrem Maade. Vi har ikke søgt denne Skandale, den har snarere søgt os. I Gaar kom her en Mand fra Janina og bragte de frygtelige Papirer. Og da vi i Begyndelsen vægrede os ved at optage en saadan Anklage, saa erklærede han, at dersom vi vægrede os ved at optage den, saa vilde den komme i et andet Blad. Nu ved De, Beauchamp, hvad en vigtig Nyhed har at betyde, og vi vilde altsaa ikke lade den gaa fra os. Nu er Slaget ført; det er skrækkeligt og vil genlyde over hele Europa.«

Beauchamp indsaa, at der ikke var noget herved at gøre, og gik fortvivlet bort for at sende et Ilbud til Morcerf.

Men hvad han ikke havde kunnet tilskrive Albert — thi

det, som vi nu vil fortælle, skete efter Tjenerens Afrejse — var, at der samme Dag havde hersket stor Bevægelse i Pairskamret, og at der var bleven diskuteret meget livligt i denne ellers saa rolige Forsamling.

Alle Pairs var komne usædvanlig tidligt og underholdt sig om den uheldsvangre Begivenhed, der henvendte den almindelige Opmærksomhed paa et af de mest bekendte Medlemmer af dette høje Samfund.

Man læste Artiklen med hviskende Stemme, man gjorde Bemærkninger og meddelte hverandre forskellige Erindringer, der syntes at stadfæste Meddelelsen.

Grev de Morcerf var ikke elsket af sine Kolleger, og som alle Lykkeriddere havde han paataget sig en overordentlig Stolthed for at hævde sin Rang. De virkelige Adelige lo ad ham, de Talentfulde forsmaaede ham, og de uplettede, fortjente Militære foragtede ham instinktmæssig. Greven var saaledes i en beklagelig Stilling, og ligesom betegnet af Guds Finger, blev der fra alle Sider raabt Vé over ham.

Grev de Morcerf var den eneste, der ikke vidste noget. Han holdt ikke det Blad, i hvilket man læste den Artikel, som vanærede ham, og han havde denne Morgen været beskæftiget med at skrive Breve og med at prøve en Hest.

Han kom altsaa til sædvanlig Tid, og med sædvanlig stolt Holdning gik han gennem Gangen uden at bemærke, hvor lidt Respekt Portneren udviste mod ham, eller hvor skødesløst hans Kolleger hilste ham. Da Morcerf traadte ind, havde Mødet allerede været aabnet for en halv Time siden.

Morcerf, der som sagt ikke vidste noget af det passerede, havde naturligvis ikke forandret sin Mine eller Holdning, men desuagtet syntes alle dog, at han optraadte med endnu større Hovmod end sædvanlig, og hele Forsamlingen syntes, at hans Nærværelse ved denne Lejlighed var en Uartighed, ja, en Fornærmelse for dem.

Det var tydeligt at se, at hele Kamret brændte af Begærlighed efter at begynde Kampen.

Det anklagende Blad gik fra Haand til Haand; men som det altid plejer at være Tilfældet, enhver betænkte sig paa at bære Ansvaret for at være den, der begyndte Angrebet.

Endelig besteg en agtværdig Pair, en erklæret Fjende af Grev de Morcerf, Talerstolen med en Højtidelighed, som tilkendegav, at Kampen nu vilde begynde.

Der herskede en ængstelig Stilhed, kun Morcerf alene begreb ikke Aarsagen til den Opmærksomhed, som man denne Gang skænkede en Taler, hvem man ellers ikke var saa tilbøjelig til at høre.

Med temmelig Ligegyldighed hørte Greven Indledningen,

hvori hans Kollega udbad sig udelt Opmærksomhed paa Grund af Sagens Vigtighed. Men ved de første Ord om Janina og om Oberst Fernand, blegnede Grev de Morcerf saa paafaldende, at alles Blikke vendte sig mod ham, og en almindelig Mumlen genlød i Salen.

Da Artiklen var oplæst, begyndte Klageren atter sin Tale under den samme dybe Stilhed og søgte især at forklare det vanskelige i sin Opgave. Han maatte — sagde han — forsvare Hr. de Morcerfs og hele Kamrets Ære, idet han fremkaldte en Undersøgelse, der knyttede sig til personlige og nærgaaende Spørgsmaal. Han sluttede endelig med Ønsket om, at en saadan Undersøgelse snart maatte blive foretaget, for at Bagvaskelsen kunde blive gendrevet, før den fik Tid til at udbrede sig, og for at Hr. de Morcerf kunde blive retfærdiggjort i den offentlige Mening.

Morcerf var saa overrasket af dette pludselige og uventede Slag, at han næppe formaaede at fremstamme nogle Ord, idet han betragtede sine Kolleger med sky Blikke.

Denne Forlegenhed, der lige saa vel kunde udspringe af den Uskyldiges Forundring, som af den Skyldiges Beskæmmelse, skaffede ham nogen Deltagelse. Virkelig ædelmodige Mennesker er altid rede til Medlidenhed saasnart deres Fjendes Ulykke overskrider Grænserne for deres Had.

Præsidenten lod foretage Afstemning over Forslaget. Man voterede ved at rejse sig eller blive siddende, og Resultatet var, at der blev besluttet en Undersøgelse. Man spurgte Greven, hvor megen Tid han behøvede til at forberede sin Retfærdiggørelse.

Saa snart Morcerf mærkede, at han endnu kunde have Haab efter dette frygtelige Slag, fattede han atter Mod.

»Mine Herrer Pairs!« begyndte han. »Der behøves ingen Tid til at afvise et saadant Angreb, som det, der i dette Øjeblik er blevet rettet mod mig af ubekendte Fjender, der uden Tvivl har skjult sig i Mørket. Straks paa Stedet, og som med et Tordenslag, vil jeg besvare dette Lyn, som for et Øjeblik bedøvede mig. Gid jeg, i Stedet for en saadan Retfærdiggørelse, kunde udgyde mit Blod i en Tvekamp, for at overbevise mine ædle Kolleger om, at jeg er værdig til at staa ved deres Side.«

Disse Ord gjorde et gunstigt Indtryk paa de Tilstedeværende.

»Hvilken Dag bestemmer De?« spurgte derefter Præsidenten.

»Jeg staar fra i Dag til Kamrets Raadighed,« svarede Morcerf.

Præsidenten ringede.

»Er Kamret af den Mening, at Undersøgelserne skal begynde endnu i Dag?«

»Ja!« var Forsamlingens enstemmige Svar.

Man udnævnte nu en Kommission af fjorten Medlemmer, der skulde undersøge de Beviser som Morcerf vilde fremlægge. Det første Møde skulde finde Sted Klokken otte om Aftenen i Kamrets Bureau. Dersom flere Møder var nødvendige, skulde de finde Sted de følgende Dage til samme Tid og paa samme Sted. Efter at denne Beslutning var taget, bad Morcerf om at maatte trække sig tilbage for at ordne de Papirer, som han allerede for lang Tid siden havde samlet, for at imødegaa et Uvejr, som han havde forudset.

Beauchamp fortalte Albert alt dette saa skaansomt som muligt, og Albert hørte det, snart med Gysen og snart med Haab, snart med Vrede og snart med Skamfuldhed, thi ifølge Beauchamps fortrolige Meddelelse vidste han, at hans Fader virkelig var skyldig, og han spurgte sig selv, hvorledes Greven vilde kunne bevise sin Uskyldighed.

Da Beauchamp havde fortalt saa vidt, tav han.

»Og saa?« spurgte Albert.

»Hvorledes? — Vil De virkelig høre det følgende?«

»Jeg maa nødvendig vide alt, min Ven, og jeg vil hellere høre det af Deres Mund, end af nogen andens.«

»Velan, saa maa De samle Deres Mod Albert. De vil aldrig komme til at behøve det saa meget, som i dette Øjeblik.«

Albert strøg sig med Haanden over Panden, ligesom for at forsikre sig om sin Styrke, ligesom en Mand, der er i Begreb med at forsvare sit Liv og derfor prøver sine Vaaben. Han følte sig stærk; thi han antog Feberen for Villiekraft.

»Nu, saa bliv ved da!« sagde han.

Beauchamp tog atter Ordet:

»Aftenen kom; hele Paris var i Forventning om, hvad der vilde ske. Mange paastod, at Deres Fader behøvede kun at vise sig, for at tilintetgøre Anklagen; mange sagde, at han slet ikke vilde møde; nogle forsikrede, at de havde set ham rejse til Brüssel, og forespurgte sig endogsaa hos Politiet, om det var sandt, at Greven havde taget Pas.«

»Jeg tilstaar,« vedblev Beauchamp, »at jeg havde gjort alt muligt for at bevæge et Medlem af Kommissionen, en ung Pair af mit Bekendtskab til at skaffe mig en Plads, saa jeg kunde overvære Mødet. Klokken syv afhentede han mig og anbefalede mig til en Dørvogter, der lukkede mig ind i en Loge, førend der endnu var kommet nogen i Kamret. Jeg var saaledes skjult bagved Søjlerne, og haabede at se og høre hele den skrækkelige Scene, som nu skulde finde Sted, fra Begyndelsen til Enden.

Præcis Klokken otte var de alle samlede. Ved det sidste Klokkeslag traadte Hr. de Morcerf ind. Han havde nogle Papirer i Haanden og syntes at være rolig og fattet. Kun var hans Gang imod Sædvane mindre stolt, hans Holdning mere alvorsfuld. Hans Frakke var, efter gammel militær Skik, knappet helt igennem. Hans Komme frembragte det heldigste Indtryk. Kommissionen var langtfra at være fjendtlig stemt imod ham; flere af Medlemmerne kom ham endogsaa i Møde, og rakte ham Haanden.«

Albert følte sig dybt bevæget ved denne Fortælling; en Taknemmelighedsfølelse blandede sig i hans Smerte, og han ønskede at kunne omfavne disse Mænd, der havde bevidnet hans Fader deres Agtelse, medens hans Ære blev saa stærkt angrebet.

»I dette Øjeblik,« vedblev Beauchamp, »traadte en af Dørvogterne ind og overleverede Præsidenten et Brev.

»De har Ordet, Hr. de Morcerf!« sagde Præsidenten, idet han aabnede Brevet.

Greven begyndte sin Forsvarstale, og jeg forsikrer Dem, Albert, at han var meget veltalende. Han fremlagde Beviser, som vidnede om, at Veziren af Janina havde beæret ham med sin fuldkomne Tillid indtil sit sidste Øjeblik, og havde betroet ham at underhandle med Sultanen om Liv og Død. Han fremviste den Ring, med hvilken Ali plejede at forsegle sine Breve, og som denne havde givet ham, for at han ved sin Tilbagekomst kunde komme til ham paa enhver Tid af Dagen eller Natten, ja endogsaa i hans Harem. Ulykkeligvis — mente han — var Underhandlingen forgæves, og da han var kommet for at forsvare sin Velgører, var denne allerede død. Men endnu døende — tilføjede Grev de Morcerf — havde Ali Pascha overantvordet ham sin elskede Kone og sin Datter, saa stor var den Tillid, som Veziren nærede til ham.«

Albert sitrede ved disse Ord; thi eftersom Beauchamp talte, kom han mere og mere til at tænke paa Haydees Fortælling, og erindrede, hvad den skønne Grækerinde havde sagt om dette Sendebud om denne Ring og om Maaden, hvorpaa hun var blevet solgt som Slavinde.

»Og hvilket Indtryk gjorde denne Tale?« spurgte Albert ængstelig.

»Jeg tilstaar,« svarede Beauchamp, »at saavel jeg, som hele Kommissionen følte os bevæget derved.«

»Imidlertid havde Præsidenten kastet et Blik i det Brev, som han havde modtaget; han betragtede det i Begyndelsen kun flygtigt, men allerede ved de første Linier blev hans Opmærksomhed vakt. Han læste det flere Gange igennem og betragtede derhos Greven af Morcerf med Opmærksomhed.

»Hr. Greve,« sagde Præsidenten, »De paastod nylig, at Veziren af Janina havde anbetroet Dem sin Kone og Datter?«

»Ja, min Herre,« svarede Morcerf, »men ogsaa heri fulgte Ulykken mig. Da jeg kom tilbage, var Vasiliki og hendes Datter Haydee forsvundne.«

»Kendte De disse Damer?«

»Mit fortrolige Forhold til Paschaen, og den ubegrænsede Tillid, som han nærede til min Troskab, havde tilladt mig ret ofte at se dem.«

»Har De ingen Anelse om, hvad der er blevet af dem?«

»Jo, min Herre,« svarede Morcerf, »jeg har hørt, at de er omkomne af Sorg og Nød. Jeg var ikke rig, og mit Liv var i Fare, saa jeg til min store Beklagelse ikke kunde efterforske deres Skæbne.«

Præsidenten rynkede Panden.

»Mine Herrer,« sagde han, »De har hørt Hr. de Morcerfs Forklaring med Opmærksomhed, og De, Hr. Greve, kan De bekræfte Deres Udsagn med Vidner?«

»Desværre, Nej!« svarede Greven. »Alle dem, som omgav Veziren, og som har set mig ved hans Hof, er døde eller adspredte; jeg tror, at jeg er den eneste, som har overlevet denne skrækkelige Krig. Jeg har ikke andet end Ali Tebelens Breve, som jeg har forelagt Dem, og denne Ring, et Bevis paa hans Velvillie. Jeg har endelig det klareste Bevis paa min Uskyldighed i min pletfri militære Løbebane, i det anonyme Angreb, og i Manglen paa Vidner, der kan optræde mod mit Æresord.«

En Bifaldsmumlen genlød gennem hele Forsamlingen, og dersom der ikke var indtraadt en ny Begivenhed, saa vilde Deres Fader have vundet sin Sag. Man vilde allerede skride til Afstemning, da Præsidenten tog Ordet.

»Mine Herrer!« sagde han, »og De, Hr. Greve, det vil formodentlig ikke være ukært at høre et Vidne, der frivillig tilbyder sig med vigtige Oplysninger. Efter hvad Greven har fremført, kan man ikke antage andet, end at dette Vidne vil bevise vor Kollegas fuldkomneste Uskyldighed. Her er det Brev, som jeg har faaet i denne Anledning, ønsker De det oplæst eller at vi skal lade det blive upaaagtet?«

Hr. de Morcerf blegnede. Kommissionen stemte for, at Brevet skulde oplæses. Greven forholdt sig tavs og afgav ingen Mening. Præsidenten forelæste da følgende Brev:

»Hr. Præsident!

Jeg kan meddele den Undersøgelseskommission, der har foretaget Sagen om Hr. Generalløjtnant, Greve de Morcerfs Forhold i Epirus og Makedonien, de vigtigste Kendsgerninger.«

Præsidenten gjorde et kort Ophold, og betragtede Tilhørerne.

»Bliv ved! Bliv ved!« tilraabte man ham fra alle Sider.

Præsidenten begyndte paany:

»Jeg har været Øjenvidne til Ali Paschas Død, jeg var til Stede ved hans sidste Øjeblikke; jeg ved, hvad der er blevet af Vasiliki og Haydee, og beder om at blive hørt af Kommissionen. Jeg vil være i Kamrets Forsal i det Øjeblik. De modtager dette Brev.«

»Og hvem er dette Vidne eller rettere sagt denne Fjende?« spurgte Greven med en Stemme, der tydeligt tilkendegav hans Uro.

»Vi vil straks faa det at se, min Herre!« svarede Præsidenten. »Er Kommissionen af den Mening, at vi skal høre dette Vidne?«

»Ja, ja!« raabtes der enstemmig.

Man kaldte Dørvogteren.

»Er der nogen, som venter i Forsalen?« spurgte Præsidenten.

»Ja, Hr. Præsident.«

»Hvem er det?«

»Det er en Dame, der er ledsaget af en Tjener.«

De Tilstedeværende saa paa hverandre.

»Lad hende komme ind!« sagde Præsidenten.

Efter et Par Minutters Forløb kom Dørvogteren ind igen. Alles Øjne var henvendte til Døren, og jeg selv delte den ængstelige Forventning. Efter Dørvogteren kom en Dame, der var indhyllet i et tæt Slør. Af den Figur som dette Slør røbede, og af den Vellugt, som hun udbredte i Salen, sluttede man sig til, at det maatte være en ung, elegant Dame.

Præsidenten bad den ubekendte om at tage Sløret til Side, og man saa nu, at Damen var iført græsk Klædedragt, og at hun var indtagende skøn.«

»Ak!« sukkede Albert. »Det var Haydee.«

»Hvem har sagt Dem det?«

»Jeg gætter det. Men bliv ved, kære Beauchamp, De ser, at jeg er rolig og fattet, endskønt vi er nær ved Opløsningen.«

»Hr. de Morcerf,« vedblev Beauchamp, »betragtede denne Dame med en Forbavselse, der var blandet med Skræk. For ham var det Livet eller Døden, der skulde udtales af denne skønne Mund; for alle de andre var Synet saa skønt og interessant, at Hr. de Morcerfs Held eller Undergang traadte tilbage som noget underordnet. Præsidenten bad den unge Dame om at tage Plads, men hun betakkede sig og foretrak at blive staaende. Greven var sunket ned paa sin Stol, det var øjensynligt, at hans Ben nægtede ham deres Tjeneste.

»Min Dame,« sagde Præsidenten, »De har i Deres Skrivelse tilbudt at meddele Kommissionen Kendsgerninger angaaende Begivenheden i Janina, og De har endogsaa sagt, at De har været Øjenvidne til disse Kendsgerninger?«

»Det har jeg,« svarede den Ubekendte med en blød og melankolsk Stemme.

»Imidlertid,« vedblev Præsidenten, »maa De tillade mig at bemærke, at De maa have været meget ung den Gang.«

»Jeg var fire Aar gammel; men da Begivenhederne var af en saa stor Betydning for mig, saa har det altsammen indpræget sig dybt i min Hukommelse.«

»Hvilken Betydning kunde disse Begivenheder have for Dem, og hvem er De, eftersom de har gjort et saa dybt Indtryk paa Dem?«

»Det angik min Faders Liv og Død,« svarede den unge Pige, »ieg hedder Haydee og er en Datter af Ali Tebelen, Pascha af Janina, og af Vasiliki, min højtelskede Moder.«

Den beskedne og dog stolte Tale, der frembragte en blid Rødme paa den unge Dames Kinder, hendes straalende Øjne og majestætiske Holdning, gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen.

Hvad Greven angaar, saa vilde Synet af en dyb Afgrund, der pludselig aabnede sig for hans Fødder, ikke have udøvet en mere tilintetgørende Virkning over ham.

»Min Dame,« sagde Præsidenten med en ærbødig Kompliment, »tillad mig et simpelt Spørgsmaal, det er ikke nogen Tvivl, men kan De bevise Sandheden af Deres Udsagn?«

»Det kan jeg,« svarede Haydee, idet hun fremtog en duftende Silkepung under sit Slør. »Her er Beviset for min Fødsel underskrevet af min Fader og af hans fornemste Officerer. Her er ogsaa min Døbeseddel; thi min Fader havde samtykket i, at jeg blev opdraget i min Moders Tro, og denne Døbeseddel er beseglet af Ærkebiskoppen af Makedonien og Epirus. Endelig er her, og det er uden Tvivl det vigtigste, den Købekontrakt, der blev oprettet, da min Moder og jeg blev solgte til den armeniske Købmand af hin franske Officer, der ved sin nederdrægtige Overenskomst med Porten havde betinget sig sin Velgørers Kone og Datter som Bytte, og som solgte dem for en Sum af Tusinde Punge, eller omtrent fire Hundrede Tusinde Francs.«

En Ligbleghed udgød sig over Grev de Morcerfs Ansigt, og hans Øjne blev underløbne med Blod ved at høre denne frygtelige Beskyldning, som Forsamlingen modtog med mørk Tavshed.

Haydee, der endnu bestandig var rolig, men mere truende i sin Rolighed end en anden i sin Vrede, overrakte Præsidenten Købekontrakten, der var affattet i det arabiske Sprog.

Da man havde forudset, at nogle af de Aktstykker, som angik denne Sag, maatte være affattet i det arabiske, tyrkiske eller græske Sprog, saa havde man indbudt Kamrets Tolk til at overvære Mødet, og denne oplæste nu med høj Røst:

»Jeg, El-Kobbir, Slavehandler og Leverandør ved Hs. Højhed Sultanens Harem, tilstaar herved, at jeg af Hr. Greven af Monte-Christo har modtaget en Smaragd af to Tusinde Punges Værdi som Betaling til min ophøjede Kejser for en ung elleveaarig kristen Slavinde. Hun hedder Haydee og er anerkendt som Datter af den afdøde Vezir Ali Tebelen, Pascha af Janina, og hans Kone, Vasiliki. Baade Moder og Datter blev for syv Aar siden solgt til mig i Konstantinopel af en fransk Oberst ved Navn Fernand Mondego, der havde staaet i Tjeneste hos Vezir Ali Tebelen.

Købet skete den Gang for Hans Højheds Regning, der havde bemyndiget mig til at give Tusinde Punge for den unge Slavinde.

Saaledes sket i Konstantinopel efter Hans Højheds Villie i Aaret efter Hegira 1247.

El-Kobbir.

For at give dette Dokument fuldkommen Gyldighed tilføjer Sælgeren det kejserlige Segl.«

Og ved Siden af Købmandens Underskrift saa man vifkelig Sultanens Segl.

Efter denne Læsning fulgte en skrækkelig Tavshed. Greven syntes at have tabt hele sin Fatning, selv hans Øjne var forvirrede, og dette Blik, der uvilkaarlig var rettet mod Haydee, syntes at ville sprudle baade Ild og Flammer.

»Min Dame,« sagde Præsidenten, »kan man ikke faa yderligere Underretning hos Greven af Monte-Christo, der nu er med Dem her i Paris?«

»Min Herre,« svarede Haydee, »Greven, min anden Fader, er for tre Dage siden rejst til Normandiet.«

»Hvem har raadet Dem til at foretage dette Skridt, for hvilket Kommissionen forøvrigt takker Dem, og som med Hensyn til Deres Fødsel og Deres Ulykke er saa ganske naturligt?«

»Kun den Agtelse, som jeg skylder min Fader,« svarede Haydee, »og min dybe Sorg har bevæget mig dertil, og skønt jeg er en Kristen, saa har jeg dog Gud tilgive mig det, stedse tænkt paa at ville hævne min Fader. Da jeg nu havde erfaret, at Forræderen var her i Paris, saa har jeg stedse været agtpaagivende, siden jeg kom hertil. Jeg lever tilbageholden i min ædle Beskytters Hus, men jeg lever saaledes, kun fordi jeg elsker Stilheden, der tillader mig at leve for

mine Erindringer. Men Greven af Monte-Christo, der skænker mig en sand faderlig Omhu, sørger ogsaa for, at intet bliver fremmed for mig af det, som foregaar omkring mig. Jeg læser saaledes alle Journaler, alle Blade og alle fremkomne Digte, og saaledes erfarede jeg, hvad der i Morges var foregaaet i det høje Pairskammer, og hvad der skulde foregaa i Aften. Derfor tilskrev jeg Dem Brevet.«

»Altsaa,« spurgte Præsidenten, »ved Greven af Monte-Christo intet om Deres Foretagende?«

»Aldeles intet, min Herre, og jeg frygter endogsaa, at han vil misbillige det, naar han faar det at vide, og dog,« vedblev den unge Pige, idet hun hævede sit flammende Blik mod Himlen, »dog er det en skøn Dag for mig, da jeg finder Lejlighed til at hævne min Fader.«

Greven havde ikke talt et Ord under hele denne Forhandling; hans Kolleger betragtede ham og beklagede uden Tvivl hans Skæbne, hans Ulykke afmalede sig lidt efter lidt, og stedse tydeligere, i hans bekymrede Ansigtstræk.

»Hr. de Morcerf,« sagde Præsidenten, »erkender De denne Dame som en Datter af Ali Tebelen, Pascha af Janina?«

»Nej!« svarede Morcerf, idet han med Magt forsøgte at rejse sig. »Det er en Intrige, som mine Fjender har opfundet imod mig.«

Haydee saa sig hurtig om, og da hun saa Greven, udstødte hun et frygteligt Skrig.

»Du genkender mig ikke?« raabte hun. »Men heldigvis genkender jeg dig! Du er Fernand Mondego, den franske Officer, der oplærte min ædle Faders Soldater! Du har overgivet Slottene i Janina. Du bragte det falske Firman, der fuldkommen benaadede min Fader, da han havde sendt dig til Konstantinopel for at underhandle med Sultanen om denne din Velgørers Liv og Død! Du har ved Hjælp af dette Firman tilsneget dig Paschaens Ring, hvorved Selim, der bevogtede Ilden, maatte adlyde dig! Du har myrdet Selim! Du har solgt min Moder og mig til Slavehandleren El-Kobbir! Morder! Morder! Morder! Din Herres Blod pletter endnu din Pande! Se — se paa ham!«

Disse Ord blev udtalt med en saa stor Sandhedsbegejstring, saa alles Øjne henvendte sig til Greven, og saa han selv foer med Haanden over Panden, som om han kunde føle Alis varme Blod paa den.

»De erkender altsaa ganske bestemt Hr. de Morcerf for at være Fernand Mondego?«

»Om jeg kender ham?« sagde Haydee. »O, min Moder! Du sagde til mig: Du var fri, du havde en Fader, som elskede dig, du var bestemt til at blive næsten en Dronning!

Betragt denne Mand nøje, det er ham, der sælger dig som Slavinde, det er ham, der har spiddet din Faders Hoved paa en Lanse, det er ham, der har forraadt og solgt os! Læg Mærke til, at han har et dybt Ar paa sin højre Haand, paa den Haand, der har modtaget Slavehandleren El-Kobbirs Guldpenge! Om jeg kender ham? Lad ham nu selv sige, om han kender mig!«

Hvert Ord ialdt centnertungt paa Morcerf; tilsidst skjulte han hurtig sin Haand, der virkelig fremviste et Ar efter et dybt Saar, og sank fortvivlet tilbage paa sin Stol.

»Hr. Grev de Morcerf!« sagde Præsidenten, »lad Dem ikke nedtynge af denne Anklage. Svar! Pairskamrets Retfærdighed er hævet over alle Hensyn og bestræber sig for at være ligesaa upartisk som Guds Retfærdighed. Denne Retfærdighed vil ikke lade Deres Fjender tilintetgøre Dem, uden at give Dem Midler til at bekæmpe dem. Ønsker De, at jeg skal lade to af Kamrets Medlemmer foretage en Rejse til Janina? Saa tal!«

Morcerf svarede ikke. Kommissionens Medlemmer betragtede hverandre forskrækkede. Man kendte Grevens energiske og opfarende Væsen. Der behøvedes et skrækkeligt Slag for at berøve denne Mand Mod til at forsvare sig; man maatte tro, at der efter denne tilsyneladende Dvale vilde følge en tordenlignende Opvaagnen.

»Velan, hvad har De besluttet, Hr. Grev de Morcerf?« spurgte Præsidenten.

»Intet!« svarede Greven med hul Stemme, idet han rejste sig.

»Ali Tebelens Datter har altsaa virkelig talt Sandhed? Hun er altsaa virkelig det frygtelige Vidne, som den skyldige ikke vover at modsige? De har altsaa virkelig gjort alt det, som man beskylder Dem for?«

Greven saa sig om med et fortvivlet Blik, der maatte have rørt en Tiger, men som ikke kunde afvæbne Dommerne. Derpaa opløftede han sine Øjne mod Loftet, men sænkede dem straks igen, som om han frygtede, at Loftet skulde aabne sig fremvise en anden Domstol, nemlig Himlen, og en anden Dommer, nemlig Gud.

Pludselig rev han sin Frakke op, som om han frygtede for at kvæles, og ilede som en Afsindig ud af Salen. Snart derpaa hørte man den raslende Lyd af en Vogn, som blev kørt hurtig bort.

»Mine Herrer,« sagde Præsidenten, da det atter var blevet stille, »er Greven af Morcerf blevet overbevist om Utroskab, Forræderi og uværdig Handlemaade?«

»Ja!« erklærede alle Medlemmer af Kommissionen enstemmig.

Haydee havde bivaanet Mødet lige til Slutningen; hun hørte Grevens Fordømmelsesdom uden at tilkendegive hverken Glæde eller Medlidenhed; hun indhyllede sig i sit Slør, hilste Raadet med Værdighed og bortfjernede sig med hin Gang, som Virgil tillægger sine Gudinder.«

OTTENDE KAPITEL.

Udfordringen.

»Jeg benyttede Tavsheden og Mørket,« vedblev Beauchamp, »til at bortfjerne mig fra Salen uden at blive set. Dørvogteren, som havde ført mig ind, ledsagede mig nu gennem mange Gange til en Dør, hvorfra jeg kom ud til Vaugirard Gaden. Jeg gik nu bort, idet jeg paa engang følte mig baade tilintetgjort og henrykt — tilgiv mig dette Udtryk, kære Albert — tilintetgjort af Mediølelse for Dem, og henrykt over den unge Pige, som hævnede sin Fader. Ja, min Ven, jeg forsikrer Dem, at dette ny Vidnesbyrd, fra hvem det endogsaa er udgaaet, og efter min Mening maa det være fra en Fjende, maa være et Redskab i Guds Haand.«

Alberts Ansigt var bedækket af Skamrødme og vædet af Taarer. Han greb Beauchamps Haand.

»Min Ven!« sagde han. »Mit Liv nærmer sig til sit Maal. Jeg kan ikke dele Deres Anskuelse og betragte dette Slag som ført af Guds Haand, jeg maa søge den Mand, der forfølger mig med sit Fjendskab, og naar jeg har fundet ham, saa vil jeg dræbe ham, eller han vil dræbe mig. Velan, Beauchamp, jeg gør Regning paa Deres Venskab, og dersom Foragt ikke har udslettet dette Venskab af Deres Hjerte, saa vil De hjælpe mig at søge.«

»Foragt? — Kære Ven, vi lever Gud være lovet ikke mere i de Tider, da en uretfærdig Fordom gjorde Sønnerne ansvarlige for deres Fædres Handlinger. Betragt den Tid, De har levet, Albert, den er endnu kun kort, men aldrig har en skøn Dags Morgenrøde været renere end Deres Livs Morgen. Naar det altsaa er Deres bestemte Forsæt at ville søge Ophavsmanden, saa vil jeg være Dem behjælpelig dermed, og jeg vil finde denne Fjende; thi min Ære er lige saa meget interesseret deri som Deres.«

»Velan, Beauchamp, lad os da straks begynde uden Opsættelse. Hvert Minut er en Evighed for mig. Bagvaskeren er endnu ikke straffet, og han haaber maaske ogsaa at forblive ustraffet; men paa min Ære, han tager fejl!«

»Velan, saa hør mig, Morcerf!«

»Ah, Beauchamp, De ved noget. De indgyder mig nyt Liv.«

»Jeg vil ikke sige, at jeg ved noget med Vished; men jeg har i det mindste en Lysstraale i Mørket, og naar vi følger den, saa vil den maaske dog tilsidst føre os til Maalet.«

»Sig frem da, Beauchamp, jeg fortæres af Utaalmodighed.«

»Jeg vil kun sige Dem noget, som jeg ikke godt kunde sige Dem straks, da jeg kom tilbage fra Janina. Jeg var hos den fornemste Bankier dersteds for at søge Oplysninger, men straks efter de første Ord, som jeg havde sagt i den Anledning, ja før jeg nævnede Deres Faders Navn, sagde han:

»Ah, jeg gætter, hvad der fører Dem hertil.«

»Hvorledes det?« sagde jeg.

»Det er ikke mere end fjorten Dage siden, at en Bankier i Paris, en af mine Korrespondenter, spurgte mig om det samme.«

»Og hvad hed den Herre?« spurgte jeg.

»Hr. Danglars.«

»Han!« raabte Albert. »Ja, han har virkelig længe forfulgt min Fader med Had og Misundelse, han, som vil udgive sig for at være populær, han kan ikke tilgive Greven af Morcerf, at han er Pair af Frankrig. Og ser De, derfor har han ogsaa afbrudt det paatænkte Giftermaal ganske uden nogen Grund. Ja, ja, saaledes er det!«

»Søg at faa nærmere Oplysninger, Albert; men overil Dem ikke. Forhør Dem, og dersom det forholder sig saaledes —«

»Saa skal han komme til at undgælde for, hvad jeg har lidt.«

»Tag Dem i Agt, Morcerf, han er allerede en ældre Mand.«

»Jeg vil tage Hensyn til hans Alder, ligesom han har taget Hensyn til min Families Ære. Dersom han havde noget imod min Fader, hvorfor har han da ikke skaffet sig personlig Revanche hos ham? Men nej, han var bange for at staa lige overfor en Mand.«

»Albert, jeg kan ikke misbillige Deres Forsæt; men vær klog og forsigtig.«

»O, vær ikke bange. Desuden maa jeg bede Dem om at ledsage mig, slige alvorlige Sager maa forhandles i Vidners Nærværelse. Dersom Danglars er skyldig, saa skal han have ophørt at leve, førend Solen gaar ned, eller han maa dræbe mig. Ved Gud, jeg vil berede min Ære en skøn Ligbegængelse.«

»Velan, Albert, naar man har fattet en saadan Beslutning, saa maa man ogsaa straks udføre den. Dersom vi skal gaa til Hr. Baron Danglars, saa lad os gaa straks.«

De to unge Mænd kørte i en Fiakre til Bankierens Bolig. Udenfor Døren saa de en Vogn, og Hr. Cavalcantis Tjener.

»Naa, det er jo herligt!« sagde Albert. »Dersom Hr. Danglars ikke vil slaas med mig, saa vil jeg dræbe hans Svigersøn. Saadan en Hr. Cavalcanti, han maa dog vel kunne slaas!«

De unge Mænd blev meldte for Bankieren, der vilde nægte sig hjemme, da han hørte Alberts Navn; men det var allerede for sildig. Albert var fulgt efter Tjeneren og havde hørt den Ordre, han modtog. Han aabnede Døren med Magt og trængte tillige med Beauchamp ind i Bankierens Værelse.

»Hvad er dette?« raabte denne. »Er man nu ikke saa meget Herre i sit Hus, saa man kan modtage, hvem man vil, og lade være at modtage, hvem man ikke vil? De forglemmer Dem selv paa en ganske besynderlig Maade.«

»Nej, min Herre!« svarede Albert koldt. »Der gives Omstændigheder, under hvilke man maa være hjemme, i det mindste for visse Personer, dersom man ellers ikke er en Kujon; det er den eneste Udflugt, jeg kan tilstede Dem.«

»Og hvad vil De mig da, min Herre?«

»Jeg vil,« sagde Morcerf idet han traadte nærmere, uden at lægge Mærke til Cavalcanti, der lænede sig til Kaminen, »foreslaa Dem et Møde paa et ensomt Sted, hvor vi kan være uforstyrrede i en halv Snes Minutter, og hvor en af os maa blive.«

Danglars blegnede, og Cavalcanti gjorde en Bevægelse. Albert vendte sig til den sidstnævnte og sagde:

»Kom De ogsaa, Hr. Greve, dersom De vil. De har Ret til at være til Stede, da De jo næsten hører til Familien, og jeg giver saadanne Stævnemøder til enhver, som vil modtage dem.«

Cavalcanti saa forlegen til Danglars, der rejste sig med Anstrengelse og traadte imellem de to unge Mennesker. Alberts Angreb paa Andrea aabnede en anden Udsigt for ham, og han troede, at Alberts Besøg hidrørte fra en anden Grund end den, han først havde tænkt sig.

»Naa saaledes, min Herre« sagde han til Albert. »Naar De er kommet her for at søge Strid med Hr. Cavalcanti, fordi jeg har foretrukket ham for Dem, saa erklærer jeg Dem, at jeg vil overgive Sagen til den kongelige Prokurør.«

»De tager fejl, min Herre,« svarede Morcerf med et mørkt Smil. »Det falder mig ikke ind at tænke paa Giftermaalssagen, og jeg henvendte mig til Hr. Cavalcanti, kun fordi at det

for Øjeblikket syntes, som om han vilde blande sig i vor Samtale. Forøvrigt har De Ret, i Dag søger jeg Strid med enhver; men vær De kun rolig, Hr. Baron Danglars, Fortrinet tilkommer Dem.«

»Min Herre,« svarede Danglars bleg af Skræk og Vrede, »jeg maa sige Dem, at dersom jeg skulde være saa uheldig at møde en gal Hund paa min Vej, saa slaar jeg den ihjel og langtfra at gøre mig nogen Bebrejdelse derfor, vil jeg snarere tro at have gjort Samfundet en Tjeneste dermed. Og dernæst — er det min Skyld, at Deres Fader er blevet beskæmmet?«

»Ja, Elendige?« raabte Morcerf. »Ja, det er din Skyld!«

Danglars gjorde et Skridt tilbage.

»Min Skyld? Er De gal? Kender jeg denne græske Historie? Har jeg rejst i de Lande? Har jeg maaske raadet Deres Fader til at forraade og sælge Slottene i Janina?«

»Ti!« raabte Albert med hul Stemme. »De har ikke direkte foranlediget Ulykken, men De har fremkaldt den paa en underfundig Maade!«

»Jeg?«

»Ja, Elendige! Hvorfra er Underretningen vel kommen?«

»Det maa De vel have set i Aviserne. Fra Janina!«

»Men hvem har skrevet til Janina, for at søge disse Oplysninger?«

»Det forekommer mig, at enhver kan skrive til Janina.«

»Men der er imidlertid kun en, som har gjort det, og det er Dem!«

»Jeg har rigtignok skrevet, men jeg tror, at enhver, som staar i Begreb med at bortgifte sin Datter til en ung Mand, kan være berettiget til at søge Underretninger om denne Mands Familie. Det er ikke alene en Ret, men endogsaa en Pligt.«

»De har skrevet min Herre; endskønt De meget godt vidste, hvad De vilde faa til Svar.«

»Jeg? Jeg forsikrer Dem,« raabte Danglars med en Sikkerhed, der maaske mindre kom af Frygt end af den Deltagelse, som han i dette Øjeblik følte for den ulykkelige unge Mand, »jeg forsikrer Dem, at jeg aldrig vilde have tænkt paa at skrive til Janina. Kendte jeg da noget til Begivenhederne med Ali Pascha?«

»Altsaa er der nogen, der har foranlediget Dem dertil?«

»Naturligvis!«

»Hvem da? — Sig frem!«

»Min Gud, intet er mere simpelt. Jeg talte om Deres Faders Fortid, jeg sagde, at Kilden til hans Rigdom var stedse forblevet ukendt; man spurgte mig, hvor Deres Fader havde

gjort sin Lykke, jeg svarede: i Grækenland; og man sagde: saa skriv til Janina.«

»Og hvem gav Dem det Raad?«

»Deres Ven, Greven af Monte-Christo.«

»Greven af Monte-Christo har raadet Dem til at skrive til Janina?«

»Ja vel, og jeg skrev. Vil De se min Korrespondance? Jeg kan straks vise Dem den.«

Albert og Beauchamp saa til hinanden.

»Min Herre,« sagde Beauchamp, der endnu ikke havde talt »det forekommer mig, som om De anklager Greven, fordi han er borte fra Paris og ikke kan forsvare sig.«

»Jeg anklager ingen,« svarede Danglars. »Jeg fortæller kun, og hvad jeg har sagt, det vil jeg gentage i Grevens Nærværelse.«

»Og ved Greven da, hvilket Svar De har faaet?«

»Ja, jeg har vist ham det.«

»Vidste han, at min Faders Døbenavn er Fernand, og hans Familienavn Mondego?«

»Ja, det havde jeg sagt ham for længe siden. Desuden har jeg ikke foretaget andet i denne Sag, end hvad enhver anden i mit Sted vilde have gjort, ja maaske endnu mindre. Da Deres Fader, i Følge Grevens Anmodning kom til mig for at begære min Datters Haand til Dem, saa afslog jeg ham den rentud, men uden at forklare hvorfor. Og hvorfor skulde jeg gøre Opsigt? Hvad kommer Greve de Morcerfs Ære eller Vanære mig ved? Den kan jo ikke bringe Papirerne hverken til at stige eller falde.«

Albert blev rød i Hovedet, der var ingen Tvivl mere, Danglars forsvarede sig paa en simpel Maade, men med et Menneskes Sikkerhed der siger, om ikke den hele Sandhed, saa dog en Del af den, og som gør det om ikke af Samvittighed, saa dog af Frygt. Desuden, hvad søgte Morcerf egentlig? For ham kom det jo ikke an paa, om Danglars eller Monte-Christo var den mest skyldige han søgte en Mand, som vilde duellere med ham, og det var tydeligt, at Danglars ikke vilde det. Tilmed blev mange forglemte eller uklare Omstændigheder nu tydelige for ham. Monte Christo vidste jo alt, eftersom han havde købt Ali Paschas Datter, og endskønt dette var Tilfældet, havde han dog raadet Danglars til at skrive til Janina. Efter at Bankieren havde meddelt ham Svaret paa denne Skrivelse havde han dog efterkommet Alberts Ønske og forestillet ham for Haydee. Han havde selv drejet Samtalen til Paschaens Død, han havde ikke modsat sig Haydees Fortælling, men med et Par græske Ord, som han tilhviskede hende, havde han uden Tvivl betydet hende, ikke at nævne hans Fa-

ders Navn, tilmed havde Greven jo ogsaa bedt ham selv om ikke at udtale sin Faders Navn i Haydees Nærværelse. Endelig havde han taget Albert med til Normandiet, netop i det Øjeblik, da Skandalen vilde frembryde, og at Monte-Christo maatte være i Forstaaelse med hans Faders Fjender. Albert tog Beauchamp til en Side og meddelte ham sine Tanker.

»De har Ret,« sagde denne. »Hr. Danglars er kun bleven delagtig i Sagen fra det materielle Synspunkt, det er Greven af Monte-Christo, som De maa affordre en Forklaring.«

Albert vendte sig til Danglars og sagde:

»De vil indse, min Herre, at jeg endnu ikke kan betragte vort Mellemværende som afgjort, jeg maa først vide, om Deres Beskyldninger er sandfærdige, og derom vil jeg overbevise mig hos Greven af Monte-Christo.«

De to unge Mænd anbefalede sig og gik, uden at tage noget Hensyn til Cavalcanti. Danglars ledsagede dem til Døren og forsikrede Albert gentagende, at han aldeles ikke nærede noget personligt Had til Greven af Morcerf.

NIENDE KAPITEL.

Fornærmelsen.

Begge Vennerne standsede udenfor Bankierens Dør.

»Hør!« sagde Beauchamp, »jeg sagde nylig, at De maatte forlange en Forklaring af Greven af Monte-Christo.«

»Ja vi vil straks gaa til ham.«

»Albert, Albert, overvej det Skridt først.«

»Er det da betænkeligere end at gaa til Danglars?«

»Ja, Danglars er en Pengemand, og den Slags Folk vurderer deres Kapitaler højere, end at de saa let skulde indlade sig paa en Duel. Men Greven er en Adelsmand, i det mindste lader det dertil; er du nu ikke bange for i denne Adelsmand at finde en erklæret Slagsbroder?«

»Jeg frygter kun et, og det er at finde en Mand, som ikke vil slaas.«

»O, vær De kun rolig,« svarede Beauchamp, »han vil ganske sikkert slaas; jeg er kun bange for, at han vil slaas altfor godt. Tag Dem i Agt!«

»Min Ven,« sagde Morcerf med sit behagelige Smil, »det er netop det, jeg ønsker. Det heldigste der kan møde mig, er at blive dræbt for min Fader. Det vil redde os alle.«

»Og Deres Moder vilde tage sin Død derved.«

»Stakkels Moder!« sukkede Albert og holdt Haanden over

Øjnene, »ja, jeg ved det; men det er bedre, at hun dør af Sorg end af Skam.«

»Tror De da, at vi vil træffe Greven hjemme?« spurgte Beauchamp.

»Han vilde rejse et Par Timer efter, at jeg rejste, og maa altsaa være kommen nu.«

De kørte nu til de elysæiske Marker Nr. 30. Beauchamp vilde stige ud alene; men Albert gjorde ham opmærksom paa, at denne usædvanlige Sag vel indrømmede noget mindre Hensyn til Duellovenes Fordringer.

Den unge Mand handlede for en saa hellig Sag, at Beauchamp rettede sig ganske efter hans Villie og fulgte efter ham. Greven var virkelig nylig kommen, men var i Bad og ikke til at faa i Tale.

»Men efter Badet?« spurgte Morcerf.

»Saa spiser Herren og sover derpaa i en Time.«

»Og saa?«

»Gaar han i Operaen.«

»Er De vis derpaa?« spurgte Albert.

»Ganske vis. Hr. Greven har befalet Hestene til Klokken otte.«

»Meget vel!« svarede Albert. »Det er alt, hvad jeg ønsker at vide.«

Derpaa henvendte han sig til Beauchamp og sagde:

»Dersom De har noget at udrette, kære Beauchamp, saa gør det straks, og dersom De har et Rendezvous i Aften, saa opsæt det til i Morgen. De ser, at jeg gør Regning paa at De følger med i Operaen, og dersom det er Dem muligt, saa tag Chateau-Renaud med.«

Beauchamp benyttede sig af den givne Frist og gik, efter at have lovet at afhente Albert Klokken tre Kvarter til otte.

Da Albert var kommen hjem, skrev han til Franz, Debray og Morrel og anmodede dem om at træffe sammen med ham i Operaen. Derpaa begav han sig til sin Moder, der siden den forrige Dags Begivenheder havde holdt sig indelukket i sit Værelse. Hun havde lagt sig paa Sengen, næsten tilintetgjort af Smerte over en saa offentlig Beskæmmelse. Synet af Albert frembragte den Virkning paa Mercedes, som man kunde vente. Hun trykkede sin Søns Haand og udbrød i stille Taarer.

Albert blev et Øjeblik staaende tavs og stille ved sin Moders Seng. Hans blege Ansigt og sammentrukne Øjenbryn vidnede om, at Hævnlysten stedse modnedes mere i hans Hjerte.

»Kære Moder!« sagde han. »Ved De, om Hr. de Morcerf har nogen Fjender?«

»Mercedes gyste, hun havde bemærket, at han ikke havde sagt: min Fader.

»Kære Søn,« svarede hun. »Højtstaaende Mennesker har altid Fjender, som de ikke kender, og du ved, at de netop er de farligste.«

»Ja, det ved jeg derfor stoler jeg kun paa Deres Skarpsindighed. Moder! De er et saa begavet Menneske, at intet undgaar Deres Opmærksomhed.«

»Hvorfor siger du mig det?«

»Fordi De for Eksempel bemærkede, at Greven af Monte-Christo ikke vilde nyde noget hos os den Aften, da vi havde Bal.«

Mercedes rejste sig skælvende og glødende af Feber.

»Greven af Monte-Christo?« raabte hun. »I hvilken Forbindelse staar det med dit Spørgsmaal?«

»De ved, kære Moder, at Hr. de Monte-Christo er næsten en Østerlænder, og at Østerlænderne ikke spiser eller drikker hos deres Fjender for at beholde fuldstændig Frihed til at hævne sig.«

»Monte-Christo skulde være vor Fjende?« svarede Mercedes blegnende. »Hvem har sagt dig det? Har du nogen Grund til at antage det? Du er en Nar, Albert. Hr. Greven har altid været saa venskabelig imod os, han har reddet dit Liv, og du har selv indført ham hos os. O, jeg beder dig, min Søn, dersom du nærer en saadan Tanke, saa løsriv dig fra den, og dersom du vil opfylde min Begæring, saa søg at holde Venskab med ham.«

»Kære Moder,« svarede den unge Mand med et mørkt Blik, »De maa have en Grund, hvorfor De byder mig at skaane dette Menneske.«

»Jeg?« raabte Mercedes, idet hun rødmede lige saa hurtigt, som hun før var blevet bleg.

»Ja vist, og denne Grund, kære Moder, ikke sandt, den er, at du ikke tror, at denne Mand kan tilføje os noget ondt?«

»Du taler besynderligt,« sagde hun til Albert, »og har dine egne Formodninger og Anskuelser. Hvad har Greven da gjort dig? For tre Dage siden rejste du med ham til Normandiet, og vi betragtede ham som din bedste Ven.«

Et spydigt Smil spillede om Alberts Læber. Mercedes bemærkede det, og med en Hustrus, med en Moders naturlige Følelse gættede hun alt, men var dog klog og stærk nok til at skjule sin Uro og sin indre Bevægelse. Albert afbrød Samtalen, men Mercedes optog den paany.

»Du kom for at spørge til mit Befindende,« sagde hun. »Jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg ikke befinder mig vel, kære Albert. Du skulde blive hos mig, jeg vil ikke gerne være alene.«

»De ved, kære Moder, hvor gærne jeg vilde adlyde Dem; men en nødvendig, vigtig Forretning tvinger mig til at forlade Dem hele Aftenen.«

»Naa saaledes,« svarede Mercedes sukkende. »Velan, jeg vil ikke gøre dig til Slave af din sønlige Kærlighed.«

Albert syntes ikke at høre disse Ord, han tog Afsked og gik. Han havde næppe lukket Døren efter sig, førend Mercedes kaldte en betroet Tjener og befalede ham at følge Vicomten overalt, hvor han gik i Aften, og straks at give hende Underretning derom. Derpaa kaldte hun sin Kammerpige, og endskønt hun var svag, lod hun sig dog klæde paa for at være beredt paa ethvert Tilfælde.

Det var ikke vanskeligt for Tjeneren at udføre det Hverv, han havde faaet. Albert gik op paa sit Værelse og klædte sig omhyggelig. Ti Minutter før otte kom Beauchamp, der sagde, at han havde talt med Chateau-Renaud, og at denne havde lovet at indfinde sig ved Orkestret, før Tæppet gik op.

Begge Vennerne steg nu ind i Alberts Vogn, og Albert, som ikke havde nogen Grund til at skjule deres Bestemmelsessted, tilraabte Kusken højt:

»Til Operahuset!«

I sin Utaalmodighed kom han før Operaen var begyndt. Chateau-Renaud var paa sin Plads, han var underrettet af Beauchamp, og Albert behøvede saaledes ikke at meddele ham noget.

Denne Søns Opførsel, der søgte at hævne sin Fader, var saa naturlig, at Chateau-Renaud gentog sin Forsikring om ganske at være til hans Tjeneste. Debray var endnu ikke kommet, men Albert vidste, at han sjelden forsømte en Opera. Albert gik omkring i Teatret og haabede at træffe Monte-Christo et eller andet Sted, men forgæves. Endelig gik Tæppet op, og han begav sig til sine Venner, Chateau-Renaud og Beauchamp. Hans Øjne var imidlertid ikke bortvendte fra Greven af Monte-Christos Loge, men denne vedblev at være lukket under hele første Akt.

Endelig, da Albert vel for Hundrede Gang havde set paa sit Ur, aabnedes Logedøren, idet anden Akt begyndte.

Monte-Christo traadte ind, klædt i Sort, og lænede sig ud over Logeranden for at overskue Publikum.

Morrel ledsagede ham og syntes at se efter sin Søster og Svoger. Han opdagede dem i en Loge og hilste dem.

Ved sit første Overblik bemærkede Greven et blegt Ansigt med et Par flammende Øjne, der stirrede ham i Møde. Han kendte Albert meget godt, men det Udtryk, som han bemærkede i hans fortrukne Ansigt, besluttede ham uden Tvivl til at lade, som om han ikke havde bemærket ham.

Uden at forraade sine Tanker, satte han sig altsaa ned og saa til den anden Side, men tabte derfor ikke Albert af Syne, og da Tæppet faldt ved anden Akts Slutning, bemærkede hans sikre Øje, at Albert forlod Pladsen ved Orkestret tilligemed begge sine Venner. Derpaa viste det samme Ansigt sig i en Loge lige overfor Grevens.

Greven mærkede, at en Storm nærmede sig, og da han hørte, at Nøglen bevægede sig i hans Logedør, vidste han øjeblikkeligt, hvad han havde at vente, og beredte sig paa alle Tilfælde.

Døren blev aabnet.

Monte-Christo saa sig om og saa den blege og sitrende Albert; bag ved ham stod Beauchamp og Chateau-Renaud.

»Ej, ej!« raabte Greven venskabeligt. »Der er jo min Ryt-ter. God Aften Hr. de Morcerf!«

Og denne Mands Ansigtstræk, som han saa fuldkommen forstod at beherske, udtalte det hjerteligste Venskab.

Kun Morrel indsaa, at der forestod noget skrækkeligt, ifølge det Brev, som han havde faaet fra Vicomten, og hvori denne havde anmodet ham om at indfinde sig i Operaen.

»Vi er ikke komne her for at udveksle hykleriske Høfligheder eller falske Venskabsforsikringer,« sagde Albert, »men for at forlange en Forklaring af Dem, Hr. Greve!«

Den unge Mands rystende Stemme frembragte kun med Besværlighed disse Ord.

»En Forklaring i Operahuset?« sagde Greven med en saa rolig Stemme og et saa gennemtrængende Blik, at man kunde se, han formaaede at beherske sig i høj Grad. »I Sandhed, saa lidt jeg endog er bekendt med Pariserskikke, saa havde jeg dog ikke troet, at man forlangte Forklaringer i Operahuset.«

»Men naar Folk lader sig nægte hjemme, naar man ikke kan komme til Dem, under Paaskud af, at de er i Bad, til Bords eller i Seng, saa maa man benytte Lejligheden.«

»Jeg er ikke vanskelig at træffe,« sagde Monte-Christo, »thi jeg skulde tage meget fejl, dersom De ikke var hos mig i Gaar.«

»I Gaar, min Herre,« sagde Albert noget forvirret, »i Gaar var jeg hos Dem, fordi jeg ikke vidste, hvem De er.«

Albert havde udtalt disse Ord saa højt, at man kunde høre dem i Logerne ved Siden af, og de derværende Personer blev opmærksomme ved den højrøstede Tale og saa til Grevens Loge.

»Hvor kommer De fra?« spurgte Greven, tilsyneladende rolig. »Man skulde næsten tro, at De ikke var ved Deres Forstand!«

»Til at begribe Deres Troløshed og Falskhed og til at gøre det begribeligt for Dem, at jeg vil hævne mig derfor, dertil har jeg endnu Forstand nok!« raabte Albert rasende.

»Jeg forstaar Dem ikke, min Herre,« svarede Greven, »og dersom jeg forstod Dem, saa taler De dog meget for højt. Jeg er her i min Loge, og her har ingen Ret til at tale højere end jeg. Behag at gaa, min Herre!«

Og Monte-Christo pegede med bydende Mine mod Døren.

»Åha, jeg skal nok faa Dem til at gaa ud med!« svarede Albert, idet han krampagtig sammenknugede sin Handske.

Denne Bevægelse undgik ikke Greven.

»Godt!« sagde han med stor Ro. »Jeg ser nok, at De søger Strid, men jeg vil erindre Dem om, at det er en slem Vane at gøre Opsigt, naar man vil udfordre nogen. Det er ikke alle, det klæder godt at vække Opsigt, Hr. de Morcerf!«

Ved dette Navn hørtes en Forundringsmumlen blandt dem, som var Vidner til denne Scene. Siden den forrige Aften havde Navnet Morcerf været Genstand for alles Omtale.

Albert forstod denne Hentydning bedre end nogen anden og gjorde en Bevægelse for at kaste Greven sin Handske i Ansigtet, men Morrel afværgede det i rette Tid, medens Beauchamp og Chateau-Renaud, der frygtede, at denne Scene skulde overskride Grænserne for en Udfordring, søgte at trække ham tilbage.

Men Monte-Christo greb, uden at rejse sig, den sammenknugede Handske.

»Min Herre!« sagde han med en frygtelig Tone. »Jeg antager Handsken for at være kastet og vil sende Dem den tilbage med en Kugle. Men gaa nu, min Herre, ellers tilkalder jeg min Tjener og lader Dem kaste ud.«

Bedøvet og forvirret traadte Albert tilbage. Morrel benyttede Øjeblikket og lukkede Døren.

Greven tog igen sin Kikkert og betragtede Huset, som om der slet intet var forefaldet. Dette Menneske havde et Metalhjerte og et Marmoransigt.

Morrel hviskede til ham:

›Men hvad har De da gjort ham?«

»Intet, i det mindste ikke personlig.«

»Men der maa dog være en Anledning til dette besynderlige Optrin?«

»Jeg tror, at den ulykkelige Historie om hans Fader har berøvet ham Forstandens Brug.«

»Men har De da noget dermed at bestille, Hr. Greve?«

»Haydee har oplyst Pairskamret om det Forræderi, som er udøvet mod hendes Fader.«

»Jeg har rigtig nok hørt saadan noget, men jeg kunde ik-

ke tro, at den græske Slavinde, som jeg har set hos Dem her i Logen, var Ali Paschas Datter.«

»Det er hun imidlertid.«

»Min Gud! Saa begriber jeg alt. Dette Optrin har været besluttet i Forvejen.«

»Hvorledes det?«

»Albert har anmodet mig om at komme i Operaen i Aften, og det er altsaa sket, for at jeg skulde være Vidne til den Fornærmelse, som er tilføjet Dem.«

»Sandsynligvis!« sagde Greven med sin urokkelige Ro.

»Hvad vil De da nu gøre ved ham?«

»Hvad jeg vil gøre ved ham, Maximilian? Jeg vil skyde ham ned i Morgen tidlig, lige saa vist, som De sidder der!«

Morrel greb Monte Christos Haand og udbrød bedende:

»Ak, Hr. Greve, hans Fader har ham saa særdeles kær!«

»Lad os ikke tale om ham!« svarede Monte-Christo med synlige Tegn paa en frembrydende Vrede. »Jeg vil have, at han skal lide.«

Morrel slap Monte-Christos Haand, idet han mumlede:

»Greve! Greve!«

»Kære Maximilian!« afbrød Monte-Christo ham. »Hør, hvor skønt Duprey synger Ordene: O, Mathilde, min Sjæls Afgud! — Ser De,« vedblev han »allerede i Neapel opdagede jeg hans Talent, og jeg var den første, som applauderede ham. Bravo! Bravo!«

Morrel indsaa, at her ikke var noget at gøre, og tav.

I det Øieblik, Tæppet faldt, bankedes der paa Døren til Grevens Loge.

»Kom ind!« raabte han, uden at hans Stemme røbede den mindste Bevægelse.

Beauchamp kom ind, og da han havde hilst paa Greven, begyndte han:

»Hr. Greve, jeg var her nylig, som De vil have bemærket, tilligemed Hr. de Morcerf.«

»Det vil sige,« svarede Monte-Christo smilende, »at De formodentlig har spist til Middag sammen. Det glæder mig at se, at De har været mere maadeholden end han.«

»Min Herre,« begyndte Beauchamp igen »jeg tilstaar, at Albert havde Uret i sin hidsige Opførsel, og jeg kommer af egen Tilskyndelse for at gøre Dem en Undskyldning derfor. Og dernæst, Hr. Greve, maa jeg sige Dem, at jeg anser Dem for at være en altfor galant Mand, til at De skulde nægte mig en Forklaring med Hensyn til Deres Forhold til Beretningen fra Janina. Endelig vil jeg tilføje et Par Ord om den unge Grækerinde.«

»Aa!« sagde Greven smilende, »De tilintetgør jo alle mi-

ne Forhaabninger. I Begyndelsen har De bestræbt Dem for at give mig Udseende af Yderlighed; efter Deres Mening var jeg en Lara, en Manfred, en Lord Ruthven, og nu vil De gøre mig til et ganske almindeligt Menneske, idet De forlanger Forklaringer af mig. De behager at spøge, Hr. Beauchamp!«

»Imidlertid,« gentog Beauchamp med Alvor, »gives der Omstændigheder, under hvilke Retskaffenheden byder —«

»Hr. Beauchamp!« afbrød den besynderlige Mand, »den, som byder over Greven af Monte-Christo er Greven af Monte-Christo! Altsaa ikke mere derom, hvis jeg tør bede. Jeg gør, hvad jeg vil, Hr. Beauchamp, og tro De mig, det er altid rigtigt gjort!«

»Min Herre!« svarede den unge Mand, »man affærdiger ikke galante Personer paa den Maade. Æren behøver Garantier.«

»Jeg er en levende Garanti,« svarede Monte-Christo rolig, medens et truende Lyn flammede i hans Øjne. »Vi har begge Blod i vore Aarer, som vi ønsker at udgyde, det er vor gensidige Garanti. Bring Vicomten dette Svar og sig ham, at jeg før Klokken ti i Morgen vil have set hans Blod.«

»Der bliver altsaa ikke andet tilovers for mig, end at aftale Forberedelserne til Kampen,« sagde Beauchamp.

»De er mig fuldkommen ligegyldige, min Herre,« svarede Greven. »Det var altsaa ganske unødvendigt at forstyrre mig for en saadan Ubetydelighed. Sig Deres Klient, at skønt jeg er den Fornærmede, saa overlader jeg ham dog Valget af Vaaben og jeg antager ethvert Valg, thi jeg er sikker paa at sejre.«

»Sikker paa at sejre?« sagde Beauchamp og betragtede Greven forbavset.

»Ganske sikker!« svarede Monte-Christo med et Skuldertræk, »ellers vilde jeg ikke slaas med Hr. de Morcerf. Jeg dræber ham, det kan ikke være anderledes. Kun maa jeg bede Dem endnu i Aften at underrette mig om Valget af Vaaben og de nærmere Bestemmelser med Hensyn til Tid og Sted; jeg vil ikke, man skal vente paa mig.«

»Altsaa Pistoler, Klokken otte i Morgen i Skoven ved Vincennes,« svarede Beauchamp forvirret, da han i dette Øjeblik ikke vidste, om han havde med en uforskammet Pralhans at gøre eller med et overnaturligt Væsen.

»Velan, min Herre!« svarede Monte-Christo. »Da al Ting nu er afgjort, saa behag at lade mig se Skuespillet til Ende og bed Deres Ven Albert, at han ikke ulejliger mig mere i Aften; lad ham blive hjemme og sove ud.«

Beauchamp anbefalede sig og gik.

»Jeg kan vel gøre Regning paa Dem?« spurgte Greven, idet han henvendte sig til Morrel.

»Ganske vist,« svarede Morrel. »De har at befale, Hr. Greve. Imidlertid ønskede jeg dog gerne at vide den sande Aarsag til Striden.«

»De undslaar Dem altsaa?«

»Paa ingen Maade!«

»Den virkelige Aarsag,« kære Morrel,« sagde Greven, »ved det unge Menneske ikke selv, han gaar i Blinde. Den sande Aarsag kender kun Gud og jeg. Men jeg giver Dem mit Æresord paa, Morrel, at Gud er paa vor Side.«

»Det er nok, Hr. Greve!« svarede Morrel. »Hvem er Deres andet Vidne?«

»Jeg kender ingen her i Paris, som jeg vilde vise denne Ære, uden Dem, Hr. Morrel, og Deres Svoger, Emanuel. Tror De, at Deres Svoger vil gøre mig denne Tjeneste?«

»Jeg indestaar for ham, som for mig selv!« svarede Morrel.

»Det er godt, der behøves ikke mere! Jeg venter Dem i Morgen tidlig Klokken syv.«

»Det er et Ord, Hr. Greve.«

TIENDE KAPITEL.

Natten.

Monte-Christo hørte Operaen til Ende og forlod derpaa Skuespilhuset.

Ved Døren forlod Morrel ham, efter at have gentaget sit Løfte om at møde den næste Morgen, præcis Klokken syv, tilligemed Emanuel.

Greven besteg rolig og smilende sin Vogn og var hjemme fem Minutter efter. Saa snart han kom ind, raabte han til Ali:

»Mine Pistoler med Elfenbensskæftet!«

Ali bragte ham dem, og Greven undersøgte Vaabnene med en Omhyggelighed, som man ikke kan fortænke en Mand, naar han skal betro sit Liv til et Stykke Jern eller Bly. Disse Pistoler benyttede Greven i Almindelighed, naar han skød til Maals i sine Værelser. En Kapsel var tilstrækkelig til at drive Kuglen næsten lydløst ud, og i Værelset ved Siden af kunde ingen ane, at Greven var beskæftiget paa denne Maade. Han var netop i Begreb med at tage Sigte igen, da Baptistin traadte ind.

Men endnu før han aabnede Munden, saa Greven gennem

den halvtaabne Dør, at en tilsløret Dame fulgte efter Baptistin. Hun havde set Pistolen i Grevens Haand og to Kaarder, som laa paa Bordet, og søgte at trænge ind i Værelset.

Baptistin spurgte sin Herre med et Øjekast.

Greven gav ham et Vink, og han bortfjernede sig, idet han lukkede Døren efter sig.

»Hvem er De, Madame?« spurgte Greven den tilslørede Dame.

Den Ubekendte saa sig spejdende om, og da hun havde overbevist sig om, at hun var alene med Greven, bøjede hun sig dybt, foldede Hænderne og raabte med Fortvivlelsens Angst:

»Edmond! De vil dog vel ikke dræbe min Søn?«

Greven traadte et Skridt tilbage, udstødte et svagt Skrig og lod Pistolen falde.

»Hvad er det for et Navn, De har udtalt, Madame de Morcerf?« sagde han.

»Deres!« raabte hun, idet hun slog Sløret tilbage. »Det er Deres Navn, som jeg maaske er den eneste, der ikke har glemt. Edmond! Det er ikke Madame de Morcerf, som kommer til Dem, det er Mercedes!«

»Mercedes er død, naadige Frue, og jeg kender ingen anden af det Navn.«

»Mercedes lever, min Herre, og hun erindrer Dem. Thi hun alene kendte Dem, saa snart hun saa Dem, ja, endog før hun saa Dem, thi hun kendte Lyden af Deres Stemme, og siden den Tid har hun fulgt Dem Skridt for Skridt; hun har givet Agt paa Dem, og hun behøver ikke at søge den Haand, der har ført det tilintetgørende Slag mod Hr. de Morcerf!«

»Mod Fernand, vil De sige, Madame!« svarede Monte-Christo med bitter Ironi. »Da vi nu har begyndt at nævne vore Navne, saa vil vi nævne dem alle.«

Monte-Christo havde udtalt Navnet Fernand med et saa hadefuldt Udtryk, at Mercedes følte en Skælven fare igennem alle sine Lemmer.

»De ser altsaa, Edmond, at jeg ikke har taget fejl,« sagde Mercedes, »og at jeg havde Grund til at bede Dem om at skaane min Søn!«

»Og hvem har sagt Dem, Madame, at jeg har noget i Sinde mod Deres Søn?«

»Ingen! Men en Moder er skarpsynet. Hans Tilstand forraadte ham. Jeg har fulgt efter ham i Aften i Operaen og har set alt.«

»Naar De har set alt, Madame, saa maa De ogsaa have set, at Fernands Søn har fornærmet mig offentligt,« sagde Monte-Christo med skrækkelig Ro.

»O, forbarm Dem, hav Medlidenhed!«

»Saa maa De have set, at han vilde have kastet mig sin Handske i Ansigtet, dersom en af mine Venner ikke havde forhindret ham deri.«

»Hør mig! Min Søn har ogsaa gættet paa Dem. Han tilskriver Dem de Ulykker, som træffer hans Fader.«

»Madame! De forveksler Begrebet. Det er ikke nogen Ulykke, som træffer Hr. de Morcerf, det er en Straf; det er heller ikke mig, som træffer ham, det er Forsynet, som straffer ham.«

»Og hvorfor træder De i Forsynets Sted? Hvorfor erindrer De, hvad Forsynet glemmer? Hvad angaar Janinas Vezir Dem? Hvad har Fernand Mondego gjort Dem, da han forraadte Ali Tebelen?«

»Alt dette,« svarede Monte-Christo, »er en Sag, som kun vedkommer den franske Officer og Vasilikis Datter. De har Ret, det angaar ikke mig, og naar jeg svor at hævne mig, saa tænkte jeg hverken paa den franske Officer eller paa Grev de Morcerf, men paa Fiskeren Fernand, Katalonierinden Mercedes' Mand.«

»O, min Herre!« raabte Grevinden, »hvilken frygtelig Hævn for en Fejl, som Skæbnen har ladet mig begaa. Thi jeg er den Skyldige, Edmond, og naar De vil hævne Dem paa nogen, saa hævn Dem paa mig, som har manglet Kraft til at udholde min forladte Tilstand under Deres Fraværelse.«

»Og hvorfor var jeg fraværende? Hvorfor var De forladt?«

»Fordi man arresterede Dem, Edmond, fordi De var i Fængsel.«

»Men hvorfor blev jeg arresteret? Hvorfor var jeg i Fængsel?«

»Det ved jeg ikke.«

»De ved det ikke, Madame? Jeg vil i det mindste ikke haabe det. Velan, jeg vil sige Dem det. Jeg blev arresteret og kom i Fængsel, fordi en Mand ved Navn Danglars den samme Dag, som jeg skulde have haft Bryllup, skrev dette Brev, som Fiskeren Fernand selv afleverede til sit Bestemmelsessted.«

Monte-Christo gik til sit Skrivebord, fremtog et Papir, som var blevet gult af Ælde, og gav det til Mercedes.

Det var det Brev, som Danglars havde skrevet til Generalprokurøren, og som Greven af Monte-Christo havde taget hos Hr. de Boville den Gang han var hos ham som Befuldmægtiget fra Huset Thomsen & French og udbetalte ham to Hundrede Tusinde Francs.

Forfærdet læste Mercedes følgende Linier:

»En Ven af Tronen og af Religionen underretter herved den kongelige Prokurør om, at en vis Edmond Dantes, Næstkommanderende paa Skibet »Pharao«, som er ankommet hertil i Morges, efter at have anløbet Neapel og Porto Ferrejo, har medbragt et Brev fra Murat til Usurpatoren, og fra denne til den bonapartistiske Komité i Paris.

Naar man arresterer ham, vil man blive overbevist om hans Forbrydelse, thi man vil finde Brevet enten hos ham selv eller hos hans Fader eller i hans Kahyt paa »Pharao«.«

»O, min Gud!« sukkede Mercedes. »Og dette Brev?«

»Har jeg købt for to Hundrede Tusinde Francs. Men det er en billig Pris, eftersom jeg ved Hjælp af dette Brev kan retfærdiggøre mig for Deres Øjne.«

»Og Følgen af dette Brev var —«

»At jeg blev arresteret, som De ved. Men De ved ikke, hvor længe jeg var arresteret. De ved ikke, at jeg i fjorten Aar smægtede i et af Slottet Ifs Fængsler, kun en Fjerdingvej borte fra Dem, at jeg i disse fjorten Aar daglig fornyede det Løfte om Hævn, som jeg gjorde den første Dag, og dog vidste jeg ikke at De havde ægtet min Angiver Fernand, eller at min Fader var død, død af Sult!«

»Store Gud!« raabte Mercedes dybt rystet.

»Det fik jeg først at vide, da jeg efter fjorten Aars Forløb undslap fra Fængslet, og da svor jeg ved min afdøde Fader og ved den endnu levende Mercedes at hævne mig paa Fernand, og — jeg hævner mig.«

»Er De saa overbevist om, at den ulykkelige Fernand har gjort det?«

»Som jeg har sagt, saaledes er det, saa sandt jeg lever. Men denne Handlemaade er desuden ikke skammeligere, end at han gik over til Englænderne, efter at Frankrig havde optaget ham som Kolonist. At han, skønt spansk af Fødsel, dog kæmpede mod Spanien, eller at han, da han var i Alis Tjeneste, solgte og forraadte denne Ali. Hvad har dette Brev imod slige Handlinger at betyde? Et Bedrag af Kærlighed, som den Kvinde, der har ægtet denne Mand, naturligvis kan tilgive, men som den bedragne Elsker, der skulde have ægtet hende, aldrig kan tilgive. Velan! Franskmændne har ikke hævnet sig paa Forræderen, Spanierne har ikke skudt ham, Ali sank i sin Grav og kunde ikke straffe Forræderen. Men jeg, der ligeledes er blevet forraadt og nedstyrtet i en Grav, jeg er ved Guds Naade staaet op af denne Grav, og jeg er Gud en Hævn skyldig, derfor har han sendt mig, og jeg udfører den!«

Den stakkels Kone lod Hoved og Hænder synke, hendes Knæ vaklede, og hun sank ned.

»Tilgiv, Edmond!« bad hun knælende. »Tilgiv for min Skyld, som endnu elsker Dem!«

Hustruens Værdighed standsede dette Udbrud af Elskerinden og Moderen. Hun bøjede sig saa dybt, at hendes Pande næsten berørte Gulvet.

Greven ilede til og rejste hende op.

Hvilende i en Lænestol kunde hun bedre betragte Grevens mandige Ansigt, som Smerten og Hadet gav et truende Udseende.

»Jeg skulde ikke udrydde denne fordømte Slægt?« mumlede han. »Jeg skulde ikke adlyde Gud, der har frelst mig fra Graven for denne Hævns Skyld? Det er umuligt, Madame, det er umuligt!«

»Edmond!« sagde den ulykkelige Moder, der ikke vilde lade noget Middel uforsøgt. »Min Gud, naar jeg kalder Dem Edmond, hvorfor kalder De da ikke mig Mercedes?«

»Mercedes!« gentog han. »Mercedes! Ja, De har Ret, det Navn udtaler jeg endnu med Glæde, og det er længe siden, at det har lydt saa klart fra mine Læber. Aa, Mercedes! Jeg har udraabt Deres Navn med Længselens bitre Suk, med smertelige Skrig, med Fortvivlelsens Raseri. Jeg har raabt det, naar jeg, stivnet af Kulde eller fortæret af Hede, vältede mig paa mit Fængsels Gulv. Ja, Mercedes, jeg maa hævne mig, thi jeg har lidt i tjorten lange Aar, lidt frygteligt!«

Og Greven, som frygtede at han ikke skulde kunne modstaa den Kvindes Bønner, som han havde elsket saa højt, tilbageholdt alle sine bitre Erindringer for ikke at rokkes i sit Forsæt.

»Hævn Dem, Edmond!« raabte den ulykkelige Moder, »men hævn Dem paa de virkelig Skyldige, paa Fernand, paa mig, men ikke paa min Søn!«

»Der staar i den hellige Skrift,« svarede Greven: »Jeg vil straffe Fædrenes Synder paa Børnene i tredie og fjerde Led. Da Gud nu selv har indgivet sin Profet disse Ord, hvorfor skulde jeg da være bedre end han?«

»Fordi Gud raader for Tid og Evighed, men vi Mennesker ikke.«

Greven udstødte et Suk og greb med begge Hænder i sit skønne Haar.

»Edmond!« vedblev Mercedes, idet hun udstrakte Armene mod Greven. »Edmond, saa længe jeg har kendt Dem, har jeg tilbedt Deres Navn, jeg har opbevaret Deres Minde som en Helligdom. Edmond, formørk ikke dette skønne Billede, der har afspejlet sig saa klart i min Sjæl. Aa, Edmond, dersom De vidste, hvor mange Gange jeg har bedt til Gud for Dem, saa længe jeg troede Dem levende og medens jeg troede

Dem død. Ja, død. Thi jeg troede, at Deres Lig var nedstyrtet i en af hine Afgrunde, i hvilke Fangevogterne plejer at kaste de døde Fanger. Og jeg græd. Hvad kunde jeg gøre andet end at græde og bede? Hør, Edmond, i ti Aar havde jeg hver Nat den samme Drøm. Jeg havde hørt, at De havde indhyllet Dem i en død Fanges Liglagen, for ved Hjælp deraf at kunne undslippe fra Fængslet. Man sagde, at denne Sæk blev kastet ned fra Slottet If, og at kun det Skrig, som De udstødte, da De styrtede mod Klipperne, havde gjort Deres Bødler opmærksomme paa Fejltagelsen. Og nu, Edmond, jeg tilsværger Dem ved den Søns Liv, for hvem jeg beder Dem om Naade, i ti Aar saa jeg hver Nat dette Syn jeg hørte Deres rædselsfulde Skrig, der vækkede mig, skælvende af Skræk. Aa, Edmond, tro mig, hvor strafskyldig jeg endogsaa er, jeg har lidt, lidt meget!«

»Har De ogsaa følt den Bitterhed at erfare, at Deres Fader døde, medens De var langt borte?« raabte Greven og greb sig i Haaret. »Har De set den, De elskede, den, De tilbad, gifte sig med Deres Medbejler, medens De hensmægtede i et Fængsel?«

»Nej!« afbrød Mercedes ham. »Men jeg har set den, som jeg elskede staa beredt til at blive min Søns Morder!«

Der laa en saa gennemtrængende Smerte, en saa dyb Fortvivlelse i Grevindens Ord, at en krampagtig Hulken truede med at sammensnøre Grevens Strube. Løven var tæmmet, Hævneren var besejret.

»Hvad forlanger De af mig?« sagde han. »At Deres Søn skal leve? Velan, Mercedes, han skal leve!«

Hun udstødte et Skrig, der fremlokkede to Taarer i Grevens Øjne; men de forsvandt straks, thi Gud havde uden Tvivl sendt en Engel for at bortkysse dem, eftersom de var mere kostbare i Herrens Øjne, end de kostbareste Perler.

»Aa!« raabte Mercedes, idet hun tog Grevens Haand og førte den til sine Læber. »Tak, Edmond, Tak! Nu er du igen saaledes, som jeg altid har set dig, som jeg altid har elsket dig. Ja, nu kan jeg sige det!«

»Og det saa meget lettere« svarede han, »som den stakkels Edmond ikke kan blive elsket af Dem ret længe. Den Døde vil vende tilbage til sin Grav og Skyggen forsvinde i Skyggernes Rige.«

»Hvad siger De, Edmond?«

»Jeg siger, at jeg maa dø, eftersom De har befalet det, Mercedes.«

»Dø? Hvem taler om at dø? Hvorfor disse Tanker om Død?«

»De vil dog vel ikke forlange, at jeg, der er blevet offent-

lig fornærmet af Deres Søn, og i hans Venners Nærværelse, der er blevet udfordret af en Dreng, der vil prale af min Tilgivelse som en Sejr, at jeg endnu skulde have Lyst til at leve længere? Det dyrebareste, som jeg har elsket, næst efter Dem, Mercedes, det er mit eget Værd, den Kraft, som gav mig en Overlegenhed over andre Mennesker. Denne Kraft var mit Liv. De har brudt den, og jeg dør!«

»Men Edmond! Naar De tilgiver, vil Duellen jo ikke finde Sted «

»Den vil finde Sted, Madame, kun med den Forskel, at mit Blod vil flyde, i Stedet for at Jorden ellers vilde have drukket Deres Søns Blod «

Mercedes udstødte et højt Skrig og ilede hen mod Greven, men standsede pludselig og sagde:

»Edmond! Der er en Gud, som raader over os, ellers havde De ikke levet nu, og jeg havde ikke set Dem igen. Til ham sætter jeg hele min Tillid, og dernæst til Deres Ord. De har lovet mig, at min Søn skal leve, og han vil leve, ikke sandt?«

»Ja, Madame!« svarede Monte Christo, forundret over, at hun modtog hans heltemodige Opofrelse uden noget Tegn til Overraskelse.

Mercedes rakte Greven sin Haand.

»Edmond!« sagde hun idet hun betragtede ham med sit taarevædede Blik. »Hvor det er herligt, hvor det er ædelt handlet af Dem. Hvor det er ophøjet af Dem at have Medlidenhed med en stakkels Kone, som i sin Haabløshed henvender sig bedende til Dem. Desværre, jeg er mere nedbøjet af Sorg end af Alder, og intet Smil, intet Blik formaar at genkalde den Mercedes for min Edmonds Øjne, som han saa ofte før har betragtet i hele Timer. Men — tro mig, Edmond, ogsaa jeg har lidt meget, thi det er sørgeligt at se sit Liv henrinde uden en eneste Glædesstraale og i fuldkommen Haabløshed, men det beviser, at Livet ikke er til Ende med dette jordiske Liv. Nej, det kan ikke være Tilfældet, jeg føler et Vidnesbyrd derom i min Sjæl! Aa, Edmond, jeg gentager det, det er skønt, det er stort og ædelt at tilgive, som De tilgiver!«

»De siger det, Mercedes, uagtet De ikke kender mit Offers hele Størrelse. Forestil Dem, at Gud pludselig havde standset, efter at have skabt Verden, og bragt Lys i Mørket, alene for at spare de Taarer, som en Engels udødelige Øje en Gang vilde komme til at udgyde over vore Synder, eller antog, at Gud, da han havde forberedt og betrugtet al Ting og netop i det Øjeblik, da han kunde beundre sin egen Gerning, pludselig havde udslukt Solen og stødt Jorden tilbage i evig Nat, da, og ikke en Gang da, vilde De kunne danne Dem en

Forestilling om, hvad jeg nu mister tilligemed mit Liv.«

Mercedes betragtede Greven med et Blik, som udtalte den højeste Forundring, Taknemlighed og Beundring.

Monte Christo hvilede sin glødende Pande i sine Hænder, som om Hovedet alene ikke formaaede at bære hans Tankers Vægt.

»Edmond!« sagde Mercedes. »Jeg har kun et Ord endnu at sige Dem «

Greven smilede bittert.

»Edmond,« vedblev hun, »De vil faa at se, at skønt mine Kinder er blegnede, skønt mine Øjnes Glans er mattere og min Skønhed er forsvundet, ja, skønt den nuværende Mercedes slet ikke erindrer om den tidligere, slet ikke ligner den, hun før var, saa har hun dog det samme Hjerte! — Lev vel, Edmond! Nu har jeg ikke mere at bede Dem om; jeg har set Dem igen og set Dem lige saa ædel og stor som altid! Farvel, Edmond!«

Greven svarede ikke.

Mercedes aabnede Døren og gik, før Greven endnu var vaagnet af de bitre Drømme, som den opgivne Hævn foregøglede ham.

Klokken paa Invalidekirken slog et, da Grevinde de Morcerfs Vogn rullede over Stenbroen paa de elysæiske Marker og vækkede Greven af Monte Christo af sin dybe Eftertanke.

»Taabe!« mumlede han, »hvorfor har jeg ikke revet Hjertet ud af mit Liv den Dag, da jeg svor at hævne mig?«

ELLEVTE KAPITEL.

Mødet.

Da Mercedes havde forladt Greven, syntes alt omkring ham at være indhyllet i Mørke, hans mægtige Aand sank sammen, ligesom et Legeme efter en overordentlig Ansrengelse.

Og medens Lampens Lys blev mattere og Tjenerne ventede utaalmodigt i Forværelset, sagde Monte Christo ved sig selv:

»Saa er da den saa langsomt og omhyggeligt opførte Bygning paa én Gang styrtet sammen, med et Slag, ved ét Ord! Og jeg, som var saa stolt, da jeg var undsluppet af Fængslet og var blevet saa mægtig, jeg vil i Morgen kun være en Haandfuld Støv! Ak, jeg beklager ikke mit Legemes Død; hvad er Døden for mig? Nej, det er Tilintetgørelsen af

mine saa længe og saa omhyggeligt udtænkte Planer, som jeg beklager!

Saa har da Forsynet været imod mine Hensiger, i Stedet for, at jeg troede dem begunstigede. Gud vilde altsaa ikke, at de skulde gaa i Opfyldelse? Denne Byrde, denne tunge Byrde, som jeg troede at kunne bære til Maalet, har altsaa kun været afmaalt for mine Ønsker, ikke for mine Kræfter, siden jeg kan afryste dem paa Halvvejen! Saa skal jeg da atter blive en Fatalist, efter at de fjorten Fortvivlelsens Aar havde lært mig at tro paa et Forsyn?«

»Og alt dette, fordi mit Hjerte kun var indsvøbt i Sted for at jeg troede det dødt, fordi det atter er vaagnet, fordi det atter slog og fordi jeg har givet efter for denne Følelse, som en Kvindes Stemme har fremkaldt!«

»Og dog,« vedblev Greven, idet han hensank i dybere Eftertanke over de Begivenheder, som skulde foregaa den kommende Morgen, »dog er det umuligt at en Kvinde, der besidder et saa ædelt Hjerte, kan være egennyttig nok til at ville min Død midt i min bedste Tilværelse og Kraft. Det er umuligt, at hun skulde kunne drive sin moderlige Kærlighed eller rettere sagt sit moderlige Vanvid saa vidt! Der gives Dyder, som bliver til Forbrydelser. Nej — hun vil udtænke en eller anden rørende Scene, hun vil kaste sig imellem os, og det hele vil faa et latterligt Udseende. Og i atteren vil falde tilbage paa mig! — Jeg latterlig! — Nej, hellere vilde jeg dø!«

Idet han saaledes forestillede sig Morgenens Følger i det værste Lys, sagde han atter til sig selv:

»Daarskab! Dumhed! Albert vil aldrig tro, at min Død har været et Selvmord, og dog fordrer min Ære, at man erfarer at jeg frivillig har afvæbnet mig selv lige overfor ham for at opfylde det Løfte, som jeg har givet hans Moder. Ja, det er nødvendigt, og det maa ske!«

Han gik til sit Skrivebord, tog Pen og Papir og skrev i Randen af det Papir, paa hvilket hans Testamente var affattet, en Bemærkning, det skulde oplyse de mindre klartseende Mennesker med Hensyn til hans Død.

»Min Gud! Du er mit Vidne,« sagde han, og hævede sit Blik mod Himlen. »Jeg har gjort dette lige saa vel til din, som til min Ære. I ti Aar har jeg betragtet mig selv som din Hævnengel, og slige Uslinge som Morcerf, Danglars og Villefort, skal ikke indbilde sig, at Tilfældet har befriet dem fra deres Fjende. De maa tværtimod erfare, at Forsynet, som havde fastsat deres Straffedom og bestemt mig til at udføre den har forandret sin Beslutning, og at den Tugtelse, som de undgaar i denne Verden, venter dem i den tilkommende.«

Klokken var fem om Morgenen. Pludselig naaede en svag

Lyd hans Øren. Monte-Christo troede, at have hørt et kvalt Suk, han saa sig om, men der var ingen, Lyden blev imidlertid gentaget saa tydeligt, at hans Tvivl maatte blive til Vished. Nu rejste Greven sig, aabnede sagte Døren til Salen, og han saa Haydee siddende paa en Lænestol, med bøjet Hoved og blegt Ansigt. Træt af den lange Vaagen udenfor Døren, hvor hun havde foresat sig at vente Greven, var hun hensunken i en urolig Søvn.

Monte-Christo traadte ind uden at vække hende og betragtede hende med øm Bekymring.

»Hun erindrede, at hun har en Søn, og jeg glemte, at jeg har en Datter!«

Han rystede med Hovedet og vedblev:

»Stakkels Haydee! Hun har villet se mig, hun har frygtet eller gættet noget. O, jeg kan ikke forlade hende uden at tage Afsked med hende jeg kan ikke dø, uden først at betro hende til nogen. Han gik sagte tilbage til sin Pult og nedskrev endnu følgende Linier:

»Jeg testamenterer til Maximilian Morrel, Kaptajn ved Spahierne, og en Søn af min forhenværende Principal Peter Morrel, Skibsreder i Marseille, den Sum: tyve Millioner, hvoraf han skal give sin Søster Julie og sin Svoger Emanuel en Del, dersom han føler sig overbevist om, at denne Tilvækst af Formue ikke kan skade deres Lykke. Disse tvve Millioner ligger nedgravede i Hulen paa Monte-Christo, hvis Indgang Bertuccio kender.

Dersom hans Hjerte er frit og han vil ægte Haydee, en Datter af Ali Pascha af Janina, som jeg har opdraget med en Faders Kærlighed, og som elsker med barnlig Ømhed, saa vil han opfylde, jeg vil ikke sige min sidste Villie, men mit sidste Ønske.

Nærværende Testamente har allerede indsat Haydee som Arving til min øvrige Formue der bestaar af Jordegodser, engelske, østrigske og hollandske Obligationer, Møbler i mine forskellige Ejendomme, og som, fraregnet de tyve Millioner og de forskellige Legater, som er bestemte for mine Tjenestefolk, beløber sig til omtrent tredsindstyve Millioner.«

Han havde næppe sluttet den sidste Linie, førend et højt Skrig lød bagved ham, og han tabte Pennen ud af Haanden.

»Haydee!« sagde han. »Har du læst?«

Den unge Pige var opvaagnet ved Dagens Frembrud, hun havde straks rejst sig og nærmet sig til Greven, der ikke havde hørt hendes Fjed, saa meget mindre, som Gulvet var bedækket med et Tæppe.

»O, min Herre!« sagde hun, idet hun foldede Hænderne.

»Hvorfor skriver du paa denne Tid? Hvorfor testamenterer du mig hele din Formue? Vil du da forlade mig?«

»Jeg foretager en Rejse, mit kære Barn« svarede Monte-Christo med dyb Vemod og inderlig Ømhed, »og dersom der skulde hænde mig en Ulykke —«

»Hvad saa?« spurgte den unge Pige med en Myndighed, som Greven endnu ikke havde bemærket hos hende, og som frembragte en let Gysen hos ham.

»Nu — dersom der skulde hænde mig en Ulykke, saa vil jeg, at min elskede Datter skal være lykkelig.«

Haydee smilede vemodig og sagde hovedrystende:

»Hvorfor tænker du paa Døden, Herre?«

»Det er en gavnlig Tanke, mit Barn.«

»Velan!« svarede den unge Pige. »Naar du dør, saa giv din Formue til andre; thi naar du dør, saa behøver jeg ikke noget mere!«

Derpaa tog hun Papiret, rev det i fire Stykker og kastede dem paa Gulvet.

Efter denne for en Slavinde saa overordentlige Handling syntes hendes Kraft at være udtømt, saa hun sank afmægtig til Jorden. Monte-Christo bøjede sig over hende og tog hende i sine Arme.

Da han betragtede dette skønne blege Ansigt, disse yndige nu tillukkede Øjne, dette slanke nu tilsyneladende livløse Legeme, faldt den Tanke ham ind, at Haydee maaske elskede med en anden Kærlighed end den datterlige.

»Ak!« sukkede han med Sørgmodighed. »Jeg kunde maaske have været lykkelig!«

Han bar Haydee ind i hendes Værelse og overgav den afmægtige til hendes Pigers Omsorg. Derpaa gik han atter ind i sit Værelse lukkede Døren efter sig og omskrev det tilintetgjorte Testamente. Han var netop bleven færdig dermed, da man hørte Lyden af en Vogn, som kørte ind i Gaarden. Monte-Christo gik til Vinduet og saa Maximilian og Emanuel stige ud.

»Godt!« mumlede han. »Det var paa Tiden.«

Han forsynede Testamentet med tre Segl og aabnede Døren. Morrel traadte ind, han var kommen omtrent tyve Minutter førend den aftalte Tid.

»Jeg kommer maaske for tidlig, Hr. Greve,« sagde han, »men jeg maa oprigtig tilstaa, at hverken jeg eller nogen af os har kunnet sove i Nat. Jeg følte en Trang til at se Dem for at hente Trøst og Ro af Deres Mod og Sikkerhed.«

Dette Bevis paa sand Tilbøjelighed rørte Monte-Christo, han rakte den unge Mand, ikke sin Haand, men han gik ham i Møde med aabne Arme.

»Morrel!« sagde han med bevæget Røst. »Det er en herlig Dag for mig, da jeg ser mig elsket af en Mand som De. God Morgen, Hr. Emanuel. De følger altsaa med mig, Maximilian?«

»Kan De tvivle derom?«

»Men naar jeg nu havde Uret?«

»Hr. Greve, jeg har lagt nøje Mærke til Dem i Gaar under hele Optrinet, da Udfordringen skete, og jeg har hele Natten tænkt over det men jeg er kommen til den Overbevisning, at Retten maa være paa Deres Side, eller man kan ikke tro noget menneskeligt Ansigt.«

»Men, Morrel, Albert er jo dog Deres Ven?«

»Kun et Bekendtskab, Hr. Greve.«

»De har paa én Dag set baade ham og mig første Gang?«

»Det er sandt, det har jeg ikke engang tænkt paa, dersom De ikke havde erindret mig derom.«

»Jeg takker Dem, Morrel!«

Greven ringede, og Ali kom.

»Bring dette straks til min Notar,« sagde Monte-Christo. »Det er mit Testamente, Morrel. Efter min Død vil De erfare Indholdet.«

»Hvorledes!« raabte Morrel. »De taler om at dø?«

»Man maa være forberedt paa alt, min Ven. Sig mig engang, hvad har De foretaget Dem i Gaar, efter at De forlod mig?«

»Jeg var hos Tostau, hvor jeg, efter Forventning traf Beauchamp og Chateau-Renaud. Jeg maa tilstaa at jeg søgte dem; thi jeg haabede at bevirke en forandret Bestemmelse med Hensyn til Valget af Vaaben, saa Kaarden kunde have kommet i Anvendelse, i Stedet for Pistolen. Pistolen er et blindt Redskab.«

»Lykkedes det Dem?« spurgte Monte-Christo hurtig.

»Nei, man kendte Deres Færdighed i at føre en Kaarde. Deres Fægtemester har omtalt det.«

»Morrel!« sagde Greven. »Har De nogensinde set mig skyde?«

»Nej!«

»Velan, saa se da, vi har endnu nogen Tid.«

Monte Christo tog Pistolerne, med hvilke han havde været beskæftiget, da Mercedes kom, klæbede et Klør Es paa en Skive, og med fire efterhaanden følgende Skud gennemskød han Essets fire Arme.

Morrel blegnede ved hvert Skud. Han eftersaa de Kugler, med hvilke Monte-Christo havde udført dette Mesterstykke, og saa, at de ikke var større end almindelige Hagl.

»Det er skrækkeligt!« raabte han. »Se dog, Emanuel!«

Derpaa vendte han sig atter til Monte-Christo og sagde:

»For Guds Skyld, Greve, dræb ikke Albert, den ulykkelige har en Moder«

»Det er sandt, og jeg har ingen.«

Disse Ord blev udtalt med en Stemme, der bragte Morrel til at gyse.

»Greve!« sagde han. »De er den fornærmede, De har det første Skud.«

»Paa hvor mange Skridts Afstand?«

»Tyve.«

Et Smil viste sig paa Grevens Læber.

»Morrel!« sagde han, »De ved, hvad De har set.«

»Jeg stoler ogsaa kun paa Deres bedre Følelse og paa, at Deres bevægede Tilstand vil frelse Albert.«

»Hvorledes — min bevægede Tilstand?«

»Eller paa Deres Ædelmodighed, kære Ven, dersom De hellere vil saaledes. Men da jeg nu kender Dem saa godt. saa kan jeg vel sige Dem noget, som en anden vilde finde latterligt, dersom jeg havde sagt det: Skyd ham igennem en Arm eller saar ham et andet Sted, men dræb ham ikke.«

»Hør Morrel,« sagde Greven »jeg behøver ingen Anmodninger om at skaane Albert; thi jeg kan sige Dem det forud, at han vil blive saa fuldkommen skaanet, saa han i god Behold vil vende tilbage med begge sine Venner, medens jeg derimod —«

»Naa?«

»Medens jeg vil blive baaret bort.«

»De? — Baaret bort?« sagde Morrel med forundret Tvivl.

»Som jeg siger Dem, Morrel, Hr. de Morcerf vil dræbe mig.«

Morrel betragtede Greven, som om han ikke forstod ham.

»Men hvad er der da hændet siden i Gaar, Hr. Greve?«

»Det samme som hændte Brutus Aftenen før Slaget ved Philippe. Jeg har set et Genfærd.«

»Og dette Genfærd?«

»Har sagt mig, at jeg har levet længe nok.«

Maximilian og Emanuel saa til hinanden. Greven saa paa sit Ur.

»Lad os gaa,« sagde han, »Klokken er fem Minutter over syv, og Klokken otte maa vi være paa Stedet.«

En forspændt Vogn ventede udenfor Døren, og Monte-Christo besteg den hurtigt tilligemed begge sine Vidner.

Præcis Klokken otte var de paa det bestemte Sted.

»Nu er vi der,« sagde Morrel, idet han saa ud af Vogndøren, »og vi er de første.«

»Undskyld, min Herre!« sagde Baptistin, som drevet af

en ubeskrivelig Angst var fulgt efter sin Herre. »Jeg tror at se en Vogn der mellem Træerne.«

Monte-Christo sprang hurtig ud af Vognen og rakte Maximilian og Emanuel Haanden for at hjælpe dem ud. Maximilian beholdt Monte-Christos Haand mellem sine.

»Det kan jeg lide,« sagde han. »Jeg holder af den Mands Haand, hvis Liv er afhængig af hans retfærdige Sag.«

»Tjeneren har Ret.« sagde Emanuel. »Der gaar virkelig to unge Mænd, der synes at vente.«

Monte-Christo trak sig tilligemed Morrel nogle faa Skridt tilbage.

»Morrel,« sagde han, »er Deres Hjerte endnu frit?«

Morrel betragtede Greven med Forundring.

»Jeg vil ikke trænge mig ind i Deres Hemmeligheder, min Ven.« vedblev Greven, »det er kun et ganske simpelt Spørgsmaal, som jeg ønsker besvaret med Ja eller Nej.«

»Velan da, jeg elsker en ung Pige.«

»Elsker De hende højt?«

»Højere end mit Liv!«

»Atter et fejlslaaet Haab!« sagde Greven og tilføjede derpaa sukkende: »Stakkels Haydee!«

»I Sandhed, Hr. Greve,« sagde Morrel, »dersom jeg ikke kendte Dem bedre, vilde jeg ansee Dem for mindre modig end De er.«

»Fordi jeg tænker paa en, som jeg skal forlade og fordi jeg sukker? Hør, Morrel, forstaar en Soldat sig ikke bedre paa Mod? Beklager jeg da Tabet af Livet, jeg, som saa ofte har svævet mellem Liv og Død?«

»Nu vel, jeg forstaar Dem.«

Efter et lille Ophold spurgte Morrel:

»Har De Deres Vaaben med?«

»Jeg? — Hvorfor skulde jeg det? Jeg haaber, at de andre Herrer har medbragt deres.«

»Jeg vil forespørge mig derom.« sagde Morrel.

Han nærmede sig til Beauchamp og Chateau-Renaud, der gik ham nogle Skridt i Møde.

De tre unge Mænd hilste hverandre, om ikke hjerteligt, saa dog høfligt.

»Om Forladelse, mine Herrer,« sagde Morrel, »jeg ser ikke Hr. de Morcerf?«

»Han har meddelt os, at han vilde møde her uden Ledsagelse.« svarede Chateau-Renaud.

»Ah!« sagde Morrel.

Beauchamp saa paa sit Ur og sagde:

»Fem Minutter over otte. Der er endnu ingen Tid forløben, Hr. Morrel.«

»O!« svarede Morrel, »det var heller ikke saaledes ment.«

»Forøvrigt,« afbrød Chateau-Renaud, »er det nok hans Vogn, som kommer der.«

I samme Øjeblik kom der virkelig en Vogn, som kørte hurtig henimod Kampladsen.

»Mine Herrer!« sagde Morrel. »De er uden Tvivl forsynede med Vaaben? Hr. Greven af Monte Christo erklærer, at han giver Afkald paa sin Ret til at betjene sig af sine «

»Vi har forudset denne Forekommenhed fra Grevens Side,« svarede Beauchamp, »og jeg har derfor taget Vaaben med mig. Jeg købte dem for otte Dage siden, fordi jeg ventede at faa Brug for dem ved en lignende Lejlighed. De er endnu fuldkommen nye og aldeles ubrugte. Vil De behage at undersøge dem, min Herre?«

»O, Hr. Beauchamp!« sagde Morrel, idet han gjorde en Kompliment. »Naar De forsikrer mig, at Hr de Morcerf ikke kender disse Vaaben, saa er Deres Ord tilstrækkeligt.«

»Mine Herrer!« sagde Chateau-Renaud, idet han kom nærmere. »det var ikke Morcerf, som kom i den Vogn, men Franz og Debray.«

De to unge Mænd nærmede sig.

»De her?« sagde Chateau-Renaud idet han vekslede et Haandtryk med dem hver. »Og hvad bevæger Dem dertil?«

»Albert de Morcerf har tidlig i Morges ladet os bede om at indfinde os her paa Kampladsen,« svarede Debray.

Beauchamp og Chateau-Renaud saa spørgende til hinanden.

»Mine Herrer!« sagde Morrel. »Jeg tror at gætte Hensigten «

»Lad høre!«

»I Gaar efter Middag fik jeg et Brev fra Hr. Albert de Morcerf, i hvilket han anmodede mig om at indfinde mig i Operaen.«

»Jeg ligeledes! — Jeg ogsaa!« gentog alle de andre.

»Velan!« vedblev Morrel. »Han ønskede, at De skulde være til Stede ved Udfordringen, og ønsker nu, at De skal være til Stede ved Kampen.«

»Men Albert kommer ikke,« mumlede Chateau-Renaud, »og det er allerede ti Minutter over den fastsatte Tid.«

»Der er han!« raabte Beauchamp »Til Hest! Med aaben Kjole og hvid Vest! Hans Tjener følger ham!«

Imidlertid var Albert kommet nærmere. Han standsede sin Hest, sprang af og kastede Tømmen til sin Tjener.

Derpaa gik han her til de samtalende. Han var bleg, og hans Øjne var røde og ophovnede; man kunde se, at han ikke havde sovet. Hans Ansigt udviste en dyb Alvor og Bekymring, som man ellers ikke plejede at bemærke hos ham.

»Jeg takker Dem, mine Herrer,« sagde han, »fordi De har været saa artige at efterkomme min Indbydelse, jeg er Dem særdeles forbindtlig for dette Venskabsbevis.«

Da Albert var kommet nærmere, traadte Morrel en halv Snes Skridt tilbage og holdt sig i Afstand.

»Ogsaa De, Hr. Morrel modtag min Tak,« vedblev Albert. »Kom dog nærmere, De er ikke tilovers her.«

»De ved maaske ikke, min Herre, at jeg er Greven af Monte Christos Sekundant?« spurgte Morrel.

»Jeg var ikke vis derpaa, men jeg tænkte det nok. Saa meget bedre. Jo flere Mænd af Ære der er til Stede her, jo mere tilfredsstillende er det for mig.«

»Hr. Morrel,« sagde Chateau Renaud. »De kan nu underrette Hr. Greven af Monte Christo om, at Hr. Albert de Morcerf er kommet, og at vi er til hans Tjeneste.«

Morrel gjorde en Bevægelse for at udrette Ærindet, og Beauchamp tog Pistolerne ud af Vognen.

»Et Øjeblik, mine Herrer!« sagde Albert. »Jeg har et Par Ord at sige Hr. Greven af Monte-Christo.«

»I Enrum?« spurgte Morrel.

»Nej, i alles Nærværelse.«

Alberts Sekundanter betragtede hverandre med Forbavselse. Franz og Debray vekslede nogle Ord med dæmpet Stemme, medens Morrel, glad over dette uventede Tiltælde, begav sig til Greven, som spadserede med Emanuel i en af Sidegangene.

»Hvad vil han mig?« spurgte Greven.

»Jeg ved det ikke men han ønsker at tale med Dem.«

»O!« sagde Monte-Christo, »lad ham ikke friste Gud ved en ny Fornærmelse.«

»Jeg tror ikke, at det er hans Hensigt,« bemærkede Morrel.

Ledsaget af Maximilian og Emanuel nærmede Greven sig nu. Hans rolige og uforstyrrede Ansigt dannede en besynderlig Modsætning til Albert, der ligeledes nærmede sig, ledsaget af sine tre Venner. Da de var komne i tre Skridts Afstand fra hinanden, standsede de.

»Kom nærmere, mine Herrer!« sagde Albert. »Jeg ønsker, at ...e et Ord af det, som jeg har at sige Hr. Greven af Monte Christo, maa gaa tabt; thi det, som jeg vil have den Ære at sige, hvor forunderligt det end maa synes Dem, maa De gentage for enhver, der vil høre det.«

»Velan, jeg hører!« sagde Greven.

»Min Herre!« begyndte Albert med sitrende Stemme, som dog efterhaanden blev fastere. »Jeg har bebrejdet Dem at De har bekendtgjort Hr. Grev de Morcerfs Opførsel i Epirus;

thi i hvor meget han endogsaa maatte have forset sig, saa troede jeg dog ikke, at De havde nogen Ret til at straffe ham derfor; men nu ved jeg, at denne Ret tilkom Dem. Det er ikke Fernand Mondegos Forræderi mod Ali Pascha der gør mig saa villig til at undskylde Dem, det er Fiskeren Fernands Forræderi mod Dem, og de uhørte Ulykker, som er fremstaaede deraf. Derfor erklærer jeg højt, at De havde Ret til at hævne Dem paa min Fader, og jeg, hans Søn, takker Dem, Hr. Greve, fordi De ikke har gjort endnu mere.«

Dersom Lynet var slaaet ned mellem Vidnerne til dette Optrin, saa vilde de ikke være blevne mere forbavsede, end ved denne Erklæring.

Monte Christos Øjne hævede sig med en inderlig Taknemmelighed mod Himlen, og han forundrede sig højlig over, at den hidsige Albert, hvis Mod han havde set saa tydelige Beviser paa mellem de romerske Banditter, nu pludselig kunde underkaste sig en saadan Ydmygelse. Han erkendte dog straks Mercedes Indflydelse og begreb nu først, hvorfor dette ædle Hjerte havde modtaget hans Selvopofrelse med saa stor Rolighed

»Og nu, min Herre,« vedblev Albert, »dersom De finder min Undskyldning tilfredsstillende, saa giv mig Deres Haand. Næst efter Ufejlbarlighedens sjældne Fortjeneste, der synes at tilhøre Dem, er det efter min Mening den største Fortjeneste at tilstaa sin Uret, og den tilkommer mig alene. Jeg har handlet rigtig efter Menneskenes Mening, men De har handlet rigtig for Gud. Kun en Engel kunde frelse en af os fra Døden, denne Engel er nedsteget fra Himlen, og dersom den ikke kan gøre os til Venner, hvilket Skæbnen desværre forhindrer, saa vil den dog frembringe gensidig Agtelse hos os.«

Dybtaandende og med taarevædede Øjne rakte Greven Albert sin Haand, som denne greb med en vis Skræk og Ærefrygt.

»Mine Herrer!« sagde Albert »Hr. Greven af Monte-Christo er saa god at modtage mine Undskyldninger. Jeg har handlet overilet imod ham, og jeg har gjort Uret deri; nu har jeg gjort min Fejl god igen, og jeg haaber, at man ikke vil anse mig for at være en Kujon, fordi jeg har gjort, hvad min Samvittighed bød mig. Skulde jeg imidlertid bedrage mig i dette Haab,« tilføjede den unge Mand, idet han med Stolthed opløftede sit Hoved, ligesom for at afvise enhver Tvivl baade hos Venner og Uvenner, »saa vil jeg stræbe at overbevise enhver om min Menings Rigtighed.«

»Men hvad kan der da være foregaaet i Nat?« spurgte Beauchamp sin Ven Chateau-Renaud. »Jeg synes, vi spiller en bedrøvelig Rolle her.«

»Paa min Ære,« svarede denne. »Alberts Opførsel forekommer mig virkelig at være meget jammerlig, eller meget smuk.«

»Hvad skal dette betyde?« sagde Debray til Baron Franz, »Greven af Monte-Christo æreskænder Hr. de Morcerf, og dennes Søn giver ham Ret deri! Paa Ære, om jeg saa havde ti slige Janinaer i min Familie, saa vilde jeg ganske vist føle mig forpligtet til at slaas ti Gange.«

Hvad Monte-Christo angik, da følte han sig ligesom tilintetgjort under Vægten af tireogtyve Aars Erindringer. Han tænkte i dette Øjeblik hverken paa Albert Beauchamp eller nogen af de andre tilstedeværende Personer, han tænkte kun paa den modige Kvinde, som var kommet til ham for at bede ham om sin Søns Liv, og hvem han havde tilbudt at ofre sit eget Liv, hvilket hun havde reddet ved Tilstaaelsen af en frygtelig Familiehemmelighed, der maaske var i Stand til for bestandig at udslukke den sønlige Kærlighed i Alberts Hjerte.

»Bestandig Forsynet!« mumlede han. »Først i Dag er jeg blevet fuldkommen overbevist om at være et Redskab i Guds Haand.

TOLVTE KAPITEL.

Moder og Søn.

Greven af Monte-Christo hilste de unge Mennesker med et Smil fuldt af Sørgmodighed og Værdighed og tjernede sig.

Albert, Beauchamp og Chateau-Renaud blev alene tilbage paa Pladsen. Den unge Mand betragtede sine Sekundanter med et Blik, der uden at være frygtsomt, syntes at spørge dem om deres Mening om det foretaldne.

»Min Tro, kære Ven,« sagde Beauchamp, som enten var mindre følsom, eller ikke forstod saa godt at forstille sig som de andre, »tillad mig at ønske Dem til Lykke. Det var en ganske uventet Ende paa en meget ubehagelig Sag.«

Albert forblev tavs og hensunken i Tanker. Chateau-Renaud slog paa sine Støvler med sin Spanskrørstok.

»Skal vi ikke vende tilbage?« spurgte han endelig for at afbryde den forlegne Tavshed.

»Som De vil,« svarede Beauchamp, »men lad mig dog først gøre Hr. de Morcerf min Kompliment. Han har i Dag givet Beviser for en saa sjælden, en saa ridderlig Ædelmodighed —«

»Det har De Ret i!« sagde Chateau-Renaud.

»Det er virkelig skønt« vedblev Beauchamp, »at have et saadant Herredømme over sig selv.«

»Det er ganske vist; men hvad mig angaar, saa vilde jeg have været ude af Stand dertil,« sagde Chateau-Renaud koldt.

»Mine Herrer!« afbrød Albert. »Jeg tror, at De ikke har indset, at der maa være foregaaet noget meget alvorligt mellem Greven om mig.«

»Aa jo,« svarede Beauchamp hurtig, »men vore Lapse vil ikke kunne begribe dette Heltemod, og tidlig eller sildig vil De blive nødt til at forklare Dem paa en tydeligere Maade, saa man kan indse, at det ikke har været for Deres Liv eller Døds Skyld. Dersom jeg maa give Dem et venskabeligt Raad, saa rejs til Neapel, til Haag, eller til Petersborg, kort sagt til mere rolige Steder, hvor man er mere forstandig med Hensyn til Æren end vore hidsige Parisere. Naar De er kommet der, saa vil De gøre vel i at øve Dem godt i Skydning og Fægtning, og naar De føler Dem stærk nok dertil saa vend tilbage til Frankrig for at genoprette Deres gamle Rygte. Har jeg ikke Ret, Hr. de Chateau-Renaud?«

»De har ganske udtalt min Mening. Intet fremkalder mere alvorlige Dueller, end netop en Duel uden Resultat.«

»Jeg takker Dem, mine Herrer!« svarede Albert med et koldt Smil. »Jeg vil følge Deres Raad ikke fordi De giver mig det, men fordi jeg virkelig har i Sinde at forlade Frankrig. Jeg takker Dem ogsaa for den Tjeneste, som De har gjort mig ved at være mine Sekundanter, den skal være dybt indgravet i mit Hjerte, fordi jeg, i Følge de Ord, som jeg nylig har hørt, stadig kun vil erindre mig denne Tjeneste.«

Chateau-Renaud og Beauchamp saa til hinanden. Begge følte samme Indtryk af Alberts Ord, og den Tone, i hvilken han havde talt, bar Præget af en saa stor Bestemthed, saa Samtalen let kunde have bragt dem alle i et spændt Forhold, dersom den var blevet fortsat endnu længere.

»Farvel Albert!« sagde Beauchamp pludselig, idet han skødesløst rakte den unge Mand Haanden, uden at denne syntes at bemærke det, eftersom han virkelig ikke modtog den.

Chateau Renaud sagde nu ogsaa Farvel, idet han holdt sin lille Rørstok i den venstre Haand medens han hilste med den højre. Albert fremmumlede næppe et Farvel, men hans Øjne talte saa meget mere, det var neddæmpet Harme, stolt Foragt og krænket Æresfølelse, som laa i dette Blik.

Efter at begge Vidnerne havde sat sig i Vognen, blev han endnu staaende nogle Øjeblikke ubevægelig. Derpaa løste han pludselig sin Hest fra Træet, som Tjeneren havde bundet den til, førend han forlod ham, sprang i Sadlen og red i Galop til Paris.

Et Kvarter derefter var han i sin Bolig i Heldergaden. Da han steg af Hesten troede han at bemærke sin Faders blege Ansigt bag ved et Vinduesgardin i Sovekammeret. Sukkende bortvendte han sit Ansigt og gik ind i sin Pavillon. Her kastede han endnu en Gang et Blik paa alle de Rigdomme, der siden hans Barndom havde gjort Livet saa smukt og behageligt for ham. Han betragtede endnu engang sine Malerier, hvis Figurer syntes at tilsmile ham, og hvis Landskaber syntes oplivede af friske Farver. Derpaa tog han sin Moders Portræt ud af Kammen, rullede det sammen og lod den forgyldte Ramme hænge tom paa Væggen. Han ordnede sine prægtige tyrkiske Vaaben, sine skønne engelske Geværer, sine kostbare Vaser og Pokaler. Han eftersaa de forskellige Skabe, satte Nøglen i ethvert af dem, og lagde alle de Penge som han havde hos sig, i en Skuffe, som han lod staa aaben. Endogsaa de utallige Smaating og Kostbarheder, som er uundværlige for en elegant ung Mand, føjede han endnu dertil, optog dernæst et nøjagtigt og tydeligt Register over det hele, og lagde det paa det mest iøjnefaldende Sted af Bordet.

Under Begyndelsen af denne Forretning var en Tjener kommet ind i Værelset, uagtet Albert havde befalet at lade ham være alene.

»Hvad vil du« spurgte Albert mere sørgmodig end vred.

»Jeg beder om Forladelse, Hr. Vicomte,« svarede Kammertjeneren. »De har rigtignok befalet mig, at jeg ikke maatte forstyrre Dem, men Deres Hr. Fader har ladet mig kalde — —«

»Naa?«

»Jeg vilde ikke begive mig til Hr. Greven, førend jeg havde faaet Deres Ordre.«

»Hvorfor det?«

»Fordi Hr. Greven uden Tvivl ved, at jeg har ledsaget Dem til Kampladsen, og sandsynligvis vil spørge mig hvad der er forefaldet. Hvad skal jeg svare ham, Hr. Vicomte?«

»Sandheden!«

»Jeg skal altsaa sige, at Duellen ikke har fundet Sted?«

»Sig at jeg har gjort Greven af Monte-Christo en Undskyldning.«

Tjeneren bukkede og gik. Albert havde derpaa igen givet sig i Færd med sit Inventarium. Da han var færdig dermed, hørte han en Vogn køre over Gaarden. Han saa ud af Vinduet og saa, at hans Fader kørte bort i sin Vogn.

Næppe var Porten lukket efter Greven, førend Albert ilede til sin Moders Værelse, og forundret over det han her saa og formodede, standsede han med bankende Hjerte paa Dør-

trinet. Det var som om den samme Tanke havde besjælet dem begge.

Mercedes foretog netop det samme i sit Værelse, som Albert nylig havde foretaget sig. Alt var bragt i Orden, Kniplinger, Pynt, Linned og Penge laa i den bedste Orden i forskellige Skabe, til hvilke Grevinden omhyggelig samlede Nøglerne. Albert saa alle disse Forberedelser, han begreb Hensigten, faldt sin Moder om Halsen og raabte:

»Kære Moder!«

Dersom en Maler kunde have gengivet det Udtryk som i dette Øjeblik afmalede sig paa deres Ansigter, saa maatte det sikkert være blevet et smukt Maleri.

Overbevisningen om, at hans Moder havde fattet samme Beslutning som han, forskrækkede ham.

»Hvad gør De der?« spurgte han.

»Hvad har du gjort?« svarede hun.

»O, kære Moder!« sagde Albert dybt bevæget, »det kan ikke forholde sig saaledes med Dem, som med mig. Nej, De kan ikke have besluttet, hvad jeg har besluttet; thi jeg maa sige Dem, at jeg er fast besluttet paa at forlade Huset.«

»Ogsaa jeg rejser, Albert,« svarede Mercedes. »Jeg tilstaar, at jeg havde gjort Regning paa, at min Søn vilde ledsage mig. Skulde jeg have taget fejl?«

»Kære Moder!« sagde Albert. »Jeg kan ikke tillade, at De skal dele den Skæbne, som jeg har valgt. Jeg maa i Fremtiden leve uden Navn og uden Formue jeg maa laane en lille Sum til min Underholdning saa længe, indtil jeg selv kan fortjene mit Brød. Derfor, kære Moder, vil jeg straks gaa til Franz for at udbede mig denne Tjeneste af ham.«

»Du, mit stakkels Barn!« raabte Mercedes. »Du skulde lide Nød og Mangel? O, sig det ikke, du vilde ellers tilintetgøre alle mine Beslutninger!«

»Men ikke mine,« svarede Albert, »jeg er ung og stærk og tror, at jeg har Mod til at vove det; siden i Gaar har jeg desuden erfaret, hvad en bestemt Villie formaar. Ak Moder! Der gives Mennesker, som har lidt endnu mere uden at være død deraf, men som endogsaa har skabt sig en ny Lykke paa Ruinerne af de Forhaabninger, som Gud havde givet dem. Jeg har erfaret det, kære Moder, jeg har set saadanne Mennesker jeg ved, at de har rejst sig med saa megen Kraft og Ære fra Bunden af den Afgrund, i hvilken deres Fjender har styrtet dem, saa de kunde betvinge deres tidligere Overvindere og styrte dem. Nej, Moder. Fra i Dag har jeg brudt med det forbigangne og vil ikke engang beholde mit Navn tilbage fra den Tid; thi ikke sandt, De vil begribe det, at Deres Søn ikke kan bære et Navn, som er beplettet med Vanære?«

»Albert, min Søn!« sagde Mercedes, »dersom mit Hjerte ikke var for svagt dertil, saa vilde jeg endogsaa bestyrke dig i dit Forsæt; men din egen Følelse har talt, medens min Stemme har tiet. Vælan, saa følg din egen Tilskyndelse. Du havde Venner, Albert, bryd med dem for en Tid, men fortvivl ikke. I din Alder er Livet endnu saa skønt, og da en Karakter som din behøver et pletfrit Navn, saa tag min Faders, han hed Herrere. Jeg kender dig, kære Albert, jeg ved, at du om kort Tid vil gøre dit Navn Ære, hvilken Bane du saa end vælger, og da kan du aabne din Fremtid paa en Maade, som vil bringe Forglemmelse over det Forbigangne. I det mindste vil jeg hengive mig til dette kære Haab, da jeg ikke mere har noget Haab for mig i denne Verden.«

»Jeg vil søge at opfylde Deres Ønske, kære Moder,« sagde det unge Menneske. »Ja, jeg deler Deres Haab. Guds Vrede vil ikke forfølge os, De, som er saa ren, mig, som endnu er uskyldig. Men da vi har tattet en Beslutning, saa vil vi ogsaa hurtig udføre den. Hr. de Morcerf har forladt Huset for en halv Time siden og Lejligheden er altsaa gunstig.«

»Jeg venter dig, min Søn,« sagde Mercedes.

Albert ilede til Boulevarden og lejede en Vogn. Han erindrede, at der i Gaden Saint Peres var et lille Hus med møblerede Værelser, hvor hans Moder kunde faa en beskeden, men anstændig Bolig, og han vendte derpaa tilbage til Grevinden. I det Øjeblik, da Vognen holdt udenfor Huset og Albert steg ud, kom en Mand ham i Møde og leverede ham et Brev. I Overbringeren af Brevet genkendte Albert Greven af Monte Christos Hushovmester, Bertuccio.

Han aabnede straks Brevet og læste det, og da han var færdig dermed, saa han efter Bertuccio, men han var allerede borte. Dybt bevæget og med Taarer i Øjnene traadte Albert ind i sin Moders Værelse og gav hende Brevet uden at sige et Ord.

Mercedes læste:

»Albert!

Idet jeg tilkendegiver, at jeg har gættet Deres Hensigt at ville forlade Huset, vil jeg tillige overbevise Dem om at jeg forstaar at vurdere Deres bedre Følelser. De vil forlade Greven af Morcerfs Hus, Deres Moder vil ledsage Dem; men betænk vel, Albert, at De er hende mere skyldig, end De kan betale hende. Stakkels ædle Sjæl! Gaa selv Livets Kamp i Møde og bær dets Lidelser; men skaan Deres Moder for de Sorger, som Deres første Anstrengelse nødvendig vil medføre, thi hun fortjener ikke engang Skyggen af den Ulykke, som træffer hende i Dag, og Gud vil ikke, at den uskyldige skulde lide for den skyldige.

Jeg ved, at de begge forlader Huset, uden at tage noget med dem. Søg ikke at opdage, hvorledes jeg har faaet det at vide lad det være nok, at jeg ved det.

Hør nu, Albert! For tre og tyve Aar siden vendte jeg glad og stolt tilbage til mit Fædreland. Jeg havde en Brud, en herlig ung Pige, som jeg tilbad, og jeg hjembragte Hundrede og halvtredsindstyve Louisdorer, som jeg havde fortjent ved min Flid og Arbejde. Disse Penge var bestemte for hende, og da jeg vidste, hvor upaalideligt Havet er, saa nedgravede jeg vor lille Skat i Haven ved det Hus, hvor min Fader boede i Mailor Alléen i Marseille.

Deres Moder kender dette fattige, kære Hus meget vel. Da jeg just rejste til Paris, kom jeg igennem Marseille, og jeg besøgte dette Hus, der rummer saa mange smertelige Erindringer. Om Aftenen undersøgte jeg med en Spade det Sted, hvor jeg havde nedgravet min Skat. Det lille Jernskrin stod endnu paa det samme Sted hvor ingen havde rørt det. Det er i den Krog, der beskygges af et smukt Figentræ, som min Fader plantede den Dag, da jeg blev født.

Velan, Albert, disse Penge, som engang skulde tjene til Underholdning for en Kvindes Liv, som jeg tilbad, har nu, ved en besynderlig og sørgelig Skæbne, atter faaet deres forrige Bestemmelse. O, forstaa mig rigtig, jeg, som kunde tilbyde denne ulykkelige Kvinde Millioner, jeg giver hende kun et Stykke tørt Brød der er blevet glemt under mit fattige Tag, siden den Dag, da jeg blev skilt fra min elskede.

De er et bravt Menneske, Albert, men De maa være forblindet af Stolthed eller Ærekærhed, dersom De afviser mit Tilbud, eller De beder en anden om det, som jeg har Ret til at byde Dem, og jeg vil da sige, at det ikke er smukt af Dem at nægte Deres Moder den Hjælp, der tilbydes hende af en Mand, hvis Fader er død af Sult og Fortvivlelse for Deres Faders Skyld.«

Efter at Albert havde læst dette Brev, blev han staaende bleg og ubevægelig og ventede paa sin Moders afgørende Bestemmelse. Mercedes hævede sine Øjne mod Himlen og sagde med et ubeskriveligt Udtryk:

»Jeg modtager det; han har Ret til at give mig det Udstyr, som jeg behøver for at indtræde i et Kloster.«

Hun trykkede Brevet til sit Hjerte, tog sin Søns Arm og gik ned ad Trappen med mere Rolighed og Fatning, end hun selv havde tiltroet sig.

TRETTENDE KAPITEL.

Forsøgt Selvmord.

Imidlertid var Monte-Christo, Emanuel og Maximilian ogsaa komne tilbage til Staden. Tilbagevejen var munter Emanuel dulgte ikke sin Glæde over, at der var sluttet Fred efter Krigen, og han udtalte højt sine menneskekærlige Følelser. Ogsaa Morrel glædede sig af Hjerte, men tav stille i sin Glæde, der kun fremlyste af hans Øjne.

Ved Barrieren du Trone mødte de Bertuccio, der ventede dem som en Skildvagt paa sin Post. Monte Christo saa ud af Vognduren, vekslede nogle Ord med ham, og Hushovmesteren forsvandt.

»Hr. Greve!« sagde Emanuel, da de var komne til Place Royal »Tillad mig at stige af ved min Dør, for at min Kone ikke skal være et Øjeblik længere urolig for Dem og for mig.«

»Jeg vilde gerne have indbudt Hr. Greven til at gaa hjem med os.« sagde Morrel. »dersom han ikke ogsaa havde bekymrede Hjerter at berolige Nu er vi der, Emanuel, lad os sige Farvel til vor Ven og lade ham fortsætte sin Vej.«

»Endnu et Øjeblik« sagde Monte Christo. »Berøv mig ikke saa pludselig begge mine Ledsagere Gaa, Emanuel, til Deres fortryllende Kone, som jeg beder Dem bringe min Hilsen, men De, Morrel, følg De med mig til de elysæiske Marker«

»Fortræffeligt!« sagde Maximilian. »Og det saa meget mere, som jeg netop har Forretninger i det Kvarter af Staden, som De beboer«

»Kan man vente dig til Frokost?« spurgte Emanuel.

»Nej!« svarede Morrel.

Emanuel steg ud, og Vognen kørte hurtigt bort.

»Ser De, hvor jeg har bragt Dem Lykke!« sagde Morrel, da han blev alene med Greven. »Har De ikke tænkt derpaa?«

»Jo.« svarede Greven, »og derfor vilde jeg gerne have Dem hos mig bestandig.«

»Det er besynderligt!« sagde Morrel, som forfulgte sin egen Tanke.

»Hvilket?« spurgte Greven.

»Det som vi nylig har oplevet«

»Ja« svarede Greven med et Smil. »De har truffet det rette Ord.«

»Thi Albert er dog virkelig modig«

»Han er modig.« svarede Greven, »jeg har set ham sove, medens Dolken svævede over hans Hoved.«

»Og jeg ved, at han har duelleret to Gange, og det med stor Kækhed; men hvorledes skal man forene det med hans Opførsel i Dag?«

»Det er Deres Indflydelse, som har bevirket det,« svarede Greven smilende.

»Det er en Lykke for Albert, at han ikke er Soldat,« begyndte Morrel, »thi at gøre Undskyldninger paa Kampladsen —«

»Ej, ej, Morrel, henfalder De ikke til almindelige Menneskers Fordomme. Maa De ikke tilstaa, at Albert ikke kan være fejg, eftersom han har bevist sit Mod! Han maa altsaa have haft en Grund til at handle saaledes, som han har handlet i Dag, og den Adfærd, som han har udvist, er maaske netop derfor mere heltemodig, end enhver andens vilde have været«

»Javel,« svarede Morrel, »men jeg siger dog med Spanieren: Han var ikke saa tapper i Dag som i Gaar.«

»De spiser vel Frokost hos mig?« spurgte Greven for at afbryde denne Samtale.

»Nej, jeg forlader Dem Klokken ti.«

»De er maaske indbudt til en Frokost, thi et Sted maa De dog spise?«

Morrel smilede.

»Men dersom jeg nu ikke er sulten?« sagde han.

»Aa,« sagde Greven, »jeg kender kun to Følelser, der formaar at betvinge Appetiten, nemlig Sorg og Kærlighed, og da jeg nu ser, at De er meget oprømt, saa maa jeg med Hensyn til, hvad der er sagt mig om Deres Hjerte, næsten antage —«

»Paa Ære!« afbrød Morrel. »Jeg vil ikke sige noget derimod!«

»Og De aabenbarer det ikke for mig, Maximilian?« sagde Greven med saa megen Ivrighed, at man godt kunde mærke, at det var ham magtpaaliggende at kende denne Hemmelighed.

»Jeg har i Morges vist Dem, at jeg har et Hjerte, ikke sandt, Hr. Greve?«

I Stedet for Svar rakte Greven den unge Mand sin Haand.

»Velan,« vedblev Morrel, »siden dette Hjerte nu ikke mere er med Dem i Skoven, saa maa det være et andet Sted, hvor jeg vil søge det«

»Saa gaa da,« sagde Greven alvorligt, »gaa kære Ven, men jeg beder Dem, dersom De skulde støde paa nogen Hindring, saa glem ikke, at jeg har nogen Magt her i Verden, og at det er min største Glæde at kunne anvende denne Magt til Fordel for dem, jeg har kær, og De er en af dem, Morrel!«

»Godt,« svarede den unge Mand. »jeg vil erindre det, ligesom egennyttige Børn erindrer deres Forældre. naar de trænger til dem. Dersom jeg altsaa skulde komme til at trænge til Dem. og det Øjeblik vil maaske komme, saa vil jeg henvende mig til Dem.«

»Godt! Jeg tager Dem paa Ordet!«

»Saa Farvel da!«

De var imidlertid komne til Grevens Bolig. Morrel steg ud af Vognen og gik. medens Monte-Christo ilede hen imod Bertuccio som ventede ved den udvendige Trappe.

»Naa?« spurgte Greven.

»Hun vil forlade Huset,« svarede Hushovmesteren.

»Og hendes Søn?«

»Hans Kammertjener tror, at han vil gøre det samme.«

»Følg med!« sagde Greven.

Monte-Christo førte Bertuccio med sig ind i sit Kabinet, hvor han skrev det Brev, som vi har set, og leverede det derpaa til Bertuccio.«

»Gaa nu straks.« sagde han, »og underret med det samme Haydee om, at jeg er kommen tilbage.«

»Her er jeg!« sagde den unge Pige, der straks var ilet til, da hun havde hørt Grevens Vogn komme og nu betragtede ham med glædestraalende Ansigt, da hun saa ham sund og frisk.

Bertuccio forlod Værelset.

Haydee følte den samme Glæde, som en Datter, der genser en elsket Fader. og en Elskerindes Henrykkelse, naar hun ser den tilbedte Elsker.

Monte-Christo glædede sig ogsaa men hans Glæde var ikke saa tilsyneladende For Hjerter, der har lidt meget. er Glæden ligesom Dugdraaber paa en fortørret Jordbund. Hjertet oø Jorden indsuger Duggen, uden at efterlade udvortes Spor deraf.

I nogle Dage havde Monte-Christo indset noget, som han aldrig havde vovet at tro, nemlig, at der var mere end én Mercedes i Verden, og at han maaske endnu vilde blive lykkelig.

Hans glædestraalende Øjne mødte Haydees fugtige Blikke, da Døren pludselig aabnedes.

Greven rynkede Panden.

»Hr. de Morcerf!« sagde Baptistin, som om denne Melding alene indeholdt en Undskyldning for ham.

Grevens Ansigt blev virkelig meget alvorligt.

»Hvem?« spurgte han, »Vicomten eller Greven?«

»Greven.«

»Min Gud!« raabte Haydee. »Det er altsaa ikke til Ende endnu!«

»Jeg ved ikke, om det er til Ende, mit kære Barn,« sagde Monte-Christo, idet han greb den unge Piges Haand, »men saa meget ved jeg, at du ikke har noget at befrygte.«

»Aa, men det er dog den Elendige!«

»Dette Menneske formaar intet over mig,« sagde Monte-Christo. »Jeg havde kun Grund til Frygt, da jeg havde med hans Søn at bestille.«

»Du kan heller ikke tro, hvor meget jeg led derved,« sagde den unge Pige.

Monte Christo smilede.

»Ved min Faders Grav!« sagde Monte-Christo, idet han lagde sin Haand paa hendes Hoved, »dersom der sker en Ulykke, saa vil den ikke vederfares mig.«

»Jeg tror dig, Herre, som om det var Gud, der talte til mig,« sagde den unge Pige, idet hun bøjede sit Hoved hen imod Greven.

Monte Christo kyssede denne rene og skønne Pande, og to Hjerter bankede, det ene voldsomt, det andet hemmeligt.

»Aa, min Gud!« mumlede Greven »skulde det være muligt, at jeg kunde elske en Gang endnu?«

Den skønne Grækerinde bortfjernede sig, og Greven sagde til Baptistin:

»Lad Greven af Morcerf komme ind i Salen!«

Vi vil søge at forklare dette Besøg, som Monte-Christo maaske ventede, men som uden Tvivl er uventet for Læserne.

Medens Mercedes, som vi har fortalt, ordnede sine Sager og Kostbarheder, lukkede Skabene og lagde Nøglerne tilrette for at efterlade alt i god Orden, havde hun ikke set et blegt Ansigt, som med mørke Blikke stirrede gennem et Dørvindue, fra hvilket Lyset faldt ud i Korridoren, hvorfra man ikke alene kunde se, men ogsaa høre, hvad der foregik i Værelset.

Den Mand, der saaledes saa ind gennem Ruden, uden selv at blive bemærket, havde altsaa set og hørt alt, hvad der foregik hos Madame de Morcerf.

Manden med det blege Ansigt var gaaet fra denne Dør til Grev de Morcerfs Sovekammer, hvor han med krampagtig Iver havde trukket Vinduesgardinet til Side for at se ned i Gaarden.

Her blev han staaende ubevægelig i en halv Snes Minutter; han kunde høre sit eget Hjerte banke. Disse ti Minutter var en Evighed for ham. Da var det, at Albert var kommet tilbage fra Kamppladsen, havde set sin Fader, der lurede bag ved Gardinet og havde bortvendt sit Hoved.

Greven gjorde store Øjne; han vidste, at Albert havde tilføjet Monte-Christo en skrækkelig Fornærmelse, og at en

saadan Fornærmelse overalt i Verden vilde have en Tvekamp paa Liv og Død til Følge; men da han nu saa, at Albert var kommet velbeholden hiem, saa troede Greven, at Monte-Christo maatte være faldet.

Et Glimt af ubeskrivelig Glæde opklarede hans bedrøvede Ansigt, men han ventede forgæves, at den unge Mand skulde komme op til ham for at meddele ham Beretningen om sin Triumf.

At hans Søn ikke før Kampen havde villet se sin Fader, hvis Ære han paatog sig at hævne, det kunde han begribe, men hvorfor kom denne Søn nu ikke til ham for at kaste sig i hans Arme efter at have hævnet Faderens Ære?

Da var det, at Greven, som længtes efter en Forklaring, havde ladet Alberts Tjener kalde.

Vi ved, at Albert befalede sin Tjener ikke at fordølge noget.

Ti Minutter efter saa man Greven, aldeles sortklædt, stige ned ad den udvendige Trappe. Han var næppe kommet til Foden af Trappen, før hans Vogn kørte frem.

Hans Kammertjener kastede en Militærkappe, der var svøbt om to Kaarder, ind i Vognen, lukkede derpaa Døren og satte sig hos Kusken.

»Til de elysæiske Marker, til Greven af Monte-Christo!« raabte Morcerf til Kusken. »Men hurtig!«

Hestene fo'r af Sted, drevne af Kuskens Piskeslag, og fem Minutter derefter holdt de udenfor Grevens Bolig.

Hr. Morcerf aabnede selv Vogndøren, og før Vognen endnu var standset, sprang han ud, som om han kunde være en ung Mand og gik, tilligemed sin Tjener, ind ad den aabnede Dør.

Generalen havde tre Gange gaaet frem og tilbage gennem hele Salens Længde, da Monte-Christo traadte derind.

»Ej, ej, Hr. de Morcerf!« sagde han rolig, »jeg troede at have hørt fejl.«

»Jo, det er mig!« sagde Generalen, idet han bed Læberne saa stærkt sammen, at Ordene næsten blev uforstaaelige.

»Jeg har altsaa kun tilbage at spørge om, hvad der skaffer mig den Fornøjelse at se Hr. Greve de Morcerf hos mig saa tidlig?«

»De har haft et Møde med min Søn i Morges!« sagde Generalen.

»De ved det?«

»Jeg ved ogsaa, at min Søn havde god Grund til at ville slaas med Dem, og til at gøre alt, hvad han formaaede for at dræbe Dem.«

»Det havde han virkelig ogsaa, men De ser, at han uag-

tet denne Grund dog ikke har dræbt mig og ikke en Gang har duelleret med mig.«

»Og dog betragtede han Dem som Ophavsmanden til den Beskæmmelse, der er vederfaret hans Fader, og til den Skæbne, som i dette Øjeblik hviler saa tungt over min Familie.«

»Det er sandt, min Herre!« sagde Monte-Christo med frygtelig Ro. »Vel ikke den første Ophavsmand, men dog en Medvirker.«

»De har uden Tvivl frembragt nogle Undskyldninger eller givet en Forklaring?«

»Paa ingen Maade, det er tværtimod ham, der har undskyldt sig overfor mig.«

»Og hvilke Omstændigheder tilskriver De denne Opførsel?«

»At han følte sig overbevist om, at der er en, som er mere skyldig i denne Sag end jeg.«

»Og hvem skulde det være?«

»Hans Fader.«

»Lad saa være!« sagde Morcerf blegnende. »Men De ved vel, at den Skyldige ikke gerne vil tilstaa at være overbevist om sin Brøde.«

»Jeg ved det, derfor har jeg ogsaa været forberedt paa det, som sker nu.«

»De har været forberedt paa at træffe en Kujon i min Søn?«

»Hr. Albert de Morcerf er ingen Kujon.« svarede Greven.

»En Mand, der har en Kaarde i Haanden, en Mand, der kan naa sin Dødsfjende med den Kaarde, en saadan Mand er en Kujon, naar han ikke slaas med ham. Aa, gid han var her, saa jeg kunde sige ham det selv rent ud!«

»Min Herre!« svarede Monte-Christo koldt, »jeg formoder ikke, at De er kommet her for at fortælle mig Deres Familieanliggende. Sig det til Hr. Albert, han vil maaske kunne besvare det.«

»Nej, nej!« raabte Morcerf. »De har Ret jeg er ikke kommet derfor! Jeg er kommet for at sige Dem, at jeg ogsaa betragter Dem som min Fjende, at jeg hader Dem instinktmæssigt, at det forekommer mig, som om jeg havde kendt Dem længe og som om jeg altid havde hadet Dem, og endelig, at — da det lader til, at de unge Mennesker i vor Tid ikke vil slaas —, saa maa *vi* slaas! Er De maaske ikke af den samme Mening, min Herre?«

»Fuldkommen! Da jeg sagde, at jeg havde Grund til at vente det, som nu er sket, saa mente jeg dermed Hensigten af Deres Besøg, om hvilken De nylig talte, min Herre.«

»Saa meget bedre! — Er De færdig?«

»Det er jeg altid, min Herre!«

»De ved, at vi maa slaas indtil en af os falder!« sagde Generalen tænderskærende.

»Indtil en af os falder!« gentog Monte-Christo med en let Hovedbevægelse.

»Saa lad os straks begynde, vi behøver ingen Vidner.«

»Det er ganske unødvendigt,« sagde Monte-Christo, »vi kender hinanden altfor godt!«

»Tværtimod!« svarede Morcerf, »vi kender slet ikke hinanden.«

»Bah!« sagde Monte-Christo med sin Fortvivlelse indgydende Kulde. »Lad os en Gang se! Er De ikke Soldaten Fernand, som deserterede Aftenen før Slaget ved Waterloo? Er De ikke Løjtnant Fernand, der tjente som Spion og Vejviser for den franske Armé i Spanien? Er De ikke Oberst Fernand, som forraadte, solgte og dræbte sin Velgører Ali? Og er ikke alle disse Fernander forenede i Generalløjtnant, Grev de Morcerf, Pair af Frankrig?«

»Ha!« raabte Generalen, hvem disse Ord traf som glødende Dolkestød. »Elendige, som vil forekaste mig min Skændsel i det Øjeblik, da du vil dræbe mig! Nej, jeg siger ikke, at jeg er fremmed for dig; jeg ved ret godt, Djævel at du er trængt ind i den forbigaaende Tids Mørke og har læst mit Livs Historie ved Skinnet af din Fakkel, jeg ved det. Men maaske jeg dog, trods al min Skændsel, endnu har mere Ømhedsfølelse end du, med hele dit gribende Udvortes. Nej, nej, jeg ved nok, at du kender mig; men jeg kender ikke dig, du Eventyrer, med alt dit Guld og alle dine Ædelstene. I Paris lader du dig kalde Greven af Monte-Christo, i Italien Sindbad den Søfarende, i Malta jeg ved ikke hvad. Men jeg gad vide, hvilket af dine Hundrede Navne der er det rigtige, for at jeg kan udraabe det i det Øjeblik, da jeg støder Kaarden igennem dit Hjerte!«

Greven af Monte-Christo blev ligbleg, hans Øjne glødede af en fortærende Ild. Med et Spring var han inde i det tilstødende Værelse, hvor han i kortere Tid end et Minut havde revet Krave og Overkjole af sig, taget en Sømandstrøje paa samt en Matroshue, under hvilken hans lange, sorte Haar skødesløst nedrullede.

Saaledes kom han tilbage, forfærdelig og uforsonlig. Han traadte med korslagte Arme frem for Generalen, der veg nogle Skridt tilbage og først standsede, da han stødte mod et Bord, hvorpaa han kunde støtte sin knyttede Haand.

»Fernand!« raabte Greven. »Jeg behøvede kun at nævne dig et af mine Hundrede Navne for at nedstyrte dig. Men ikke sandt, du gætter mit Navn, eller du erindrer det, thi

uagtet mine Lidelser og Kvaler kan jeg i Dag vise dig et Ansigt, som Hævnens Glæde har forynget, et Ansigt, som du vist ofte maa have set i dine Drømme siden dit Giftermaal med Mercedes — min Forlovede!«

Tavs og med stirrende Blikke betragtede Grev de Morcerf dette skrækkelige Optrin, hans Hoved hang slapt bagover, hans Hænder var udstrakte, som for at afværge noget. Derpaa famlede han sig hen imod Væggen for at finde et Støttepunkt og slæbte sig nu langsomt langs med Væggen hen til Døren, som han gik baglæns ud ad, idet han udstødte det fortvivlede, hjerteskærende Skrig:

»Edmond Dantes!«

Og med en Stønnen, der ikke havde noget menneskeligt ved sig, slæbte han sig ned ad Trappen, gik som en Beruset over Gaarden og sank i Armene paa sin Kammertjener, idet han med næsten uforstaaelig Stemme mumlede:

»Hjem, hjem!«

Paa Vejen bevirkede den friske Luft og den Skamfuldhed, som han følte ved at vække sine Tjenestefolks Opmærksomhed, at han atter kom til Besindelse. Men det varede ikke længe, og jo nærmere han kom til sit Hjem, jo mere følte han sin Smerte forøges.

Hr. de Morcerf lod Vognen holde nogle Skridt fra Huset og steg ud. Porten stod helt aaben, og en Fiakre, der syntes meget forundret over at være kaldt til et saa fornemt Sted, holdt midt i Gaarden.

Greven betragtede denne Fiakre med en vis Gysen, men vovede dog ikke at spørge nogen og ilede til sit Værelse.

To Personer kom i det samme ned ad Trappen, og han havde netop Tid til at smutte ind i sit Kabinet for at undgaa dem.

Det var Mercedes som, støttet til sin Søns Arm, forlod Huset tilligemed ham. De gik kun i et Par Skridts Afstand forbi den Ulykkelige, der gennem Døren kunde høre, at hans Søn sagde:

»Fat Mod, kære Moder! Kom kun, vi har ikke mere noget Hjem her!«

Ordene og Lyden af deres Fodtrin hendøde.

Med krampagtigt sammenknugede Hænder hævede Generalen det Forhæng, som dannede Døren til Kabinettet, og søgte at betvinge den frygteligste Stønnen, som nogen Sinde er opsteget fra en Mands Bryst, der pludselig bliver forladt af sin Kone og sin Søn.

Snart hørte han den tunge Vogns Rullen, der bragte Vinduesruderne til at klirre. Han styrtede ind i sit Soveværelse,

for derfra endnu en Gang at kunne se det, som han elskede højst i Verden, men Fiakren rullede bort, uden at Mercedes eller Albert saa ud ad Vognvinduet for at tilsende Faderen og Ægtemanden et sidste Farvel.

Og da Fiakrens rullende Lyd genlød gennem Porten, hørte man et Pistolskud, og en tyk Røgsky trængte ud gennem en Vinduesrude, som gik i Stykker ved Rystelsen af Knaldet.

FJORTENDE KAPITEL.

Valentine.

Man vil let kunne gætte, hvor Morrel skulde hen. Da han havde forladt Monte Christo, begav han sig paa Vejen til Villeforts Hus.

Han vidste at vælge den rette Tid; det var nemlig paa den Tid, da Valentine var til Stede ved sin Bedstefaders Frokost. Den unge Pige var sikker paa ikke at blive forstyrret under Udøvelsen af denne fromme Pligt. Noirtier og Valentine havde tilladt ham to Besøg om Ugen, og han kom nu for at benytte sig af denne Tilladelse.

Han kom altsaa og blev modtaget af Valentine, der ventede ham. Urolig og næsten forvirret greb hun hans Haand og førte ham til sin Bedstefader.

Denne Urolighed, der var saa tydelig at bemærke hos hende, syntes at hidrøre fra det Indtryk, som Rygtet om Morcerfs Skæbne havde frembragt, ja, endogsaa Tildragelsen i Operahuset var blevet almindelig bekendt.

Hos Villefort tvivlede man ikke om, at der jo nødvendig maatte følge en Duel efter denne Begivenhed. Valentines rigtige Forudfølelsesevne havde ladet hende gætte, at Morrel maatte blive Greven af Monte Christos Sekundant, og da hun kendte den unge Mands prøvede Mod og hans inderlige Venskabsforhold til Greven, saa frygtede hun, at han skulde overskride den passende Rolle, der var anvist ham.

Man vil derfor let begribe, at Fortællingen om de enkelte Omstændigheder ved denne Begivenhed blev modtaget med Begærlighed, og Morrel kunde læse en ubeskrivelig Glæde i sin Elskedes Øjne da hun fik at vide, at denne skrækkelige Sag havde faaet et lige saa lykkeligt som uventet Udfald.

»Og nu,« sagde Valentine, idet hun gav Morrel Tegn til at sætte sig ved Siden af hendes Bedstefader, medens hun selv tog Plads paa en Skammel ved hans Fødder, »nu vil vi tale lidt om vore egne Anliggender. De ved, Maximilian, at

den gode Bedstefader nylig havde i Sinde at forlade min Faders Hus?«

»'avel, jeg erindrer denne Plan, og den behagede mig særdeles.«

»Nuvel, saa vil det behage Dem endnu mere,« sagde Valentine, »thi Bedstefader har nu optaget denne Idé paany.«

»Bravo!« sagde Maximilian.

»Og ved De,« vedblev Valentine, »hvilken Grund den kære Bedstefader angiver til at forlade Huset?«

Noirtier betragtede den unge Pige for at paabyde hende Tavshed; men Valentine saa i dette Øjeblik ikke paa Noirtier, hendes Blik var kun henvendt til Morrel alene.

»Aa, hvilken Grund Hr. Noirtier endog angiver,« raabte den unge Mand, »saa erklærer jeg den for at være god.«

»Aa, det er herligt!« sagde Valentine. »Han paastaar, at Luften i Forstaden St. Honoré ikke er god for mig.«

»Ja,« sagde Morrel, »det forekommer mig virkelig, at De har været sygelig i de sidste fjorten Dage.«

»Ja, en Smule,« svarede Valentine. »Bedstefader har ogsaa givet mig Medicin, og da han har store Kundskaber, har jeg en meget stor Tillid til ham.«

»De er altsaa virkelig daarlig?« spurgte Morrel ivrig.

»Min Gud, Maximilian, jeg er jo egentlig ikke syg, jeg føler kun en Upasselighed og ikke videre; jeg har mistet Appetiten, og det forekommer mig, som om jeg maa tvinge mig til at nyde noget.«

Ikke et af disse Ord undgik Noirtiers Opmærksomhed.

»Og hvorledes behandler De denne ubekendte Sygdom?«

»Ganske simpelt,« svarede Valentine. »Jeg tager hver Morgen noget af den Medicin, som man bringer til min Bedstefader. Den kære Gamle paastaar, at det er et Universalmiddel.«

Valentine smilede, men der laa noget sørgmodigt og lidende i dette Smil.

Maximilian betragtede hende kærligt, men tavs.

Hun var skøn, men hendes Bleghed var mere mat, hendes Øjne mere brændende end sædvanligt, og hendes Hænder, der ellers havde en saa ren Hvidhed, lignede Hænder af Voks, som Tiden havde givet en gulagtig Farve.

Fra Valentine henvendte den unge Mand sit Blik til Noirtier, der betragtede den unge Pige med stor Opmærksomhed. Men ogsaa han syntes, ligesom Morrel, at følge Sporene af en ubekendt lidende Tilstand, der desuden var saa umærkelig, at den var undgaaet alles Opmærksomhed, undtagen Bedstefaderens og Elskerens.

»Men,« begyndte Morrel igen, »den Mikstur, som De saaledes nyder at, er den egentlig bestemt for Hr. Noirtier?«

»Jo, og den er meget bitter,« svarede Valentine, »saa bitter, at alt, hvad jeg drikker derefter, forekommer mig at have den samme Smag.«

Noirtier betragtede sin Sønnedatter med spejdende Blikke.

»Ja, Bedstefader,« sagde Valentine, »saaledes er det. Førend jeg nu kom herop til Dem drak jeg et Glas Sukkervand, og det smagte mig saa bittert, at jeg kun tømte det halvt.«

Noirtier blegnede og tilkendegav, at han ønskede at tale.

Valentine rejste sig straks, for at hente Ordbogen. Noirtier fulgte hendes Bevægelser med kendelig Ængstelighed.

Den unge Pige blev virkelig rød, det var tydeligt, at Blodet steg hende til Hovedet.

»Se!« sagde hun, uden at afvige fra sin spøgende Tone, »det er underligt — det er ligesom mit Syn er blændet. Har Solen da skinnet mig i Øjnene?«

Hun støttede sig til Vindueskarmen.

»Her er intet Solskin,« sagde Morrel, mere urolig ved det Udtryk, der viste sig i Noirtiers Ansigt, end ved Valentines Ildebefindende.

Han nede hen til hende. Den unge Pige smilede, idet hun sagde:

»Vær kun rolig, kære Bedstefader — giv Dem tilfreds, Maximilian. Der er intet, det er allerede forbi. Men hør — kører der ikke en Vogn ind i Gaarden?«

Hun aabnede Døren, ilede til Vinduet i Gangen og kom straks tilbage.

»Ja,« sagde hun, »Madame Danglars og hendes Datter aflægger os et Besøg. Farvel! Jeg er bange for, at man skulde faa i Sinde at søge mig her. Bliv De hos Bedstefader, Maximilian! Jeg lover Dem, at jeg ikke skal opholde Gæsterne.«

Saa snart hun var borte, gjorde Noirtier et Tegn til Morrel, for at betyde ham, at han skulde tage Ordbogen.

Morrel adlød. Ved Hjælp af Valentines Anvisning havde han opnaaet en vis Færdighed i at forstaa Oldingen.

Men uagtet hans Øvelse, varede det dog ti Minutter, før han kunde omsætte Oldingens Tanker i følgende Ord:

»Lad det Glas Vand og den Karaffel, som staar i Valentines Værelse, bringe herhen.«

Morrel ringede straks, og den Tjener, som var kommet i Stedet for Barrois, traadte ind. Morrel meddelte ham Noirtiers Befaling.

Et Øjeblik derefter kom Tjeneren tilbage. Karaflen og Glasset var ganske tomme.

Noirtier tilkendegav, at han vilde tale.

»Hvorledes kan baade Glasset og Karaflen være tomme?« spurgte han. »Valentine sagde jo, at hun kun havde drukket det halve af det, som var i Glasset.«

Oversættelsen af dette nye Spørgsmaal medtog atter ti Minutter.

»Jeg ved det ikke,« svarede Tjeneren, »men Kammerpigen er i Frøkenens Værelse, maaske hun har tømt dem.«

»Spørg hende derom!« sagde Morrel, som denne Gang gættede Noirtiers Tanker.

Tjeneren gik og kom straks tilbage.

»Frøken Valentine er gaaet igennem sit Værelse,« sagde han, »for at begive sig til Madame de Villefort, og da hun var tørstig, har hun drukket det, som var tilbage i Glasset. Karaflen har Eduard tømt for at lave en Dam til sine Ænder.«

Noirtier løftede sine Øjne mod Himlen, som en Spiller, der sætter sin hele Formue paa et sidste Kort. Derpaa vendte hans Øjne sig mod Døren og forlod ikke denne Retning.

Imidlertid var Madame Danglars og hendes Datter traadte ind i Salen med de stive Formaliteter, som er brugelig blandt Standspersoner, naar de har noget vigtigt at meddele. Madame de Villefort modtog dem lige saa alvorsfuldt og formelt.

I dette Øjeblik traadte Valentine ind, og Hilsenerne begyndte.

»Dyrebare Veninde!« sagde Baronessen, medens de unge Piger rakte hinanden Haanden. »Jeg kommer med Eugenie for at underrette Dem om hendes nærforestaaende Giftermaal med Prins Cavalcanti.«

Den populære Baron Danglars havde fundet, at Prinsetitlen klang bedre end Greve.

»Saa tillad mig at bringe Dem min oprigtigste Lykønskning!« svarede Madame de Villefort. »Prins Cavalcanti synes at være en ung Mand, der er begavet med de mest sjældne Egenskaber.«

»Mellem os sagt,« svarede Baronessen smilende, »saa er han endnu ikke, hvad han vil blive; han har endnu noget af det kejtede ved sig, hvorpaa vi Franskmænd straks kender den italienske eller tyske Adelsmand. Imidlertid røber han et godt Hjerte, megen Aand, og Hr. Danglars forsikrer, at han besidder en majestætisk Formue; det er hans egne Ord.«

»Og desuden,« sagde Eugenie, idet hun bladede i Madame de Villeforts Album, »kan De endnu tilføje, at De har en særdeles Forkærlighed for denne unge Mand.«

»Og jeg antager, at De ubetinget deler denne Forkærlighed.« sagde Madame de Villefort.

»Jeg?« svarede Eugenie med sin sædvanlige Bestemthed, »ikke i ringeste Henseende, Madame. Det er ikke mit Kald at bekymre mig om Husholdningssager eller at rette mig efter en Mands Luner. Jeg føler mig kaldet til at være Kunstnerinde, altsaa til at blive fri i Hjerte og Aand.«

Eugenie udtalte disse Ord i en saa stor Bevægelse og med saa megen Bestemthed, saa Valentine rødmede derved. Den unge Pige kunde ikke begribe denne bestemte, næsten uovervindelige Karakter.

»Desuden,« vedblev Eugenie, »da jeg nu skal giftes, enten jeg vil eller ikke, saa takker jeg dog Gud, som har bevaret mig fra at blive gift med Hr. Albert de Morcerf, thi uden dette Forsynets Værk, vilde jeg nu have været gift med en Æreløs.«

»Men,« bemærkede Valentine tilbageholden, »skal Faderens Skændsel da falde tilbage paa Sønnen? Det forekommer mig dog, at Hr. Albert er uskyldig i Generalens Forræderi.«

»Undskyld, kære Veninde« svarede den uforsonlige Eugenie. »Hr. Albert fortjener sin Del deraf, thi efter at han i Operaen havde udfordret Greven af Monte-Christo, saa har han gjort Undskyldninger paa Kampladsen.«

»Det er umuligt!« sagde Madame de Villefort.

»Nej, kære Veninde,« bemærkede Madame Danglars ganske naivt, »det er ganske sandt, jeg har hørt det af Hr. Debray, som var til Stede derved.«

Valentine vidste ogsaa, hvorledes det forholdt sig, men hun lod sig ikke mærke dermed; derimod erindrede denne Undskyldning hende om sin Bedstefaders Værelse, hvor Morrel ventede hende.

Hensunken i dyb Eftertanke havde Valentine ophørt at tage Del i Samtalen, hun kunde ikke en Gang erindre noget af det, som var blevet talt i de sidste fem Minutter. Da vaagnede hun pludselig af sine Drømmerier, idet Madame Danglars berørte hendes Arm med sin Haand.

Valentine fo'r sammen som af en elektrisk Berøring.

»Befinder De Dem ikke vel, min kære Valentine?« sagde Baronessen.

»Jeg?« svarede den unge Pige idet hun fo'r med Haanden over sin brændende hede Pande.

»Ja, se dog i Spejlet, De har skiftet Farve tre eller fire Gange i Løbet af et Minut.«

»Ja,« sagde Eugenie, »du er virkelig meget bleg!«

»Lad det ikke forurolige dig, Eugenie, saaledes har jeg været i nogle Dage.«

Skønt Valentine ikke havde noget Begreb om at betjene sig af en List, saa indsaa hun dog, at dette Udsagn gav hende en Anledning til at bortfjerne sig. Desuden kom Madame de Villefort hende til Hjælp, idet hun sagde:

»Du er virkelig ikke rask, Valentine. Gaa til dit Værelse, disse Damer vil undskylde det. Drik et Glas Vand, det vil gøre dig godt.«

Valentine omfavnede Eugenie, hilste paa Madame Danglars, som ogsaa var i Begreb med at ville gaa, og forlod Værelset.

»Jeg er virkelig bekymret for det stakkels Barn« sagde Madame de Villefort, da Valentine var gaaet, »det skal ikke forundre mig, dersom hun bliver alvorlig syg.«

Valentine var imidlertid i en ængstelig Bevægelse, som hun ikke kunde gøre sig selv Regnskab for. Hun var ilet gennem Eduards Værelse, uden at give Agt paa hans ondskabsfulde Lader, og var kommet til den lille Trappe, som førte til hendes Bedstefaders Værelse. Der var endnu kun et Par Trin at tilbagelægge, hun hørte allerede Morrels Stemme. Da forekom det hende pludseligt, som om en tyk Sky svæved for hendes Øjne, hendes Fødder stivnede og vaklede under hende, hendes Hænder havde ikke Kraft til at holde fast ved Rækværket, og hun gled ned ad de sidste Trin.

Forskrækket aabnede Morrel Døren og fandt Valentine liggende paa Gulvet. Hurtig som Lynet tog han hende i sine Arme og satte hende i en Lænestol.

Valentine aabnede Øjnene.

»Aa, hvor jeg er kejtet!« raabte hun med feberagtig Hurtighed, »jeg kan ikke en Gang holde mig fast; jeg glemte, at der endnu var tre Trin tilbage.«

»Aa min Gud!« raabte Morrel, »De er dog vel ikke kommet til Skade?«

Valentine saa sig om, hun saa, at en frygtelig Skræk afmalede sig i Noirtiers Øjne.

»Giv dig tilfreds, kære Bedstefader,« sagde hun, idet hun forsøgte at smile, »det er ingen Ting, slet ikke noget; jeg blev lidt svimmel, det var det hele.«

»Igen svimmel,« sagde Morrel og foldede Hænderne, »aa, Valentine, giv dog Agt derpaa, jeg beder Dem!«

»Vist ikke nej,« svarede Valentine, »nu er det jo forbi. Lad mig nu fortælle Dem noget Nyt: Om otte Dage skal Eugenie giftes og om tre Dage skal der være et stort Gilde i Anledning af Forlovelsen. Vi er alle indbudte dertil, min Fader, Madame de Villefort og jeg — i det mindste har jeg forstaaet det saaledes.«

»Hvornaar vil Turen komme til os at tænke paa en lignende Festlighed? Aa, Valentine, De, som formaar saa meget over vor kære Bedstefader, De skulde gøre Dem Umage for at faa ham til at svare: Snart!«

»De mener altsaa, at jeg skulde bede Bedstefader om at paaskynde det?«

»Ja!« raabte Morrel. »Saa hurtigt som muligt. Det forekommer mig altid, som om De endnu kunde undslippe fra mig, saa længe De ikke tilhører mig ganske.«

»Aa, Maximilian,« svarede Valentine med en krampagtig Bevægelse, »De er virkelig altfor frygtsom — en Officer — en Soldat, der, som man siger, aldrig har kendt til Frygt. Ah ah, ah!«

Hun udbrød i en tvungen og smertelig Latter, hendes Arme blev stive og nedhængende, Hovedet faldt bagover, og hun blev uden Bevægelse.

Det Rædselsskrig, som Gud havde fastbundet til Noirtiers Læber, udtalte sig af hans Øjne.

Morrel forstod ham, der maatte tilkaldes Hjælp hurtigt. Han ringede saa ivrigt, at baade Kammerpigen, der var i Valentines Værelse, og Tjeneren paa én Gang ilede til.

Valentine var saa kold, saa bleg og saa livløs, at begge Tjenestefolkene følte sig grebne af den Skræk, som herskede i dette forbandede Hus, og i Stedet for at høre, hvad man sagde dem, ilede de ud i Korridoren og raabte om Hjælp.

Madame Danglars og Eugenie forlod netop Værelset og hørte saaledes den opstaaede Larm og Aarsagen til den.

»Jeg sagde det nok!« sagde Madame de Villefort. »Den stakkels Lille!«

FEMTENDE KAPITEL.

Tilstaaelsen.

I samme Øjeblik hørte man Hr. de Villeforts Stemme, som raabte:

»Hvad er der paa Færde?«

Morrel saa til Noirtier, der havde genvundet sin kolde Fatning. og han viste ham til det Kabinet, hvor han allerede tidligere, ved lignende Lejligheder, havde skjult sig.

Morrel ilede derind, og det var ogsaa paa høje Tid, thi man hørte allerede Generalprokurørens Fodtrin i Gangen.

Villefort ilede hurtig ind i Værelset, gik lige hen til Valentine og tog hende i sine Arme.

»En Læge, en Læge! Hr. d'Avrigny!« raabte han. — »Eller jeg vil hellere gaa selv!«

Og han styrtede ud af Værelset.

Morrel skyndte sig forsigtig ud af den modsatte Dør. En skrækkelig Erindring ængstede ham, det var den Samtale, som han havde hørt mellem Villefort og Doktor d'Avrigny den Nat, da Madame de St. Meran var død, og de Symptomer, der nu havde vist sig hos Valentine, var ensartede med de, der havde vist sig hos Barrois før hans Død, kun at de ikke var til Stede i saa høj Grad.

Paa samme Tid syntes han at høre en Genklang af de Ord, som Monte-Christo for næppe to Timer siden havde sagt til ham:

»Dersom der skulde hænde Dem noget, og De skulde behøve en Hjælp, saa kom til mig, jeg formaar særdeles meget.«

Med utrolig Hurtighed ilede han ud af Forstaden St. Honoré til de elysæiske Marker.

Imidlertid kom Hr. de Villefort i en Kabriolet til Hr. d'Avrignys Dør. Han ringede saa voldsomt, at Portneren kom, ganske forskrækket, og lukkede op. Uden at sige et Ord, ilede Villefort forbi ham, og da Portneren kendte ham, lod han ham passere, idet han raabte til ham:

»Han er i sit Kabinet, Hr. Prokurør!«

Villefort var allerede ved Døren og rev den hurtigt op.

»Ah! Det er Dem?« spurgte Doktoren.

»Ja,« svarede Villefort, idet han lukkede Døren efter sig og saa sig om. »Er vi alene? — Hr. Doktor, mit Hus er et forbandet Hus!«

»Hvad?« sagde Lægen med inderlig, dyb Bevægelse, som han dog søgte at skjule, »er der igen nogen syg hos Dem?«

»Ja, Doktor!« raabte Villefort og fo'r med Haanden i sit Haar.

Lægens Blik sagde tydeligt:

»Det vidste jeg nok!«

Derpaa sagde han langsomt:

»Hvem vil da nu til at dø hos Dem, hvilket nyt Offer vil gaa til Gud og anklage Dem for Svaghed?«

En smertelig Hulken trængte sig frem fra Villeforts Bryst. Han nærmede sig til Lægen, greb hans Arm og sagde:

»Valentine! Turen er kommen til Valentine!«

»Deres Datter?« raabte d'Avrigny, greben af Smerte og Forundring.

»De ser altsaa, at De har taget fejl!« mumlede Embedsmanden. »Kom til hende ved hendes Smertensleje, og De vil se, at Deres Mistanke til hende har været ugrundet.«

»Hver Gang De har ladet mig hente, har det været for-sent,« sagde Hr. d'Avrigny, »men jeg vil dog gaa med. Lad os skynde os, min Herre, der er ingen Tid at spilde overfor de Fjender, som raser i Deres Hus.«

»Denne Gang skal De ikke kunne beskylde mig for Svaghed, denne Gang vil jeg opdage og straffe Morderen!«

»Lad os forsøge at redde Offret, før vi tænker paa Hævn. Kom!«

Den samme Kabriolet, som havde bragt Villefort, kørte nu ilsomt begge Herrerne bort.

Det var netop i dette Øjeblik, at Morrel bankede paa Greven af Monte Christos Dør.

Greven var i sit Kabinet og læste med Bekymring et Brev, som Bertuccio havde leveret ham.

Da Morrel, som for næppe to Timer siden havde forladt ham, blev meldt, saa Greven forundret op. Der maatte sikkert være foregaaet noget vigtigt i disse to Timer, saavel for Morrel som for Greven, thi den unge Mand, der havde forladt ham smilende, kom tilbage med forstyrret Ansigt.

Greven rejste sig og gik Morrel i Møde.

»Hvad er der sket, Maximilian?« spurgte han. »De er bleg, og Sveden strømmer ned ad Deres Pande!«

Morrel sank ned paa en Stol.

»Ja,« sagde han, »jeg kom snart tilbage, jeg maa tale med Dem.«

»Deres Familie befinder sig dog vel?« spurgte Greven med inderlig Velvillie.

»Jeg takker, Greve jeg takker,« svarede den unge Mand, kendelig forlegen over, hvorledes han skulde begynde Samtalen »Jo, min Familie befinder sig vel.«

»Naa, Gud ske Lov!« sagde Greven. »Men — der er noget, som De vil sige mig,« tilføjede han, der stadig blev mere urolig.

»Ja,« sagde Morrel, »jeg kommer fra et Hus, hvor Døden synes at have taget Sæde!«

»Kommer De fra Hr. de Morcerf?« spurgte Monte-Christo.

»Nej — er der død nogen?«

»Generalen har nylig skudt sig en Kugle for Panden!« svarede Greven koldt.

»Hvilken skrækkelig Ulykke!« raabte Morrel.

»Ikke for Grevinden, heller ikke for Albert. Det er bedre, at en Fader eller Ægtefælle er død, end at han er æreløs. Blodet vil afvaske Skammen.«

»Stakkels Grevinde!« sagde Morrel. »Jeg beklager især hende — en saa ædel Kvinde!«

»Beklag ogsaa Albert, thi han er en værdig Søn af Grev inden. Dog, lad os komme tilbage til Deres egne Anliggender. De er ilet til mig, sagde De nylig. Skulde jeg maaske være saa heldig, at De behøvede min Bistand?«

»Ja, jeg behøver Dem, det vil sige, at jeg har den vanvittige Tro, at De kan hjælpe mig under Omstændigheder, hvor kun Gud alene kan hjælpe.«

»Men saa sig mig det dog!«

»Jeg ved næsten ikke.« sagde Morrel, »om jeg tør aabenbare en saadan Hemmelighed for menneskelige Øren, men — Skæbnen tvinger mig dertil.«

Morrel standsede besluttet.

»Tror De, at jeg har Dem kær?« spurgte Monte-Christo, idet han venlig greb den unge Mands Haand.

»Aa, De giver mig Mod, og der er noget her, som siger mig, at jeg ikke bør have nogen Hemmelighed for Dem,« sagde Morrel, idet han lagde Haanden paa Hjertet.

»De har Ret, Morrel, Gud taler til Deres Hjerte. Sig mig derfor, hvad Deres Hjerte siger Dem.«

»Vil De tillade, Hr. Greve at jeg sender Baptistin i Deres Navn til en Person, som De kender, for at spørge til denne Persons Befindende?«

»Jeg er selv ganske til Deres Tjeneste, og min Tjener er det endnu mere.«

»Aa, jeg kan ikke leve, før jeg faar Vished om, at der er indtraadt en bedre Tilstand!«

»Skal jeg kalde paa Baptistin?«

»Nej, jeg vil selv gaa ud og tale med ham.«

Morrel gik ud, kaldte paa Baptistin og hviskede nogle Ord til ham. Kammertjeneren ilede bort.

»Nu — er det allerede udrettet?« spurgte Monte-Christo, da Morrel kom igen.

»Ja, og jeg føler mig lidt beroliget.«

»De ved, at jeg venter Deres Forklaring,« sagde Monte-Christo smilende.

»Saa hør da, Hr. Greve! En Aften befandt jeg mig i en Have; jeg var skjult mellem nogle Træer, ingen anede min Nærværelse. To Personer gik forbi mig — tillad, at jeg indtil videre fortier deres Navne —. De talte sagte, men det var mig saa magtpaaliggende at høre deres Samtale, at ikke et Ord af den undgik mig.«

»Det begynder sørgeligt, efter hvad jeg kan dømme af Deres Bleghed og Ængstelse.«

»Ja, meget sørgeligt, min Ven. Der var nylig død et Menneske hos Ejeren af denne Have, i hvilken jeg befandt mig. Den ene af de Personer, hvis Samtale jeg hørte, var Havens

Ejer, den anden var hans Huslæge. Den første betroede den sidste sin Frygt og sin Bekymring, thi det var anden Gang i Løbet af en Maaned, at Døden hurtigt og uventet var trængt ind i dette Hus, lig en Morderengel, som Gud havde udsendt i sin Vrede.«

»Ah!« raabte Monte-Christo, idet han saa stift paa det unge Menneske og ved en umærkelig Bevægelse stillede sin Stol saaledes, at han selv kom til at sidde i Skygge, medens Dagen oplyste Maximilians Ansigt.

»Ja,« vedblev denne, »i Løbet af en Maaned havde Døden krævet to Ofre i dette Hus.«

»Og hvad svarede Doktoren?« spurgte Monte-Christo.

»Han svarede at — at det ikke var nogen naturlig Død, men at den maatte være fremkommen af en Forgiftning.«

»Virkelig?« sagde Greven med en fin, let Hosten, der i meget bevægede Øjeblikke tjente ham til at skjule, naar han blev rød eller bleg, eller til at dølge den Opmærksomhed, med hvilken han hørte til. »Har De virkelig hørt det, Maximilian?«

»Ja, Greve, jeg har hørt det, og Lægen tilføjede, at dersom en saadan Begivenhed gentog sig, vilde han se sig nødt til at anmelde det for Øvrigheden.«

Monte-Christo syntes at høre til med den største Ro.

»Velan!« vedblev Morrel. »Døden har hjemsøgt dette Hus tredie Gang, men hverken Ejeren eller Huslægen har meldt noget. Nu træffer Døden maaske det fjerde Offer. Hr. Greve! Hvad tror De, at denne Hemmelighed forpligter mig til?«

»Men kære Ven,« svarede Monte-Christo. »De fortæller mig der en Historie, som vi begge kan udenad. Jeg kender det Hus, hvor De har hørt dette eller i det mindste kender jeg et lignende. Et Hus, i hvilket der findes en Familiefader og en Doktor, et Hus, i hvilket der er forefaldet tre besynderlige og uventede Dødsfald. Velan — se paa mig, jeg, som ikke er indviet i dette Hus' Hemmeligheder, men kender dem lige saa godt som De, jeg har ingen Samvittighedsskrupler. De sagde, at det var, som om Gud i sin Vrede havde sendt en Mordengel til dette Hus. Hvem siger, at denne Formodning ikke er fuldkommen rigtig? Dersom det er Guds Retfærdighed, som har truffet dette Hus, Maximilian, saa bortvend Deres Ansigt og lad den raade.«

Morrel gyste, der laa noget saa sørgeligt, saa højtideligt og skrækkeligt i Grevens Stemme.

»Hvem siger Dem desuden,« vedblev Greven pludselig med forandret Tone, »at Døden paany har fundet Vej til dette Hus?«

»Jeg ved det, Hr. Greve!« raabte Morrel, »**og netop derfor er jeg kommen til Dem.**«

»Hvad vil De, at jeg skal gøre, Morrel? Skal jeg underrette Generalprokurøren derom?«

Monte Christo udtalte de sidste Ord med saa meget Eftertryk, saa Morrel pludselig sprang op og raabte:

»Greve! Greve! De ved, hvem jeg taler om, ikke sandt?«

Ganske vist, min gode Ven, og jeg vil bevise det ved at nævne Personernes Navne. De har været i Hr. de Villeforts Have, og i Følge det, som De har sagt, maa det have været paa Madame de St. Merans Dødsdag. De hørte Hr. de Villefort og Hr. d'Avrigny tale om Hr. og Madame de St. Merans Død. Hr. d'Avrigny sagde, at han troede paa en Forgiftning, ja endogsaa paa to, og Deres ædle Hjerte har siden den Tid været i Strid med sig selv om De skulde aabenbare eller fortie denne Hemmelighed? Kære Ven! Vi lever ikke mere i Middelalderen, der gives ikke mere nogen hemmelig Ret. Lad de døde hvile og lad de skyldige, pint af deres Samvittighed, tilbringe søvnløse Nætter; hvad angaar det Dem? De har jo ingen Samvittighedsnag, der kan forstyrre Deres Søvn.«

En frygtelig Smerte afprægede sig i Morrels Ansigt, han greb Grevens Haand og raabte:

»Men jeg siger Dem, at Døden er der igen!«

»Nuvel!« sagde Greven, idet han, forundret over den unge Mands Ængstelighed, betragtede ham opmærksomt. »Lad den være der, den Familie er under Fordømmelsen, dens Skæbne maa opfyldes. Hr. og Madame de St. Meran er allerede borte, Barrois ligeledes, og nu er Turen til Hr. Noirtier eller Valentine.«

»De ved det?« raabte Morrel i en saa stor Forfærdelse, saa Monte Christo selv følte sig grebet af Skræk, »De ved det, og har ikke sagt det?«

»Ih hvad angaar det mig?« svarede Monte-Christo med et Skuldertræk. »Kender jeg da disse Mennesker? Og skal jeg styrte den ene af dem i Fordærvelse for at frelse den anden? Paa Ære, jeg ved ingen Forskel mellem den Skyldige og Offeret.«

»Men jeg!« raabte Morrel, hylende af Smerte. »Jeg elsker hende!«

»De elsker — hvem?« raabte Monte-Christo, idet han greb begge Morrels opløftede Hænder.

»Jeg elsker som en Rasende, jeg elsker som en Mand, der vil opofre mit siv hele Liv for at spare den Elskede en Taare. Ja, jeg elsker Valentine de Villefort, som man i dette Øjeblik myrder. Hører De? Jeg elsker hende, og jeg spørger Gud og Dem, hvad jeg skal gøre for at redde hende.«

Monte-Christo udstødte et Skrig, der havde Lighed med en saaret Løves dæmpede Brøl.

»Ulykkelige!« raabte han hænderrivende. »Ulykkelige! Du elsker denne Datter af en forbandet Slægt?«

Aldrig havde Morrel set et lignende Udtryk, aldrig havde et saa frygteligt Øjekast mødt ham, aldrig havde Rædselens Aand, som han saa ofte havde set paa Afrikas Valpladse, vist sig for ham i en mørkere Skikkelse. Forfærdet traadte han et Skridt tilbage. Efter dette Udbrud lukkede Monte-Christo Øjnene, ligesom blændet af et indre Lyn, det kostede ham Anstrengelse at sætte sig han aandede dybt, og hans mere regelmæssige Aandedræt vidnede omsider om, at han var bleven mere rolig.

Da denne tavse, indre Kamp var til Ende, hævede han sin blege Pande og sagde med dæmpet Stemme:

»Ser De, hvorledes Gud ogsaa ved at straffe dem, som vil forblive ligegyldige mod de skrækkelige Begivenheder, der fremstiller sig for Dem. Jeg, som rolig har imødeset denne sørgelige Tragedies Udvikling; jeg, der ligesom de onde Engle, har let over Menneskenes Ondskab, jeg føler mig nu dødelig saaret af en Slange, hvis krumme Bugtninger jeg koldblodig betragtede.«

»Morrel stønnede.

»Det er nok!« raabte Greven. »Nok af Klager. Vær Mand, fat Mod og Haab! Jeg er her, og jeg vaager over Dem.«

Morrel rystede bedrøvet med Hovedet.

»Jeg siger Dem, at De skal haabe, hører De?« sagde Monte-Christo. »Ved De ikke, at jeg aldrig lyver og at jeg aldrig tager fejl. Nu er det Middag, Maximilian! Tak Gud, fordi De er kommen nu, i Stedet for i Aften eller i Morgen tidlig. Hør, hvad jeg vil sige Dem, Morrel: Nu er det Middag, dersom Valentine ikke allerede er død, saa skal hun heller ikke dø.«

»O Gud, o Gud!« raabte Morrel. »Jeg forlod hende døende.«

Monte-Christo holdt Haanden for Øjnene. Hvad foregik der vel i dette Hoved, der rummede saa mange skrækkelige Hemmeligheder! Var det Lysets eller Mørkets Aand, som dette Øjeblik virkede i ham. Gud alene ved det!

Monte Christo hævede atter Hovedet, og denne Gang var han rolig som et Barn, der opvaagner af Søvnen.

»Maximilian!« sagde han. »Gaa hjem. Jeg raader Dem til ikke at foretage noget Skridt, ikke at vise det mindste Spor af Bekymring i Deres Ansigt. Jeg skal nok give Dem nærmere Underretning.«

»O Gud, o Gud!« sagde Morrel, »De forfærder mig med Deres Ro, Hr. Greve. Formaar De da noget imod Døden? Er De mere end et Menneske? Er De en Engel? Er De en Gud?«

Og ligesom greben af en uforklarlig Følelse veg den unge Mand der ellers ikke frygtede nogen Fare, tilbage for Greven. Men Greven betragtede ham med et saa kærligt og dog saa vemodigt Smil, saa han følte Taarer i sine Øjne.

»Jeg formaar meget, kære Ven,« sagde Monte-Christo. »Men gaa nu, jeg føler Trang til at være alene.«

Morrel, der følte sig behersket af den besynderlige Overlegenhed, som Monte-Christo udøvede over sine Omgivelser, vovede ikke at modsætte sig. Han trykkede Grevens Haand og gik. Ved Døren blev han staaende og ventede Baptistin, som han saa komme tililende.

Imidlertid havde Villefort og d'Avrigny skyndt sig saa meget, som de formaaede. Ved deres Ankomst var Valentine endnu afmægtig, og Lægen havde undersøgt hendes Tilstand med al den Omhyggelighed, som den udfordrede, og med en Nøiagtighed, som den skrækkelige Hemmelighed fordoblede. Villefort bevogtede hans Blik med spændt Opmærksomhed og ventede Resultatet af denne Undersøgelse. Noirtier ventede med endnu større Begærlighed end Villefort; han var endnu blegere end den unge Pige. Endelig lød d'Avrignys Stemme.

»Hun lever endnu!«

»Endnu?« sagde Villefort. »O, Doktor, hvilket skrækkeligt Ord udtaler De?«

»Ja,« sagde Lægen, »jeg gentager mine Ord: Hun lever endnu og det forundrer mig.«

»Men er der Haab?« spurgte Faderen.

»Ja, eftersom hun lever endnu!«

I dette Øjeblik mødtes Lægens og Noirtiers Blikke. Der straalede en saa overordentlig Glæde, en saa rig Tankefylde af den Gamles Øjne, saa Lægen blev opmærksom derved.

Han lod den unge Pige glide tilbage paa Lænestolen og betragtede endnu engang Noirtier, der fulgte enhver af hans Bevægelser med Opmærksomhed.

»Min Herre!« sagde d'Avrigny til Hr. de Villefort. »Hav den Godhed at kalde Valentines Kammerpige.«

Villefort, som havde understøttet sin Datters Hoved, ilede selv bort for at kalde Kammerpigen. Saa snart Villefort havde lukket Døren efter sig, nærmede Hr. d'Avrigny sig til Noirtier og sagde:

»De vil sige mig noget, ikke sandt?«

Den Gamle bejaede det.

»Mig alene?«

»Ja.«

»Godt, jeg vil blive hos Dem.«

I dette Øjeblik kom Villefort tilbage tillige med Kammer-

pigen. Efter dem kom Madame de Villefort.

»Men hvad fejler dog det kære Barn?« spurgte hun »Hun befandt sig ikke ret vel, da hun forlod os, men jeg troede ikke, at det vilde blive saa alvorligt.«

Og med Taarer i Øjnene og alle Tegn til sand Moderkærlighed nærmede hun sig til Valentine og greb hendes Haand. Hr. d'Avrigny betragtede imidlertid Noirtier. Han saa det talende i Oldingens Øjne, han saa hans Kinder blive blege og Sveden bedække hans Pande.

»Ah!« raabte han uvilkaarligt, idet han fulgte Retningen af Noirtiers Blikke, det vil sige, idet han betragtede Madame de Villefort, der sagde til Kammerpigen:

»Kom Fanny, lad os bringe det stakkels Barn til Sengs, det vil bekomme hende godt..«

Hr. d Avrigny, som i dette Forslag saa et Middel til at blive alene med Noirtier, bifaldt det aldeles, men forbød dog at give hende noget som helst, som han ikke havde anordnet.

Men bortbar imidlertid Valentine, der begyndte at komme til sig selv igen, men som dog endnu ikke kunde røre sig eller tale, da hun var lige som lamslaaet af den overstandne Rystelse. Hr. d'Avrigny ledsagede den syge, skrev en Recept og anmodede Villefort om selv at gaa paa Apoteket, lade Medicinen tilberede, medens han var der, bringe den med sig tilbage og vente ham i Valentines Værelse.

Efter at have gentaget sin Ordre om ikke at lade Valentine indtage noget uden hans Vidende, begav han sig igen til Hr Noirtier, lukkede Dørene omhyggelig og spurgte derpaa Oldingen:

»Naa — ved De noget om Deres Sønnedatters Sygdom«

»Ja,« svarede Noirtier.

»Velan,« tog Lægen atter Ordet, »vi har ingen Tid at spilde, jeg vil spørge Dem og De maa svare.«

Noirtier gjorde Tegn til, at han var villig dertil.

»Har De forudset det Uheld, som er tilstødt Valentine i Dag?«

»Ja!«

D'Avrigny betænkte sig et Øjeblik og vedblev derpaa, idet han nærmede sig Oldingen:

»Undskyld mig for det, som jeg nu vil sige Dem, thi i den skrækkelige Stilling, i hvilken vi befinder os, maa vi ikke forsømme noget. De har jo set den stakkels Barrois dø?«

Noirtier opløftede sine Øjne mod Himlen.

»Ved De, hvoraf han døde?« spurgte d'Avrigny, idet han lagde sin Haand paa Oldingens Skulder.

»Ja,« svarede denne.

»Tror De, at han er død en naturlig Død?«

Et vist uhyggeligt Smil syntes at afpræge sig om Noirtiers Læber.

»De tror altsaa, at Barrois er død af Gift?«

»Ja.«

»Tror De, at den Gift, som han døde af, var bestemt for ham?«

»Nej.«

»Tror De, at det er den samme Haand der dræbte Barrois i Stedet for en anden, som nu har truffet Valentine?«

»Ja.«

»Saa maa hun altsaa ogsaa bukke under?« spurgte d'Avrigny, idet han betragtede Noirtier med stor Opmærksomhed og begærlig ventede hans Svar.

»Nej!« udtalte han med en triumferende Mine, der næsten forvirrede den indsigtsfulde Mands Formodninger.

»De haaber altsaa?« spurgte d'Avrigny forundret.

»Ja.«

»Og hvad haaber De?«

Den gamle tilkendegav med Øjnene, at han ikke kunde svare.

»Det er sandt,« mumlede d'Avrigny.

»Haaber De, at Morderen nu vil standse med sine Forsøg?« vedblev han.

»Nej.«

»Altsaa haaber De, at Giften ikke skal virke paa Valentine?«

»Ja.«

»Men hun har dog faaet Giften?«

Den gamle tilkendegav, at han aldeles ikke tvivlede derpaa.

»Hvorledes kan De da have Haab om hendes Redning?«

Noirtier stirrede i en bestemt Retning, d'Avrigny fulgte hans Øjne, og saa, at de hvilede paa en Flaske, der indeholdt den Drik, som man bragte ham hver Morgen.

»Naa saaledes!« raabte d'Avrigny, der pludselig blev grebet af den Tanke som Noirtiers Øjne udtalte. »Skulde De være kommet paa den Tanke at beskytte hende mod Giften?«

»Ja,« tilkendegav Noirtier.

»De har søgt at vænne hende til den?«

»Ja, ja, ja!« svarede Oldingen henrykt over, at man forstod ham.

»De har hørt mig sige, at der var Brucin i den Drik, som jeg har foreskrevet Dem?«

»Ja.«

»Og ved at vænne Valentine til denne Drik har De villet svække den Virkning, som en lignende Gift kunde frembringe?«

Den samme triumferende Glæde viste sig i Noirtiers Øjne.

»Og De har virkelig opnaaet det! Uden denne Forsigtighedsregel vilde Valentine have været redningsløs fortabt. Anfaldet har været voldsomt, men det har dog kun rystet hende, og i det mindste denne Gang vil hun ikke dø.«

En usigelig Glæde straalede fra den gamles Øjne. I dette Øjeblik kom Villefort ind.

»Hr. Doktor!« sagde han, »her er det, som De har foreskrevet.«

»Er Medicinen blevet tillavet i Deres Nærværelse?«

»Ja,« svarede han.

»Og den har ikke været ude af Deres Hænder?«

»Nej.«

d'Avrigny tog Flasken, hældte nogle Draaber af den i sin hule Haand og nedslugte dem.

»Godt!« sagde han. »Lad os nu gaa til Valentine, jeg vil give enhver sine Forholdsregler, og De Hr. de Villefort, maa selv vaage over, at ingen afviger derfra.«

Medens dette foregik i Generalprokurørens Hus, lejede en italiensk Præst for egen Regning det Hus, som stødte op mod Hr. de Villeforts Bolig. Man vidste ikke, hvorfor de tre Lejere, som beboede dette Nabohus, flyttede ud to Timer efter, at den italienske Præst havde lejet det; men det havde rygtet sig i Nabolaget, at Grunden ikke var sikker, og at Huset truede med at synke ned. Dette forhindrede dog ikke den ny Lejer i at flytte ind den samme Dag med sit tarvelige Møblement. Han havde lejet Huset for nogle Aar, og i Følge Skik og Brug havde den ny Lejer betalt Ejeren seks Maaneders Leje forud. Han var, som vi har sagt, en Italiener, og kaldte sig Signor Giacomo Bussoni.

Der blev straks tilkaldt Haandværksfolk, og allerede samme Nat saa de forbigaaende med Forundring, at Tømrere og Murere var i Begreb med at afstive og reparere det skrøbelige Hus.

SEKSTENDE KAPITEL.

Moder og Datter.

Vi har i det foregaaende Kapitel set at Madame Danglars, i Følge Venskabs Pligt kom for at underrette Madame de Villefort om sin Datters forestaaende Giftermaal med Hr. Andrea Cavalcanti.

Denne aabenbare Meddelelse, der tilkendegav en fast Be-

slutning hos alle de Personer, der var interesserede i dette vigtige Anliggende, havde imidlertid foranlediget et Optrin, som vi ikke tør skjule for Læserne.

Vi beder dem derfor at gaa lidt tilbage i Tiden og begive sig til den skønne forgyldte Sal, som vi allerede har omtalt, og som Hr. Danglars var saa særdeles stolt af.

Det var altsaa den samme Dags Morgen, da denne Begivenhed fandt Sted, at Bankieren henimod Klokken ti gik tankefuld og urolig frem og tilbage i denne Sal. Han saa ofte til de forskellige Døre og standsede ved enhver Lyd. Endelig syntes hans Taalmodighed at være udtømt, og han kaldte paa Kammertjeneren.

»Etienne!« sagde han til ham. »Sørg for at faa at vide, hvorfor Frøken Eugenie lader mig vente saa længe her i Salen, hvor hun har anmodet mig om at vente hende.«

Efter dette Udbrud af sit onde Lune, blev Baronen igen noget roligere.

Frøken Danglars havde virkelig anmodet sin Fader om en Samtale i den forgyldte Sal. Denne besynderlige Anmodning, og især dens højtidelige Præg, havde overrasket Baronen i en ikke ringe Grad. Desuagtet føjede han sig efter sin Datters Ønske og begav sig til Salen.

Etienne kom snart tilbage.

»Frøkenens Kammerpige sagde, at Frøkenen var straks færdig med sit Toilette, og at hun snart vilde komme.«

Danglars lod til at være tilfreds dermed. I Verdens Øjne, og endogsaa lige overfor sine Tjenestefolk, spillede Danglars den godmodige Mand og eftergivende Fader, det var en Del af den Rolle, som han havde paataget sig i den populære Komedie, som han spillede. Dog maa vi skynde os at tilføje, at denne godmodige Maske snart forsvandt for at gøre Plads for den brutale Ægtemand og strenge Fader.

»Hvorfor Pokker kommer den naragtige Pige ikke ligefrem til mig i mit Værelse, naar hun endelig vil tale med mig? Og hvorom vil hun tale med mig?« mumlede han ved sig selv.

Han havde vel over tyve Gange gjort sig selv dette Spørgsmaal, da Døren endelig aabnedes, og Eugenie traadte ind, iført en sort Silkekjole, broderet med matte Blomster.

Hun var fuldkommen friseret og havde Handsker paa, som om hun skulde begive sig til Teatret.

«Naa. Eugenie, hvad er der?« spurgte Danglars. »Hvorfor begærer du en Sammenkomst med mig her i Højtidssalen, da du meget godt kunde komme til mig i mit Værelse?«

»De har fuldkommen Ret,« svarede Eugenie, idet hun tilvinkede sin Fader, at han skulde sætte sig. »de to Spørgs-

maal. De gør mig, indeholder allerede hele den Underholdning, som vil finde Sted mellem os. Jeg vil besvare dem begge, og imod Sædvane besvare det sidste først, fordi det er lettest at besvare. Jeg har valgt denne Sal til Mødested for at undgaa det ubehagelige Indtryk, som en Bankiers Værelse frembringer. Disse Kassebøger, hvor smukt forgyldte de end er, disse Skabe, der er lukkede som en Fæstnings Porte, denne Mængde Bankbeviser, der kommer fra alle Verdens Kanter, udøver et besynderligt Indtryk paa en Faders Aand og bringer ham til at glemme, at der gives større og helligere Interesser i Livet end den selskabelige Stilling og hans Forretningsvenners Mening. Derfor har jeg valgt denne Sal, fordi De her ser baade Deres eget, min Moders og mit Portræt, som tilsmiler Dem fra deres pragtfulde Rammer ligesom ogsaa flere Landskaber og andre Malerier. Jeg stoler meget paa de ydre Indtryks Magt. Maaske jeg tager fejl med Hensyn til Deres Person, men jeg maatte ikke være Kunstnerinde, dersom jeg ikke lod mig henrive af Illusionen.«

»Meget godt!« svarede Danglars, der havde hørt hendes Tale med urokkelig Koldblodighed, endskønt han ikke forstod et Ord deraf, saa beskæftiget var han med sine egne Tanker.

Uden at røbe den mindste Forvirring og med den Bestemthed, der var hende saa egen, vedblev Eugenie efter et kort Ophold:

»Dermed er det andet Spørgsmaal altsaa besvaret, og nu kommer vi til det første. De spurgte mig, hvorfor jeg har begæret denne Samtale? Jeg vil sige Dem det i Korthed: Jeg vil ikke ægte Hr. Cavalcanti.«

Danglars sprang i Vejret af Forbavselse.

»Nu ja, min Herre,« vedblev Eugenie med uforstyrret Fatning, »jeg ser nok, at det forundrer Dem, fordi jeg ikke har ytret den ringeste Modstand under denne lille Forretnings Gang; men det skete, fordi jeg var vis paa, at jeg naar Øjeblikket kom, kunde sætte en bestemt og fast Villie imod dem, som ikke havde adspurgt min Mening om Sager, der angaar mig og mishager mig. Rigtignok kom denne Ro og Taalmodighed denne Gang af en anden Aarsag. Jeg forsøgte nemlig som lydig og kærlig Datter,« — et besynderligt Smil spillede om den unge Piges Læber — »at adlyde.«

»Naa — og saa?«

»Ja, min Herre,« vedblev Eugenie, »jeg har gjort alt, hvad der stod i min Magt; men uagtet alle Anstrengelser, saa er dog Øjeblikket kommet, da jeg ikke ser mig i Stand til at kunne adlyde.«

»Men Eugenie!« raabte Danglars, der følte sig nedtrykt under Vægten af denne ubønhørlige Tale, som han ikke kunde begribe. »Men hvorfor dog?«

»Ja,« svarede hun, »det er ikke fordi at denne Mand er hæsligere eller ubehageligere end enhver anden, tværtimod, han kan endogsaa gælde for en meget smuk og behagelig Mand hos dem, der bedømmer Menneskene efter deres Udseende, det er heller ikke fordi, at jeg føler mere for nogen anden, end for ham; nej, jeg elsker aldeles ikke nogen, det ved De meget godt, min Herre, og jeg indser derfor ikke, hvorfor jeg skulde bebyrde mig med en stadig Ledsager gennem hele Livet. Jeg hylder det Valgsprog, som en vis Mand har udtalt: Jeg bærer min hele Ejendom hos mig. — Velan, Fader! I Livets Skibbrud — thi Livet er vore Forhaabningers stedsevarende Skibbrud — kaster jeg den unyttige Bagage over Bord, beholder kun min egen Villie og den faste Beslutning at leve alene og følgelig at være fri og uafhængig.«

»Ulykkelige! Ulykkelige!« stammede Danglars blegnende; thi en ofte gentagen Erfaring havde lært ham Betydningen af den Forhindring som han nu saa pludselig mødte.

»Ulykkelige, siger De?« svarede Eugenie. »Dette Udraab forekommer mig virkelig meget teatralsk og affekteret. Ulykkelige! skulde De sige; thi, maa jeg spørge Dem, hvad mangler jeg? Alle Mennesker finder mig smuk, og det bereder mig en god Modtagelse overalt. En saadan holder jeg meget af, fordi den opmuntrer Ansigterne og fremstiller mine Omgivelser i et mindre hæsligt Lys.«

»Jeg er rig,« vedblev Eugenie, »thi De besidder en stor Formue, jeg er Deres eneste Barn, og De er ikke saa haardhjertet, at De vil gøre mig arveløs. Desuden har Loven jo berøvet Dem Retten dertil, i det mindste til at gøre mig ganske arveløs, ligesom den ogsaa har berøvet Dem Magten til at tvinge mig til Ægteskab. Jeg er altsaa smuk, jeg er aandrig, jeg har Talenter og er rig. Er det ikke en Lykke? Hvorfor kalder De mig ulykkelig?«

Da Danglars saa sin Datters Overmod, kunde han ikke dæmpe den Raahed, som bevægede sig i ham og som gav sig Luft i nogle Ord, men det var ogsaa det hele. Lige overfor sin Datters alvorlige og trodsige Blik slog han Øjnene ned og tav, overvældet af Skæbnens Jernhaand.

»Min Datter!« afbrød han omsider Tavsheden. »Du har nylig forklaret mig, hvilke Begreber der kan bevæge en ung Pige til den Beslutning ikke at ville gifte sig. Nu vil jeg forklare dig de Grunde, som kan tvinge en Fader til at bortgifte sin Datter. Hør altsaa! Naar en Fader forlanger, at hans Datter skal gifte sig, saa maa han have en eller anden Grund hvorfor han ønsker dette Giftermaal, og disse Grunde kan være højst forskellige. Hvad mig angaar, saa ved du, at

Familieglæder er mig temmelig ligegyldige, og jeg kan tilstaa dette for en Datter, om hvem jeg ved, at hun har Forstand nok til at begribe denne Ligegyldighed, uden at regne mig det til en Forbrydelse.«

»Det kan jeg lide,« sagde Eugenie, »lad os tale oprigtigt, det er noget, som jeg holder af.«

»Jeg har foreslaaet dig et Ægteskab, ikke fordi jeg derved tænkte paa din Fremtid — du holder jo af Oprigtighed — men fordi det er højst nødvendigt for mine Handelsforretninger og for visse Spekulationer, som jeg ønsker at indlade mig paa, at du gifter dig saa snart som muligt med den Mand, som jeg har foreslaaet dig, Eugenie.«

Hun gjorde en Bevægelse.

»Ja, det er, som jeg siger dig, og du kan ikke tage det fortrydeligt, at jeg siger det, thi du tvinger mig dertil. Dersom du kom oftere i mit Kontor, hvor de store Kassebøger, Regninger og Breve forskrækker dig, men hvor du dog hver Maaned henter Tusinde Francs til dine smaa Udgifter dersom du kom der oftere, siger jeg, saa vilde du lære, at Kreditten opretholder en Handelsmand, som Aandedrættet opholder Legemet. Greven af Monte Christo har engang holdt en Tale for mig derom, som jeg aldrig skal glemme. I saadan et Kontor lærer man at eftersom Kreditten aftager, bliver Legemet til et Lig, og at det om kort Tid maa hændes en Bankier, der har den Ære at være Fader til en Datter af din Tænkemaade.«

I Stedet for at føle sig bøjet under denne Tale, saa hævede Eugenie sig og udbrød:

»Ah — ruineret?«

»Ja, ruineret! Du har truffet det rette Ord til denne skrækkelige Hemmelighed. Velan, Eugenie, saa hør nu, hvorledes denne Ulykke kan undgaas, om ikke for mig, saa for dig.«

»O, De har en daarlig Menneskekundskab dersom De antager, at jeg beklager denne Skæbne for min Skyld. Jeg ruineret? Hvad bryder jeg mig derom? Har jeg ikke mine Talenter? Kan jeg ikke, ligesom Pasta, Malibran og flere andre, erhverve mig en større Formue end De nogensinde kunde give mig, og det under Bravoraab og Blomsterregn? Og dersom jeg ikke besidder disse Talenter hvilket De med Deres Smil synes at betvivle, saa beholder jeg dog stedse min glødende Kærlighed til Uafhængighed, der vil erstatte mig alle andre Skatte, og som behersker mig næsten lige saa meget som Selvopholdelsesdriften. Eller tror De maaske, at jeg skulde være bekymret for min Moders Skyld? Ogsaa deri tager De fejl, eller jeg skulde bedrage mig meget, dersom

min Moder ikke havde truffet saadanne Forberedelser, saa den Skæbne, som De frygter, kan gaa sporløst forbi hende; thi jeg haaber, at hendes Omsorg for mig ikke har forhindret hende deri. I saa lang Tid som jeg kan erindre, har jeg ikke været elsket af nogen, og deraf kommer det naturligvis, at jeg heller ikke elsker nogen. Saa — nu har De min Trosbekendelse!«

»Altsaa,« sagde Danglars, bleg af Vrede, der ikke havde sin Oprindelse af krænket Faderkærlighed, »altsaa, min Datter, du har besluttet min Undergang?«

»Deres Undergang? Hvad vil De sige dermed? Hvad kan jeg gøre dertil eller derimod?«

»Naar du ægter Hr. Cavalcanti, saa faar du tre Millioner, som han anbringer hos mig.«

»Naa saaledes!« sagde Eugenie foragtelig.

»Tror du, at jeg vil bedrage dig for disse tre Millioner? Paa ingen Maade. Disse tre Millioner vil i det mindste blive til ti. Jeg og en af mine Kolleger har faaet Bevilling til at anlægge en Jernbane, og det er det eneste Foretagende, der i vor Tid lover de mest fabelagtige Udsigter til en øjeblikkelig Fordel. Ser du, det er i den Henseende, at jeg om otte Dage maa deponere fire Millioner for min Regning, og disse fire Millioner, jeg gentager det, de vil afgive ti til tolv Millioner.«

»Men da jeg i Forgaars aflagde et Besøg i Deres Kontor, da saa jeg Dem jo indkassere fem og en halv Million. De viste mig endogsaa de to Bankanvisninger, der lød paa denne Sum, og De forundrede Dem over, at Papirer af en saa stor Værdi ikke blændede mine Øjne som et Lyn.«

»Ja, det er kun Skade, at disse fem og en halv Million ikke tilhører mig, men kun er et Bevis paa den Tillid, som man sætter til mig. Min Popularitet har forskaffet mig Hospitalernes Tillid, og de fem og en halv Million tilhører dem. Til enhver anden Tid vilde jeg ikke tage i Betænkning at betjene mig af disse Penge, men nu kender man de betydelige Tab, som jeg har lidt, og min Kredit begynder at dale. Hvert Øjeblik kan Bestyrelsen tilbagefordre de deponerede Penge, og naar det da viste sig, at jeg havde anvendt dem paa andre Maader, saa vilde jeg blive nødt til at gøre en beskæmmende Fallit. Forstaa mig vel, jeg forsmaar slet ikke en Fallit, naar den kan berige, i Stedet for at ødelægge. Men naar du nu gifter dig med Hr. Cavalcanti, og jeg faar de tre Millioner, som han medbringer, eller naar man blot tror, at jeg har faaet dem, saa bliver min Kredit igen befæstet, og min Formue, der i den seneste Tid har lidt under ubegribelige Uheld, bliver paany grundfæstet. Forstaar du mig?«

»Fuldkommen! De sætter mig i Pant for tre Millioner, ikke sandt?«

»Jo større Summen er, jo mere smigrende er det for dig. Det giver dig et Begreb om dit Værd.«

»Aa, jeg takker! Men et Ord endnu. Vil De lade Dem nøje med at benytte Rygtet om denne Kapital til at bestyrke Deres Kredit og derimod lade selve Summen forblive urørt? Jeg siger det ikke af Egennytte, jeg vil hjælpe Dem at opretholde Deres Formue, men jeg vil ikke være Medskyldig i en andens Ruin.«

»Men naar jeg siger dig, at jeg med disse tre Millioner — —«

»Tror De ikke at kunne trække Dem ud af Forlegenheden uden at angribe disse tre Millioner?« afbrød Eugenie ham.

»Jeg haaber det, men kun naar dette Giftermaal bliver fuldbragt er min Kredit befæstet.«

»Kan De udbetale Hr. Cavalcanti de fem Hundrede Tusinde Francs, som De i Følge Kontrakten skal give mig i Medgift?«

»Saa snart vi kommer tilbage fra Raadhuset, skal han faa dem.«

»Godt!«

»Hvorledes mener du?«

»Naar jeg underskriver Kontrakten, saa vil De dog vel lade mig beholde fri Raadighed over min egen Person?«

»Det forstaar sig.«

»Velan, min Herre, saa er jeg beredt til at ægte Hr. Cavalcanti.«

»Men hvad har du i Sinde?«

»Det er min Hemmelighed! Jeg kender Deres Hemmelighen; men jeg vilde tabe Magten over Dem, naar jeg meddelte Dem min.«

Danglars bed sig i Læberne.

»Du vil altsaa allægge de Besøg, som er uundværlig nødvendige for at bekendtgøre dit forestaaende Giftermaal?«

»Ja.«

»Og underskrive Kontrakten om tre Dage?«

»Ja.«

»Naa, saa siger jeg ogsaa: Godt!«

Danglars greb sin Datters Haand og lagde den mellem sine. Men — besynderligt nok — medens han trykkede hendes Haand, vovede han ikke at sige: Tak mit Barn!

Og Datteren havde intet Smil til sin Fader.

»Er vor Samtale nu til Ende?« spurgte Eugenie, idet hun rejste sig.

Danglars nikkede med Hovedet for at tilkendegive, at han ikke havde mere at sige.

Omtrent tem Minutter derefter lød Pianoet under Frøken d'Armillys Fingre, og Frøken Eugenie Danglars sang Brabantios Forbandelse over Desdemona. Da Sangen var til Ende, traadte Etienne ind og meldte, at Vognen var kørt frem, og at Fru Baronessen ventede hende for at aflægge de omtalte Besøg.

Vi har set de to Damers Indtrædelse hos Villefort, hvorfra de fortsatte deres Tur.

SYTTENDE KAPITEL.

Kontrakten.

Tredie Dagen efter den nylig omtalte Begivenhed var bestemt til at underskrive Ægteskabskontrakten mellem Frøken Eugenie Danglars og Hr. Andrea Cavalcanti. En frisk Luftning bevægede Bladene i den lille Have som laa udenfor Monte-Christos Hus, da han stod i Færd med at gaa ud, medens de vælige Heste allerede for et Kvarter siden stampede utaalmodigt i Jorden. Da kom netop det elegante Køretøj, som vi flere Gange, og især hin Aften i Auteuil, har omtalt, kørende ind, og Andrea Cavalcanti sprang ud, saa brillant paaklædt, som om han skulde gifte med en Prinsesse. Med sædvanlig Ugenerthed spurgte han til Greven af Monte-Christos Befindende og steg derpaa hurtig op ad Trappen, hvor han mødte Greven.

Ved Synet af den unge Mand standsede Monte-Christo.

»God Morgen, min kære Hr. Monte-Christo!« udbrød Andrea.

»Ah, Hr. Andrea!« svarede Greven halv spottende. »Hvorledes befinder De Dem?«

»Meget vel, som De ser. Jeg kommer for at tale med Dem om et og andet. Men fremfor alt — er De nylig kommet hjem, eller skal De ud?«

»Jeg skal ud, min Herre!«

»Velan for ikke at opholde Dem, saa vil jeg med Deres Tilladelse køre med Dem, saa kan Tom følge efter med min Vogn.«

»Nej!« svarede Greven med et Smil, der dulgte hans Foragt. »Jeg foretrækker at tale med Dem i mit Værelse, det er meget bedre, og der er ingen Kusk, som kan høre vore Ord.«

Greven traadte nu ind i en lille Sal i første Etage, satte

sig og tilvinkede Andrea at gøre det samme. Andrea antog sin mest smilende Mine.

»De ved, kære Greve,« sagde han, »at Højtideligheden skal finde Sted i Aften. Klokken ni skal Ægteskabskontrakten underskrives hos min tilkommende Svigerfader.«

»Virkelig?« sagde Monte-Christo.

»Hvorledes — er det en Nyhed, jeg fortæller Dem? Har Hr. Danglars ikke underrettet Dem derom?«

»Jo vist!« svarede Greven. »Jeg har i Gaar faaet et Brev fra ham men jeg tror ikke, han havde angivet Tiden.«

»Det er muligt, min Svigerfader har maaske antaget, det var tilstrækkeligt bekendt.«

»Naa — De gør Lykke, Hr. Cavalcanti! De indgaar i en af de fordelagtigste Forbindelser og med en smuk Dame, som desuden er meget rig, saa vidt som jeg ved.«

»Meget rig? Tror De virkelig?« spurgte Andrea Cavalcanti.

»Uden Tvivl; man siger, at Hr. Danglars fordølger Halvdelen af sin Formue.«

»Og han tilstaar at besidde femten til tyve Millioner!« sagde Andrea glædedrukken.

»Uden at tale om,« tilføjede Monte-Christo, »at han er i Begreb med at indlade sig paa en Spekulation, som allerede er lidt forslidt i England og i de forenede Stater, men ganske ny i Frankrig.«

»Ja vist, jeg ved, hvad De vil sige, det er Jernbaneanlæget, som han nylig har faaet Bevilling paa, ikke sandt?«

»Ganske rigtig, og det er en almindelig Mening, at han vil fortjene i det mindste ti Millioner ved den Forretning.«

»Ti Millioner? Det var herligt!« raabte Cavalcanti henrykt og beruset af Glæde over disse gyldne Ord.

»Og dertil kommer endnu,« vedblev Monte-Christo, »at hele denne Formue engang vil tilfalde Dem, da Eugenie er hans eneste Barn. Desuden er Deres Formue, i det mindste for saa vidt som Deres Hr. Fader har sagt, næsten lige saa stor som Deres Bruds. Men lad os tie med alle disse Pengeaffærer. Ved De, Hr. Andrea, at De har bragt denne Sag i Stand med stor Lethed og Kløgtighed?«

»Ikke saa ilde, ikke saa ilde!« sagde den unge Mand. »Jeg er født til at være Diplomat.«

»Og De bliver vistnok ogsaa elsket?«

»Det maa jeg antage, siden man gifter sig med mig,« svarede Andrea med et triumferende Smil, »men lad os ikke glemme et af de vigtigste Punkter!«

»Og det er?«

»At jeg ved alt dette er blevet betydeligt understøttet.«

»Af Omstændighederne?«

»Nej, af Dem.«

»Af mig? Paa ingen Maade, min Prins!« sagde Monte-Christo med en besynderlig Betoning paa det sidste Ord. »Hvad kunde jeg gøre for Dem? Var Deres Navn, Deres Stilling og Deres Fortjenester ikke tilstrækkelig?«

»Nej,« svarede Andrea. »Nej, jeg paastaar, at Deres Anseelse har udrettet mere, end baade mit Navn, min Stilling og min Fortjeneste.«

»De tager fejl, min Herre!« sagde Monte-Christo koldt, da han mærkede det unge Menneskes listige Hensigt og meget godt forstod, hvad han tilsigtede, »det er Deres Hr. Faders Formue, som har udrettet alt, og først derefter kunde min Indflydelse komme i Betragtning. De ved, at to af mine Venner, Lord Vilmore og Abbed Bussoni har skaffet mig Æren af Deres Bekendtskab, da jeg ikke endnu havde set hverken Dem eller Deres ærede Hr. Fader; men Deres Faders Navn, som er saa bekendt og højagtet i Italien, har opmuntret mig til at beskytte Dem, uagtet jeg ikke har noget personligt Bekendtskab til Dem.«

Denne rolige og fuldkomne Lethed i Svaret overbeviste Andrea om, at han blev behersket af en kraftigere Haand.

»Ah, Hr. Greve,« sagde han, »min Fader ejer altsaa virkelig en saa stor Formue?«

»Det lader til det,« svarede Greven.

»Ved De, om den Sum er indløbet, som han har lovet mig til Medgift?«

»Jeg har allerede faaet Underretning derom.«

»Altsaa tre Millioner?«

»De er sandsynligvis allerede paa Vejen hertil.«

»Og jeg faar dem virkelig?« spurgte Andrea ivrig.

»For Pokker!« sagde Greven, »jeg synes ikke, at De har manglet Penge endnu.«

Andrea var saa overrasket af sin Lykke, at han hensank i Tanker.

»Nu har jeg kun en Bøn til Dem, Hr. Greve,« udbrød han omsider. »Og jeg maa fremkomme med den, endogsaa dersom De skulde finde det upassende.«

»Lad høre!«

»Paa Grund af mine glimrende Formuesomstændigheder staar jeg i Forbindelse med mange galante Personer og har, i det mindste for Øjeblikket, en Mængde Venner. Men naar jeg gifter mig ind i en af disse galante Kredse, saa er det nødvendigt for mig at blive understøttet af en anset Mand, og i Mangel af den faderlige Haand, maa en anden mægtig Haand føre mig til Alteret; thi min Fader kommer formodentlig ikke til Paris?«

»Han er gammel, bedækket med Saar [illegible] lider — som han siger — meget ved at rejse.«

»Jeg forstaar Dem, velan, netop derfor vilde jeg bede Dem om at overtage hans Forretning.«

»Hvorledes, min Herre! Kender De mig endnu saa lidt, at De kan henvende Dem til mig med en saadan Begæring? Paa Ære, skønt det hører til Sjældenhederne, at nogen udlaaner en halv Million, saa vilde et saadant Udlaan dog ikke genere mig saa meget dersom De forlangte det af mig. Jeg tror allerede at have sagt Dem, at jeg aldrig befatter mig med moralske Garantier, deri gør jeg mig de samme Skrupler, som en Østerlænder vilde gøre sig.«

»De afslaar altsaa min Begæring?«

»Aldeles! Selv om De var min nærmeste Paarørende, vilde jeg dog afslaa den.«

»Er det muligt!« raabte Andrea utilfreds.. »Hvad skal jeg da gøre?«

»De sagde jo nylig, at De havde en Mængde Venner.«

»Javel, men De har indført mig hos Hr. Danglars.«

»Paa ingen Maade! Erindrer De da ikke de nærmere Omstændigheder? De har tilligemed ham spist til Middag hos mig i Auteuil, og der har De selv forestillet Dem. For Pokker, det bliver en ganske anden Sag!«

»Ja, men De har dog under alle Omstændigheder bidraget til at bringe Giftermaalet i Stand!«

»Jeg? Aldeles ikke, det kan jeg forsikre Dem. Erindrer De ikke, hvad jeg svarede Dem, da De kom til mig for at bede mig om at tale med Hr. Danglars derom? Jeg sagde, at jeg aldrig stiftede Ægteskaber, min kære Prins, og dette Princip holder jeg fast ved.«

Andrea følte sig forlegen.

»Men De vil dog i det mindste være til Stede?«

»Jeg vil komme ligesom alle andre.«

»Og De vil underskrive Kontrakten?«

»Derom har jeg ingen Betænkeligheder, saa vidt gaar mine Skrupler ikke.«

»Nuvel, da De ikke vil tilstede mere saa maa jeg vel være tilfreds med det, som De lover. Men jeg vilde dog gerne bede Dem om et Raad.«

»Tag Dem i Agt. Det er ofte vanskeligere at give et Raad. end at gøre en Tjeneste.«

»Det er et Raad, som De nok kan give mig uden Risiko.«

»Lad høre da.«

»Min tilkommende Kones Medgift er nok fem Hundrede Tusinde Francs. Synes De, at jeg skulde modtage denne Sum, eller at jeg skulde lade den bero hos Notaren?«

»Jeg vil sige Dem, hvorledes slige Anliggender kan ordnes paa en galant Maade. Begge Notarerne gør først hinanden bekendt med Kontraktens Indhold, derpaa udleverer de hinanden de gensidige Medgifter og giver hinanden Kvitteringer derfor, og naar Vielsen er fuldbyrdet, bliver Pengene overleveret i Vedkommendes egne Hænder.«

»Ja, det var kun,« sagde Andrea med en slet dulgt Uro, »fordi jeg har hørt min Svigerfader tale om, at han havde i Sinde at anbringe vore Penge i den Jernbaneforretning, De nylig talte om.«

»Maaske, men efter hvad man siger vilde det være et Middel til i Løbet af et Aar at bringe Deres Kapital til det tredobbelte. Danglars er en god Svigerfader, og han regner godt.«

»Velan da!« sagde Andrea. »Al Ting gaar altsaa godt, kun Deres Vægring har bekymret mig.«

»De maa tilskrive den Betænkeligheder, som er meget naturlige under disse Omstændigheder.«

»Som De vil,« sagde Andrea. »Altsaa i Aften Klokken ni. — Farvel!«

»Og uagtet en let Modstand fra Grevens Side, greb Andrea hans Haand, trykkede den og ilede ned til sin Vogn. De faa Timer, som var tilbage til Klokken ni, benyttede Andrea til at aflægge Besøg hos sine Venner, som gentagende Gange maatte love ham at indfinde sig *en galla* hos Danglars.

Allerede Klokken otte om Aftenen var Danglars' store, pragtfulde Sal virkelig opfyldt af en duftende, fornem Skare, som var kommet der, ikke saa meget af Deltagelse, som af Nysgerrighed.

Det forstaar sig at Salen var oplyst med ødsel Pragt, at Lys og Vellugt blandede sig, og at det hele Arrangement var truffet saa pragtfuldt som muligt, skønt det ikke vidnede om noget smagfuldt, men kun om Rigdommen.

Frøken Eugenie var klædt med den eleganteste Simpelhed. En hvid Silkekjole og en hvid Rose, som var halvt skjult i hendes glinsende, sorte Haar, udgjorde hele hendes Prydelse. I tredive Skridts Afstand talte Madame Danglars med Debray, Beauchamp og Chateau-Renaud.

Det var første Gang, Debray havde indfundet sig efter hint ubehagelige Optrin med Bankieren, men han var der som enhver anden, uden noget Fortrin for sit Vedkommende.

Danglars var omgivet af Deputerede og Pengemænd og udviklede en glimrende Beskrivelse over et nyt Skattesystem, som han agtede at bringe i Anvendelse, dersom han skulde blive kaldet til Minister.

Andrea gik frem og tilbage i Salen, Arm i Arm med en

elegant Modeherre, og forklarede ham højt og paa en temmelig plump Maade, hvorledes han havde i Sinde at indrette sig, hvilken Pragt han vilde udfolde og hvorledes han vilde anvende sine hundredeogfemoghalvfjerdsindstyve Tusinde Francs Rentepenge.

Den brogede Mængde bølgede frem og tilbage i Salen. Det var Tilfældet her som overalt, at de ældste Damer var mest pyntede, og at de hæsligste trængte sig mest frem. Dersom man vilde se en skøn, hvid Lillie eller en elskelig og duftende Rose saa maatte man søge den i en Krog, bag ved en Moder med Turban eller en Tante med en Paradisfugl.

Hvert Øjeblik blev der nævnt et nyt Navn, som havde en god Klang, enten blandt Pengemændene, ved Arméen eller i Literaturen, og der dannede sig straks en Gruppe for at hilse dette Navn.

Da det massive Taffelur, som hvilede paa en Guldfod, slog ni, lød Greven af Monte-Christos Navn, og ligesom berørt af en elektrisk Gnist, vendte hele Forsamlingen sig mod Døren.

Greven var klædt i Sort og med sædvanlig Simpelhed. I Stedet for alle Smykker, bar han kun en Guldkæde, der var saa overordentlig fint forarbejdet, at man knapt kunde se dens Fletninger paa hans hvide Vest.

Der dannede sig straks en Kreds om Døren, gennem hvilken Greven traadte ind.

Greven opdagede straks Baronesse Danglars ved den ene Ende af Salen, Baronen ved den anden og Frøken Eugenie lige for sig.

Han nærmede sig først til Baronessen, som samtalede med Madame de Villefort, der var kommet alene, eftersom Valentine endnu var syg.

Fra Baronessen gik han til Eugenie, som han hilste paa med saa smigrende Udtryk, at den stolte Kunstnerinde næppe formaaede at besvare ham. Ved Siden af hende stod Frøken d Armilly, som takkede Greven for de Anbefalingsskrivelser, som han havde givet hende til Italien, og forsikrede, at hun snart vilde gøre Brug af dem.

Da Monte-Christo vendte sig fra disse Damer, befandt han sig ved Siden af Danglars, der havde nærmet sig for at byde ham Haanden.

Efter at Monte-Christo havde opfyldt disse selskabelige Pligter, blev han staaende og saa sig om med hint Blik, der synes at være særegent for Personer af nogen Betydning, og som omtrent kan betyde: Nu har jeg gjort min Skyldighed, lad nu andre gøre deres.

Andrea, som var i et tilstødende Værelse, følte den be-

synderlige Indflydelse, som Monte-Christo syntes at udøve over enhver, og skyndte sig ind for at hilse paa ham. Han fandt ham imidlertid ganske omringet og man søgte at opfange hans Ord, som det altid er Tilfældet med Folk, der kun taler lidt og aldrig siger noget intetbetydende Ord.

Notarerne traadte ind og lagde deres Papirer paa det guldbroderede Fløjlstæppe, som bedækkede det Bord, ved hvilket Kontrakten skulde underskrives. Den ene Notar satte sig, den anden blev staaende.

Man belavede sig nu til at oplæse Kontrakten, som Halvdelen af det elegante Selskab, der var til Stede, skulde underskrive.

Enhver tog nu Plads, eller rettere sagt, Damerne dannede en Kreds, medens Mændene gjorde deres Bemærkninger over Andreas feberagtige Bevægelse, over Hr. Danglars forventningsfulde Opmærksomhed, Eugenies Ligegyldighed og den lette og spøgende Maade, med hvilken Baronessen behandlede dette vigtige Familieanliggende.

Kontrakten blev nu oplæst under den dybeste Tavshed. Næppe var Notaren færdig dermed, før den glade Larm blev endnu lydeligere i Salen end før. Disse glimrende Summer, disse Millioner der oversteg den almindelige Forventning, det glimrende Udstyr, som var udstillet i et særskilt Værelse, og den unge Piges Diamanter var noget, der maatte omtales og beundres af den misundelige Mængde.

Disse Kostbarheder fordoblede Frøken Danglars' Yndigheder i de tilstedeværende unge Herrers Øjne. Hvad Damerne angaar, saa følger det af sig selv, at skønt de misundte hende disse Millioner, saa troede de dog at være smukke uden dem.

Lykønsket og smigret af sine Venner, begyndte Cavalcanti at tro paa Virkeligheden af sin Drøm og var nær ved at blive forstyrret i Hovedet.

Notaren hævede Pennen med en vis Højtidelighed og sagde med høj Røst:

»Mine ærede Herrer! Man vil nu underskrive Kontrakten!«

Baronen skulde underskrive først, derefter den ældre Hr. Cavalcantis Befuldmægtigede, derpaa Baronessen og endelig Brudeparret.

Baronen og Cavalcantis Befuldmægtigede underskrev altsaa. Baronessen nærmede sig ved Madame de Villeforts Arm.

»Min Ven,« sagde hun til Hr. Danglars, »er det ikke kedeligt; en uventet Begivenhed, som hidrører fra den Mord- og Tyvehistorie, for hvilken Hr. Greven af Monte-Christo for

nogen Tid siden nær var blevet et Offer, berøver os den Fornøjelse at se Hr. de Villefort hos os.«

»Ih, min Gud!« sagde Danglars i den samme Tone, som om han havde sagt: det er mig fuldkommen ligegyldigt.

»Desværre!« sagde Greven af Monte-Christo idet han nærmede sig. »Jeg er bange for, at jeg mod min Villie har været Skyld i Hr. Prokurørens Fraværelse.«

»Hvorledes? — De, Hr. Greve?« sagde Madame Danglars, idet hun skrev under. »Dersom det er Tilfældet, saa kan jeg virkelig ikke tilgive Dem det.«

Andrea lyttede.

»Men det er dog i Virkeligheden ikke min Skyld,« sagde Greven. »og jeg vil overbevise Dem derom.«

Man hørte efter med Begærlighed. Monte-Christo, der saa sjældent aabnede Munden, vilde tale.

»De maa erindre,« sagde Greven under den dybeste Tavshed. »at den Ulykkelige, som vilde bestjæle mig, blev myrdet, da han forlod mit Hus, og, som man formoder, af hans Medskyldige.«

»Ja!« sagde Danglars.

»For at yde ham Hjælp havde man afklædt ham, og hans Klæder var blevne henkastede i en Krog, hvor Politiet opsamlede dem. Men Vesten var dog blevet glemt.«

Andrea blev iøjnefaldende bleg og trak sig langsomt tilbage til Døren. Han saa, at der fremsteg en Sky, som syntes at føre et Uvejr med sig.

»Denne ulykkelige Vest,« vedblev Monte Christo, »er blevet fundet i Dag. Den var bedækket med Blod og gennemboret for Brystet.«

Damerne udstødte et Skrig, og nogle af dem lavede sig til at besvime.

»Man bragte mig Vesten. Ingen kunde begribe, hvor denne Pjalt var kommet fra, men det faldt mig straks ind, at det maatte være den Myrdedes Vest. Pludselig fandt min Tjener, der med Forsigtighed og Væmmelse undersøgte denne sørgelige Genstand, et Papir i Vestelommen. Det var et Brev, og kan De gætte til hvem? Til Dem, Hr. Baron!«

»Til mig?« raabte Danglars.

»Ja, netop. Jeg læste Deres Navn gennem det Blod, hvormed Brevet var besudlet,« sagde Monte-Christo under Udbruddene af den almindelige Forundring.

»Men,« spurgte Madame Danglars, idet hun betragtede sin Mand med spørgende Blikke, »hvorledes kunde det forhindre Hr. de Villefort?«

»Ganske naturligt, Madame,« svarede Monte-Christo. »Vesten og Brevet er jo, hvad man kalder Beviser, og jeg har

sendt begge Dele til Hr. Prokurøren. De ved. min kære Baron. at den lovlige Vej er altid den sikreste i Kriminalsager. Det kunde maaske være et Anslag imod Dem.«

Andrea saa til Monte-Christo og trak sig tilbage til den anden Sal.

»Det er muligt.« sagde Danglars. »Var den Myrdede ikke en forhenværende Tugthusfange?«

»Jo.« svarede Greven, »ganske rigtigt, og han hed Caderousse.«

Danglars blegnede.

Andrea forlod den anden Sal og gik ud i Forværelset.

»Men behag at underskrive!« sagde Monte Christo. »Jeg ser. at min Fortælling har forstyrret Dem alle. og jeg beder Fru Baronessen og Frøken Eugenie om Forladelse.«

Baronessen havde imidlertid underskrevet og gav Notaren Pennen.

»Hr Prins Cavalcanti!« raabte Notaren. — »Hvor er Hr. Prins Cavalcanti?«

»Andrea! Andrea!« gentog flere af de unge Mennesker, der allerede var blevne saa fortrolige med den fornemme Italiener. at de kaldte ham ved Døbenavnet.

»Kald paa Prins Cavalcanti!« raabte Notaren til en Tjener. »Sig ham. at han skal underskrive!«

Men i samme Øjeblik trængte alle de Tilstedeværende forskrækket ind i den store Sal. som om der havde vist sig et frygteligt Uhyre, der truede med at opsluge dem. Og man havde virkelig Aarsag til at vige tilbage, til at blive forskrækkede og til at skrige.

En Gendarm Officer stillede to Gendarmer ved Indgangen til Værelserne og nærmede sig derpaa til Danglars. Foran ham gik en Politikommissær, som var forsynet med sit Skærf.

Madame Danglars udstødte et Skrig og besvimede.

Danglars, som troede, at det gjaldt ham selv — mange Samvittigheder er aldrig rolige — fremviste et Ansigt, der var ganske forstyrret af Skræk.

»Men hvad er der paa Færde, min Herre?« spurgte Monte-Christo. idet han gik Kommissæren i Møde. »Hvem af Dem, mine Herrer. kalder sig Andrea Cavalcanti?« spurgte Kommissæren i Stedet for at svare Greven.

Et Overraskelsens Udbrud genlød fra alle Hjørner af Salen. Man søgte, man spurgte.

»Men hvad er der da med denne Andrea Cavalcanti?« spurgte Danglars forvirret.

»Han er en Galejslave, der er bortrømt fra Fængslerne Toulon.«

»Og hvilken Forbrydelse har han da begaaet?«

»Han er beskyldt for at have myrdet sin forhenværende Fængselskammerat, en vis Caderousse, i det Øjeblik, da denne kom ud fra Greven af Monte-Christos Hus.«

Monte Christo kastede et hurtigt Blik omkring sig — Andrea var forsvundet.

ATTENDE KAPITEL.

Rejsen til Belgien.

Nogle Øjeblikke efter den Rædselsscene, som Gendarmernes Ankomst havde til Følge, var den rummelige Sal blevet tømt med en Hurtighed, som om der havde lydt et Skrækkens Budskab om, at Pesten eller Koleraen var udbrudt der i Huset.

De mange Trapper, Døre og Udgange var næppe tilstrækkelige for den store og pyntede Mængde, som alle søgte at komme bort.

Der var nu ikke andre tilbage i Bankierens Sal, end Danglars, som havde lukket sig inde med Gendarm Officeren for at udveksle en Forklaring, Madame Danglars, som fuld af Skræk var flygtet til sit Boudoir, og Eugenie, som med et stolt, foragteligt Blik trak sig tilbage til sit Kabinet, tilligemed sin tro Veninde, Frøken Louise d'Armilly.

Det store Antal Tjenere som paa Grund af Højtideligheden var til Stede, samlede sig i Klynger i Køkkenet og paa deres Værelser og bekymrede sig kun lidt om deres Tjeneste, som naturligvis var blevet fuldkommen afbrudt.

Af de Personer, hvem den uventede Begivenhed havde berørt paa forskellige Maader, er der særlig to, som vi vil beskæftige os med, nemlig Frøken Eugenie Danglars og Louise d Armilly.

Den unge Brud havde, som sagt, trukket sig tilbage med et stolt, foragteligt Blik og med faste Skridt, som en fornærmet Dronning.

Hendes Veninde var meget blegere og dybere rystet, end hun selv.

Da de var komne til Eugenies Værelse, laasede hun Døren, medens Louise sank ned paa en Stol.

»Min Gud, min Gud! Det er jo skrækkeligt!« raabte den unge Tonekunstnerinde. »Hr. Cavalcanti en Morder, en bortløben Slave!«

Et spottende Smil spillede om Eugenies Læber, idet hun sagde:

»I Sandhed, det er min Bestemmelse! Jeg undgik Morcerf kun for at falde i Cavalcantis Hænder!«

»O, lad os ikke anstille nogen Sammenligning mellem dem!«

»Ti stille! Alle Mænd er nederdrægtige, og det glæder mig, at jeg ikke alene kan hade dem, men tillige foragte dem.«

»Hvad skal vi nu gøre?«

»Det, som vi allerede i tre Dage har villet gøre — rejse!«

»Uagtet du ikke skal giftes?«

»Hør, Louise, jeg hader dette Hverdagsliv og elsker det frie Kunstnerliv, i hvilket man kun handler efter egen Drift og kun skylder sig selv Regnskab. Hvorfor skulde jeg blive her? For at man maaske om tre Uger atter kunde faa i Sinde at bortgifte mig, og med hvem? Maaske med Hr. Debray, som der allerede én Gang har været Tale om. Nej, Louise, nej! Denne Aftens Begivenhed vil tjene mig til Undskyldning, jeg har ikke søgt den, Gud har sendt mig den, og den er mig velkommen.«

»Hvor du er stærk og modig!« sagde den unge Pige til sin Veninde.

»Kender du mig da ikke endnu? Velan, Louise, lad os tale om det som er nødvendigt til at udføre vor Hensigt. Postvognen —«

»Er heldigvis betalt for tre Dage siden.«

»Har du ogsaa bestemt dig til at møde den der, hvor vi vil bestige den?«

»Ja.«

»Vort Pas?

»Det er her.«

Louise aabnede med sædvanlig Alvor et trykt Papir og læste:

»Hr. Leon d'Armilly, tyve Aar gammel, Kunstner, sort Haar, sorte Øjne, rejser med sin Søster.«

»Det er godt! Hvem har skaffet dig det Pas?«

»Da jeg bad Greven af Monte-Christo om en Anbefalingsskrivelse til Teaterdirektørerne i Rom og Neapel, ytrede jeg tillige min Frygt for at rejse som Kvinde. Han begreb det og tilbød at skaffe mig et Pas som Mand. To Dage derefter fik jeg dette, hvorpaa jeg med egen Haand tilføjede: rejser med sin Søster.«

»Herligt!« sagde Eugenie muntert. »Vi har altsaa nu kun at indpakke vore Sager, og i Stedet for at rejse Bryllupsaftenen, saa rejser vi nu den Aften, da Kontrakten skulde underskrives, det er hele Forskellen.«

»Men betænk dig vel, Eugenie!«

»Jeg har betænkt mig nok. Jeg er ked af ikke at høre

Tale om andet end om Veksler, Maanedsopgørelser og Papirernes Stigen og Falden. I dets Sted — betænk det vel, Louise — vælger vi Frihed, Fuglesang, Lombardiets Sletter, Neapels Kyster! Hvor stor er vor Ejendom, Louise?«

Den unge Pige fremtog en Tegnebog af Sekretæren og optalte treogtyve Bankbeviser.

»Treogtyve Tusind Francs,« sagde hun.

»Og i det mindste en lige saa stor Sum i Perler, Diamanter og andre Kostbarheder,« sagde Eugenie. »Vi er rige. Med vore fyrretyve Tusind Francs kan vi leve anstændigt i fire Aar, men før et halvt Aar er til Ende, vil vi have fordoblet vor Kapital, du med din Musik og jeg med min Stemme. Tag du nu Pengene, jeg tager Skrinet med Smykkerne. Skulde saa en af os være saa uheldig at tabe sin Skat, saa vil den anden dog have sin. Og nu i Hast til Rejsekofferterne!«

»Bliv lidt!« sagde Louise, idet hun lyttede ved Døren ind til Madame Danglars.

»Hvad er du bange for?«

»Vi kunde blive overraskede.«

»Døren er jo aflaaset.«

»Men naar man nu forlangte, at vi skal lukke op?«

»Lad dem sige, hvad de vil, vi lukker ikke op.«

»Du er en forfærdelig Pige, Eugenie!«

Med en beundringsværdig Hurtighed indpakkede de to unge Piger nu alt, hvad de troede at behøve til Rejsen. Da de var færdige dermed, aabnede Eugenie en Kommode og fremtog en Rejsekaabe af violet Silke.

»Se her!« sagde hun. »Du ser, at jeg er betænkt paa alt. I denne Kaabe vil du ikke fryse.«

»Men du?«

»Aa, du ved nok, at jeg fryser aldrig; desuden — i disse Mandsklæder — —«

»Du vil altsaa omklæde dig her?«

»Ja, det forstaar sig.«

»Tror du da ikke, at vi bliver overraskede?«

»Vær du kun ikke bange, du Harehjerte! Alle vore Folk har nu nok at bestille med at tale om, hvad der er sket, og ingen vil forundre sig over, at jeg, som jo maa være ganske fortvivlet, har lukket mig inde.«

»Du har Ret, det beroliger mig.«

Af det samme Skab, hvor Frøken Danglars havde taget Kaaben til sin Veninde, fremtog hun nu en fuldstændig Mandsklædning, lige fra Linned til Støvler og Frakke. Og med en Hurtighed, som beviste, at det ikke var første Gang, at hun havde iført sig Mandsklæder, tog hun Benklæder og Støvler paa, bandt en Krave om Halsen, knappede Vesten helt

til og iførte sig derpaa Frakken, der yderligere fremhævede hendes ranke Figur.

»Aa, det er dejligt!« raabte Louise, som betragtede hende med Beundring. »Men dette skønne sorte Haar, disse dejlige Fletninger, som alle Damer har misundt dig, kan de ogsaa rummes under den Herrehat, jeg ser der?«

»Det skal du faa at se!« sagde Eugenie.

Og idet hun med den venstre Haand greb omkring den tykke Fletning, som hendes Fingre næppe kunde omspænde, tog hun med den højre Haand en Saks, og snart havde dette Værktøj afskaaret den skønne Haarfletning, der faldt ned for den unge Piges Fødder.

»Aa, det dejlige Haar!« raabte Louise beklagende.

»Ih — er det ikke meget bedre saaledes?« sagde Eugenie, idet hun ordnede og glattede sit Haar, saaledes som Herrerne bruger det, »og finder du mig ikke meget smukkere saaledes?«

»Aa, du er skøn, du er altid smuk!« raabte Louise. »Men hvor skal vi nu hen?«

»Til Brüssel, hvis du vil; det er den nærmeste Grænse. Derfra gaar vi til Lüttich og Aachen; derpaa følger vi Rhinen til Strassburg, rejser gennem Schweitz og stiger over St. Gotthard til Italien. Hvad synes du om det?«

»Aa, det er herligt!«

»Men hvad ser du paa?«

»Paa dig! Du er virkelig saa smuk, saa man kunde gerne tro, at du bortførte mig!«

»Saa tog man ikke meget fejl.«

Og de to unge Damer, som man troede hensunkne i den dybeste Bedrøvelse, udbrød i en høj Latter og bortryddede hurtig de Spor, som Forberedelserne til deres Rejse naturligvis havde efterladt sig.

Da de havde slukket Lyset, aabnede de sagte Døren til et Toiletværelse, hvorfra en Trappe førte ned til Gaarden. De saa sig om med spejdende Blikke og lyttende Øren.

Eugenie gik foran, under Armen holdt hun Rejsekofferten, som Frøken d'Armilly næppe kunde løfte med begge Hænder.

Gaarden var tom. Klokken slog tolv, og Portneren syntes endnu at være vaagen.

Eugenie nærmede sig forsigtig. Den tro Dørvogter sov roligt i sin Lænestol. Hun vendte nu tilbage til Louise tog Vadsækken, som hun for et Øjeblik havde ladet ligge, og lægge skred nu frem langs med Muren hen til Porthvælvingen. Eugenie lod Louise stille sig saaledes i Porten, at Port-

neren, dersom det skulde behage ham at vaagne, ikke kunde se mere end én Person.

Derpaa stillede hun sig selv foran hende, saaledes at hun stod i fuldkommen Belysning, og raabte med høj Røst:

»Luk op!«

Portneren sprang hurtig op og nærmede sig til sit lille Vindue for at se, hvem der var udenfor. Men da han saa en ung Mand, der utaalmodig bankede med sin Rørstok mod Støvlerne, aabnede han ufortøvet Porten.

Smidig som en Snog gled Louise ud ad den halvaabne Dør og sprang hurtig ud paa Gaden. Eugenie, der lod til at være meget rolig, skønt hendes Hjerte sandsynligvis bankede stærkere end ellers, gik ligeledes ud.

En Lastdrager gik netop forbi; man lod ham bære Kofferten og anviste ham til Nummer 30 i Viktoriagaden. Dristig gik Eugenie bag efter ham, og Louise følte sig ogsaa noget beroliget ved hans Nærværelse. Da de var komne til det betegnede Hus, gav Eugenie Manden nogle Penge og afskedigede ham, efter at hun havde banket paa Vinduesskodden.

Det var en Linnedkræmmerskes Vinduesskod, som Eugenie havde banket paa. Hun var i Forvejen blevet underrettet og var derfor ikke gaaet i Seng endnu, men aabnede straks Døren.

»Min Jomfru!« sagde Eugenie, »lad Portneren trække Vognen ud af Skuret og send ham efter Postheste. Her er fem Francs for hans Ulejlighed.«

Linnedkræmmersken betragtede dem forundret. Men da man havde lovet hende tyve Louisdorer, gjorde hun aldeles ingen Indvendinger.

»Hvilken Vej skal vi, min Herre?« spurgte Postillonen.

»Til Fontainebleau!« sagde Eugenie med saa dyb Stemme som muligt.

»Men hvad er det, du siger?« spurgte Louise.

»Jeg angiver en anden Vej, end den, vi vil,« svarede Eugenie sagte. »Den Kvinde, som har tjent os for tyve Louisdorer, kan forraade os for fyrretyve. Naar vi kommer til Boulevarden, kan vi vælge en anden Vej.«

Ved disse Ord sprang den unge Pige behændig ind i Vognen.

»Du har altid Ret, Eugenie!« sagde Musiklærerinden, idet hun tog Plads ved Siden af sin Veninde.

Et Kvarter derefter kørte Postillonen i en anden Retning og smældede med Pisken, idet man passerede Barriéren St. Martin.

»Ah!« raabte Louise, idet hun aandede dybt, »nu er vi da udenfor Paris!«

»ja, min Kære,« svarede Eugenie, »og Bortførelsen er lykkelig og vel udført!«

De sidste Ord hendøde under Lyden af Vognen, som rullede hurtig hen over Stenbroen.

Hr. Danglars havde ingen Datter mere.

NITTENDE KAPITEL.

Gæstgivergaarden »Klokken og Flasken«.

Vi vil lade Frøken Danglars og hendes Veninde køre til Brüssel og vil vende tilbage til Andrea Cavalcanti, der paa en saa ulykkelig Maade blev standset i sin Lykke.

Hr. Andrea Cavalcanti var, uagtet sin Ungdom, et meget snildt og kløgtigt Menneske. Derfor saa vi ham ogsaa trække sig tilbage ved den første Larm, som opstod i Salen, og derefter ganske at forsvinde.

En Omstændighed, som vi har glemt at fortælle, men som dog ikke maa lades upaaagtet, er, at i et af de Værelser, som Cavalcanti sneg sig igennem, laa hans Bruds Udstyr, bestaaende af Kashmirs Sjaler, engelske Slør og kort sagt alt, hvad der kan bringe en ung Piges Hjerte til at hoppe af Glæde.

Da Andrea nu, som sagt, var en meget snu Kammerat, saa var han saa betænksom i Hast at forsyne sig med de mest værdifulde af de Kostbarheder, som her var fremstillede. Da han saaledes havde forsynet sig med Rejsepenge, følte han sig meget lettere om Hjertet, sprang ud ad Vinduet og undgik saaledes Gendarmerne.

Stor og krafttuld som en Oldtidskæmpe begav han sig hurtig paa Vejen og løb saa hurtig han kunde, uden selv at vide hvorhen. Med en Tyvs instinktmæssige Orienteringssans standsede han ved Enden af Gaden Lafayette.

Her blev han staaende aandeløs. Han var ganske alene, til venstre havde han St. Lazares Indhegning, til højre Paris i sin hele Udstrækning.

»Er jeg fortabt?« spurgte han sig selv. »Nej, dersom jeg blot kan udvikle en langt større Hurtighed end mine Fjender!«

I dette Øjeblik kom en Kabriolet, hvis Kusk syntes ganske fortrædelig at ryge paa sin Pibe og at ville køre til Forstaden St. Denis, hvor han formodentlig havde sin Holdeplads.

»Hallo!« raabte Benedetto til ham.

»Hvad godt?« spurgte Kusken.

»Er Deres Hest træt?«

»Træt? Jovist, den har ikke haft noget at bestille hele Dagen. Fire jammerlige Ture og tyve Skilling i Drikkepenge. I det hele syv Francs, og jeg skal betale min Herre til!«

»Vil De tjene tyve Francs til de syv, hvad?«

»Ja, med Fornøjelse, gode Herre! Tyve Francs er ikke til at foragte. Hvad skal jeg gøre for at tjene dem?«

»Noget ganske ligefremt, hvis Deres Hest kun ikke er træt.«

»Nej, jeg forsikrer Dem, den løber som en Vind. De behøver kun at sige, hvor den skal gaa hen.«

»I Retningen mod Louvres.«

»Naa, jeg forstaar det, til Ratafialandet!«*)

»Rigtig! Meningen er at indhente en af mine Venner, der skulde vente mig her med sin Kabriolet til Klokken halv tolv, men nu er det Midnat, han maa være bleven ked af at vente og er kørt bort alene.«

»Det er nok troligt.«

»Velan, vil De forsøge at indhente ham?«

»Ja, gerne!«

»Hør! Dersom vi ikke indhenter ham paa Vejen til Bourget, saa faar De tyve Francs, og bliver vi nødt til at køre til Louvres, saa faar De tredive.«

»Men dersom vi nu indhenter ham?«

»Saa faar De fyrretyve!« sagde Andrea, som naturligvis ikke vovede noget ved dette Løfte.

»Stig op, og saa af Sted!«

Andrea steg nu ind i Vognen, der hurtig rullede gennem Forstaden St. Denis, derpaa over St. Martin og ud af Barriéren. Man kørte en lang Vej uden at indhente den foregivne Ven. For ikke at opvække Mistanke, forespurgte Cavalcanti sig hos alle de Kuske, han mødte, om en grøn Kabriolet med en brun Hest for. Men da der kører en stor Mængde Kabrioletter paa denne Vej og de fleste af dem er grønne, saa regnede der formelig Anvisninger ned over ham. Den ene havde set den i omtrent fem Hundrede Skridts Afstand, den anden i endnu kortere Afstand, og den tredie havde nylig mødt den.

Omsider fo'r to Postheste i fuld Galop forbi ham med en Postvogn.

»Ak!« tænkte Cavalcanti, »gid jeg havde en Vogn og saadan et Par Heste, og især det Pas, man maa have paa en saadan Rejse.« Og han sukkede dybt.

*) *Et Ord, der betyder at rejse paa Lykke og Fromme.*

Det var den Vogn, i hvilken Frøken Danglars kørte med sin Veninde.

»Hurtig, hurtig!« raabte Andrea. »Vi maa snart indhente ham!«

Og den stakkels Hest satte sig paany i Trav og kom dampende til Louvres.

»Jeg ser nok,« sagde Andrea, »at jeg ikke indhenter min Ven, men at jeg tager Livet af Deres Hest. Det er altsaa bedst at holde her. Her er tredive Francs. Jeg vil overnatte i »Den røde Hest«, og i Morgen vil jeg køre videre med den første den bedste Vogn, jeg kan faa. God Nat, min Ven!«

Og efter at Andrea havde givet Kusken seks Femrancstykker, sprang han ned paa Stenbroen.

Kusken stak fornøjet Pengene i Lommen og kørte tilbage til Paris. Andrea lod, som om han gik til Gæstgivergaarden »Den røde Hest«, men blev staaende udenfor Døren, indtil Kabrioletten var forsvundet. Derpaa gav han sig atter paa Vejen og tilbagelagde to franske Mile til Fods.

Omsider standsede han, ikke af Træthed, men af den simple Nødvendighed, at han maatte fatte en Beslutning, lægge en bestemt Plan.

At stige i en Deligence var umuligt, at tage med Postheste var lige saa nær thi i begge Tilfælde var et Pas uundværligt. Andrea sad paa Kanten af en Grøft, støttede Hovedet i begge Hænderne og begyndte at overveje.

Han havde snart fattet en Beslutning.

I Hr. Danglars' Forværelse havde han lykkeligvis i Hast faaet fat paa en Overfrakke, som han havde kastet over sin Baldragt. Denne Frakke overøste han med Støv paa den ene Side, gik saaledes til *la Chapelle-en serval* og bankede dristig paa Døren til det eneste Værtshus der i Byen.

Værten aabnede Døren.

»Min Ven!« sagde Andrea. »Jeg har været saa uheldig, at min Hest har kastet mig af og jeg har ikke kunnet faa fat paa den. Men jeg maa nødvendig til Compiégne endnu i Nat, for ikke at sætte min Familie i stor Uro. Kunde De ikke leje mig en Hest?«

En Gæstgiver har altid en Hest, enten den nu duer noget eller ikke, og Gæstgiveren i *la Chapelle-en serval* kaldte altsaa straks sin Staldkarl og befalede ham at sadle Skimmelen; derpaa vækkede han sin Søn, som skulde sidde bag ved Herren paa Hesten og bringe Dyret tilbage.

Andrea gav Gæstgiveren tyve Francs og lod ved samme Lejlighed et Visitkort falde paa Gulvet. Dette Visitkort var fra en af Andreas Venner, og da Gæstgiveren senere tog det op, følte han sig overbevist om, at han havde lejet sin Hest

til Greven af Mauleon i Gaden Sainct Dominique Nr. 25. Det var den Adresse, som var opgivet paa Kortet.

Skimmelen gik ikke hurtig, men i jævnt Trav og uden at blive træt.

Efter halvfjerde Times Forløb var Andrea i Compiégne.

Taarnuret slog fire, da Andrea kom til den Plads, hvor Deligencerne plejer at holde.

I Compiégne er der et fortræffeligt Hotel, som enhver erindrer naar han én Gang har overnattet der, det er Gæstgivergaarden »Klokken og Flasken«.

Ogsaa Andrea erindrede, at han en Gang havde overnattet der. Han lod Drengen bringe den lejede Hest tilbage og bankede paa, idet han beregnede, at det kunde være meget hensigtsmæssigt at styrke sig ved et godt Maaltid og nogle Timers Søvn for at kunne udholde de forestaaende Besværligheder.

En Opvarter lukkede op for ham.

»Min Ven,« sagde Andrea, »jeg kommer lige fra St. Jean au Bois, hvor jeg har spist til Middag. Jeg havde tænkt at kunne rejse videre med den Postvogn, der kommer her forbi ved Midnat, men jeg har forfejlet Vejen og har allerede i fire Timer gaaet vildfarende omkring i Skoven. Jeg beder Dem derfor, lad mig faa et af de smaa, nydelige Værelser, der vender ud til Gaarden, og giv mig en kold Høne og en Flaske Bordeauxvin.«

Opvarteren fattede aldeles ingen Mistanke, thi Andrea talte med den største Ro, han havde en Cigar i Munden og Hænderne i Frakkelommerne. Hans Klædning var desuden elegant, hans Skæg behandlet med Omhu og hans Støvler ganske nye.

Medens Opvarteren gjorde et Værelse i Orden, stod Værtinden op. Andrea hilste paa hende med et venskabeligt Smil og spurgte, om han ikke kunde faa Nummer 3 som han nylig havde beboet, da han sidst rejste gennem Compiégne; men uheldigvis var Nummer 3 nylig blevet lejet af en ung Herre, som rejste med sin Søster.

Andrea syntes at være meget fortrydelig derover, men lod sig trøste, da Værtinden forsikrede, at Nummer 7, som man ordnede til ham, havde ganske samme Indretning og Beliggenhed som Nummer 3.

Imidlertid meldte Opvarteren, at Værelset var i Orden. Den kolde Høne blev bragt; den var ung, men Vinen saa meget ældre, og Andrea nød dette Aftensmaaltid med en Appetit, som om der slet ikke var hændt ham noget. Han lagde sig derpaa til Sengs og sov straks.

Andrea havde Grund til at have en urolig Samvittighed, men det lod til, at han slet ingen havde.

Den Plan, som Andrea havde udkastet for den kommende Dag, og af hvilken han lovede sig megen Sikkerhed, var følgende: Han vilde staa tidlig op om Morgenen betale sin Regning til Punkt og Prikke, forlade Hotellet, gaa ind i Skoven, indlogere sig hos en Bonde, under Paaskud af at ville optage Prospekter, skaffe sig en Brændehuggerdragt og en Økse, aflægge sine elegante Klæder og klæde sig som en Arbejdsmand, farve sine Hænder og sit Haar efter en Anvisning, som han havde faaet af sine forhenværende Kammerater, derpaa snige sig fra den ene Skov til den anden, vandre om Natten og sove om Dagen, kun Tid efter anden nærme sig til den aabne Landevej for at købe de nødvendige Levnedsmidler og paa denne Maade naa til Grænsen. Naar Grænsen først var overskredet, vilde han sælge sine Diamanter, og naar han dertil regnede de ti Bankbeviser, som han stedse bar hos sig for paakommende Tilfældes Skyld, saa havde han omtrent femten Tusinde Livres, og det var slet ikke saa ilde. Desuden stolede han paa, at Familien Danglars vilde finde det i sin egen Interesse at neddysse den hele Historie saa meget som muligt.

Disse Grunde i Forening med hans Træthed, bragte ham til at sove. Forøvrigt havde han, for at være vis paa at vaagne tidlig, ikke trukket Vinduesgardinerne for, men ladet sig nøje med at aflaase Døren og at lægge en meget skarp Kniv, han altid bar hos sig, paa Bordet.

Omtrent Klokken syv blev Andrea vækket af en varm Solstraale, der faldt lige paa hans Ansigt. Han sprang straks ud af Sengen og ilede hen til Vinduet.

En Gendarm gik over Gaarden.

»Hvorfor mon her er en Gendarm?« spurgte Andrea sig selv. Han svarede sig selv med den Logik, som vi allerede kender hos ham:

»En Gendarm er slet ikke noget forunderligt i en Gæstgivergaard, jeg kan være ganske rolig og klæde mig paa.«

Og han klædte sig paa med en Hurtighed, som han ikke havde glemt i de faa Maaneder, medens han levede som en fornem Herre og blev opvartet af en Kammertjener.

»Godt!« sagde Andrea atter til sig selv. »Jeg vil vente, til Gendarmen er gaaet, og saa se at komme af Sted.«

Han gik atter langsomt til Vinduet og trak Gardinet til Side. Men det var ikke nok med, at den første Gendarm var der endnu, Andrea saa endnu en anden Uniform nedenfor Trappen, den eneste, som han kunde komme ned ad, medens en tredie bevæbnet og ridende Gendarm holdt ved Indgangsporten.

Denne tredie Gendarm var mest ulykkevarslende for

ham, thi en Halvkreds af Nysgerrige havde samlet sig omkring ham.

»For en Ulykke! Man søger mig!« var Andreas første Tanke. En Ligfarve udbredte sig over den unge Mands Ansigt, han saa sig ængstelig om.

Hans Værelse havde, ligesom alle de andre i samme Etage, kun én Udgang til Korridoren, hvor man var udsat for alles Øjne.

»Det er ude med mig!« var hans anden Tanke.

For et Menneske, der befandt sig i Andreas Stilling, var der en umiddelbar Tankeforbindelse mellem Arresteringen, Dom og Død uden Barmhjertighed.

I et Øjeblik knugede han sit Hoved krampagtig mellem begge Hænderne og var nærved at blive afsindig af Skræk. Men snart trængte en Straale af Haab gennem hans Fortvivlelse, han saa sig om og fandt virkelig de Genstande, som han søgte. Paa en Sekretær var der Pen, Blæk og Papir. Han dyppede Pennen og skrev med saa rolig Haand som muligt:

»Jeg har ingen Penge hos mig til at betale med, men jeg er ingen uredelig Mand og efterlader derfor denne Naal, der er ti Gange saa meget værd, som det, jeg skylder. Man maa tilgive, at jeg ved Dagens Frembrud har sneget mig bort, eftersom jeg skammede mig.«

Han tog nu sin Brystnaal af Kraven og lagde den paa Papiret. Da han havde gjort det, trak han Skodden fra Døren og lod den endog staa halvt aaben, for at det kunde se ud, som om han havde sneget sig bort og glemt at lukke den.

Derpaa gik han hen til Kaminen, og med en Hurtighed og Behændighed, der røbede hans Øvelse i denne Slags Gymnastik, klatrede han op gennem Kaminrøret.

Nu steg den Gendarm, som Andrea først havde set, op ad Trappen, en Politikommissær gik foran ham, en anden Gendarm stod nedenfor Trappen og en tredie ved Indgangsdøren. —

Lad os se, hvilke Omstændigheder Andrea kunde takke for dette Besøg, som han havde gjort saa meget for at undgaa.

Ved Dagens Frembrud var Telegraferne blevne satte i Bevægelse i alle Retninger, og alle Øvrigheder blev opfordrede til af yderste Evne at efterspore Caderousses Morder.

Som Residens- og Garnisonsstad havde Compiégne mange Øvrighedspersoner, Gendarmer og Politikommissærer, og Eftersøgelserne begyndte derfor straks efter Telegrafdepeschens Modtagelse, og da Hotellet »Klokken og Flasken» var det fornemste i Byen, rettede man naturligvis først sin Op-

mærksomhed derpaa. Tilmed berettede Skildvagten, som havde Vagt udenfor Raadhuset i Compiégne — Raadhuset var nemlig beliggende ved Siden af Gæstgivergaarden —, at han om Natten havde set flere Rejsende stige af der. Skildvagten, som var bleven afløst Klokken seks om Morgenen, erindrede endog, at straks efter at han var kommen paa Post, omtrent Klokken fire, var der kommen en ung Mand til Hest, tilligemed en lille Bondedreng, samt at Drengen var vendt tilbage med Hesten, men at den unge Mand var gaaet ind i Hotellet.

Den almindelige Opmærksomhed vendte sig derfor straks mod denne unge Mand, der var kommen paa en saa usædvanlig Tid og Maade.

Ifølge disse Opgivelser begav Politikommissæren sig, tilligemed Gendarmerne, af hvilke den ene var Brigader, til Andreas Værelse.

Døren var halv aaben.

»Av!« sagde Brigaderen, som var bleven til en gammel Ræv i Politiets Tjeneste. »En aaben Dør, det er et daarligt Tegn, den maatte hellere være lukket med tredobbelte Skodder.«

Den lille Brystnaal, som Andrea havde ladet ligge paa Bordet, syntes at bekræfte eller i det mindste at sandsynliggøre den bedrøvelige Sandhed, at Fuglen var bortfløjet. Men Brigaderen var ikke den Mand, der lod sig nøje med et Bevis. Han saa sig opmærksomt om, søgte i Sengen og under Sengen, trak Gardinerne til Side, aabnede Skabene og standsede endelig eftertænksomt foran Kaminen.

Andrea havde været forsigtig nok til ikke at efterlade sig Fodspor i Asken; men imidlertid var Kaminen dog et Slags Udgang, og under de nærværende Omstændigheder maatte enhver Udgang paa det strengeste undersøges.

Brigaderen lod derfor bringe et Knippe Ris og Straa kastede det ind i Kaminen og antændte det. Ilden gnistrede, en tyk Røgsky steg i Vejret, men imod Forventning faldt der ingen Flygtning ned. Aarsagen dertil var, at Andrea, som fra sin tidligste Ungdom havde levet i Kamp med Lovene, var lige saa klog som en Gendarm, der var avanceret til Brigader; han havde altsaa forudset denne Opvarmning, var i Tide steget ud paa Taget og holdt sig fast ved Skorstenen I et Øjeblik haabede han at kunne redde sig; thi han hørte Brigaderen raabe til Gendarmerne:

»Han er ikke her!«

Men da han forsigtig rakte Hovedet i Vejret, bemærkede han, at de to Gendarmer fordoblede deres Opmærksomhed, i Stedet for at trække sig tilbage. Han vovede at se sig om.

Raadhuset, en kolossal Bygning fra det sekstende Aarhun-

drede, hævede sig foran ham som en mørk Vold. Fra det øverste af denne Bygning kunde man overskue alle de omliggende Tage, ligesom man fra et Bjerg kan overskue Dalene. Andrea belavede sig paa at se en Brigaders Ansigt i et af Raadhusvinduerne; blev han opdaget, var han fortabt, en Jagt paa Taget lovede ham ikke noget synderligt godt. Han besluttede sig derfor til at stige ned igen, dog ikke gennem det samme Kaminrør, men gennem et andet nærliggende.

Han krøb altsaa omkring paa Taget og søgte en Skorsten, af hvilken der ikke fremsteg nogen Røg, og forsvandt snart i en saadan uden at nogen havde faaet Øje paa ham.

I næste Øjeblik saa en Brigader virkelig ud fra et af de øverste Vinduer i Raadhusbygningen. Et Øjeblik blev hans Ansigt ubevægeligt, som paa et af de Stenbilleder, der prydede Bygningen, og forsvandt derpaa med et Suk, der røbede en skuffet Forventning.

Rolig og afmaalt som Loven, hvis Repræsentant han var, skred Brigaderen gennem den sammenløbne Mængde uden at svare dens mangfoldige Spørgsmaal og gik ind i Hotellet.

»Naa« spurgte begge Gendarmerne.

»Børn!« sagde Brigaderen. »Kæltringen maa virkelig være sluppet bort i Morges, men vi vil forfølge ham ad Vejen til Villieres-Coterets og Noyon, og naar vi gennemsøger Omegnen, saa maa vi uden Tvivl kunne finde ham.«

Næppe havde han udtalt disse Ord med den for en Brigader særegne Betoning, førend der genlød et vedvarende Angstraab, ledsaget af en heftig og gentaget Klokkeringning.

»O ho! Hvad er det?« raabte Brigaderen.

»Formodentlig en Gæst, der har Hastværk,« sagde Værter. »I hvilket Nummer var det?«

»I Nummer 3.«

»Skvnd Dem, Opvarter!«

I dette Øjeblik fordobledes Skriget og Ringningen. Opvarteren ilede af Sted.

»Vist ikke!« sagde Brigaderen, idet han holdt Opvarteren tilbage. »den Ringning synes mig at betyde noget andet end at kalde en Opvarter og vi vil derfor straks sende en Gendarm til at opvarte denne Gæst. Hvem logerer i Nummer 3?«

»Den lille unge Mand, som kom med Postvognen i Aftes tillige med sin Søster, og som forlangte et Værelse med to Senge.«

Klokken lød tredie Gang.

»Følg mig, Hr. Kommissær!« raabte Brigaderen.

»Et Øjeblik!« raabte Værten. »Der er to Opgange til Nummer 3, nemlig en udvendig og en Køkkentrappe.«

»Godt!« svarede Brigaderen, »saa vil jeg overtage den sidste. Er Karabinerne ladte?«

»Ja.«

»Nuvel, saa pas paa udenfor; dersom han vil undfly, saa maa De give Ild. Han er en stor Forbryder, siger Telegraf-Rapporten.«

Brigaderen gik nu, ledsaget af Politikommissæren, op af Trappen fulgt af Mængdens Beundringsraab over hans gode Indfald.

Vi vil imidlertid forklare Aarsagen til dette Optrin.

Andrea havde meget behændig tilbagelagt den længste Vej nedad gennem Kaminrøret, men uagtet al hans Anstrengelse for at holde sig fast med Hænderne, gled han nu hurtigere nedad, end han ønskede. Dette vilde imidlertid ikke have haft noget at betyde, dersom Værelset havde været ubeboet; men til al Ulykke var det beboet.

To Damer vaagnede ved den Larm, som hans Nedgliden foraarsagede. De saa naturligvis straks hen til Kaminen, hvor Lyden kom fra, og saa et Menneske i Kaminaabningen.

Den ene af disse Damer Blondinen, havde opløftet det frygtelige Angstraab, der genlød i hele Huset, medens den anden, Brunetten, hurtig havde grebet Klokken og ringet af alle Kræfter. Andrea var uheldig, som vi ser.

»Hav Medlidenhed med mig!« raabte han ganske forvirret af Skræk uden endnu at kunne se de Personer, som han talte til. »Barmhjertighed! Skrig ikke, frels mig, jeg vil jo ikke gøre Dem noget ondt!«

»Morderen Andrea!« raabte den ene af de unge Damer.

»Eugenie! Frøken Danglars!« mumlede Cavalcanti ganske forbavset.

»Hjælp! Hjælp!« raabte Frøken d'Armilly i den største Angst, idet hun rev Klokken ud af Eugenies Hænder og ringede endnu stærkere.

»Frels mig, man forfølger mig!« bad Andrea med foldede Hænder. »Hav Medlidenhed med mig, udlever mig ikke!«

»Det er for sildig, man kommer allerede,« svarede Eugenie.

»Saa skjul mig da et Sted, sig at De er blevne bange uden Grund, paa den Maade kan De forhindre min Paagribelse og redde mit Liv.«

Begge Damer klyngede sig fast til hinanden, indsvøbte sig i deres Tæpper og forblev stumme for den bedende Stemme. Endelig sagde Eugenie:

»Velan! Vend tilbage ad den Vej, De er kommen, Ulykkelige! Skynd Dem bort, og vi vil ikke sige noget.«

»Der er han, der er han!« raabte en Stemme udenfor. »Det er ham, jeg kan se ham!«

Brigaderen havde kigget gennem Nøglehullet og set Andrea staa der indenfor i en bedende Stilling. Nogle kraftige Kolbestød sprængte Laas og Rigler, saa Døren sprang op.

Andrea ilede til den anden Dør, som førte ned til Gaarden, og aabnede den for at redde sig ad den Vej; men de to Gendarmer stod der og holdt deres Karabiner imod ham. Andrea standsede ubesluttet med Kniven fastknuget i Haanden.

»Saa flygt dog!« raabte Frøken d'Armilly, i hvis Hjerte Medlidenheden vendte tilbage, eftersom Skrækken forlod det.

»Eller tag Livet af Dem!« sagde Eugenie med en Betoning og et Blik som en af Vestalinderne i det romerske Cirkus, naar de befalede den sejrende Gladiator at dræbe sin overvundne Modstander. Andrea gyste og betragtede den unge Pige med et foragteligt Smil, der beviste, at hans fordærvede Karakter ikke fattede et saa ophøjet Begreb om Ære.

»Tage Livet af mig?« sagde han, idet han betragtede Kniven. »Hvorfor skulde jeg det?«

»De har jo selv sagt,« raabte Frøken Danglars, »at man vil dømme Dem til Døden og henrette Dem!«

»Bah! Man har Venner!« svarede Andrea og lagde Armene over Kors. Brigaderen nærmede sig til Cavalcanti med Sablen i Haanden.

»Naa, naa!« sagde Cavalcanti. »Stik kun Sablen i Skeden, min gode Mand; det er ikke værd at gøre saa mange Omstændigheder jeg overgiver mig jo, som De ser.«

Og han fremstrakte Hænderne for at lade Haandjernene lægge paa sig.

De to unge Piger saa med Forfærdelse den hæslige Forvandling, som foregik for deres Øjne, idet den, som de hidindtil havde kendt som en fornem Herre, aflagde sit Kostume og blev til en Forbryder. Andrea vendte sig om til dem med et uforskammet Smil.

»Har De noget Ærinde at medgive mig til Deres Hr. Fader, Frøken Eugenie?« spurgte han, »thi jeg vil formodentlig vende tilbage til Paris.«

Eugenie tav beskæmmet og skjulte sit Ansigt med begge Hænder.

»Aa!« sagde Andrea. »De behøver ikke at skamme Dem, og jeg er slet ikke vred for, at De er rejst med Postheste for at komme til mig, jeg var jo dog saa nær ved at blive Deres Mand.«

Med et spydigt Smil forlod Andrea Værelset og overlod

de to Flygtninge til den Skam, som de maatte føle, og til en nysgerrig Mængdes spottende Bemærkninger.

En Time efter besteg begge Damerne deres Rejsevogn. Eugenie var klædt i sit eget Køns Dragt. For at skaane dem for den gabende Mængde havde man lukket Hotellets Port, men saa snart den blev aabnet, maatte Vognen passere mellem en Række af nysgerrige Tilskuere. Eugenie trak Gardinerne for Vognvinduet; men endskønt hun nu ikke kunde se noget, saa maatte hun dog høre den Haanlatter, som forfulgte dem.

»O, hvorfor er Verden ikke en Ørken?« raabte hun, idet hun kastede sig i sin Venindes Arme medens hendes Øjne glødede af en lignende Harme som den, der bragte Kejser Nero til at ønske, at hele den romerske Verden kun havde et Hoved, for at han kunde afhugge det med et eneste Hug.

Den følgende Morgen steg de af i Hotel Flandern i Brüssel. Andrea var imidlertid blevet bragt til Fængslet i Paris.

Ende paa femte Del.

Alexander Dumas:

Greven af Monte-Christo.

Roman.

6te Del.

København.
Kunstforlaget »Danmark«.
(Bogforlaget).
— 1912. —

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Loven.

Vi har set, med hvilken Rolighed Frøken Danglars og hendes Veninde kunde iværksætte deres Omklædning og Flugt.

Det var, fordi de begge var for meget beskæftigede med sig selv, til ogsaa at kunne tænke paa andre.

Vi vil lade Bankieren, med Angstens Sved paa Panden og en Fallit for Øjnene, sammentælle den lange Række af sine Debeter og følge Baronessen, der begyndte at komme sig lidt efter det haarde Slag og søgte sin sædvanlige Raadgiver, Lucien Debray.

Baronessen havde virkelig ønsket at se sin Datter bortgift, eftersom hun følte sig generet af hendes bestemte Karakter; thi i det snævre Familiebaand kan en Moder ikke blive virkelig elsket af sin Datter, naar hun ikke kan foregaa hende med et Eksempel af Forstand og rene Sæder.

Men Madame Danglars frygtede Eugenies Skarpsindighed og Frøken d'Armillys klare Blik. Hun havde bemærket, at man stundom tilkastede Debray nogle foragtelige Blikke, der syntes at ville sige, at Datteren havde gennemskuet alle de hemmelige Kærligheds- og Pengeforhold, som knyttede Moderen til Minister-Sekretæren.

Madame Danglars skyndte sig altsaa til Debray, der efter at have været til Stede hin Aften og været Vidne til Skandalen, var gaaet til sin Klub, hvor han samtalte med nogle Venner om den Begivenhed, der for Øjeblikket beskæftigede de to Trediedele af den moderne Verdens Hovedstad.

I det Øjeblik, da Madame Danglars, klædt i en sort Kjole, og tilhyllet i et langt Slør, steg op af Trappen, uagtet Portnerens Forsikring om, at den unge Mand ikke var hjemme, søgte Hr. Debray at gendrive en af sine Venner, der vilde bevise ham, at efter saa almindelig bekendte Uheld, som de der havde truffet Huset Danglars, var det hans Pligt som Ven af dette Hus at ægte Frøken Danglars og hendes to

Millioner. Debray forsvarede sig som en, der ikke ønsker noget hellere end at blive overvunden; thi denne Tanke var allerede faldet ham selv ind, og kun ugerne maatte han tilstaa for sig selv at en Forbindelse med en saa stolt og uafhængig Karakter som Eugenies vilde være en Umulighed.

Tiden henrandt imidlertid umærkeligt, og Debray blev i Klubben til efter Midnat. Imidlertid ventede Madame Danglars i det lille grønne Værelse, hvor Luciens Tjener plejede at føre hende ind. Tilsløret og med bankende Hjerte sad hun der mellem to Blomsterkurve, som hun selv havde sendt ham om Morgenen, og som Debray havde anbragt med saa megen Omhu, saa den stakkels Kvinde tilgav ham hans Fraværelse.

Henimod Midnat blev Madame Danglars ked af at vente, hun steg ind i en Fiakre og lod sig køre tilbage til sit Hjem.

Hun brugte lige saa megen Forsigtighed med at komme ind, som Eugenie havde brugt for at komme ud. Derpaa steg hun sagte og med bankende Hjerte op af Trappen til sit Værelse, der, som vi ved, var ved Siden af Eugenies. Saa meget frygtede hun sin Datters Mening, saa meget troede hun paa sin Datters Vedhængen ved det faderlige Hjem. Madame Danglars lyttede ved Eugenies Dør; men da hun ikke mærkede den mindste Lyd, forsøgte hun at aabne Døren, der var aflukket. Hun troede nu, at Eugenie, rystet af en saa skrækkelig Begivenhed, havde lagt sig og var sovet ind. Hun kaldte derfor paa Kammerpigen og adspurgte hende.

»Frøken Eugenie« svarede Kammerpigen, »drak Te tilligemed Frøken d'Armilly, og derpaa lod de mig gaa og sagde at de ikke behøvede mig mere.«

Efter den Tid havde Pigen været beskæftiget i Køkkenet, og vidste ikke andet, end at de to unge Damer var paa deres Værelse.

Madame Danglars lagde sig altsaa uden nogen Skygge af Mistanke; men endskønt hun var rolig med Hensyn til Personerne, saa var hun det paa ingen Maade med Hensyn til det skete, og jo klarere og tydeligere dette fremtraadte i hendes Erindring, desto mere fremstillede Gaarsaftenens uforglemmelige Skændsel sig for hendes Øjne.

»Eugenie er fortabt, og vi ogsaa!« sagde hun ved sig selv. »Denne Tildragelse vil bedække os med Skændsel; thi i et Selskab som vort, vil den Slags Latterligheder blive til ulægelige Saar. Hvilken Lykke, at Gud har givet Eugenie den ualmindelige Karakter, der saa ofte har forskrækket mig.«

Og hendes Blik hævede sig taknemmeligt mod Himlen, hvis uransagelige Forsyn forudbestemmer Skæbnen og ofte vender Fejlene eller Udfaldet til Lykke. Derpaa gennemfoer hendes Tanker et vidt Rum og standsede ved Cavalcanti.

Denne Andrea var altsaa en Usling, en Tyv, en Mørder, og dog besad han et Væsen, der vidnede om nogen Opdragelse, skønt rigtignok ikke af den mest uddannede. Denne Andrea havde fremstillet sig som en tilsyneladende meget formuende Mand og under et agtværdigt Navns Beskyttelse.

Hvorledes skulde man finde Vejen ud af denne Labyrint? Hvem kunde gennemskue denne Sag? Til hvem skulde man henvende sig for at komme ud af denne fortvivlede Stilling?

Debray, til hvem hun havde taget sin første Tilflugt, kunde kun raade hende, hun maatte altsaa søge en anden, som var mægtigere end han.

Da tænkte Baronessen paa Hr. de Villefort. Det var jo Hr. de Villefort, der havde ladet Cavalcanti arrestere; det var jo ham, som uden Barmhjertighed havde bragt denne Forstyrrelse i hendes Familie, som om den havde været aldeles fremmed for ham.

Dog nej, naar hun eftertænkte det nøjere, saa forekom den kongelige Prokurør hende dog ikke saa ganske ufølsom, han var jo Øvrighedsperson, en Slave af sine Pligter, en loyal og bestemt Mand, der haardt men sikkert havde truffet Forbrydelsen, han var ingen Bøddel, men en Kirurg, der i Verdens Øjne vilde redde Familien Danglars Ære fra dette unge Menneskes Skændsel fra ham, som hun allerede havde fremstillet som Svigersøn.

Hr. de Villeforts Optørsel forekom hende nu som et Lys, der maatte tjene til fælles Fordel. Men her burde Prokurørens Ubøjelighed ogsaa ophøre. Hun besluttede derfor at besøge ham den følgende Morgen, for at formaa ham til ikke at tilsidesætte sin Pligt, men at tage de størst mulige Hensyn.

Baronessen kaldte Erindringerne om den forbigangne Tid til Hjælp og vilde i en brødefuld, men lykkelig Tids Navn bede ham om, at han enten vilde neddysse Sagen — han behøvede jo kun at lade, som om han ikke vidste noget — eller i det mindste give Cavalcanti Tid til at flygte og lade sig nøje med at dømme ham *in contumaciam*.

Noget beroliget ved denne Tanke sov hun ind. Den næste Morgen Klokken ni stod hun op, klædte sig paa, uden at kalde paa sin Kammerpige eller give noget Tegn til sin Tilstedeværelse. Meget simpel klædt forlod hun Hjemmet, gik til Gaden Provence, hvor hun lejede en Fiakre og kørte til Hr. de Villeforts Hus.

I en Maaned havde dette forbandede Hus haft et afskrækkende Udseende, ligesom et Hospital, i hvilket Pesten var udbrudt. En Del af Værelserne var aflukkede baade indvendig og udvendig. Vinduerne blev kun aabnede et Øjeblik for at indlade frisk Luft, og man saa da en Tjeners utilfredse An-

sigt, derpaa blev alt igen tillukket som en Grav, og Naboerne spurgte hverandre ganske sagte:

»Mon der i Dag igen skal bæres et Lig ud fra den kongelige Prokurørs Hus?«

En Gysen gennemfoer Madame Danglars ved Synet af dette Hus der syntes indhyllet i Sorg. Hun steg ud af Fiakren, nærmede sig med vaklende Skridt til den lukkede Dør og ringede. Først da hun havde ringet tre Gange, kom Portneren og aabnede Døren netop saa meget, saa han kunde tale ud af den. Han saa en Dame, en fornem Dame, og dog aabnede han ikke Døren mere!

»Men saa luk dog op!« raabte Baronessen.

»Jeg maa først udbede mig Deres Navn,« sagde Portneren.

»Hvorledes? Kender De mig da ikke?«

»Vi kender ingen mere, Madame!«

»Er De fra Forstanden?«

»Fra hvem kommer De?«

»Nej, det er for galt!«

»Undskyld mig, Madame, jeg handler efter Ordre. Deres Navn?«

»Baronesse Danglars! De har jo set mig Snese af Gange.«

»Nok muligt, Madame. Og hvad ønsker De?«

»Det er mageløst! Jeg vil klage til Hr. de Villefort over hans Folks Uforskammethed «

»Det er ikke Uforskammethed, Madame, men Forsigtighed. Ingen kommer her ind, uden Hr. d'Avrignys eller Hr. Prokurørens udtrykkelige Tilladelse.«

»Det er netop Hr. Prokurøren, jeg ønsker at tale med.«

»Er det nødvendigt?«

»Det maa De vel kunne begribe, eftersom jeg ikke en Gang har givet mig Tid til at lade min egen Vogn forspænde. Men lad os gøre Ende herpaa. Der er mit Kort, bring det til Deres Herre!«

»Vil De vente, til jeg kommer tilbage?«

»Ja, gaa!«

Portneren lukkede Døren og lod Madame Danglars staa udenfor paa Gaden. Hun maatte imidlertid ikke vente længe. Døren aabnedes, og hun kom ind, idet Døren straks blev lukket efter hende. Da hun var kommet indenfor, tog Portneren, uden at bortvende sine Øjne fra Døren, en Fløjte op af Lommen og peb. Hr. de Villeforts Kammertjener viste sig straks paa Trappen.

»De vil behage at undskylde Portneren,« sagde han, idet han gik Baronessen i Møde. »Han har strenge Ordre, og Hr. de Villefort har paalagt mig at sige Dem, at han ikke kan handle anderledes, end som han har gjort det.«

Baronessen steg op af Trappen. Hun følte sig dybt grebet af den mørke Sørgmodighed, der erindrede hende om hendes egen Ulykke. Kammertjeneren ledsagede hende til Hr. de Villeforts Værelse uden et Øjeblik at tabe hende af Syne.

Hvor meget Madame Danglars end var beskæftiget med den Tanke, som havde foranlediget hendes Besøg, saa syntes dog den Modtagelse, som hele Tjenerskabet udviste mod hende, at være saa uværdig, at hun begyndte at beklage sig derover. Men Villefort betragtede hende med et saa sørgeligt Smil, saa Klagen hendøde paa hendes Læber.

»Undskyld mine Tjenestefolks Forsigtighed, som jeg ikke kan bebrejde dem,« sagde han, »de er selv mistænkte, og derfor er de blevne mistænkelige.«

»De er altsaa ogsaa ulykkelig?«

»Ja, Madame.«

»Saa vil De ogsaa beklage mig,« sagde Baronesse Danglars.

»Oprigtigt!«

»De indser formodentlig, hvad der bringer mig til Dem?«

»De vil tale med mig om det Ubehagelige, som er hændet Dem?«

»Det Ubehagelige?« raabte Baronessen. »O, det er en skrækkelig Ulykke!«

»Ak, Madame,« svarede den kongelige Prokurør med sin urokkelige Koldblodighed, »jeg er kommet saa vidt saa jeg kun kalder det Ulykke, som ikke kan gøres godt igen.«

»Og tror De da, min Herre, at man vil glemme denne skandaløse Historie?«

»Alting glemmes, Madame,« svarede Villefort. »Naar Deres Datters Giftermaal ikke bliver fuldbyrdet i Dag, saa vil det ske i Morgen eller i Overmorgen, og jeg tror ikke, at det kan falde Dem ind at sørge over Tabet af Deres Datters Forlovede.«

Madame Danglars betragtede Villefort. Hun var næsten bragt ud af Fatning ved hans ubegribelige Rolighed, der grænsede til Spot.

»Er jeg kommet til en Ven?« spurgte hun med en halv krænket Sørgmodighed.

»Ganske sikkert, Madame, det ved De jo,« svarede Villefort, hvis blege Kinder ved disse Ord bedækkedes af en svag Rødme.

Denne Forsikringer hentydede jo ogsaa paa Begivenheder, som var ganske forskellige fra de, som i dette Øjeblik beskæftigede ham og Baronessen.

»Velan,« sagde Baronessen, »saa vis Dem mere deltagende, min kære Villefort. Tal til mig som en Ven, og ikke som

en Øvrighedsperson. Sig ikke, at jeg skal være tilfreds, naar jeg føler mig ulykkelig i højeste Grad.«

»Madame!« svarede Villefort. »I de sidste tre Maaneder har jeg faaet den hæslige Vane, at hver Gang jeg hører Tale om Ulykke, saa tænker jeg paa min egen, og saa gør jeg straks, imod min Villie, en Sammenligning. Derfor forekommer Deres Ulykke mig kun som en Ubehagelighed ved Siden af min, derfor holder jeg Deres Stilling for at være misundelsesværdig i Sammenligning med min. Men — jeg gør Dem kun fortrydelig, lad os ikke tale derom. De vilde altsaa sige, Madame?«

»Jeg vilde spørge Dem, hvorledes det forholder sig med denne Bedrager?«

»Bedrager?« gentog Villefort. »Det lader til, Madame, at De har foresat Dem at formindske noget og overdrive andre Ting. De tager fejl, Madame. Hr. Andrea Cavalcanti, eller rettere sagt, Hr. Benedetto, er ikke nogen Bedrager, men ligefrem en Morder.«

»Jeg nægter ikke, at Deres Rettelse er rigtig, men jo strengere De forholder Dem mod denne ulykkelige, jo haardere træffer De min Familie. Lad os glemme ham, i det mindste for Øjeblikket, lad ham flygte, i Stedet for at forfølge ham.«

»Det er for sildigt, Madame. Der er givet Ordre til hans Paagribelse.«

»Nu vel da, dersom man griber ham, saa lad ham blive i Fængslet og opsæt Undersøgelsen, i det mindste saa længe, indtil min Datter er blevet gift.«

»Det er umuligt, Madame. Retfærdigheden maa have sin Gang.«

»Ogsaa for mig?« sagde Baronessen halvt smilende halvt alvorlig.

»For alle!« svarede Villefort. »Og for mig selv, som for enhver anden.«

»Ah!« sagde Baronessen uden at udtale de Tanker, som dette Udraab dølgede.

Villefort betragtede hende med et forskende Blik.

»Ja,« vedblev han, »jeg ved, hvad De vil sige. De hentyder til de skrækkelige Rygter, som har udbredt sig, og som fortæller, at de Dødsfald, der i de sidste tre Maaneder har hjemsøgt mit Hus, ikke har været naturlige.«

»Jeg tænkte ikke derpaa!« svarede Madame Danglars ivrig.

»Men nu tænker De det maaske, og De har Ret deri; thi De maa vel tænke ved Dem selv: Du forfølger Forbrydelsen! Hvorledes kan der da i din Nærhed være Forbrydelser, som bliver ustraffede?«

Baronessen blegnede.

»Ikke sandt, Madame det tænkte De?«

»Jeg tilstaar det.«

Villefort flyttede sin Stol nærmere til Baronessen, lagde begge Hænderne paa sin Skriverpult og sagde med dæmpet Stemme:

»Der gives Forbrydelser, som forbliver ustraffede, fordi man ikke kender Forbryderne, og frygter for at straffe en uskyldig i Stedet for den skyldige; men naar man opdager Forbryderne,« og Villefort udrakte sin Haand mod et stort Krucifiks, som hang lige overfor hans Skriverpult, »naar man opdager Forbryderne, hvem det endogsaa er, saa sandt som Gud lever, saa skal de ikke undgaa Døden! Og nu, Madame, vil De endnu efter den Ed, som jeg har aflagt og som jeg vil overholde — vil De endnu bede om Naade for denne Usling?«

»Men, min Herre!« svarede Baronessen, »Er De overbevist om, at han virkelig er saa straffværdig, som man siger?«

»Se selv, her er Udskriften af hans Sag. Benedetto, seksten Aar gammel, dømt til fem Aars Galejstraf for Falsk. De ser, at det var et meget lovende ungt Menneske. Senere er han undløbet og derpaa blevet Morder.«

»Og hvem er denne ulykkelige?«

»Man ved det ikke rigtig. En Landstryger, en Korsikaner.«

»Er der da ingen, som vedkender sig ham?«

»Ingen; man ved slet ikke, hvem der er hans Forældre.«

»Men den Mand, som kom hertil fra Lucca?«

»Er ligeledes en Bedrager og maaske hans Medskyldige.«

Baronessen foldede Hænderne.

»Villefort!« sagde hun i en blid og venlig Tone.

»For Guds Skyld, Madame!« sagde den kongelige Prokurør koldt og alvorligt »Bed ikke om Naade for en skyldig! Hvem er jeg? Loven! Har Loven Øjne til at se Deres Bekymring? Har den Øren til at høre Deres blide Stemme? Nej, Madame! Loven byder og den straffer. De vil erindre mig om, at jeg er ingen Lovbog, men et levende Væsen. Se paa mig, Madame! Betragt mine Omgivelser. Har Menneskene behandlet mig som Broder? Har de elsket mig? Har de skaanet mig? Nej, nej! De har straffet mig og stedse straffet mig! De betragter mig endnu stedse med dette indtagende, udtryksfulde Blik, som erindrer mig om, at jeg maa rødme, ja, rødme over det, som De ved, og maaske — maaske over endnu mere. Men efter at jeg har fejlet og maaske fejlet mere end enhver anden, saa glæder det mig, naar jeg finder Mennesker, som jeg kan dømme skyldig. Enhver Forbryder,

som jeg kan ramme, er mig et levende Bevis for, at jeg ikke er nogen afskyelig Undtagelse. Ja, Madame, desværre, hele Verden er ond, derfor straffer vi dem, som paa en eller anden Maade falder os i Hænderne!«

Villefort udtalte de sidste Ord med et saa feberagtigt Raseri, saa det lignede en vild Veltalenhed. Madame Danglars vilde vove endnu et Forsøg og sagde:

»Men, Hr. Prokurør, De antager jo selv, at dette unge Menneske er en Landstryger, en Forældreløs, som er forladt af alle?«

»Saa meget værre eller maaske saa meget bedre. Forsynet har indrettet det saaledes, at ingen skal græde over ham.«

»Men det er at anvende Vold imod den Svage.«

»En Svag — som myrder?«

»Skammen falder tilbage paa min Familie.«

»Har jeg ikke Døden i min?«

»O, min Herre!« raabte Baronessen. »De har ingen Medlidenhed med andre. Velan, jeg siger Dem det, man vil heller ikke have nogen Medlidenhed med Dem.«

»Lad saa være!« svarede Villefort, idet han truende hævede sin Arm mod Himlen.

»Opsæt i det mindste den ulykkeliges Sag, naar han bliver paagreben, opsæt den til næste Retssession, det vil dog give os seks Maaneders Frist, og i den Tid kan meget blive glemt.«

»Nej, nej!« sagde Villefort. »Jeg har kun fem Dage; Sagen er allerede indledet, og jeg behøver ikke mere end fem Dage til Anklagen. Begriber De forøvrigt ikke, Madame, at jeg ogsaa trænger til at glemme? Altsaa, naar jeg arbejder, og jeg arbejder Dag og Nat, saa gives der Øjeblikke, i hvilke jeg ikke erindrer noget og da er jeg lykkelig, lykkelig som en Død, og det er dog altid bedre end at lide.«

»Men dersom han nu er flygtet, saa lad ham flygte; Uvirksomheden er en let Naade.«

»Men jeg har allerede sagt Dem, Madame, at det er for sildig. Telegrafen har allerede fra Dagens Frembrud været i Virksomhed, og i dette Øjeblik —«

»Naadige Herre!« sagde Kammertjeneren, idet han traadte ind. »En Dragon overbragte denne Depesche fra Indenrigsministeriet.«

Villefort tog Brevet og aabnede det hurtig.

Madame Danglars rystede af Skræk, Villefort af Glæde.

»Arresteret!« raabte Villefort. »Man har grebet ham i Compiègne; det er forbi.«

Madame Danglars rejste sig og sagde koldt:

»Farvel, min Herre!«

»Farvel, Madame!« sagde Prokurøren, næsten glad, og ledsagede hende til Døren.

Derpaa vendte han tilbage til sin Pult, slog med den højre Haand paa Brevet og sagde:

»Jeg havde tre Falsknere, tre Tyve og to Mordbrændere; jeg manglede kun en Morder, og nu har jeg ham! Det vil blive en smuk Session!«

ANDET KAPITEL.

Synet.

Valentine var endnu ikke kommet sig. Overvældet af Mathed var hun endnu sengeliggende, og i hendes Sovekammer fortalte Madame de Villefort hende disse Begivenheder nemlig Eugenies Flugt, Andrea Cavalcantis, eller rettere sagt, Benedettos Paagribelse, og den Anklage for Mord, der var rejst imod ham.

Men Valentine var saa afkræftet, saa Fortællingen ikke gjorde den Virkning paa hende, som hvis hun havde været rask. Det var kun nogle forvirrede Tanker, som gennemkrydsede den syges Hjerne, og som snart blev fortrængt af hendes egne personlige Anliggender.

I Løbet af Dagen følte Valentine sig oplivet ved Hr. Noirtiers Nærværelse; han havde ladet sig bære op til sin Sønnedatter og bevogtede hende med sine faderlige Blikke.

Ogsaa Hr. de Villefort tilbragte nogle Timer mellem sin Fader og sin Datter, og gik sædvanlig Klokken seks til sit Værelse. Klokken otte kom Hr. d'Avrigny, og medbragte selv Medicinen til den unge Pige, og da bar man først Hr. Noirtier til sit Værelse.

En Sygevogterske, som Lægen selv havde valgt, blev da hos den Syge, og gik ikke bort før henimod Klokken elleve, naar Valentine var indslumret. Naar hun gik saa leverede hun Nøglen til Valentines Værelse til Hr. de Villefort selv, saa man ikke kunde komme til den Syge, uden gennem Madame de Villeforts og Eduards Værelser.

Hver Morgen kom Morrel til Noirtier for at spørge til Valentines Befindende, og besynderligt nok, han syntes hver Dag mere beroliget.

Valentine befandt sig virkelig ogsaa bedre hver Dag, endskønt hun endnu led af en heftig Nerverystelse, og desuden havde Monte Christo jo sagt til ham, den Gang han fuld af Fortvivlelse var ilet til ham, at dersom Valentine ikke alle-

rede var død, saa vilde hun leve; men nu var det jo fire Dage siden, og Valentine levede endnu.

Den nervøse Overspændthed, som vi har omtalt, forfulgte Valentine endogsaa i Søvne, og især i den Tilstand, som gaar umiddelbart forud for Søvnen.

I Nattens Stilhed, og i det Halvmørke, som den matbrændende Lampe udbredte forekom det ofte den Syge, som om Skygger bevægede sig i hendes Værelse. Da troede hun snart at se sin Stedmoder, som truede ad hende, snart Morrel, som strakte Armene ud imod hende, og snart ganske fremmede Væsner, for Eksempel Greven af Monte-Christo.

Selv Møblerne syntes i disse forvirrede Øjeblikke at bevæge sig, og saaledes vedblev det til henimod Klokken tre om Morgenen, naar hun endelig blev overvældet af en fast Søvn, der vedvarede indtil det blev Dag.

Aftenen efter den Dag, da Valentine havde erfaret Eugenies Flugt og Benedettos Paagribelse, havde Villefort, d'Avrigny og Noirtier som sædvanlig forladt Valentine, og da Klokken havde slaaet elleve paa det nærliggende Kirketaarn, og Sygevogtersken havde ordnet alt i Værelset, lukkede hun Døren og begav sig til Tjenestefolkenes Værelser for at tale med Folkene om de forfærdelige Begivenheder, som i de sidste tre Maaneder havde hensat Villeforts Folk i en stedsevarende Angst.

I det omhyggelig tillukkede Sygeværelse tildrog der sig nu et forunderligt Optrin. Det var omtrent ti Minutter siden, at Sygevogtersken var gaaet. Valentine følte sig atter overvældet af den Feber som plejede at angribe hende hver Nat; hun overgav sig villieløs til de Hjernefostre, der stedse frembragte de samme forvirrede Billeder og Skikkelser.

Ved Natlampens usikre Belysning troede Valentine pludselig at bemærke, at hendes Bogskab, som stod i en Fordybning i Væggen, aabnedes sagte, uden at Hængslerne frembragte den ringeste Lyd.

Til enhver anden Tid vilde Valentine straks have trukket i Klokkestrengen for at tilkalde Hjælp; men i den Tilstand, i hvilken hun befandt sig, kunde intet forundre hende. Hun vidste, at de Syner, der fremstillede sig for hende, kun var Fostre af hendes egen syge Indbildningskraft; hun havde allerede ofte overbevist sig derom; thi om Morgenen var der jo aldeles intet Spor tilbage af de Fantomer, som hun havde set om Natten, og som forsvandt ved Dagens Frembrud.

Bag ved Skabsdøren viste der sig en menneskelig Skikkelse. Valentine var blevet altfor vant til slige Syner, til at de kunde gøre hende bange. Hun aabnede Øjnene, idet hun haabede at genkende Morrel. Skikkelsen nærmede sig mere

og mere til hendes Seng, blev derpaa staaende og syntes at lytte med stor Opmærksomhed. I dette Øjeblik oplyste en Straale fra Natlampen den natlige Besøgers Ansigt.

»Det er ikke ham!« mumlede hun.

Hun ventede, overbevist om at hun kun drømte og at dette Syn vilde forsvinde eller ogsaa antage en anden Skikkelse, som det saa ofte plejer at ske i Feberdrømme.

Hun følte sin Puls, og da den slog heftig, erindrede hun, at det bedste Middel til at forjage slige ubehagelige Syner var at drikke noget. Den forfriskende Drik, som netop var tillavet for at berolige de feberagtige Angreb, som Valentine havde beklaget sig over for Lægen, dæmpede Feberen nogenlunde, og naar hun havde drukket, led hun mindre.

Valentine udrakte sin Haand for at tage Glasset, som stod paa en Krystalbakke. Men i det samme traadte Synet endu raskere end før nogle Skridt nærmere og kom hende saa nær, at hun kunde mærke dets Aande og troede at føle Trykket af dets Haand.

Denne Gang var Synet saa tydeligt, saa det lignede Virkelighed. Valentine begyndte at tro, at hun var vaagen og ved fuldkommen Bevidsthed. En Gysen gennemfoer hende. Det Tryk, som Valentine havde følt, havde til Hensigt at holde hendes Arm tilbage. Hun trak den langsomt til sig. Det var hende umuligt at bortvende sine Øjne fra Skikkelsen, der forøvrigt forekom hende mere venlig end truende. Skikkelsen tog Glasset, holdt det for Lampens Lys og betragtede det med Opmærksomhed som for at bedømme Drikkens Klarhed og Renhed.

Men denne første Prøve syntes imidlertid ikke tilstrækkelig. Skikkelsen tog en Skefuld af Drikken og nedsvælgede den. Valentine saa med stigende Forundring, hvad der foregik for hendes Øjne. Hun troede, at det hele snart vilde forsvinde for at gøre Plads for et andet Billede; men i Stedet for at forsvinde som en Skygge, traadte Skikkelsen nærmere hen til hende og sagde med blid Stemme:

»Drik nu!«

Valentine sitrede, det var første Gang, at et Syn talte til hende. Hun aabnede Munden og vilde raabe. Mennesket betydede hende at tie.

»Greven af Monte-Christo!« mumlede hun.

Af den Skræk, der afspejlede sig i den unge Piges Øjne, af hendes Hænders Skælven, og af den Hurtighed, med hvilken hun indhyllede sig i Sengetæppet, kunde man kende den sidste Kamp mellem Tvivl og Overbevisning.

Imidlertid forekom Greven af Monte-Christos Nærværelse paa en saadan Tid, hans hemmelighedsfulde, uforklarlige

Indtrængen gennem en Væg, som noget ganske umuligt for Valentines forvirrede Begreb.

»Raab ikke og vær ikke bange!« sagde Greven. »Lad ikke nogen Skygge af Tvivl eller Mistanke opstige hos Dem; den Mand, som De her ser for Dem — thi denne Gang har De Ret, Valentine, det er intet Sansebedrag — den Mand, De her ser, er for Dem den ømmeste Fader og den ærbødigste Ven, som De kun kan tænke Dem.«

Valentine formaaede ikke at svare; hun nærede en uvilkaarlig Frygt for denne Stemme, saa hun ikke turde tale; men hendes Blik syntes at sige:

»Dersom Deres Hensigter er rene, hvorfor er De da her?«

Med sin beundringsværdige Skarpsindighed forstod Greven hendes Tanker.

»Hør mig!« sagde han, »eller se paa mig saa vil De befinde, at mine Øjne er røde og mit Ansigt blegere end sædvanlig; der er, fordi, at jeg i fire Nætter ikke har lukket mine Øjne, fordi at jeg i fire Nætter har vaaget over Dem, beskyttet Dem, og søgt at bevare Dem for vor Ven, Maximilian.«

Den Syges Kinder overdroges hurtig med en Glædesrødme; thi det Navn, som Greven havde nævnet, bortjog den sidste Rest af Mistanke hos hende.

»Maximilian!« gentog Valentine, hun udtalte saa gerne dette Navn. »Han har altsaa tilstaaet Dem alt?«

»Alt! Han har sagt mig, at Deres Liv var hans Liv, og jeg har derfor lovet ham at opholde Deres Liv, Valentine.«

»Men hvorledes kunde De det, min Herre? De talte nylig om at vaage og om at beskytte. Er De da Læge?«

»Ja, og den bedste, som Gud i dette Øjeblik kunde sende Dem.«

»De siger, at De har vaaget over mig?« spurgte Valentine urolig. »Hvor har De da været, jeg har ikke set Dem?«

Greven pegede til Bogskabet.

»Jeg har været skjult bag ved den Dør,« sagde Monte-Christo. »den fører ind til Nabohuset, som jeg har lejet.«

Valentine bortvendte sine Øjne med en Følelse af Skræk og jomfruelig Undseelse.

»Hvad De der har gjort, min Herre,« sagde hun »er en stor Ubetænksomhed, og Deres Beskyttelse er næsten fornærmelig.«

»Valentine!« svarede Greven. »Under min lange Vaagen har jeg kun givet Agt paa de Mennesker, som kom til Dem, paa de Fødemidler, som man har tillavet for Dem, og paa den Drik, som man bragte Dem. Naar denne Drik forekom mig mistænkelig, saa er jeg kommet herind, ligesom jeg nu nylig

kom, har tømt Deres Glas og erstattet den farlige Drik med en velgørende som har bragt nyt Liv til at gennemstrømme Deres Aarer, i Stedet for den skrækkelige Død, som man havde tiltænkt Dem.«

»Hvorledes? Gift? Død?« raabte Valentine, som paany troede sig behersket af en feberagtig Forvirring. »Hvad er det, De siger, min Herre?«

»Stille, mit Barn! Ja, jeg gentager det; men drik nu kun dette.«

Han tog en lille Flaske op af Lommen og gød nogle Draaber i Glasset.

»Og naar De har drukket det,« vedblev han, »saa nyd ikke mere i Nat.«

Valentine rakte Haanden ud, men havde næppe berørt Glasset, før hun forskrækket tog Haanden tilbage.

Monte-Christo tog Glasset, drak Halvdelen af dets Indhold og gav det derpaa til Valentine, som smilende tømte Resten.

»Det er den Smag, som de Drikke har, som jeg plejer at nyde om Natten; den forfrisker mit Bryst og beroliger min Hjerne. Jeg takker Dem, min Herre!«

»Ser De, Valentine,« sagde Greven, »saaledes har De levet i fire Nætter, men jeg har tilbragt skrækkelige Timer og følt Helvedes Kvaler, naar jeg saa, at man hældte den dræbende Gift i Deres Glas, naar jeg skælvede ved Tanken om, at De kunde drikke deraf, før jeg kunde faa Tid til at kaste det bort.«

»De siger, min Herre,« begyndte Valentine i den højeste Angst, »at De har udstaaet Helvedes Kvaler, naar De saa, at man hældte den dræbende Gift i mit Glas? De maa altsaa ogsaa have set, hvem der gjorde det?«

»Ja!« sagde Greven.

»Men det er jo skrækkeligt! Det er jo frygteligt! I mine Forældres Hus, i mit Værelse, paa mit Sygeleje forsøger man at dræbe mig. O, nej, min Herre De vil friste min Samvittighed. De bespotter Guds Godhed; det er umuligt; det kan ikke være Tilfældet!«

»Er De da den første, som er truffet af denne Morderhaand? Er ikke Hr. og Madame de St. Meran faldne omkring Dem? Har De ikke set Barrois dø? Vilde Hr. Noirtier ikke være truffet af det samme Slag, dersom den Medicin, som han i tre Maaneder har nydt, ikke havde beskyttet ham, og dersom den daglige Vane til at nyde Gift ikke havde bekæmpet Giftens Virkning?«

»Aa, min Gud, min Gud!« raabte Valentine, »det er altsaa derfor, at min Bedstefader i den sidste Tid har vænnet mig til at nyde af hans Drik?«

»Og ikke sandt?« sagde Monte-Christo. »denne Drik har en bitter Smag, ligesom halvtørrede Orangeskaller?«

»Ja.«

»Det forklarer alt.« vedblev Monte-Christo. »Ogsaa han ved, at man forgifter her. og han kender maaske ogsaa Morderen. Han har søgt at sikre Dem, hans højtelskede Barn, mod denne dræbende Saft. Nu først har jeg kunnet begribe, hvorledes De endnu har kunnet leve, efter at have nydt en Gift, som ellers aldrig forfejler sin Virkning.«

»Men hvem er da Morderen?«

»Maa jeg spørge Dem: Har De aldrig set nogen komme ind i Deres Værelse om Natten?«

»Jo. Ofte troede jeg at se Skygger komme og atter forsvinde. men jeg har stedse antaget det for at være Feberfantasier. Selv nu. da De traadte ind, troede jeg at drømme eller at se et Fantasibillede.«

»De kender altsaa ikke den, som stræber Dem efter Livet?«

»Nej,« sagde Valentine. »Hvorfor skulde nogen ønske min Død?«

»Nuvel. De vil snart erfare, hvem det er,« sagde Greven, opmærksom lyttende.

»Hvorledes det?« spurgte Valentine og saa sig forskrækket om.

»Fordi De i Aften vil være vaagen og ikke lide af Feberfantasier; fordi Klokken nu netop er tolv, og det er Morderens Time!«

»Aa Gud aa Gud!« raabte Valentine og tørrede Sveden af sin Pande.

Midnatsklokken genlød virkelig langsomt og sørgeligt; det var. som om hvert Slag traf den unge Piges Hjerte.

»Valentine!« vedblev Greven, »vær stærk. dæmp enhver Lyd paa Deres Læber, lad, som om De sov trygt, og De vil faa at se!«

Valentine greb Grevens Haand.

»Jeg tror, der kommer nogen!« sagde hun. »Gaa!«

»Farvel, eller rettere sagt: Paa Gensyn!« svarede Greven.

Med et venligt og faderligt Smil sneg han sig paa Taaspidserne til Døren. Den unge Pige følte sig opfyldt af Taknemlighed. Før han lukkede Døren efter sig, sagde han endnu:

»Ikke en Bevægelse, ikke et Ord! Man maa tro, at De sover, ellers kunde man maaske dræbe Dem, før jeg kunde komme Dem til Hjælp!«

Efter denne skrækkelige Formaning forsvandt Greven og lukkede Døren sagte efter sig.

TREDIE KAPITEL.

Giftblandersken.

Valentine var alene. To andre Klokker forkyndte endnu, med korte Mellemrum, Midnatstimen. Derpaa blev alt stille.

Hele Valentines Opmærksomhed henvendte sig nu til det Ur, som var i hendes Værelse og hvis Pendul tilkendegav Sekunderne. Hun talte disse Sekunder og bemærkede, at de var meget langsommere end hendes Hjertes Banken Men hun tvivlede endnu; den uskyldige Pige kunde ikke tænke sig den Mulighed, at nogen kunde ønske hendes Død. Hvorfor skulde man det? Hvad ondt havde hun gjort for at paadrage sig en saadan Fjende?

Der var ingen Fare for, at hun skulde sove ind, en skrækkelig Tanke holdt hendes Opmærksomhed vaagen. Tanken om, at der gaves nogen, som allerede havde forsøgt at dræbe hende, og som atter vilde forsøge det.

Og naar denne Fjende maaske blev ked af Giftens Virksomhed og tog sin Tilflugt til Dolken? Dersom Greven ikke kunde komme hurtig nok til Hjælp, dersom hans sidste Øjeblik maaske nærmede sig, saa hun ikke mere skulde faa Morrel at se?

Ved denne Tanke, som bedækkede hendes Pande med en kold Sved, var hun nærved at trække i Klokkestrengen og raabte om Hjælp; men hun troede at se Monte Christos Øjne funkle bag ved Bogskabet, hvilket opvakte hendes Skamfølelse i den Grad, at hun spurgte sig selv, om Taknemligheden nogen Sinde kunde udslette Virkningen af Grevens indiskrete Venskab.

Saaledes henrandt tyve Minutter der forekom hende som tyve Evigheder; endnu ti Minutter, og Klokken slog halv.

I dette Øjeblik tilkendegav en sagte Banken ved Bogskabet, at Greven vaagede og anbefalede hende ogsaa at vaage.

Det forekom virkelig Valentine, som om hun hørte en Lyd fra den modsatte Side, nemlig fra den Side ved Eduards Værelse Hun lyttede med tilbageholdt Aandedræt Hun hørte, at man rørte ved Laasen, og endelig aabnedes Døren.

Valentine havde rejst Hovedet og støttet det paa Armen, men hun lod hurtig Armen glide ned og skjulte Øinene med den Saaledes ventede hun den Kommende med usigelig Angst og højtbankende Hjerte.

Man nærmede sig til hendes Seng og trak Gardinet til Side.

Valentine samlede alle sine Kræfter for at frembringe et regelmæssigt Aandedrag, der kunde ligne en rolig Søvn.

»Valentine!« hviskede en Stemme.

Den unge Pige gyste, men svarede ikke.

»Valentine!« gentog Stemmen.

Samme Lavshed, Valentine havde jo lovet at sove.

Nu blev alt igen stille, kun mærkede Valentine den næsten umærkelige Lyd af noget, som blev hældt i det Glas, hun nylig havde tømt.

Nu vovede Valentine at kigge frem under sin Arm, og hun saa en Kvinde i hvid Natdragt, der hældte nogle Draaber af en lille Flaske i hendes Glas.

I dette Øjeblik holdt Valentine maaske sit Aandedræt tilbage eller gjorde en Bevægelse, thi Skikkelsen standsede forskrækket og bøjede sig over hendes Seng, for at overbevise sig om, at hun virkelig sov.

Det var Madame de Villefort. Da Valentine kendte sin Stedmoder, blev hun grebet af en saa heftig Gysen, at hendes Sengetæppe bevægedes derved.

Madame de Villefort skjulte sig straks bag ved Gardinerne og lyttede med stille Opmærksomhed efter enhver af Valentines Bevægelser. Men beroliget af Stilheden og af Valentines regelmæssige Aandedrag, troede Madame de Villefort, at hun virkelig sov, og idet hun forblev halv skjult af Gardinet, rakte hun Armen ud og gød Resten af den lille Flaskes Indhold i Valentines Glas.

Derpaa gik hun bort, uden at den mindste Lyd forraadte hendes Bortfjernelse.

Valentine havde kun set hendes Arm forsvinde, en ung, smuk femogtyveaarig Kones runde, hvide Arm, som skænkede den dræbende Gift.

Det er umuligt at beskrive, hvad Valentine følte i de Øjeblikke, som Madame de Villefort tilbragte i hendes Værelse.

En Bevægelse ved Bogskabet vakte hende omsider af hendes Bedøvelse. Forskrækket saa hun op.

Da bevægede Døren sig lydløst, og Greven af Monte-Christo kom ind.

»Naa,« spurgte Greven hende, »tvivler De endnu?«

»Desværre, nej!«

»Har De kendt hende?«

Valentine sukkede.

»ja,« sagde hun, »men jeg kan ikke tro mine egne Øjne!«

»De vil altsaa hellere dø og derved foraarsage Maximilians Død?«

»Aa Gud, aa Gud!« raabte den unge Pige, næsten vanvittig. »Men kan jeg da ikke redde mig? Kan jeg ikke forlade Huset?«

»Valentine! Den Haand, som forfølger Dem, vil ramme

Dem overalt. For Penge vil man købe Deres Tjenestefolk, og De vil nyde Døden af det Vand, som De drikker af Kilden, og i den Frugt, som De plukker af Træet!«

»Men sagde De ikke, at min Bedstefaders Forsigtighed havde beskyttet mig mod Giften?«

»Imod én Gift, naar den ikke bliver anvendt i stor Mængde, men man vil benytte en anden Gift, eller anvende en større Dosis.«

Monte-Christo tog Glasset og vædede sine Læber med dets Indhold.

»Og,« sagde han, »det er allerede sket! Man vil ikke mere dræbe Dem med Brucin, men med et ganske simpelt Narcotium. Jeg kan smage, at man har opløst det i Alkohol. Valentine! Dersom De havde tømt dette Glas, saa vilde De have været redningsløst fortabt!«

»Men, min Gud!« raabte den unge Pige, »hvorfor forfølger hun mig da? Hvad har jeg gjort hende imod?«

»Valentine, De er saa god og saa blid, saa De ikke kan begribe Menneskenes Ondskab. Men De er rig. De har to Hundrede Tusinde Livres i Rentepenge, og dem kunde hendes Søn jo have.«

»Hvorledes det? Det er jo ikke hendes Formue, den er jo fra mine Bedsteforældre.«

»Meget rigtigt! Men derfor maatte Hr. og Fru de St. Meran dø, for at De skulde arve dem; derfor blev Hr. Noirtier dømt til Døden fra den Dag, da han havde indsat Dem til sin Universalarving, og derfor er det ogsaa, at De nu skulde dø, Valentine, fordi Deres Fader da arver Dem, og Deres Broder, som eneste Barn, arver ham.«

»Eduard? Det stakkels Barn! Det er altsaa for hans Skyld at man begaar saa mange afskyelige Forbrydelser?«

»Ah! De forstaar det da omsider!«

»Aa, min Gud! Maa det kun altsammen ikke falde tilbage paa hans Hoved!«

»De er en Engel, Valentine!«

»Men man har dog vel opgivet at dræbe min Bedstefader?«

»Man har formodentlig tænkt, at naar De først er død, saa vil hans Formue naturligvis overgaa til Deres Fader, og at denne Forbrydelse maaske kunde blive dobbelt farlig, fordi den var unyttig.«

»Og en saadan Beregning kan fremstaa i en Kvindes Tanker? Aa, min Gud!«

»Erindrer De Postgaarden i Perugia og Manden i den brune Kappe, som Deres Stedmoder raadførte sig med om

Aqua tofana? Velan! Fra den Tid er det, at den djævelske Plan er modnet i hendes Hoved.«

»Ak, min Herre!« raabte den unge, godmodige Pige, idet Taarerne frembrød af hendes Øjne, »naar Sagerne forholder sig saaledes, saa indser jeg, at jeg snart maa blive Dødens Bytte!«

»Nej, Valentine nej! Thi jeg har gennemskuet alle disse Rænker. Vor Fjende er overvunden, siden hun er opdaget. Nej, Valentine, De skal leve for at elske, og for at blive elsket, for at være lykkelig og for at gøre en ædel Sjæl lykkelig. Men for at leve, Valentine, maa De skænke mig en fuldkommen Tillid.«

»Befal, min Herre! Hvad skal jeg gøre?«

»De maa uden Vægring tage det, som jeg vil give Dem.«

»Gud er mit Vidne!« raabte Valentine. »Dersom jeg stod alene i Verden, vilde jeg lade hende faa sin Villie.«

»De maa ikke betro Dem til nogen, ikke en Gang til Deres Fader.«

»Min Fader er dog vel ikke i dette skrækkelige Komplot?« spurgte den unge Pige, idet hun foldede sine Hænder.

»Nej, men Deres Fader, som er vant til retslige Spørgsmaal, burde formode, at de Dødsfald som hjemsøger hans Hus, ikke kan være naturlige. Deres Fader burde have vaaget over Dem og indtaget den Plads, som jeg indtager. Han burde have undersøgt Deres Drik og rejst sig imod Morderen. — Det ene Uhyre mod det andet!« tilføjede han sagte.

»Min Herre!« sagde Valentine, »jeg vil gøre alt for at leve, thi der eksisterer to Væsner, der elsker mig saaledes, at deres Liv er afhængigt af mit, og det er min Bedstefader og Maximilian.«

»Jeg vaager over disse to, ligesom jeg vaager over Dem.«

»Velan, min Herre, sig mig da, hvad jeg skal gøre.«

»Hør, Valentine! Hvad der endog maatte hænde Dem, saa maa De ikke blive forskrækket. Dersom De lider, dersom De mister Synet, Hørelsen og Følelsen saa frygt ikke. Dersom De vaagner uden at vide, hvor De er, saa maa De ikke frygte, selv om De skulde vaagne paa en Ligbaare i en Gravhvælving Søg da hurtig at fatte Dem og sig til Dem selv: I dette Øjeblik vaager en Mand, en Ven, en Fader over mig, og han vil min og Maximilians Lykke.«

»Ak, hvilken skrækkelig Tanke!«

»Vil De maaske foretrække at anklage Deres Stedmoder?«

»Hellere vil jeg dø Hundrede Gange!« svarede Valentine rolig.

»De skal ikke dø, men De maa love mig, at hvad der end og hænder Dem, saa maa De ikke tabe Modet, men haabe.«

»Jeg vil tænke paa Maximilian.«

»De er mit eget kære Barn, Valentine. Kun jeg kan redde Dem, og jeg vil redde Dem.«

Valentine var i den største Angst. Hun følte godt, at det Øjeblik var kommet, da hun maatte bede Gud om Mod.

Hun rejste sig i Sengen for at bede og fremstammede nogle usammenhængende Ord, ganske forglemmende, at hendes hvide Skuldre for Øjeblikket kun dækkedes af hendes lange Haar, og at man kunde se hendes Hjertes Banken gennem hendes Natkjoles fine Kniplinger.

Greven lagde sin Haand blidt paa den unge Piges Arm og sagde med et faderligt Smil:

»Min Datter! Hav Tillid til min Hengivenhed, som til den Almægtiges Godhed og til Maximilians Kærlighed.«

Valentine betragtede ham vemodig.

Greven fremtog nu en Smaragddaase af sin Lomme. Den indeholdt nogle Piller saa store som Ærter.

Han tog en af dem og lagde den i den unge Piges Haand.

Valentine tog den i den anden Haand og betragtede Greven opmærksomt og spørgende.

»Ja!« sagde han.

Valentine tog Pillen i Munden og sank den.

»Og nu paa Gensyn, mit Barn!« vedblev Monte-Christo. »Nu vil jeg lægge mig til at sove, thi De er frelst!«

»Godt!« sagde Valentine. »Jeg lover Dem, at jeg ikke vil være bange, hvad der saa end hænder mig.«

Monte-Christo betragtede hende endnu længe med Opmærksomhed.

Overvældet af det søvndyssende Middel sov Valentine ind lidt efter lidt.

Nu hældte Greven de tre Fjerdedele af Glassets Indhold i Kaminen, for at man skulde tro, at Valentine havde drukket det, og derpaa forsvandt han gennem den skjulte Dør.

FJERDE KAPITEL.

Valentine.

Natlampen vedblev at brænde, og Flammen fortærede omsider de sidste Oliedraaber, der endnu flød ovenpaa Vandet. Kun et svagt, rødligt Skin faldt endnu over paa det hvide Sengeomhæng. Enhver Lyd fra Gaden var hendød, og en uhyggelig Stilhed herskede i Værelset.

Da aabnedes Døren fra Eduards Værelse, og den samme

Skikkelse, som allerede én Gang havde ladet sig se, kom atter frem.

Det var Madame de Villefort der vilde overbevise sig om den frygtelige Driks Virkning. Hun blev staaende paa Dørtrinet og lyttede til Lampens Knitren. Det var den eneste Lyd, som hørtes i Værelset.

Derpaa gik hun langsomt og sagte hen til Bordet, for at se, om Valentines Glas var tomt.

Man ved, at der endnu var omtrent en Fjerdedel af Drikken i det.

Madame de Villefort udtømte denne Rest i Asken og rørte den om, for at den saa meget lettere skulde suge Fugtigheden i sig; derpaa skyllede hun Glasset omhyggeligt, tørrede det med sit Lommetørklæde og satte det igen paa Bordet.

Den, som kunde have kastet et Blik i det Indre af Værelset, vilde have set, hvorledes Madame de Villefort betænkte sig paa at se til Valentine og paa at nærme sig til Sengen. Den skumle Belysning og den uhyggelige Stilhed forenede sig uden Tvivl med hendes Samvittigheds skrækkelige Stemme.

Giftblandersken skælvede for sit eget Værk.

Endelig fattede hun Mod, trak Forhænget til Side og bøjede sig ned over Valentine.

Den unge Pige aandede ikke mere, hendes blege Læber bevægede sig ikke, hendes Øjne var omgivne af en blaalig Rand, og hendes Hud var mat og gulagtig som Voks.

Madame de Villefort betragtede dette Ansigt, der var saa veltalende i sin Ubevægelighed. Hun vovede sig til endnu mere, hun løftede Sengetæppet og lagde sin Haand paa hendes Hjerte — det var iskoldt og stille!

Gysende tog hun sin Haand tilbage.

Valentines Arm hang udenfor Sengen; den var lidt krampagtig sammentrukket, og Neglene var noget blaalige.

Giftblandersken havde ikke mere at udrette i dette Værelse. Hun trak sig tilbage med saa megen Forsigtighed, at det var tydeligt, hun var bange for Lyden af sine egne Fodtrin. Endnu en Gang kastede hun et Blik tilbage og betragtede det skrækkelige Værk, som hun nu havde fuldbyrdet.

Natlampens Knitren afbrød hendes Betragtning. Den slukkedes aldeles, og et forfærdende Mørke udbredte sig i Værelset.

Uret slog halv fem. Forskrækket for enhver Lyd, søgte hun famlende at komme til Døren, og med Angstens Sved paa Panden traadte hun ind i sit Værelse.

Det varede endnu et Par Timer, før det blev lyst. Derpaa dagedes det lidt efter lidt, man kunde skelne Genstandene og kende Personerne.

I dette Øjeblik traadte Sygeplejersken med en Ske i Haanden ind i Valentines Værelse.

For en Fader, for en Elsker vilde det første Øjekast have været tilstrækkeligt til at se, at Valentine var død, men Sygeplejersken antog, at hun sov.

»Godt!« sagde hun, idet hun nærmede sig til Bordet, »hun har drukket det meste af det, der var i Glasset.«

Derpaa gik hun til Kaminen, tændte Ild, satte sig ret mageligt paa en Stol og skønt hun nylig var staaet op, benyttede hun sig dog af Valentines Søvn for at slumre nogle Øjeblikke.

Endelig slog Klokken otte, og hun vaagnede. Nu begyndte hun at forundre sig over, at den unge Pige sov saa længe; hun blev forskrækket over den Syges nedhængende Arm, nærmede sig til Sengen og bemærkede nu først de blege Læber og det iskolde Bryst. Hun vilde lægge Armen ind i Sengen, men den vilde ikke lade sig bøje, og Sygeplejersken kunde nu ikke tvivle mere. Hun udstødte et frygteligt Skrig, ilede til Døren og raabte:

»Hjælp! Hjælp!«

»Hvad? — Hjælp?« lød Hr. d'Avrignys Stemme nedenfor paa Trappen. — Det var netop paa den Tid, da Lægen plejede at komme.

»Hvad betyder dette Raab?« spurgte Villefort, der hurtig kom ud fra sit Værelse. »Hr. Doktor! Hørte De ikke, at der blev raabt om Hjælp?«

»Jo, jo, lad os skynde os,« svarede d'Avrigny, »det var hos Valentine!«

Men før Lægen og Faderen kom ind, var allerede de Tjenestefolk, der befandt sig i denne Etage ilet ind i Sygeværelset, og da da saa Valentine dødbleg og ubevægelig i Sengen, opløftede de deres Hænder mod Himlen og ravede bort, som om de var grebne af Svimmelhed.

»Kald Madame de Villefort! Væk hende!« raabte den kongelige Prokurør fra Døren til det Værelse, som det næsten lod til, at han ikke vovede at træde ind i.

Men i Stedet for at svare, betragtede Tjenestefolkene Hr. d'Avrigny, der var ilet til Valentines Seng, og løftede hende op i sine Arme.

»Ogsaa denne!« mumlede han, idet han lod hende falde tilbage. »Aa Gud! Aa Gud! Hvornaar vil du straffe Forbryderen?«

»Hvad er det, De siger, Doktor?« raabte han med opløftede Arme.

»Jeg siger, at Deres Datter Valentine er død!« svarede d'Avrigny med en skrækindgydende Højtidelighed.

Villefort vaklede, som om hans Ben ikke kunde bære ham, og sank ned, med Hovedet hvilende paa Valentines Seng.

Ved at høre Doktorens Ord og Faderens Udraab, flygtede Tjenestefolkene med halvlydelige Forbandelser; derpaa hørte man en almindelig Bevægelse og Færden paa Trapperne og paa Gangene, og alt blev igen stille som i Graven.

Alle Tjenestefolkene, fra den første til den sidste, havde forladt dette forbandede Hus.

Nu kom Madame de Villefort ind. Hun standsede et Øjeblik paa Dørtrinet og forsøgte at fremtvinge nogle Taarer i Øjnene. Pludselig gjorde hun en hurtig Bevægelse fremad og rakte Armen ud mod Bordet.

Hun havde nemlig set, at Hr. d'Avrigny bøjede sig nysgerrig over Bordet og tog det Glas, som hun var vis paa at have tømt om Natten.

Og dog var der netop saa meget i Glasset, som der havde været, før hun tømte det ud i Asken.

Dersom Valentines Aand havde rejst sig op imod Giftblandersken, saa vilde den ikke have forskrækket hende saa meget, som dette Syn.

Det var virkelig en Drik af samme Farve, som den, hun havde hældt i Glasset, og som Valentine havde drukket, det var ganske den samme Gift, som ikke kunde skuffe Hr. d'Avrignys opmærksomme Øje. Gud maatte uden Tvivl have gjort et Mirakel, for at der, uagtet Giftblanderskens Forsigtighed, dog skulde blive et Spor og et Bevis om Forbrydelsen.

Imedens Madame de Villefort var blevet staaende ubevægelig som et Skrækkens Billede, medens Villefort, der skjulte sit Hoved i den Afdødes Sengetæppe, ikke saa noget af det, som foregik omkring ham, nærmede Hr. d'Avrigny sig til Vinduet for nærmere at betragte Glassets Indhold.

Han dyppede en Fingerende i Glasset og smagte paa de Draaber, hvormed den var blevet vædet.

»Naa,« mumlede han, »det er ikke mere Brucin. Lad se, hvad det nu er!«

Han gik hen til et Skab, som under Valentines Sygdom var blevet benyttet som Apotek, tog deraf en lille Flaske med Salpetersyre, hældte nogle Draaber deraf i Glasset, hvis Indhold straks antog en aldeles blodrød Farve.

»Ah!« raabte han med en Mine, som udtalte baade en Dommers Afsky, naar han opdager en Forbrydelse, og en Lærds Glæde, naar han har løst en vanskelig Opgave.

Madame de Villefort var nær ved at falde i Afmagt. Et Øjeblik flammede der en uhyggelig Ild i hendes Øjne, men den for svandt lige saa hurtig, som den var fremkommet. Ravende søgte hun Døren og forsvandt.

Et Øjeblik derefter hørte man den fjerne Larm af et Legeme, som faldt om paa Gulvet. Men ingen gav Agt derpaa.

Sygeplejersken betragtede Hr. d'Avrignys kemiske Undersøgelse, og Villefort var endnu ligesom tilintetgjort. Kun Hr. d'Avrigny havde bemærket Madame de Villeforts pludselige Bortgang.

Han aabnede Døren og saa gennem Eduards Værelse ind i Madame de Villeforts. Hun laa ubevægelig paa Gulvet.

»Skynd Dem at hjælpe Madame de Villefort,« sagde han til Sygeplejersken, »hun maa uden Tvivl have faaet ondt.«

»Men Frøken Valentine?« stammede hun.

»Hun behøver ingen Hjælp,« sagde Doktoren, »eftersom hun er død.«

»Død! Død!« sukkede Villefort i et Overmaal af Smerte, der var saa meget skrækkeligere, som den ellers plejede at være aldeles fremmed for hans ufølsomme Hjerte.

»Død?« raabte pludselig en tredie Stemme. »Hvem siger, at Valentine er død?«

De to Mænd vendte sig om og saa Morrel, som bleg og med fortrukne Ansigtstræk traadte dem næsten truende i Møde.

Dette var gaaet saaledes til:

Morrel havde til sædvanlig Tid begivet sig gennem den lille Dør, som førte til Hr. Noirtier. Imod Sædvane havde han fundet Døren aaben, han behøvede altsaa ikke at ringe, og gik derfor ind. Han ventede nogle Øjeblikke i Entréen, for at en Tjener kunde komme og melde ham. Men der kom ingen. Alle Tjenestefolkene havde, som vi ved, forladt Huset.

Morrel havde i Dag ingen særdeles Grund til at befrygte noget. Monte-Christo havde jo lovet ham, at Valentine skulde leve, og endnu havde der jo ikke været Tegn til noget andet.

Imidlertid forekom denne Stilhed ham dog besynderlig. Han kaldte gentagne Gange, men — bestandig den samme Tavshed.

Døren til Noirtiers Værelse var aaben, ligesom alle de andre Døre. Han gik altsaa ind og saa Oldingen sidde i sin Lænestol paa sin sædvanlige Plads, men hans stirrende Øjne syntes at udtale en indre Skræk, hvilket endnu mere blev bekræftet ved hans paafaldende Bleghed.

»Hvorledes befinder De Dem, min Herre?« spurgte Morrel med en bange Anelse.

»Godt!« svarede Oldingen, idet han blinkede med Øjnene.

Men hans Ansigtstræk syntes at forkynde en stedse tiltagende Ængstelighed.

»Der er noget i Vejen,« sagde den unge Mand. »De behøver noget. Vil De, at jeg skal kalde paa en af Deres Folk?«

»Ja!« svarede Oldingen.

Morrel ringede, saa han var nærved at rive Klokkestrengen itu, men der kom ingen. Han saa til Noirtier, hvis Angst og Bleghed tiltog med hvert Øjeblik.

»Min Gud, min Gud!« raabte Morrel ængstelig, »hvorfor kommer der ingen? Er der nogen blevet syg her i Huset?«

Noirtiers Øjne syntes at ville springe ud af deres Hulninger.

»Men hvad er der da?« vedblev Morrel. »De gør mig bange. Valentine —«

»Ja, ja!« blinkede Noirtier.

Maximilian aabnede Munden for at tale, men han kunde ikke frembringe nogen Lyd og formaaede kun med Møje at holde sig oprejst. Han pegede til Døren.

»Ja, ja!« gentog den Gamle.

Maximilian styrtede ud; med to Spring var han nede ad Trappen, medens Noirtiers Øjne syntes at tilraabe ham:

»Hurtigere! Endnu hurtigere!«

Et Minut var tilstrækkelig for den unge Mand til at gennemfare flere Værelser i det menneskетomme Hus og at komme til Valentines Værelse. Han behøvede ikke at aabne Døren, den stod helt aaben.

En Hulken var den første Lyd, som mødte ham. Det var som om en Taage lagde sig for hans Øjne, og igennem den saa han en sort Skikkelse ligge paa Knæ og skjule Hovedet mellem de hvide Puder. Skræk og forfærdelig Angst naglede ham fast til Dørtrinet. Da var det, han hørte en Stemme sige:

»Valentine er død!«

Og en anden Stemme, der gentog som et Ekko:

»Død! — Død!«

FEMTE KAPITEL.

Maximilian.

Villefort rejste sig, næsten beskæmmet over at blive overrasket under et saadant Anfald af Smerte. Det strenge Embede, som han havde beklædt i femogtyve Aar, havde gjort ham fremmed for de blidere Følelser. Hans forvildede Blik vendte sig til Morrel.

»Hvem er De, min Herre?« sagde han. »De glemmer, at man ikke saaledes kan trænge ind i et Hus, som Døden bebor. Gaa, min Herre, gaa!«

Men Morrel blev staaende ubevægelig, han kunde ikke vende sine Øjne bort fra dette skrækkelige Optrin, fra denne Seng og fra den blege Skikkelse, som laa paa den.

»Saa gaa dog! Hører De!« raabte Villefort atter, medens Hr. d'Avrigny nærmede sig for at formaa Morrel til at gaa.

Med forvildet Blik betragtede Morrel Liget, de to Mænd og hele Værelset. Han syntes at betænke sig et Øjeblik, aabnede Munden for at tale, men kunde ikke frembringe nogen Lyd, trods den Mængde smertelige Tanker, der gennemkrydsede hans Hoved. Derpaa greb han sig som en Rasende i Haaret og ilede ud. Villefort og d'Avrigny vekslede et Blik, der syntes at sige: »Han er gal!«

Men inden der var gaaet fem Minutter, hørte man Trappen knage under en betydelig Vægt, og man saa Morrel, som med næsten overmenneskelig Kraft bar Noirtier paa Lænestolen. Da han var kommet til Døren satte han Lænestolen ned paa Gulvet og rullede den hurtig ind i Valentines Værelse. Det var med Fortvivlelsens Kræfter, at den unge Mand havde udført dette Arbejde.

Men Noirtiers Ansigt frembød endnu det skrækkeligste Syn, da Morrel havde trukket ham hen til Valentines Seng.

Dette blege Ansigt, dette flammende Blik var, endogsaa for Villefort, et frygteligt Syn. Hver Gang han var kommet i Berøring med sin Fader, var der altid tildraget sig noget skrækkeligt.

»Ser du, hvad man har gjort af hende?« raabte Morrel, idet han udstrakte Haanden mod Sengen. »Se, min Fader, se!«

Villefort traadte et Skridt tilbage og betragtede den unge Mand, som han næppe kendte, og som kaldte Noirtier Fader.

I dette Øjeblik syntes Oldingens hele Sjæl at træde frem i hans Øjne, der var underløbne med Blod. Aarerne i hans Hals svulmede op, en blaalig Farve viste sig paa hans Hals, hans Kinder og hans Tindinger. Et Skrig syntes at ville trænge frem gennem hans Porer. Det var frygteligt i sin Stumhed, synderrivende i sin Tavshed.

D'Avrigny ilede forskrækket til ham og lod ham lugte til en flygtig Spiritus.

»Min Herre!« raabte Morrel, idet han greb Oldingens lamme Haand. »Man spørger mig, hvem jeg er, og med hvilken Ret jeg er her. Aa, De, som ved det, sig dem det!«

Og den unge Mand brød ud i en lydelig Hulken.

Oldingens tunge Aandedræt gennemrystede hans Bryst. Han syntes at blive greben af en saadan Rystelse, som plejer at gaa forud for Dødskampen.

Endelig brød Taarerne frem af hans Øjne. Han var deri lykkeligere end Morrel, som hulkede uden at fælde Taarer. Hans Hoved kunde ikke bøjes, men hans Øjne lukkede sig.

»Sig det,« vedblev Morrel med bævende Stemme, »sig, at jeg var hendes Forlovede, sig at hun var min Sjæls Ven-

inde, min eneste Kærlighed paa Jorden, sig, at dette Lig tilhører mig!«

Og ved disse Ord sank den unge Mand ned paa sine Knæ foran Sengen, som hans Fingre krampagtig klamrede sig fast til. Denne Smerte var saa gribende, at Hr. d'Avrigny maatte vende sig bort for at skjule sin Bevægelse, og Villefort rakte ham Haanden, uden at forlange nogen nærmere Forklaring, tiltrukket af den Kraft, der drager os til de, der har elsket den, som vi begræder.

Men Morrel saa intet. Han havde grebet Valentines iskolde Haand, og da han ikke kunde græde, bed han sig krampagtigt fast til Lagenet.

I nogle Øjeblikke hørte man ikke andet i dette Værelse, end Hulken, Stønnen og Bønner, og dog var der en Lyd, som overdøvede alt andet, det var Noirtiers tunge, gennemrystende Aandedræt, der ved hvert Træk syntes at ville sprænge en Livsaare i Oldingens Bryst.

Villefort, som var mest Herre over sig selv, rejste sig endelig og sagde til Maximilian:

»De sagde, min Herre, at De elskede Valentine, at De var hendes Forlovede. Jeg har ikke vidst noget om denne Kærlighed, jeg har ikke været indviet i denne Forstaaelse, og dog tilgiver jeg Dem, thi jeg ser, at Deres Sorg er stor og oprigtig. Desuden er min egen Sorg for stor til, at Vreden kan finde Plads i mit Hjerte. Men De ser, at den Engel, som de troede at skulle eje, har forladt denne Verden; hun tilbeder nu Herren og behøver ikke selv nogen Tilbedelse. Tag altsaa Afsked med hende, min Herre; tag endnu en Gang hendes Haand til et sidste Farvel. Valentine behøver nu ingen anden, end den Præst, som skal udtale Velsignelsen over hende.«

»De tager fejl, min Herre!« raabte Morrel, idet han rejste sig op paa det ene Knæ. »Valentine behøver ikke alene en Præst, men ogsaa en Hævner. Send De altsaa kun Bud efter Præsten. Jeg vil være Hævneren!«

»Hvad mener De dermed, min Herre?« sagde Villefort, skælvende ved disse Ord, som han antog for et nyt Udbrud af Raseri hos den unge Mand.

»Jeg mener,« vedblev Morrel, »at De nu har grædt nok som Fader, og at den kongelige Prokurør maa begynde sit Embede.«

Noirtiers Øjne flammede. D'Avrigny traadte nærmere.

»Ja, min Herre,« vedblev den unge Mand, »jeg ved, hvad jeg siger, og De ved det allesammen — Valentine er myrdet!«

Villefort lod Hovedet synke; d'Avrigny traadte endnu nærmere, og Hr. Noirtiers Øjne udtalte et tydeligt Ja!

»Min Herre!« vedblev Morrel, »i vor Tid forsvinder in-

gen af Jorden paa en saadan Maade, uden at man forlanger Regnskab for deres Forsvinden, selv om det har været en mindre skøn og mindre tilbedelsesværdig Person end Valentine. Altsaa, Hr. Generalprokurør!« tilføjede Morrel med stigende Ivrighed, »ingen Medlidenhed! Jeg angiver Forbrydelsen, opsøg De Morderen!«

Og hans ubønhørlige Øjne hvilede gennemtrængende paa Villefort, der snart saa til Hr. Noirtier, snart til Hr. d'Avrigny.

Men i Stedet for at finde Hjælp hos Faderen eller hos Lægen, mødte han kun strenge, alvorlige Blikke, der bekræftede Morrels Udsagn.

»Min Herre!« begyndte Villefort, idet han forsøgte at kæmpe mod denne tredobbelte Villie og imod sin egen Overbevisning. »Min Herre, De tager fejl. I mit Hus begaar man ingen Forbrydelser. Skæbnen forfølger mig, og Herren hjemsøger mig. Det er en skrækkelig Tanke at fremsætte, men her myrder man ikke!«

Noirtiers Øjne sprudlede. D'Avrigny vilde tale, men Morrel udstrakte sin Arm for at paabyde Tavshed.

»Og jeg siger Dem, at man myrder her!« sagde han med noget dæmpet Stemme. »Jeg siger Dem, at dette er det fjerde Offer, som er faldet her i Løbet af de sidste fire Maaneder! Jeg siger Dem, at man allerede for fire Dage siden har forsøgt at forgifte Valentine, og at dette Forsøg kun er mislykket paa Grund af Hr. Noirtiers Forsigtighed! Jeg siger Dem, at man har fordoblet Portionen eller valgt en anden Gift, og at det denne Gang er lykkedes! Jeg siger Dem endelig, at De ved alt dette lige saa godt som jeg, eftersom denne Herre har underrettet Dem, baade som Læge og som Ven.«

»De er afsindig, min Herre!« raabte Villefort, der forgæves søgte at vægre sig imod den Kreds, i hvilken han følte sig fangen.

»Jeg — afsindig?« raabte Morrel. »Jeg beraaber mig paa Hr. d'Avrigny selv. Spørg ham kun, min Herre, om han erindrer de Ord, som han sagde Dem i Deres Have den Nat, da Madame de St. Meran var død. De troede den Gang at være alene og talte om det sørgelige Dødsfald, for hvilket De uretfærdigt anklagede Skæbnen.«

Villefort og d'Avrigny betragtede hinanden.

»Ja, tænk Dem om,« sagde Morrel, »thi jeg hørte de Ord, som De den Gang troede at tale i Nattens stille Ensomhed. Jeg burde straks have aabenbaret alt for Øvrigheden, da jeg saa Hr. de Villeforts strafværdige Overbærenhed, saa vilde jeg ikke have været Medskyldig i din Død, Valen-

tine, min inderlig elskede Valentine! Men den Medskyldige skal tillige blive din Hævner, thi dette fjerde Mord er altfor tydeligt og bevisligt, og dersom din Fader forlader dig, Valentine, saa skal jeg forfølge din Morder!«

Og denne Gang syntes Naturen at have Medlidenhed med den kraftfulde Organisation, som Smerten truede med at sønderbryde. Morrels sidste Ord kvaltes i hans Strube, han udbrød i Hulken, og hede Taarer strømmede frem fra hans Øjne. Grædende sank han ned ved Valentines Seng.

Nu var Øjeblikket kommet for Hr. d'Avrigny til at tale.

»Og jeg!« udbrød han med fast Stemme, »vil gøre fælles Sag med Hr. Morrel for at fordre en retfærdig Straf for denne Forbrydelse, thi mit Hjerte oprøres ved Tanken om, at min feige Tavshed har opmuntret Forbryderen.«

»O Gud, o Gud!« mumlede Villefort tilintetgjort.

»Se!« sagde den unge Mand. »Ser De, Hr. Noirtier vil tale. De kan maaske angive Morderen, kære Fader.«

»Ja!« svarede Noirtier.

»Og De vil sikkert lede os paa Sporet,« vedblev Morrel. »Lad os høre, Hr. d'Avrigny, lad os høre!«

Noirtier saa til den ulykkelige Morrel med et af de sørgmodig venlige Smil, der saa ofte havde glædet Valentine, og søgte derved at drage hans Opmærksomhed til sig. Da det var lykkedes ham, saa han til Døren.

»De vil, at jeg skal gaa?« sagde Morrel med dyb Bekymring.

»Ja!« svarede Noirtier.

»Ak, hav Medlidenhed med mig!«

Men Oldingens Øjne vedblev at være ubevægelig henvendte mod Døren.

»Maa jeg da i det mindste komme tilbage?« spurgte Morrel.

»Ja!«

»Skal jeg gaa bort alene?«

»Nej.«

»Hr. d'Avrigny ogsaa?«

»Ja.«

»De vil altsaa være alene med Hr. de Villefort!«

»Ja!«

»Men kan De gøre Dem forstaaelig for ham?«

»Ja!«

»Oh!« raabte Villefort næsten glad over,, at Undersøgelserne skulde foregaa under fire Øjne. »Vær De kun ubekymret, jeg forstaar min gode Fader meget godt.«

Og medens Prokurøren sagde dette, klaprede hans Tænder mod hverandre, som under et meget stærkt Feberanfald.

Hr. d'Avrigny greb Morrels Arm og trak ham med sig ind i Sideværelset.

Der herskede en fuldstændig Dødsstilhed i Huset. Efter et Kvarters Forløb hørte man usikre Skridt, og Villefort viste sig i Døren til det Værelse, hvor Hr. d'Avrigny og Hr. Morrel opholdt sig, den ene hensunken i Tanker, den anden med spændt Forventning.

»Kom!« sagde han og førte dem begge ind til Hr. Noirtier. Morrel betragtede Prokurøren opmærksomt.

»Mine Herrer,« sagde han med rystende Stemme »Deres Æresord paa, at denne skrækkelige Hemmelighed skal blive mellem os!«

De to Mænd gjorde en samtykkende Bevægelse.

»Jeg besværger Dem derom!« vedblev Hr. de Villefort.

»Men,« raabte Morrel, »den Skyldige, Morderen, Giftblanderen?«

»Vær ubekymret min Herre, der skal udøves Retfærdighed,« svarede Villefort. »Min Fader har aabenbaret den Skyldiges Navn for mig, han tørster efter Hævn ligesom De, og dog besværger min Fader Dem, lige saa vel som jeg, om at bevare denne Hemmelighed. Ikke sandt, min Fader?«

»Ja!« svarede Noirtier med Bestemthed.

Morrel kunde ikke dølge en Bevægelse af Skræk og Vantro.

»O!« raabte Villefort, idet han greb Maximilian ved Armen. »O, min Herre! Naar min Fader, denne ubøjelige Mand, som De kender, naar han beder Dem derom, saa føler han sig overbevist om, at hans kære Valentine vil blive frygtelig hævnet.«

Oldingen gav et bekræftende Tegn. Villefort vedblev:

»Min Fader kender mig, og jeg har givet ham mit Ord. Vær altsaa rolig, min Herre; jeg begærer kun tre Dage, det er kortere Tid end den hurtigste Retspleje. Om tre Dage skal de ligegyldigste Mennesker gyse ved den Hævn, som jeg da vil tage over mit Barns Morder. Ikke sandt, Fader?«

Og ved disse Ord skar han Tænder og rystede Oldingens ufølsomme Haand.

»Vil dette Løfte ogsaa blive holdt, Hr. Noirtier?« spurgte Morrel, medens d'Avrigny ogsaa betragtede ham spørgende.

»Ja!« svarede Noirtier, idet en mørk Glæde fremlyste af hans Øjne.

»Saa tilsværg mig da, mine Herrer,« sagde Hr. de Villefort, idet han greb baade Morrels og Lægens Hænder, »at De vil have Medlidenhed med mit Hus' Ære og overlade Hævnen til mig.«

D'Avrigny vendte sig bort og mumlede et svagt Ja! men

Morrel styrtede hen til Sengen, trykkede et Kys paa Valentines iskolde Læber og ilede fortvivlet bort.

Vi har nylig sagt, at alle Tjenestefolkene havde forladt Huset. Hr. de Villefort var derfor nødt til at anmode Hr. d'Avrigny om at overtage de mange og ømfindtlige Forretninger, som et Dødsfald i en Hovedstad har til Følge, og i Særdeleshed et Dødsfald under saa mistænkelige Omstændigheder.

Hvad Noirtier angik, da var det skrækkeligt at se denne fortvivlede Smerte uden nogen udvortes Bevægelse, og disse Taarer uden nogen Lyd, som tilkendegav Graaden.

Villefort gik til sit Værelse, og d'Avrigny hentede Politilægen,: som tillige havde den Forretning at afgive Dødsattester, og som man derfor meget betegnende kaldte de dødes Doktor.

Noirtier vilde ikke forlade sin Sønnedatter. Efter en halv Times Forløb kom d'Avrigny tilbage med sin Kollega. Man havde lukket Dørene ud til Gaden, og da Portneren var forsvundet, tillige med hele det øvrige Tjenerskab, saa maatte Villefort selv lukke op. Men han blev staaende paa Trappen og havde ikke Mod til at gaa med de to Herrer ind i Ligstuen. Begge Lægerne gik altsaa alene ind til Valentine, hvor Noirtier endnu sad ligbleg ved Sengen.

Doktoren for de døde nærmede sig med et Menneskes Ligegyldighed, der tilbringer Halvdelen af sin Levetid mellem Lig; løftede Sengetæppet og aabnede den Afdødes Læber.

»Ak!« sagde d'Avrigny sukkende, »lad det kun være, den stakkels Pige er død!«

»Ja!« svarede den anden Læge kort og lod Tæppet falde tilbage.

Noirtier lod en mat Rallen høre. D'Avrigny saa til ham, hans Øjne flammede. Den gode Doktor begreb, at Noirtier ønskede at se sin Sønnedatter, han nærmede sig til Sengen, og medens Doktoren vaskede de Fingre i Klorvand, med hvilke han havde berørt den Dødes Læber, afslørede han den hensovede Engels rolige Ansigt. En Taare i Hr. Noirtiers Øjne takkede den gode Læge. Ligdoktoren udfærdigede sin Attest o~ gik derpaa, ledsaget af Hr. d'Avrigny.

Hr. de Villefort hørte dem gaa og traadte ud af sin Dør. Han takkede Lægen med faa Ord og vendte sig derpaa til d'Avrigny sigende:

»Nu er det altsaa Præsten?«

»Kender De nogen Præst, som De maaske vilde foretrække til at bede hos Valentine?« spurgte Hr. d'Avrigny.

»Nej,« svarede Villefort. »Gaa til den første den bedste.«

»Den nærmeste,« svarede Lægen, »er en italiensk Abbed,

som bor her ved Siden af. Skal jeg kalde ham, naar jeg gaar forbi?«

»Ja, vil De det,« sagde Villefort. »Og her er Nøglen, saa De efter Behag kan lukke Dem selv ud og ind. Behag at følge denne Herre ud, og kom saa tilbage med Præsten, som jeg vil bede Dem om at bringe ind i mit stakkels Barns Værelse.«

»Ønsker De ikke først at tale med Hr. Abbeden, min Ven?«

»Jeg ønsker at være alene. Undskyld mig hos ham. En Præst maa kunne forstaa enhver Smerte, altsaa ogsaa en Faders.«

Og idet Hr. de Villefort gav d'Avrigny Hovednøglen, hilste han den fremmede Læge og trak sig tilbage til sit Kammer og satte sig til at arbejde. Hos mange Mennesker er Arbejdet et Lægemiddel mod Sorgen.

Da de to Læger kom ud paa Gaden, mødte de en Præst, og d'Avrigny nærmede sig til ham.

»Vilde De maaske behage,« sagde han til ham, »at gøre en stakkels Fader, som nylig har mistet sin Datter, en Tjeneste?«

»Jeg ved, hvem De mener,« svarede Præsten med stærk italiensk Accent. »Jeg ved, at Døden er trængt ind i den kongelige Prokurørs Hus, og jeg vilde netop selv have tilbudt ham min Tjeneste; det er vort Kald at efterkomme vore Pligter uopfordret.«

»Det er en ung Pige.«

»Jeg ved det, jeg har hørt det af Tjenestefolkene, da de forlod Huset. Jeg hørte ogsaa, at hun hed Valentine, og jeg har allerede bedt for hende.«

»Tak, tak, min Herre!« sagde d'Avrigny. »Da De har begyndt Deres hellige Kalds Gerning, saa vedbliv ogsaa dermed. Kom til den afdødes Leje, og den hele sørgende Familie vil takke Dem derfor.«

»Jeg kommer,« svarede Abbeden, »og jeg tør forsikre Dem, at ingen vil kunne bede inderligere for hende end jeg.«

D'Avrigny tog Abbeden ved Haanden og førte ham til Valentines Værelse uden at møde Villefort, der havde lukket sig inde i sit Arbejdsværelse.

Den næste Nat var bestemt til at bortbære Valentines Lig.

Da Abbeden traadte ind i Værelset, betragtede Noirtier ham opmærksomt. Oldingen maatte uden Tvivl have læst noget særegent i Abbedens Blik; thi han bortvendte ikke sine Øjne fra ham.

D'Avrigny anbefalede ikke alene den Døde, men ogsaa den Levende til Abbedens Omsorg, og denne lovede at hellige sine Bønner for Valentine og sin Omhu for Oldingen.

Abbeden havde virkelig i Sinde troligt at opfylde sit Løfte, og saa snart Hr. d'Avrigny havde forladt Værelset, lukkede han omhyggelig saavel den Dør, som Lægen var gaaet ud af, som Døren til Madame de Villeforts Værelse, sandsynligvis for ikke at blive forstyrret i sin Bøn, og for at Noirtier kunde hengive sig til sin Sorg.

SJETTE KAPITEL.

Danglars' Underskrift.

Den følgende Dags Morgen var Luften mørk og taaget. Om Natten var den sørgelige Pligt mod den hensovede blevet opfyldt, og man havde klædt hende i en fin Ligklædning.

Aftenen i Forvejen var Noirtier blevet bragt fra Valentines Værelse til sit eget. Imod al Forventning havde Oldingen ikke gjort den ringeste Indvending mod at bortfjerne sig fra det elskede Væsens jordiske Levninger.

Abbed Bussoni havde vaaget til Dagens Frembrud og var derpaa gaaet uden at forstyrre nogen.

Om Morgenen Klokken 9 kom d'Avrigny, han mødte Hr. de Villefort, idet denne vilde begive sig til Hr. Noirtier, og fulgte med ham for at erfare, hvorledes Oldingen havde tilbragt Natten.

De fandt ham i den store Lænestol, der tjente ham til Seng; han sov roligt og næsten smilende.

Lægen og Villefort standsede forundret i Døren.

»Ser De,« sagde d'Avrigny til Villefort, »Naturens Krav overvinder de største Sorger. Det vil ikke falde nogen ind at nægte, at Noirtier elskede sin Sønnedatter, og dog sover han!«

»De har Ret!« svarede Villefort forundret. »Han sover, og det er besynderligt; thi den ringeste Ubehagelighed har ellers holdt ham vaagen hele Natten.«

»Den store Smerte har udmattet ham,« sagde d'Avrigny.

De vendte begge tankefulde tilbage til Prokurørens Værelse.

»Ser De, jeg har ikke sovet,« sagde Villefort, idet han henpegede til sin Seng, som stod urørt. »Mig nedslaar Sorgen ikke. I to Nætter har jeg ikke sovet; men betragt ogsaa mit Skrivebord! Min Gud, hvor har jeg skrevet i disse to Dage og Nætter, jeg har forfattet Anklagen mod denne Morder — Benedetto. — O, Arbejde, Arbejde, det er min Lidenskab, min Glæde, det bekæmper mine Lidelser.«

Og han trykkede krampagtig Lægens Haand.

»Behøver De mig mere?« spurgte denne.

»Nej,« svarede Villefort; men kom igen Klokken elleve, henimod Middag foregaar Begravelsen. — O, mit Barn, mit stakkels Barn!«

Den kongelige Prokurør var i dette Øjeblik atter Menneske, han opløftede sine Øjne mod Himlen og sukkede.

»Træffer jeg Dem i Ligstuen?«

»Nej, jeg har en Slægtning, som vil overtage denne sørgelige Pligt. Jeg vil arbejde, Doktor, naar jeg arbejder, saa glemmer jeg alt.«

Doktoren var virkelig endnu ikke kommet ud af Døren, førend Prokurøren allerede havde sat sig til Arbejde. Paa Trappen mødte Hr. d'Avrigny den Paarørende, som Villefort havde talt om, en Person, som var uden Betydning for denne Historie saa vel som for Familien et af hine Væsner, som fra deres Fødsel synes at være bestemt til at spille en intet betydende Rolle i Verden.

Han var sortklædt og havde et sort Flor om Armen.

Klokken elleve kørte Ligvognen ind i Gaarden, og hele Gaden blev opfyldt af en Menneskemasse, der indfandt sig ved en fornem Ligbegængelse med samme Nysgerrighed som ved en Hertugindes Bryllup.

Lidt efter lidt fyldtes Salen, hvor Ligfølget skulde samles, og man saa først flere af vore gamle Bekendte, Debray, Chateau-Renaud, Beauchamp osv. Derpaa de mest ansete Øvrighedspersoner, Literater og Militære; thi Hr. de Villefort indtog, mindre ved sin selskabelige Stilling end ved sine personlige Fortjenester, en høj Rang i Pariserverdenen.

Hans Slægtning stod hele Tiden ved Døren for at modtage de kommende. For de ligegyldige var det en stor Trøst at møde et ligegyldigt Ansigt, som ikke gjorde nogen Fordring paa forstilt Sorg eller falske Taarer af de kommende, saaledes som en Fader, en Broder eller en Forlovet maaske vilde have gjort.

De, der kendte hverandre, samledes snart i Grupper. En af disse bestod af Debray, Chateau-Renaud og Beauchamp.

»Stakkels Pige!« sagde Debray, der ligesom alle andre, uvilkaarlig ydede denne smertelige Begivenhed sin Deltagelse. »Stakkels Pige, saa rig, saa smuk. Hvem skulde have tænkt det, Chateau-Renaud, da vi for omtrent tre eller fire Uger siden var her til Stede for at underskrive en Ægteskabskontrakt, som ikke blev underskrevet?«

»Paa Ære, nej!« svarede Chateau-Renaud.

»Kendte De hende?«

»Jeg har talt nogle faa Gange med hende, for Eksempel

paa Ballet hos Madame de Morcerf. Hun forekom mig at være henrivende skøn, men dog noget sørgmodig.«

»Men hvor er Stedmoderen, ved De det?«

»Hun er hos den Herres Kone, ham som modtog os ved Døren, for at tilbringe Dagen hos hende.«

»Har De omtalt dette Dødsfald i Deres Avis?« spurgte Chateau-Renaud.

»Det er blevet omtalt,« svarede Beauchamp, »men jeg har ikke skrevet det, jeg tror ikke engang, at det vil behage Hr. de Villefort. Der staar, at dersom fire Dødsfald var fulgte saa hurtig efter hverandre i noget andet Hus, saa vilde det uden Tvivl have vakt Hr. Prokurørens Opmærksomhed.«

»Desuagtet,« bemærkede Chateau-Renaud, »paastaar Hr. d'Avrigny, min Moders Læge, at Hr. de Villefort er meget fortvivlet over dette Tilfælde. Men hvem ser De efter?«

»Jeg søger Greven af Monte-Christo,« svarede den unge Mand.

»Jeg mødte ham paa Boulevarden, da jeg gik herhen. Han har vist i Sinde at rejse; thi han begav sig til sin Bankier.«

»Desuden,« tilføjede Debray, »er Hr. de Monte-Christo ikke den eneste, som mangler her. Jeg ser heller ikke Morrel.«

Beauchamp havde Ret, han havde mødt Greven af Monte-Christo, der netop begav sig til Hr. Danglars. Fra sine Vinduer havde Bankieren set Grevens Vogn køre ind i Gaarden, og han ilede ham i Møde med et bekymret, men venligt Ansigt.

»Ah, Hr. Greve!« udbrød han, idet han rakte ham Haanden. »De kommer vist for at bevise mig Deres Deltagelse, og det kan gøres fornødent; thi Ulykken hjemsøger virkelig mit Hus. Da jeg saa Dem, spurgte jeg mig selv, om jeg ikke selv havde paadraget mig denne Skæbne ved min Adfærd mod den stakkels Morcerf; thi der er et Ordsprog, som siger: Hvo der graver en Grav for andre, falder selv i den. Men, paa Ære, jeg har ikke ønsket Morcerf noget ondt. Han var maaske lidt for hovmodig af en Mand, der har arbejdet sig frem af intet, ligesom jeg; men enhver har sine Fejl. Ja, Hr. Greve, vore Jævnaldrende — undskyld, De er ikke af vore Jævnaldrende, De hører til en yngre Generation — vore Jævnaldrende, siger jeg, har Uheld i Aar. Saaledes er det ogsaa Tilfældet med Hr. de Villefort, der nylig har mistet sin Datter. Lad os sammenholde disse enkelte Tilfælde: Villefort mister paa en besynderlig Maade den ene efter den anden af sin Familie, Morcerf bliver æreskændet og griber til et Selvmord, jeg bliver i høj Grad latterliggjort ved denne lumpne Benedetto, og dertil kommer endnu —«

»Endnu?« spurgte Greven. »Er der da tildraget sig noget Nyt?«

»Desværre, Eugenie har forladt os!«

»Min Gud! Er det muligt?«

»Desværre, Hr. Greve. Ak, De er lykkelig! De har hverken Kone eller Børn.«

»Finder De virkelig det?«

»Ganske vist.«

»De siger altsaa, at Frøken Eugenie —«

»Hun har ikke kunnet bære den Skam, som hin Elendige har foraarsaget hende, og har derfor bedt mig om Tilladelse til at rejse.«

»Og hun er rejst?«

»Forrige Nat.«

»Med Deres Kone?«

»Nej, med en Paarørende; men vi mister hende desuagtet, den kære Eugenie; thi jeg, som kender hendes Tænkemaade, tvivler meget om, at hun nogen Sinde kommer tilbage til Paris.«

»Giv Dem tilfreds, Hr. Baron,« sagde Monte-Christo. »En saadan Familiesorg kan virke nedslaaende paa en fattig Stymper, hvis Barn er hans eneste Skat, men er taabelige for en Millionær. Det er noget, som De maa vide, De, som er Konge blandt Pengemændene.«

Danglars kastede et stjaalent Blik til Greven for at se, om han spottede eller talte alvorligt.

»Ja,« sagde han, »dersom Formue kan trøste, saa maa jeg kunne trøstes; thi jeg er rig.«

»Saa rig, Hr. Baron, at Deres Formue ligner Pyramiderne, dersom man vilde ødelægge Dem, saa vovede man det ikke, og dersom man vovede det, saa kunde man det ikke.«

Danglars smilte ad Grevens tillidsfulde Bemærkning.

»Ja,« sagde han, »jeg kommer derved til at tænke paa, at jeg ved Deres Indtrædelse netop var i Begreb med at underskrive fem smaa Anvisninger jeg havde allerede underskrevet de to, tillader De mig maaske ogsaa at udfærdige de andre tre?«

Gør det, min kære Baron!«

Der indtraadte en kort Tavshed, under hvilken man kun hørte Lyden af Bankierens Pen.

»Er det Anvisninger paa Spanien, Haiti eller Neapel?« spurgte Greven.

»Nej,« svarede Danglars med et selvbehageligt Smil, »det er Anvisninger, som af den franske Bank vil blive betalte til Ihændehaveren. Ser De, Hr. Greve,« tilføjede han, »De, som er Pengemændenes Kejser, ligesom jeg er deres Konge, har

De set mange saadanne Stykker Papir, hvoraf ethvert er en Million værd?«

Monte-Christo tog de Papirer, som Danglars med et hovmodigt Blik viste ham, og læste:

»Hr. Bankdirektøren vil behage at udbetale en Million af mit deponerede Fond.

Valuta annammet.

Baron Danglars.«

»En, to, tre, fire, fem!« talte Monte-Christo. »Fem Millioner. For Pokker, hvor De behandler det let, Hr. Krøsus!«

»Saaledes afgør jeg mine Forretninger!« sagde Danglars.

»Det er fortræffeligt, især naar denne Sum bliver kontant betalt, hvilket jeg forøvrigt aldeles ikke betvivler.«

»Det bliver den!« sagde Danglars.

»Det er skønt at have en saadan Kredit. I Sandhed, det er kun i Frankrig, at man ser saadant. Fem Stykker Papir, der gælder for lige saa mange Millioner. Man maa se det for at tro det.«

»Tvivler De?«

»Aldeles ikke!«

»De siger det i en Tone. — Vent et Øjeblik — dersom De vil have Beviset i Hænde, saa følg med min Kasserer til Banken, og De vil se ham komme tilbage med fem Udbetalingsbeviser til samme Beløb.«

»Nej,« sagde Monte-Christo, idet han lagde Papirerne sammen, »den Sag interesserer mig for meget, til at jeg ikke skulde overbevise mig derom. Min Kredit hos Dem andrager seks Millioner, deraf har jeg hævet de ni Hundrede Tusinde, altsaa skylder De mig endnu fem Millioner og et Hundrede Tusinde. Jeg tager nu disse Papirer, om hvilke jeg antager, at de i Følge Deres Underskrift vil blive udbetalt straks, og giver Dem en Generalkvittering for hele vor Mellemregning. Se, jeg har allerede i Forvejen udfærdiget en saadan; thi jeg maa oprigtig tilstaa Dem, at jeg virkelig trænger til Penge i Dag.«

Og ved disse Ord stak Monte-Christo de fem Papirer i Lommen og overrakte Bankieren en Kvittering.

Dersom Lynet pludselig var slaaet ned for Danglars' Fødder, saa vilde det ikke have forskrækket ham mere.«

»Hvorledes, Hr. Greve,« stammede han, »De tager disse Penge? Undskyld — det er Penge, som jeg skylder Hospitalerne, det er et Depositum, som jeg har lovet at udbetale i Dag.«

»Åh!« sagde Monte-Christo. »Det er en anden Sag. Jeg forlanger ikke disse fem Anvisninger, De kan jo betale mig paa en anden Maade. Jeg tog dem kun for en Kuriositets Skyld og for at kunne sige, at Huset Danglars havde udbetalt

mig fem Millioner uden den mindste Opsættelse. Det vilde have været en Mærkværdighed. Men her er Deres Papirer. De kan give mig andre i Stedet for dem.«

Og han rakte Danglars de fem Anvisninger. Bankieren greb efter dem ligesom en Rovfugl, naar den strækker sine Kløer ud mellem Burets Stænger for at holde fast paa det Stykke Kød, som man vil tage fra den. Men han betænkte sig pludselig, skønt man saa, at det kostede ham en voldsom Anstrengelse. Lidt efter lidt opklaredes hans forstyrrede Ansigtstræk.

»I Grunden,« sagde han, »er Deres Kvittering lige saa god som Penge.«

»Min Gud, ja, og dersom De var i Rom saa vilde Huset Thomsen og French ikke gøre mere Vanskelighed ved at udbetale min Kvitterings Paalydende, end De selv har gjort.«

»Undskyld, Hr Greve, undskyld!«

»Jeg kan altsaa beholde Pengene?«

»Ja,« svarede Danglars, idet han tørrede Sveden af sin Pande. »Behold dem, behold dem.«

Monte-Christo stak atter Papirerne i sin Lomme med en Mine, som om han vilde sige:

»Overvej det rigtig, dersom det fortryder Dem, saa er det Tid endnu.«

»Nej,« sagde Danglars. »Nej, behold De kun Anvisningerne. De ved, at ingen er mere formel end en Pengemand. Jeg havde bestemt disse Penge til Hospitalerne, og jeg vilde have troet at behage Dem naar jeg ikke gav Dem netop disse Penge, som om den ene Daler ikke var lige saa god som den anden. Undskyld!«

Og Bankieren fremtvang en høj Latter.

»Jeg beder Dem,« sagde Monte-Christo venlig og lagde de fem Anvisninger i sin Brevtaske.

»Der bliver altsaa en Rest af Hundrede Tusinde Francs,« sagde Danglars.

»Bagatel!« svarede Greven af Monte-Christo. »Deres Agio vil omtrent beløbe sig til denne Sum, behold dem, og vi er kvit!«

»Er det Deres Alvor, Hr. Greve?«

»Jeg driver aldrig Spøg med Bankierer!« svarede Monte-Christo alvorligt.

Han gik henimod Døren, da Kammertjeneren netop i det samme kom ind og meldte Hr. de Boville, General-Kasserer ved Hospitalerne.

»Paa Ære,« sagde Monte-Christo, »det lader til, at jeg er kommet i rette Tid for at faa Deres Anvisninger; thi jeg ser, at man kappes om at faa dem.«

Danglars blegnede paany og skyndte sig at tage Afsked med Greven.

Greven af Monte-Christo vekslede en kold Hilsen med Hr. de Boville, som ventede i Forværelset, og som blev indført til Danglars, saa snart Monte-Christo var gaaet.

Grevens ellers saa alvorlige Ansigt opklaredes med et flygtigt Smil ved Synet af den Portefeuille, som Hospitals-Kassereren havde i Haanden. Grevens Vogn holdt udenfor Døren, og han kørte straks til Banken.

Imidlertid havde Danglars søgt at fatte sig og gik Kassereren i Møde.

»God Morgen, min kære Hr. Kreditor!« sagde han med sit staaende Smil. »Thi jeg tør vædde om, at De kommer til mig med en Fordring.«

»De har gættet rigtig, Hr. Baron,« sagde Kassereren. »Hospitalerne henvender sig til Dem gennem min Person. Enkerne og de faderløse ansøger Dem ved mig om en Almisse af fem Millioner.«

»Og man siger, at Enkerne og de forældreløse er beklagelsesværdige,« sagde Danglars i den samme skæmtende Tone. »Stakkels Børn!«

»Jeg kommer i Deres Navn. De har uden Tvivl faaet mit Brev i Gaar?«

»Ja!«

»Og jeg kommer nu med min Kvittering.«

»Min kære Hr. de Boville,« sagde Danglars. »Deres Enker og Faderløse maa være saa gode at vente i fireogtyve Timer, eftersom Hr. Greven af Monte-Christo — De mødte ham vist —?«

»Ja, men —«

»Eftersom Hr. Greven modtog Deres fem Millioner.«

»Hvorledes?«

»Greven har en ubegrænset Kredit hos mig, den er aabnet for ham af Huset Thomsen & French i Rom. Han bad mig om fem Millioner paa en Gang, og jeg gav ham en Anvisning paa Banken, hvor jeg har deponeret mine Fonds. Nu vil De let indse, at dersom jeg paa en Dag vilde trække ti Millioner ud af Banken, saa vilde Direktøren maaske finde det paafaldende.«

»Men i Løbet af to Dage,« tilføjede Danglars smilende, kan det nok lade sig gøre.«

»Jo vist!« sagde Hr. de Boville, der lod til at tvivle om Rigtigheden af dette Udsagn. »De har udbetalt fem Millioner til den Herre, som nylig gik herfra, og som hilste mig som en Bekendt?«

»Maaske han kender Dem, uden at De kender ham; men Greven af Monte-Christo er ellers almindelig bekendt.«

»Men fem Millioner!«

»Her ser De hans Kvittering. Gør som Thomas — se og føl!«

Hr. de Boville tog Papiret, som Danglars rakte ham, og læste:

»Modtaget af Hr. Baron Danglars den Sum fem Millioner og et Hundrede Tusinde Francs, som Huset Thomsen & French udbetaler til ham efter Ordre.«

»Det er altsaa dog sandt!« sagde Hr. de Boville.

»Kender De Huset Thomsen & French?«

»Ja,« sagde Hr. de Boville, »jeg har en Gang haft en Forretning af to Hundrede Tusinde Francs med det; men siden har jeg ikke hørt Tale om det.«

»Det er et af de solideste Huse i Evropa,« sagde Danglars, idet han modtog Kvitteringen tilbage og lagde den skødesløst paa sin Pult.

»Og han kunde saadan uden videre hæve fem Millioner hos Dem? For Pokker! Den Greve af Monte-Christo maa jo være en Nabob?«

»Jeg ved ikke, hvad han er,« svarede Danglars, »men jeg ved, at han har tre ubegrænsede Kreditbeviser, et paa mig, et paa Rothschild og et paa Lafitte, og som De ser, har han givet mig Fortrinet og overladt mig Hundrede Tusinde Francs som Agio.«

Hr. de Boville var højlig forundret.

»Jeg maa besøge ham, maaske jeg hos ham kan faa et Bidrag til at begrunde en eller anden from Stiftelse.«

»O, det er det samme, som om De allerede havde det; hans Almisser udgør mere end tyve Tusind Francs maanedlig.«

»Det er herligt, og jeg vil dertil anføre ham Madame de Morcerfs og hendes Søns Eksempel.«

»Hvilket?«

»De har givet hele deres Formue til Hospitalerne.«

»Og hvorfor det?«

»Fordi de ikke vilde eje en Formue, der var erhvervet paa en saa skammelig Maade.«

»Hvad vil da leve af?«

»Moderen trækker sig tilbage til en Provins, og Sønnen tager Tjeneste.«

»Se, se!« sagde Danglars, »hvor samvittighedsfuldt!«

»I Gaar har jeg indregistreret Gavebrevet i Protokollen.«

»Hvor meget ejede de?«

»O, det var ikke meget, tolv Hundrede Tusinde Francs. Men lad os komme tilbage til vore Millioner!«

»Gerne,« sagde Danglars fuldkommen ugenert. »De behøver dem altsaa meget nødvendigt?«

»Ja vel, i Morgen skal Kassen efterses.«

»I Morgen? Hvorfor sagde De ikke det straks? Der er et Aarhundrede til i Morgen. Hvad Tid skal Revisionen foretages?«

»Klokken to!«

»Send Bud til Middag!« sagde Danglars med sit sædvanlige Smil.

Hr. de Boville svarede ikke, han nikkede samtykkende.

»Der falder mig ellers noget ind,« sagde Danglars. »De kan gøre det endnu bedre!«

»Hvorledes?«

»Monte Christos Bevis er saa godt som rede Penge, præsenterer De denne Kvittering til Rothschild eller Lafitte, saa vil den straks blive honoreret.«

»Uagtet den skal betales i Rom?«

»Det gør ikke noget, der vil kun udgøre en Diskonto af seks Tusinde Francs.«

»Hvad tænker De paa? Nej, saa vil jeg hellere vente til i Morgen.«

»Undskyld!« sagde Danglars. »Jeg troede, at De maaske for Øjeblikket havde en lille Kassemangel at dække.«

»Ah! saaledes.«

»Ja, sligt kan jo hænde sig, og i det Tilfælde gør man jo gerne en lille Opofrelse.«

»Nej Gud ske Lov,« sagde Hr. Boville. »Det er ikke Tilfældet.«

»Altsaa i Morgen, ikke sandt, min kære Hr. Kasserer?«

»Ja, men saa maa det ogsaa være bestemt.«

»Ah, det kan De stole paa. Send kun Bud til Middag, og Banken skal være underrettet.«

»Jeg vil komme selv.«

Og de trykkede hverandres Hænder til Afsked.

»Men hør!« sagde Hr. de Boville. »Skal De ikke med til den stakkels Frøken Villeforts Begravelse? Jeg mødte Ligtoget paa Boulevarden.«

»Nej!« svarede Bankieren. »Efter den Historie med Benedetto er jeg endnu for latterlig i Publikums Øjne, jeg maa holde mig tilbage.«

»Hvorfor det? Det er jo ikke Deres Skyld.«

»Ja, min kære Herre, men ser De, naar man har et pletfrit Navn, saa er man ømfindtlig ved slige Lejligheder.«

»Enhver beklager Dem, og især beklager man Deres Frøken Datter.«

»Stakkels Eugenie!« sagde Danglars med et dybt Suk. »De ved maaske, at hun er gaaet i Kloster?«

»Nej!«

»Jo, desværre, det er kun altfor vist. Dagen efter Begivenheden besluttede hun sig straks til at rejse med en Nonne af hendes Bekendtskab. Hun søger et meget strengt Kloster i Italien eller i Spanien.«

»Men det er jo skrækkeligt!«

Og under mangfoldige Trøstegrunde bortfjernede Hr. de Boville sig fra Bankieren.

Han var næppe kommet udenfor førend Danglars med en haanlig Mine udbrød: »Det Tossehoved!«

Bankieren lagde nu Monte-Christos Kvittering i en lille Brevtaske og mumlede:

»Kom kun i Morgen Middag, saa haaber jeg at være langt borte!«

Derpaa lukkede han sig inde, tømte alle Gemmerne i sin Kasse, samlede halvtredsindstyve Tusinde Francs i Bankbeviser, brændte adskillige Papirer, skrev derpaa et Brev, forseglede det og forsynede det med Udskriften:

»Til Fru Baronesse Danglars.«

»I Aften,« sagde han, »vil jeg selv lægge det paa hendes Toiletbord.«

Derpaa fremtog han et Pas af sin Skrivepult.

»Godt!« sagde han, »det gælder endnu i to Maaneder!«

SYVENDE KAPITEL.

Kirkegaarden »Pére-Lachaise«.

Hr. de Boville havde virkelig mødt Ligfølget, som bragte Valentine til hendes sidste Hvilested. Vejret var mørkt og taaget. En lummer Blæst, der var saa meget skadeligere for de visnende Blade, førte dem bort fra de halvnøgne Grene og henhvirvlede dem omkring den store Menneskevrimmel, som opfyldte Boulevarderne.

Som ægte Pariser betragtede Hr. de Villefort Kirkegaarden Pére-Lachaise som den eneste, der var værdig til at modtage en Pariser-Families jordiske Levninger.

Man gennemvandrede altsaa hele Paris og kom endelig over Boulevarderne til Begravelsesstedet. Efter tyve Sørgevogne fulgte mere end halvtredsindstyve Herskabsvogne, og efter disse vandrede et Følge af mere end fem Hundrede Personer til Fods.

Næsten alle unge Mennesker følte sig som trufne af et Tordenslag ved denne skønne, tilbedelsesværdige Piges Død.

Det Indtryk, som denne unge, blomstrende Piges Bortgang havde frembragt, overvejede Tidsalderens prosaiske Karakter. Da man var kommet udenfor Paris, nærmede der sig et elegant Køretøj med fire Heste, der pludselig stansede. Det var Greven af Monte-Christos Ekvipage. Greven steg ud og blandede sig mellem det Følge, som gik til Fods.

Chateau-Renaud bemærkede ham, han steg straks ud af sin Vogn og nærmede sig til ham. Beauchamp forlod ligeledes sin Vogn. Greven saa sig om til alle Sider, det var tydeligt, at han søgte nogen.

»Hvor er Morrel?« spurgte han omsider. »Er der ingen af de Herrer, som har set ham?«

»Vi har allerede spurgt efter ham i Sørgehuset,« svarede Chateau-Renaud, »men ingen af os har set ham der.«

Greven tav og vedblev at se sig om. Endelig kom man til Kirkegaarden. Grevens gennemtrængende Blik fandt snart en Skikkelse mellem Cypresserne, der uden Tvivl maatte være den, som han søgte; thi han lod til at føle sig beroliget.

Den Skygge, som Monte-Christo havde bemærket, ilede hen imod Gravstedet. Monte-Christo bortvendte ikke sine Øjne fra denne Skygge, som ingen anden lod til at bemærke.

To Gange traadte Greven ud af Rækken, for at se, om dette Menneske ikke havde noget Vaaben skjult under sine Klæder. Det var Morrel, der med sin helt tilknappede Frakke, sin blege Pande og hule Kinder lænede sig til et Træ for ikke at tabe noget af den bedrøvelige Ceremoni, der nu skulde gaa for sig.

Alt gik efter sædvanlig Skik. Ligtalerne blev holdt af nogle Mænd, der, som det sædvanlig er Tilfældet med de der holder Ligtaler, aldeles ikke følte noget derved. Andre beklagede den hedengangnes tidlige Død, og atter andre omtalte Faderens Smerte.

Monte-Christo hørte intet af alt dette, eller rettere sagt, han saa og hørte kun Morrel, hvis ubevægelige Rolighed frembød et frygteligt Syn for dem, der kunde se den unge Officers Hjerte.

»Men der er jo Morrel,« sagde Beauchamp pludselig til Debray —«

»Hvad Pokker —er han fastnaglet der?«

Og de gjorde ligeledes Chateau-Renaud opmærksom paa ham.

»Hvor han er bleg!« sagde denne gysende.

»Han fryser vist,« bemærkede Debray.

»Nej,« sagde Chateau-Renaud, »jeg tror, han er dybt bevæget. Det er et meget følsomt Menneske, denne Maximilian.«

»Bah!« svarede Debray. »Han kender jo knap Frøken de Villefort, siger De jo.«

»Det er sandt nok; men imidlertid erindrer jeg dog, at han dansede tre Gange med hende ved Ballet hos Morcerf. De ved nok, Hr. Greve, det Bal, hvor De gjorde saa megen Opsigt.«

»Det ved jeg ikke,« svarede Monte-Christo, uden at vide, hvem han svarede eller hvorpaa han svarede, saa meget var han beskæftiget med at iagttage Morrel.

Talerne var imidlertid endte; Greven vendte sig hurtig til de Tilstedeværende, tilraabte dem et Farvel, og forsvandt saa hurtig, saa man næppe vidste, hvor han var blevet af.

Jordefærden var til Ende, og man vendte tilbage til Paris.

Chateau-Renaud var den eneste, der søgte at opdage Morrel; men medens han saa efter Greven, havde Morrel forladt sin Plads, saa at Chateau-Renaud besluttede sig til at følge hjem med Debray og Beauchamp.

Monte-Christo havde skjult sig bag ved et stort Gravmonument og gav Agt paa enhver af Morrels Bevægelser. Denne nærmede sig nu til Begravelsesstedet, der imidlertid var blevet forladt saavel af Ligfølget som af Arbejderne.

Den unge Mand saa sig forsigtig om og knælede derpaa ned. Greven sneg sig med fremadbøjet Overkrop og stirrende Blikke, saa langt frem, som det var ham muligt, uden at blive set, for at kunne springe til ved det første foruroligende Tegn.

Morrel bøjede sig helt ned til Ligstenen, saa han berørte den med sin Pande, han greb fat i Jerngitteret med begge Hænder og sukkede:

»Valentine!«

Den dybe Følelse, hvormed Morrel udtalte dette Ord, gjorde Greven blød om Hjertet, han nærmede sig, slog Morrel paa Skulderen og sagde:

»Er det Dem, kære Ven?« Jeg søgte Dem netop.«

Monte-Christo ventede et Udbrud af Vrede, Bebrejdelser og Beskyldninger; men han tog fejl.

Morrel vendte sig om og sagde med tilsyneladende Ro:

»De ser, at jeg beder.«

Grevens spejdende Blik iagttog det unge Menneske fra Top til Taa, efter denne Undersøgelse syntes han at være mere rolig.

»Ønsker De at følge med tilbage til Paris?« sagde han.

»Nej, jeg takker.«

»Ønsker De da ellers noget?«

»Lad mig bede!«

Greven gik bort uden Modsigelse; men tog Plads paa et andet Sted, hvorfra han kunde bevogte enhver af Morrels Bevægelser.

Morrel rejste sig omsider og begav sig paa Tilbagevejen uden saa meget som at se sig om.

Greven, der havde ladet sin Vogn holde ved Indgangen til Kirkegaarden, sendte den tilbage og fulgte Morrel i nogen Afstand.

Maximilian gik til Meslaygaden, og fem Minutter efter at Døren var blevet lukket efter ham, aabnedes den igen for Greven.

Julie var ved Indgangen til Haven og betragtede med stor Opmærksomhed den gamle Penelon, som imidlertid var blevet en ivrig Gartner og plantede Aflæggere af bengalske Roser.

»Ah, Hr. Greven af Monte-Christo!« raabte hun med den Glæde, som ethvert Medlem af denne Familie sædvanlig yttrede, naar Monte Christo aflagde et Besøg i Meslaygaden.

»Maximilian er nylig kommet hjem, ikke sandt, Madame?« spurgte Greven.

»Ja, jeg tror jeg saa ham komme. Men tillad, jeg vil kalde paa Emanuel«

»Undskyld, Madame. Jeg maa straks tale med Maximilian; jeg har Ting af største Vigtighed at meddele ham«

»Saa gaa da!« svarede Julie smilende og fulgte ham til Trappen.

Monte-Christo var snart kommen op ad Trappen til Maximilians Værelse. Han standsede paa Gangen og lyttede. Alt var stille. Ligesom i de fleste gamle Huse, der kun bliver beboede af Ejeren, var der kun en Glasdør for Enden af Gangen, men der var ingen Nøgle i denne Dør. Maximilian havde lukket den indvendig fra, og det var umuligt at se gennem Ruderne, da der hang røde Gardiner for dem.

Grevens Ængstelighed tilkendegav sig ved en høj Rødme, der farvede hans ellers saa blege Ansigt, og ved en indre Bevægelse, der var lige saa sjælden hos ham.

»Hvad skal jeg gøre?« mumlede han.

Han overvejede et Øjeblik.

»Ringe?« veblev han. »Nej, Lyden af Klokken, det vil sige et Besøg, kan let fremskynde Beslutningen hos et Menneske, der befinder sig i en saadan Stilling, som den, i hvilken han vistnok for Øjeblikket befinder sig, og Lyden af Klokken kunde let blive fulgt af en anden Lyd.«

En Gysen gennemfo'r Monte-Christo, og da han plejede at udføre sine Beslutninger hurtig, saa trykkede han en Rude itu med Albuen, hævede derpaa Gardinet og saa Morrel, der sad ved sit Skrivebord med en Pen i Haanden.

Forskrækket ved Lyden af den indstødte Rude sprang han op.

»Det er ikke noget, kære Ven!« sagde Greven, »jeg beder Tusinde Gange om Forladelse. Jeg kom til at snuble og

stødte saaledes en Rude ind med Albuerne, og da den nu er i Stykker, saa kan jeg lukke mig selv op. Gør Dem ingen Ulejlighed, lad Dem ikke forstyrre!«

Greven stak Armen ind gennem Aabningen og lukkede op.

Morrel gik ham fortrædelig i Møde, mindre for at modtage ham end for at afspærre ham Vejen.

»Paa Ære,« sagde Monte Christo og gned sin Albue, »det er Deres Tjenestefolks Skyld — Deres Gulv er saa glat som et Spejl!«

»Er De saaret, min Herre,« spurgte Morrel koldt og ligegyldigt.

»Jeg ved det ikke — men hvad bestiller De der? De skriver?«

»Jeg!«

»Ja, De har jo Blæk paa Fingrene!«

»Det kan være,« svarede Morrel tankeløs, »jeg skrev noget; det hænder mig stundom, skønt jeg er Soldat.«

Greven trængte stedse længere frem i Værelset og saa sig opmærksom om til alle Sider, uden at Maximilian kunde forhindre det.

»Deres Pistoler ved Siden af Skrivetøjet?« spurgte han, idet han pegede paa Vaabnene, som laa paa Bordet.

»Jeg har i Sinde at rejse!« svarede Maximilian ærgerlig.

»Min Ven!« sagde Monte-Christo med stor Sagtmodighed.

»Min Herre!«

»Min Ven, min kære Maximilian! Jeg beder Dem, ingen fortvivlede Beslutninger!«

»Jeg — fortvivlede Beslutninger?« sagde Morrel med et Skuldertræk. »Jeg beder Dem, hvorledes kan en Rejse være en fortvivlet Beslutning?«

»Maximilian!« begyndte Monte-Christo igen, »lad os begge aflægge Maskerne. De bedrager mig ikke ved Deres fremkunstlede Rolighed, og jeg lige saa lidt Dem ved mine Paaskud. De indser, at jeg maa have haft en velbegrundet Mistanke, eller snarere en frygtelig Overbevisning, for at kunne støde en Vinduesrude i Stykker og trænge ind i en Vens Værelse. Morrel! De vilde tage Livet af Dem!«

»Saa?« sagde Morrel gysende. »Hvorledes kan det falde Dem ind?«

»Jeg siger Dem, De vilde tage Livet af Dem, og her er Beviset!«

Ved disse Ord traadte Greven hen til Skrivebordet, tog det hvide Blad Papir bort, som det unge Menneske havde kastet over det paabegyndte Brev, og tog dette Brev.

Morrel gjorde en hurtig Bevægelse for at tage det fra ham. Men Monte-Christo havde forudset denne Bevægelse.

Han greb ham om Haandleddet og standsede ham.

»Morrel!« sagde han, »her staar det skrevet, at De havde i Sinde at tage Livet af Dem!«

»Velan!« raabte Morrel, der pludselig gik over fra sin tilsyneladende Rolighed til den højeste Grad af Fortvivlelse. »Velan, lad saa være! Dersom jeg vil vende Mundingen af disse Pistoler mod mig selv, hvem vil da forbyde mig det? Naar jeg siger Dem, at alle mine Forhaabninger er tilintetgjorte, at mit Hjerte er knust, og at al Ting omkring mig er modbydeligt. Naar jeg siger Dem, at det er en Medlidenhedsgerning at lade mig dø — thi dersom De ikke vil lade mig dø, saa maa jeg miste Forstanden, ja, jeg maa blive gal —, naar jeg siger Dem det, tør De da sige mig, at jeg har Uret? Vil De da forhindre mig i at gøre Ende paa dette Overmaal af Ulykke? Sig mig, min Herre, har De Mod dertil?«

»Ja, Morrel!« svarede Monte-Christo med en Rolighed, som dannede en Modsætning til den unge Mands heftige Bevægelse. »Ja, jeg har Mod dertil!«

»De?« raabte Morrel med stigende Harme, »De, som har bedraget mig med et dumt Haab, som har dysset mig i Søvn med forfængelige Løfter, og det paa en Tid, da jeg maaske ved en rask Beslutning kunde have frelst Valentine, eller i det mindste se hende dø i mine Arme. De, som vil give Dem Udseende af at kunne byde over alle mulige Hjælpekilder, der endogsaa vil spille Forsynets Rolle, medens De ikke en Gang har kunnet give en ung Pige en Modgift! Paa Ære, min Herre, jeg kunde ynkes over Dem, dersom De ikke indgød mig Afsky!«

»Morrel —!«

»Ja, De sagde, at vi skulde aflægge Maskerne. Velan! Jeg vil føje Dem deri, jeg aflægger min! Da De fulgte mig paa Kirkegaarden, da svarede jeg Dem endnu, thi jeg er godmodig, ja, jeg lod Dem endog gaa saa vidt, som De nu er gaaet; men da De misbruger min Godhed i den Grad, at De vil trodse mig, endog i det Værelse, hvor jeg havde trukket mig tilbage som i en Grav, saa siger jeg Dem, Hr. Greve af Monte-Christo, min foregivne Velgører, Allemands Hjælper, De skal faa Deres Villie, De skal se Deres Ven dø!«

Og med Vanviddets Latter styrtede Morrel atter hen for at tage Pistolerne.

Bleg som et Spøgelse, men med flammende Øjne lagde Greven sin Haand over Vaabnene og sagde til den Rasende:

»Og jeg gentager det for Dem, De skal ikke dræbe Dem!«

»Saa forbyd det!« raabte Morrel, idet han gjorde en fortvivlet Kraftanstrengelse for at frarive Greven Pistolerne.

»Jeg vil forbyde det!« sagde Greven og mødte hans Anstrengelse med en Modstand som af en Jernmur.

»Hvem er De da?« raabte Maximilian, »eftersom De tiltager Dem en saa tyrannisk Ret over en fri og tænkende Skabning.«

»Hvem jeg er?« gentog Monte-Christo. »Hør mig! Jeg er det eneste Menneske paa Jorden, som har Ret til at sige Dem: Morrel! Jeg vil ikke, at din Faders Søn skal dø i Dag!«

»Hvorfor taler De om min Fader?« stammede Morrel. »Hvorfor blander De Mindet om min Fader med denne Dags Begivenhed?«

»Fordi jeg er den, der en Gang frelste din Faders Liv, da han vilde dræbe sig selv, ligesom du vil gøre det i Dag. Fordi jeg er den, som sendte Pungen til din unge Søster og »Pharao« til din gamle Fader. Fordi jeg er Edmond Dantes, der red Ranke med dig paa sine Knæ, da du endnu var Barn!«

Morrel traadte et Skridt tilbage, vaklende og ligesom bedøvet. Men derpaa forlod Kræfterne ham pludselig, han udstødte et Skrig og sank tilintetgjort ned for Monte-Christos Fødder.

Men pludselig vaagnede denne ædle Natur til en ny Bevidsthed, han sprang op, ilede ud af Værelset og raabte med høj Røst:

»Julie! Julie! Emanuel!«

Monte-Christo vilde holde ham tilbage, men denne Gang var det umuligt.

Paa Maximilians gentagne Raaben ilede Julie og Emanuel, Penelon og nogle Tjenestefolk forskrækkede til.

Morrel tog dem ved Haanden, aabnede Døren til Værelset og raabte:

»Paa Knæ! Her er vor Faders Velgører og Redningsmand. Det er — —«

Han vilde sige: Det er Edmond Dantes, men Greven standsede ham, idet han greb hans Arm.

Julie kyssede Grevens Haand. Emanuel omfavnede ham, og Morrel sank atter paa Knæ.

Da smeltede Hjertet i den haarde Mand, en oplivende Glædesstraale trængte derind, han bøjede sit Hoved og græd.

Der hørtes i nogle Minutter ingen anden Lyd i dette Værelse, end af Taarer og Sukke, der maatte synes harmonisk endog for Guds Engle.

Julie var næppe kommet sig af den dybe Bevægelse, som hun følte, før hun ilede ud af Værelset og ned ad Trappen, løb med barnlig Glæde ind i Salen, hvor hun løftede den Glaskuppel, under hvilken den Pung laa, som den Ubekendte havde givet hende.

Imidlertid sagde Emanuel med stammende Læber til Greven:

»Aa, Hr. Greve! Hvorledes har De kunnet fortie det for os, da De saa ofte har hørt os tale om vor ubekendte Velgører! Hvorfor har De ikke tidligere givet Dem tilkende? Åa, det var grusomt handlet imod os, og jeg kunde næsten sige imod Dem selv, Hr. Greve!«

»Hør mig, min Ven!« svarede Monte-Christo »denne Tilstaaelse er blevet fremtvunget ved en meget vigtig Anledning, som maa blive ubekendt for Dem. Gud er mit Vidne til, at jeg vilde have indesluttet denne Hemmelighed i mit Hjertes Inderste, saa længe jeg levede. Deres Svoger Maximilian har frarevet mig den med en Voldsomhed, som han maaske fortryder.«

Og da han nu saa, at Maximilian endnu knælede ved Siden af en Stol, tilføjede han ganske sagte, idet han paa en betegnende Maade trykkede Emanuels Haand:

»Hold Øje med ham!«

»Hvorfor det?« spurgte den unge Mand ham forundret.

»Jeg kan ikke sige Dem det, men vaag over ham.«

Emanuel saa sig opmærksom om og bemærkede Morrels Pistoler. Han stirrede forskrækket paa disse Vaaben og pegede paa dem med et spørgende Blik.

Monte-Christo nikkede bekræftende.

Emanuel vilde nærme sig til Pistolerne.

»Lad være!« sagde Greven.

Derpaa gik han hen til Morrel og tog hans Haand. Den unge Mands voldsomme Bevægelse havde gjort Plads for en fuldkommen Sløvhed.

Julie kom imidlertid tilbage og havde Silkepungen i Haanden; to Glædestaarer, der lignede friske Dugdraaber, rullede ned over hendes Kinder.

»Her er Helligdommen!« sagde hun, »tro ikke, at den er os mindre dyrebar, efter at vi har set vor Redningsmand!«

»Mit Barn!« svarede Monte-Christo rødmende. »Tillad mig at tage denne Pung tilbage. Da De nu kender mit Ansigt, saa vil jeg leve i Deres Erindring ved det Venskab, som De vil yde mig.«

»Aa!« raabte Julie og trykkede Pungen til sit Hjerte. »Nej nej, jeg beder Dem! De kunde en Gang forlade os, ikke sandt?«

»De har Ret, Madame,« svarede Monte-Christo smilende. »Om otte Dage vil jeg have forladt dette Land, hvor saa mange Mennesker, der har fortjent Himlens Straf, levede lykkeligt, medens min Fader døde af Sult og Sorg.«

Idet Monte-Christo talte om sin forestaaende Rejse, be-

tragtede han Morrel og bemærkede, at ikke en Gang Ordene: »vil jeg have forladt dette Land« formaaede at vække ham af hans Aandssløvhed.

Da begreb han, at han maatte forsøge en sidste Kamp mod sin Vens Smerte. Han greb Julies og Emanuels Hænder, som han lagde i hverandre, og sagde med en Faders venlige Myndighed:

»Mine Kære! Lad mig være ene med Maximilian!«

Julie greb denne Lejlighed til at medtage sin dyrebare Relikvi, som Monte-Christo syntes at have glemt. Hun trak hurtig sin Mand med sig og sagde:

»Lad os gaa!«

Da Monte-Christo blev alene med Morrel, lagde han sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Er du atter blevet en Mand, Maximilian?«

»Ja, thi nu begynder jeg igen at lide.«

Greven rynkede Panden, som om han sank i mørke Tanker.

»Maximilian, Maximilian!« sagde han, »de Tanker, som du har hengivet dig til, er uværdige for en Kristen.«

»Vær rolig, min Ven!« sagde Morrel, idet han hævede Hovedet og smilede sørgmodigt. »Jeg vil ikke mere søge Døden.«

»Altsaa ingen Vaaben, ingen fortvivlede Beslutninger!« sagde Monte-Christo.

»Nej, thi jeg har noget bedre end en Pistol eller en Dolk.«

»Stakkel — hvad har du da?«

»Jeg har min Smerte, som vil dræbe mig.«

»Min Ven,« sagde Monte-Christo med dyb Vemodighed, »der var en Tid, da jeg i lignende Fortvivlelsens Øjeblikke fattede den samme skrækkelige Beslutning at ville dræbe mig selv. Din Fader vilde ogsaa en Gang, i en lige saa stor Fortvivlelse, gøre Ende paa sit Liv. Dersom nogen nu havde sagt til din Fader, i det Øjeblik, da han satte Pistolmundingen for Panden, eller dersom nogen havde sagt til mig, i det Øjeblik, da jeg bortviste min Fangekost, efter at jeg i tre Dage ikke havde nydt noget, dersom man i disse yderste Øjeblikke havde sagt til os: Lev! Der vil komme en Dag, da I vil være lykkelige og velsigne Livet! saa vilde vi uden Tvivl have modtaget dette Tilsagn, hvorfra det saa end kom, med et tvivlende og vantro Smil. Og dog — hvor ofte har din Fader velsignet Livet, idet han omfavnede dig, hvor ofte har jeg —«

»Ak!« afbrød Morrel ham, »De havde kun mistet Deres Frihed og min Fader sin Formue, men jeg — jeg har mistet Valentine!«

»Se paa mig, Morrel!« sagde Monte-Christo med den Højtidelighed, der ved disse Lejligheder gjorde ham saa stor og saa imponerende. »Se paa mig! Jeg har hverken Taarer i Øjnene eller Feber i Aarerne, og dog ser jeg dig lide, Maximilian, dig, som jeg elsker, som jeg vilde elske en Søn. Naar jeg nu beder dig, naar jeg befaler dig at leve, saa sker det i den Overbevisning, at du en Gang vil takke mig for, at jeg har bevaret dit Liv.«

»Aa, Gud!« raabte den unge Mand. »Aa, Gud! Hvad siger De? De har maaske aldrig elsket!«

»Barn!« svarede Greven.

»Ser De, Greve, jeg ved, hvad Kærlighed er. Jeg har været Soldat saa længe, som jeg har været Mand. Jeg blev niogtyve Aar gammel uden at elske. Men da saa jeg Valentine. Hende har jeg nu elsket i to Aar og i den Tid læst alle Pigens og Hustruens Dyder i hendes Hjerte, der laa for mig som en aaben Bog. Ja, Greve, i Valentine fandt jeg en ukendt, en uendelig Lykke, altfor stor for denne Verden. Kan De nu tvivle om, at Verden ikke kan byde mig andet end Sorg og Fortvivlelse?«

»Jeg har jo sagt Dem, at De skal haabe!«

»Tag Dem i Agt!« sagde Morrel, »De søger at overtale mig, og De faar mig til at gaa fra Forstanden derved. Thi De var i Stand til at faa mig til at tro, at jeg kunde faa Valentine at se igen!«

Greven smilede.

»Min Ven! Min Fader!« raabte Morrel, næsten ude af sig selv. »Tag Dem i Agt, siger jeg Dem; thi den Magt, De udøver over mig, forfærder mig. Betænk den Mening, som ligger i Deres Ord. Thi se, mine Øjne oplives, mit Hjerte genfødes. Tag Dem i Agt, thi De faar mig til at tro paa overnaturlige Ting!«

»Haab, min Ven!« gentog Greven.

»Ak!« sagde Morrel, der sank ned fra sin Begejstrings Højde til Bedrøvelsens Afgrund. »De leger med mig, De gør som de gode Mødre, eller snarere som de egennyttige Mødre, der vil stille deres Børns Smerte med venlige Ord. Nej, min Ven, jeg havde Uret i at sige »Tag Dem i Agt!« thi jeg vil begrave min Sorg saa dybt i mit Bryst, saa De endog kan spare Medlidenhedsfølelsen. Farvel, min Ven, Farvel!«

»Tværtimod!« sagde Greven. »Fra dette Øjeblik skal du være hos mig og med mig. Du skal ikke forlade mig, og om otte Dage vil vi have forladt Frankrig.«

»Og De siger dog, at jeg skal haabe?«

»Ja, fordi jeg ved et Middel til at helbrede dig.«

»Greve! De gør mig om muligt endnu mere bedrøvet, De

betragter mine Lidelser som ganske almindelige og tror at kunne læge dem med et saa almindeligt Middel som en Rejse.«

Og Morrel rystede vantro paa Hovedet.

»Hvad skal jeg sige dig?« svarede Monte-Christo. »Jeg plejer at holde mine Løfter, lad mig altsaa forsøge.«

»Greve! De forlænger kun min Dødskamp!« sagde Morrel.

»Svage Sjæl! du vil ikke en Gang tilstede din Ven nogle faa Dage til at gøre Forsøget. Ved du, i hvilken Grad han byder over jordiske Midler? Ved du, at hans Tro til Gud er stærk nok til at forlange Mirakler af ham, der har sagt, at Menneskets Tro kan flytte Bjerge? Velan — vent det Mirakel, som jeg haaber, eller —«

»Eller?« gentog Morrel.

»Eller tag dig i Agt, Morrel! Jeg vil kalde dig en utaknemlig.«

»Hav Medlidenhed med mig, Greve!«

»Hør, Maximilian? Jeg har saa megen Medlidenhed med dig, at dersom jeg ikke helbreder dig forinden fire Uger, saa vil jeg, i Stedet for disse ladte Pistoler, med egne Hænder række dig en Gift, der dræber sikrere og hurtigere end den, der dræbte Valentine.«

»Lover De mig det?«

»Ja, thi jeg er en Mand, thi ogsaa jeg har lidt, og som jeg allerede har sagt dig villet dø, ja endogsaa siden Ulykken vendte sig bort fra mig, drømte jeg stundom om den evige Søvns Behagelighed.«

»Og De lover mig det ganske sikkert?« raabte Maximilian.

»Jeg lover dig det ikke alene,« sagde Monte-Christo og udstrakte sin Haand, »men jeg tilsværger dig det!«

»Altsaa, dersom jeg om en Maaned ikke føler mig trøstet, saa vil De give mig fri Raadighed over mit Liv og ikke kalde mig utaknemlig, hvad jeg saa end maatte finde mig foranlediget til at foretage.«

»Om en Maaned til Dag og Dato, og denne Dag er hellig, thi vi har den femte September, jeg ved ikke, om du har lagt Mærke dertil, men det er i Dag nu Aar siden, at jeg frelste din Fader fra en lignende Død.«

Morrel greb Grevens Hænder og bedækkede dem med Kys.

»Om en Maaned,« vedblev Monte-Christo, »vil du her paa dette Bord, ved hvilket vi nu sidder, finde gode Vaaben og en ærlig Død, naar du derimod vil love mig at leve indtil den Tid?«

»Ja!« raabte Morrel, »det lover jeg.«

Monte-Christo trykkede den unge Mand til sit Bryst og omfavnede ham længe.

»Og nu,« begyndte Greven igen, »nu skal du bo hos mig, du skal optage Haydees Værelser, og jeg vil saaledes i det mindste have en Søn, i Stedet for en Datter.«

»Haydee?« raabte Morrel. »Hvor er hun da blevet af!«

»Hun er rejst i Nat.«

»For at forlade Dem?«

»For at vente mig. Gør dig altsaa færdig, saa du snart kan komme til mig, og lad mig gaa bort herfra, uden at nogen ser mig.«

Maximilian bøjede Hovedet og adlød som et Barn eller som en Tjener.

OTTENDE KAPITEL.

Delingen.

I det Hotel i Gaden St. Germain-des-Pres, som Albert de Morcerf havde valgt for sig og sin Moder, bestod den første Etage af en lille fuldstændig Bolig, der var bortlejet til en meget hemmelighedsfuld Person. Denne Person var en Mand, hvis Ansigt Portneren endnu aldrig havde set; thi om Vinteren skjulte han Hagen i et stort Halstørklæde, og om Sommeren tejlede det aldrig, at han holdt Lommetørklædet for Næsen, naar han gik forbi Portnerens Værelse.

Denne hemmelighedsfulde Beboer blev, besynderlig nok, ikke iagttaget af nogen; thi der havde udbredt sig et Rygte om, at han var en meget højtstaaende Person, der opholdt sig under et strengt Inkognito. Hans Besøg var i Almindelighed regelmæssige; baade Sommer og Vinter kom han sædvanlig henimod Klokken tire, gik ind i sit Værelse, men tilbragte aldrig Natten der.

Klokken tire kom altsaa den hemmelighedsfulde Person, og omtrent tyve Minutter derefter holdt en Vogn udenfor Hotellet.

En sortklædt Dame, indhyllet i et stort Slør, gled da som en Skygge forbi Portnerboligen og gik op ad Trappen, uden at man hørte hendes Fodtrin. Man havde aldrig spurgt hende, til hvem hun skulde, og hendes Ansigt var lige saa fremmed for Portneren som den ubekendtes. Hun steg kun en Trappe op, derpaa bankede hun paa en Dør, som straks aabnedes og atter lukkedes efter hende.

Dagen efter at Greven af Monte-Christo havde aflagt sit

Besøg hos Baron Danglars, og netop paa den Dag, da Frøken Valentine blev begravet, kom den hemmelighedsfulde Beboer allerede Klokken ti om Formiddagen, i Stedet for som sædvanlig at komme Klokken fire om Eftermiddagen.

Næsten paa samme Tid kom en Vogn, og den tilsløredе Dame steg hurtig op ad Trappen .Næppe var Døren bleven lukket efter hende, førend hun raabte:

»O, Lucien! O, min Ven!«

»Men hvad er der da, min kære Veninde? Tal dog!«

»Min Ven! Kan jeg stole paa Dem?«

»Ganske sikkert, det ved De jo; men hvad er der? Den Skrivelse, De sendte mig i Morges, har forskrækket mig. Dette Hastværk, denne forviklede Mening; forklar Dem, saa jeg kan blive rolig, eller maaske endnu mere forskrækket.«

»Ak, Lucien, jeg har noget vigtigt at meddele Dem,« sagde Damen, idet hun tilkastede ham et talende Blik, »Danglars er rejst i Nat!«

»Danglars rejst? Og hvorhen?«

»Jeg ved det ikke.«

»De ved det ikke? Han er altsaa rejst for ikke at komme tilbage igen?«

»Uden Tvivl! Klokken ti om Aftenen kørte han til Barrieren Charenton; derfra har han taget Postbefordring, og er kørt videre med sin Kammertjener. Til Kusken har han sagt, at han kørte til Fontainebleau.«

»Naa? — Og hvad siger De dertil?«

»Der er mere! Han har efterladt et Brev til mig. Læs!«

Og Baronessen tog et aabent Brev op af Lommen og gav Debray det.

Debray betragtede det et Øjeblik, som om han først vilde gætte sig til dets Indhold eller forud fatte en Beslutning i denne Anledning.

Han havde imidlertid snart fattet sig og læste nu følgende:

»Min meget trofaste Ægtefælle!«

Uden at tænke derpaa betragtede Debray Baronessen, der blev blodrød.

»Læs!« sagde hun.

Debray vedblev:

»Naar De modtager dette Brev, saa har De ingen Mand, lige saa lidt som De har nogen Datter, det vil sige, at jeg da er langt borte fra Frankrig.

Jeg skylder Dem en Forklaring, Madame, og jeg vil give Dem den, saa De kan forstaa den.

Altsaa:

Jeg har i Morges haft en ganske uventet Udbetaling af

fem Millioner. Denne Udbetaling er præsteret; men umiddelbart derefter indløb en anden af samme Størrelse, jeg opsatte den til i Morgen, og derfor rejser jeg i Dag, for at undgaa denne Morgen, der vil være meget ubehagelig for mig.

Ikke sandt, De forstaar mig? Min meget kostbare Ægtehalvdel; thi De kender mine Omstændigheder lige saa godt som jeg selv og maaske endnu bedre, især naar det skulde komme an paa at sige, hvor den største Halvdel af min Formue der var saa stor, er blevet af. Det er noget, der vilde være umuligt for mig at opgive, medens jeg er overbevist om, at De ved det meget godt.

Har De maaske stundom forundret Dem over min Formues hurtige Forsvinden, Madame? Er De ikke blevet lidt blændet af mine Guldbarrers Sammensmelten? Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har set andet end Ilden; lad os haabe, at De har fundet lidt Guld i Asken.

Det er med dette trøstende Haab, at jeg bortfjerner mig, Madame og meget forsigtige Ægtefælle, uden at min Samvittighed gør mig den ringeste Bebrejdelse derfor. De har jo Venner, den omtalte Aske, og for at fuldkomme Deres Lykke, giver jeg Dem gerne Deres Frihed tilbage.

Desuagtet maa jeg dog endnu tilføje et Ord i Fortrolighed: Saa længe jeg nemlig haabede, at De arbejdede for vort fælles Vel og for vor Datters Formue, har jeg visselig lukket Øjnene til; men da De har gjort mit Hus til en stor Ruin, saa vil jeg ikke mere tjene til at begrunde andres Formuer. Da jeg giftede mig med Dem, var De rig, men kun lidt agtet; tag det ikke ilde op at jeg siger det saa rent ud, men da jeg antager, at det er under Ære Øjne, saa indser jeg ikke, hvorfor jeg skulde veje mine Ord.

Vor Formue, som i Løbet af femten Aar stadig har tiltaget, bragte jeg til en anselig Størrelse, indtil uformodede, og for mig ubegribelige Katastrofer i den seneste Tid har ødelagt den til Grunden uden at jeg har den ringeste Skyld deri. De, Madame, har kun arbejdet for at forøge Deres egen Formue, og De har vist været heldig deri, derom er jeg fuldkommen overbevist. Jeg forlader Dem altsaa ligesom jeg har taget Dem, rig, men kun lidt agtet.

Farvel! Ogsaa jeg vil fra i Dag af arbejde for egen Regning. Modtag min hjerteligste Tak for det Eksempel, som De har givet mig, og som jeg nu vil følge.

Deres meget hengivne Mand,

Baron Danglars.«

Under hele denne langvarige og ubehagelige Læsning havde Baronessen uafbrudt betragtet Debray, og bemærkede

at den unge Mand, uagtet sin store Selvbeherskelse, nogle Gange havde skiftet Farve.

Da han var færdig med at læse, lukkede han Brevet sammen og saa tankefuld hen for sig.

»Naa« spurgte Madame Danglars, med en let begribelig Forventning.

»Naa, Madame?« svarede Debray tørt.

»Men saa sig mig dog, hvad tænker De om dette Brev?«

»Jeg tænker ganske ligefrem, at Hr. Danglars har haft Mistanke til Dem.«

»Det forstaar sig; men er det alt, hvad De har at sige mig?«

»Jeg forstaar Dem ikke!« sagde Debray med isnende Kulde.

»Han er borte, borte, og kommer vist aldrig tilbage igen!«

»O!« svarede Debray, »det skal De dog ikke tro.«

»Som jeg siger Dem, han kommer ikke tilbage; jeg kender ham, han er en Mand, der er urokkelig i alle de Beslutninger, der fremgaar af hans egne Interesser. Dersom han havde troet at jeg kunde være ham nyttig til noget, saa havde han ganske sikkert taget mig med; men han lader mig blive tilbage i Paris, fordi at vor Skilsmisse ligger i hans Interesse, og han giver mig fri, for bestandig fri,« tilføjede hun næsten bedende.

Men Debray svarede ikke.

Baronessen var i en ængstelig Uvished.

»Hvad?« raabte hun omsider, »De svarer mig ikke?«

»Jeg har kun en Ting at spørge Dem om. Hvad har De nu i Sinde at foretage Dem?«

»Men det er netop det, jeg vilde spørge Dem om,« svarede Baronessen med bankende Hjerte.

»Ah! De ønsker et Raad?«

»Ja — et Raad!« svarede Baronessen med ængstelig Forventning.

»Velan, jeg vil raade Dem til at rejse,« svarede Debray koldt.

»Rejse?«

»Ja; Hr. Danglars siger jo, at De er rig og fuldkommen fri. Desuagtet antager jeg i det mindste, at efter den dobbelte Skandale, som Eugenies Skæbne og Hr. Danglars' Forsvinden har fremkaldt, vil en Fraværelse fra Paris være uundgaaelig fornøden. Det beror kun paa, at det bliver almindelig bekendt, at De er blevet forladt og at man tror, at De er fattig; thi man vilde aldrig tilgive en Fallents Kone, dersom hun var rig, og førte et stort Hus. For det første er det nok, naar De bliver en fjorten Dages Tid i Paris for at fortælle

alle Deres Venner og Bekendte, at De er forladt, saa vil det snart blive almindelig bekendt, hvorledes det er gaaet til. Derpaa forlader De Deres Bolig, men efterlader Deres Kostbarheder, og enhver vil rose Deres Uegennytte og udbrede sig i Lovtaler over Dem, og man vil tro, at De er fattig, thi jeg alene kender Deres Formuesomstændigheder og er villig til at aflægge Dem Regnskab som en retskaffen Kompagnon.«

Bleg og dybt rystet havde Baronessen hørt denne Tale med ligesaa megen Angst og Fortvivlelse, som Debray havde udvist Ligegyldighed.

»Forladt!« gentog hun. »Ja vel, De har Ret, min Herre, og ingen vil tvivle derom.«

Dette var de eneste Ord, som denne stolte og elskende Kvinde kunde frembringe.

»Men rig, meget rig!« vedblev Debray, idet han fremtog nogle Papirer af sin Brevtaske og udfoldede dem.

Madame Danglars lod ham gøre, hvad han vilde; thi det var kun med stort Besvær, at hun kunde dæmpe sit Hjertes voldsomme Banken og tilbageholde de frembrydende Taarer. Endelig sejrede Bevidstheden om hendes eget Værd, og naar det ikke lykkedes hende at betvinge sit Hjertes Bevægelse, saa formaaede hun dog at tilbageholde Taarerne.

»Madame!« sagde Debray, »det er nu omtrent et halvt Aar siden, at vi indgik i Kompagni sammen. De overleverede mig en Driftskapital af Hundrede Tusinde Francs.

Vor Overenskomst begyndte i April.

I Maj begyndte vore Foretagender, og de indbragte i denne Maaned nre Hundrede og halvfjerdsindstyve Tusende Francs.

I Juni steg vor Fortjeneste til ni Hundrede Tusinde Francs.

I Juli tilføjede vi endnu sytten Hundrede Tusinde Francs. De ved, at det var i den Maaned, at vi købte de spanske Papirer.

I Begyndelsen af August tabte vi tre Hundrede Tusinde Francs, men den femtende i Maaneden oprettede vi Tabet, og mod Enden fik vi Revanche.

I Gaar har jeg opgjort vort Regnskab og befundet, at vi har en Kapital af to Millioner og fire Hundrede Tusinde Francs, det vil sige, tolv Hundrede Tusinde Francs til os hver.«

»Og nu,« vedblev Debray, idet han med en Vekselerers Rolighed betragtede sit Regnskab »har vi dertil firsindstyve Tusinde Francs, som er Renterne af den Sum, som jeg har forvaltet.«

»Men hvor kommer de Renter fra?« afbrød Baronessen. »De har jo aldrig omsat Pengene.«

»Om Forladelse, Madame!« svarede Debray koldt. »De havde befuldmægtiget mig til at omsætte dem, og jeg har gjort Brug af denne Fuldmagt. Naar vi nu altsaa regner Deres Del af Renterne samt Deres Indskudskapital, saa bliver Deres Del: tretten Hundrede og fyrretyve Tusinde Francs.«

»Nu har jeg,« vedblev Debray, »i Forgaars aftalt denne Sum, lige som om det havde anet mig, at jeg snart skulde aflægge Dem Regnskab derfor. Deres Penge er her, som De ser, dels i Obligationer, dels i Sedler.«

Debray tog nu en lille forseglet Kasse ud af en Skuffe, aabnede den og fremtog en Del Papirer, som han overleverede til Baronessen.

Med tørre Øjne, men med blødende Hjerte modtog Baronessen Papirerne og ventede tavs paa et venligt Ord, der kunde trøste hende med denne Rigdom. Men hun ventede forgæves.

»De har altsaa,« sagde Debray, omtrent tredsindstyve Tusinde Francs i Rentepenge, og det er en overordentlig stor Sum for en Kvinde, der i det mindste i det første Aars Tid ikke tør føre nogen egentlig Husholdning. Forøvrigt kan De jo godt opfylde alle Deres Ønsker, og dersom Deres Formue ikke skulde synes Dem tilstrækkelig dertil, saa er jeg villig til at laane Dem alt, hvad jeg ejer.«

»Jeg takker, min Herre!« svarede Baronessen. »De vil indse, at det, som De har overgivet mig, er mere end en stakkels Kvinde behøver, som i lang Tid ikke tør deltage i Selskabslivet.«

Debray forundrede sig et Øjeblik over disse Ord, men fattede sig snart igen og gjorde en Mine, der omtrent sagde: Som De behager.

Madame Danglars havde maaske endnu indtil dette Øjeblik haabet, men da hun saa den fuldkomne Mangel paa Deltagelse, og det ligegyldige Blik, hvormed Debray ledsagede sine Ord, hævede hun Hovedet, aabnede Døren og gik rask, men uden Vrede ned ad Trappen, uden at sende en sidste Afskedshilsen til den, der havde behandlet hende saaledes.

»Bah!« brummede Debray, da hun var gaaet, »det er meget godt. Hun vil nu blive hjemme, læse Romaner og spille Landsknægt, da hun ikke mere kan spille paa Børsen.«

Og han tog endnu en Gang sin Regningsbog frem og efterregnede med stor Nøjagtighed den Sum, som han nylig havde udbetalt.

»Ja,« sagde han, »der er en Million og tredsindstyve Tusinde Francs til mig. Hvilken Ulykke at Frøken de Villefort er død. Den Pige behagede mig i alle Henseender, og jeg vilde uden videre have giftet mig med hende.«

Efter at Madame Danglars var gaaet, beskæftigede Debray sig endnu i kort Tid med sit Regnskab og forlod derpaa Huset.

Oven over det Værelse, i hvilket Debray nylig havde delt to og en halv Million med Madame Danglars, var et andet Værelse, i hvilket der ogsaa opholdt sig to Personer af vort Bekendtskab.

Disse Personer har spillet en altfor vigtig Rolle i vor Historie til at vi ikke skulde søge dem med en vis Interesse.

I dette Værelse opholdt Mercedes og Albert sig. Mercedes havde forandret sig meget i de sidste Dage. Det var ikke Fattigdommen, der bøjede hendes Aand, og det var heller ikke Mangel paa Mod, som gjorde Fattigdommen trykkende for hende.

Mercedes var nedsteget fra den Kreds, i hvilken hun hidindtil havde bevæget sig, til en anden, som hun selv havde valgt, og som kunde sammenlignes med et Mørke imod en stærk belyst Sol.

Mercedes lignede en Dronning, der stiger ned fra sit Palads til en Hytte, hvor hun maa indskrænke sig til det aller nødvendigste, og hvor hun ikke genkender sig selv mellem de Trækar, som hun selv maa sætte paa Bordet, eller ved det slette Leje, der har afløst hendes bløde Seng. Den skønne Katalonierinde eller den ædle Grevinde havde hverken sit stolte Blik eller sit fortryllende Smil eftersom hun overalt, hvor hun henvendte sine Øine, kun saa Genstande, der maatte virke nedslaaende paa Sindet. Betrækket i Værelset var malet Graat i Graat, en Farve, som de sparsommelige Ejere stedse vælger, fordi den ikke saa let modtager Smuds.

Møblerne var af et fattigt Udseende og umage, kort sagt, alt i dette Værelse stødte Øjet og dannede en Modsætning til den Glans, som det var vant til.

Der levede nu Madame de Morcerf, siden hun havde forladt sit Hjem. Ofte svimlede det for hende i denne Tomhed, ligesom en Vandrer kan svimle, naar han pludselig staar ved Randen af en Afgrund.

Da hun mærkede, at Albert hvert Øjeblik betragtede hende, lige som for at overbevise sig om hendes Sindstilstand, havde hun vænnet sig til et ensformigt Smil, der i Mangel af Samklang med Øjnene ligner et Lys uden Varme.

Albert var ogsaa utilfreds, og den Rest af Luksus, som endnu var blevet dem tilovers forhindrede ham i at finde sig i de Omstændigheder, som hans nye Stilling medførte.

Han vilde gaa ud uden Handsker og fandt sine Hænder altfor hvide; han vilde vandre til Fods gennem Staden og fandt sine Støvler altfor blankt lakerede.

Det var imidlertid lykkedes disse to ædle Sjæle, som var uopløselig forenede ved den moderlige og den sønlige Kærligheds Baand, at kunne forstaa hinanden uden at tale.

Ja, Albert troede endog, at han, uden at forskrække sin Moder synderligt, kunde sige:

»Kære Moder, vi har ikke flere Penge!«

Mercedes havde aldrig prøvet, hvad virkelig Fattigdom er. Mellem Katalonierne havde hun vel ofte maattet savne forskelligt, men saa var der igen andre Midler tilrede. Naar Garnene var gode, fiskede man, og naar man havde solgt Fiskene, kunde man skaffe sig nye Garn eller istandsætte de gamle.

Desuden var hun den Gang alene og havde kun sig selv at sørge for; nu skulde hun sørge for to og havde intet dertil.

Vinteren nærmede sig. Værelset var fugtigt og koldt, og hun havde intet Brændsel til at opvarme det med, hun, hvis prægtige Værelser havde været behageligt opvarmede ligefra Entréen til hendes Boudoir. Men hun havde en Søn. —

Hidtil havde Bevidstheden om hendes Selvopofrelse gjort hende ufølsom overfor de hverdagsagtige Besværligheder, men Begejstringen maatte jo efterhaanden forsvinde og Virkeligheden sejre over Fantasierne.

»Kære Moder,« sagde Albert i det Øjeblik, da Madame Danglars gik ned ad Trappen, »lad os en Gang beregne vore Rigdomme, saa jeg kan faa en tydelig Oversigt, hvorefter jeg kan indrette mine Planer.«

»Vi har jo intet!« svarede Mercedes med et sørgmodigt Smil.

»Jo, kære Moder, vi har tre Tusinde Francs, og jeg paastaar, at jeg med disse tre Tusinde Francs vil kunne berede os begge et meget anstændigt Udkomme.«

»Barn!« sukkede Mercedes.

»Kære Moder, jeg har desværre tidligere udgivet alt for mange Penge unyttigt, til at jeg ikke nu skulde forstaa at vurdere dem. Tre Tusinde Francs, ser De, det er en ganske uhyre Sum, og jeg har bygget en ganske sikker Fremtid derpaa.«

»Du siger det saa afgørende, mit stakkels Barn« sagde Mercedes, »men skal vi ogsaa virkelig modtage de tre Tusind Francs af Monte-Christo?« tilføjede hun rødmende.

»Det antager jeg som afgjort,« sagde Albert med Bestemthed. »Men for at faa dem, maa vi nødvendigvis rejse til Marseille, hvor de jo ligger nedgravede i Haven bag ved det lille Hus i Meillan Alléen. Med to Hundrede Francs kan vi bestride Rejseomkostningerne.«

»Med to Hundrede Francs? Hvad tænker du paa, kære Barn?« sagde Mercedes.

»Jo, jeg har forespurgt baade paa Posthuset og paa Dampskibene, og derefter har jeg gjort min Beregning. Herfra til Chalons tager vi Befordring i en Vogn — De ser, kære Moder, at jeg behandler Dem som en Dronning —, det vil koste fem og tredive Francs.«

Albert tog en Pen og skrev:

»For Vognen	35	Francs
Dampskibet fra Chalons til Lyon	6	—
Ligeledes for Transport med Dampskibet fra Lyon til Avignon	16	—
Fra Avignon til Marseille	7	—
Forskellige andre Omkostninger	50	—
Ialt...	114	Francs

Lad os nu regne 120 Francs,« tilføjede Albert smilende; »De ser, at jeg ikke er saa nøjeregnende.«

»Men du, Albert?«

»Jeg? Har De da ikke lagt Mærke til, at jeg beholder firsindstyve Francs til mig selv? Et ungt Menneske behøver ikke mange Bekvemmeligheder. Desuden ved jeg, hvad det er at rejse.«

»Ja, i en Postvogn med en Kammertjener.«

»Aa, ligesom det kan træffe sig.«

»Naa, for min Skyld gerne,« sagde Mercedes. »Men disse to Hundrede Francs?«

»De er her! Og endda to Hundrede til! Jeg har solgt mit Ur for Hundrede Francs og Kæden og Signetet for tre Hundrede. Men det er endnu ikke alt. Hvad siger De dertil, Moder?«

Og Albert fremtog en lille Notebog med Guldkramper — en Levning af hans forrige Luksusartikler, eller maaske en Erindring, — og udtog af den en Tusindfrancs Seddel.

»Hvad er det?« spurgte Mercedes.

»Det er Tusind Francs, Moder! Ja, det er ganske rigtigt!«

»Men hvor kommer de fra?«

»Hør, Moder; men bliv kun ikke forskrækket.« Og Albert rejste sig, kyssede sin Moder med Ømhed og betragtede hende med inderlig sønlig Kærlighed. »De kan ikke forestille Dem, hvor smuk jeg finder Dem, kære Moder! De er virkelig den skønneste, ligesom De er den ædleste Kvinde. Deres ublide Skæbne har gjort Dem endnu mere elskværdig.«

Mercedes stræbte forgæves at holde sine Taarer tilbage.

»Kære Barn,« sagde hun, »saa længe jeg har dig, saarer min Skæbne mig ikke.«

»Men nu begynder Prøvelsen,« sagde Albert, »De ved, hvad vi har aftalt.«

»Og hvilket?«

»At De skulde bo i Marseille, og at jeg skulde rejse til Afrika, hvor jeg vilde optræde under det nye Navn, som jeg vil antage, i Stedet for det, som jeg har aflagt.«

Mercedes sukkede.

»Altsaa,« vedblev Albert, idet han næsten skamfuld slog Øjnene ned, »i Gaar lod jeg mig hverve til Spahierne. Jeg har nemlig troet at kunne disponere over mig selv, og altsaa ogsaa at kunne sælge mig. Jeg er saaledes blevet Stedfortræder og har solgt mig, som man siger,« tilføjede han smilende, »og det for en Pris, som jeg ikke en Gang troede at have været værd, nemlig for to Tusind Francs.«

»Altsaa disse Tusind Francs?« spurgte Mercedes sitrende.

»Er Halvdelen af Summen, den anden Halvdel faar jeg om et Aar.«

Mercedes opløftede sine Øjne mod Himlen med et Udtryk, som ikke lader sig beskrive, og et Par store Taarer rullede ned over hendes Kinder.

»Betalingen for hans Blod!« mumlede hun.

»Ja, hvis jeg bliver slaaet ihjel!« sagde Albert smilende, »men jeg forsikrer Dem, at jeg har i Sinde at forsvare mit Skind. Jeg har aldrig haft mere Lyst til at leve, end netop nu.«

»O Gud, o Gud!« raabte Mercedes.

»Hvorfor antager De desuden, at jeg skulde falde? Er Lamartiere eller Morrel, som vi begge kender, er nogen af dem bleven dræbt? Tænk Dem, hvilken Glæde det vilde være, om jeg kom tilbage i Officersuniform. Jeg tror, at den vil klæde mig godt, og jeg har valgt det Regiment af lutter Forfængelighed.«

Mercedes sukkede, skønt hun forsøgte at smile, hun indsaa, at det ikke var ret at lade sin Søn bære hele Byrden.

»De ser altsaa, kære Moder,« begyndte Albert igen, at De har allerede mere end fire Tusind Francs, og dermed vil De komme godt ud af det i to Aar.«

»Mener du?« sagde Mercedes.

Grevinden udtalte disse Ord med en saa dyb Smerte, at deres virkelige Betydning ikke kunde undgaa Albert. Han greb sin Moders Haand, trykkede den kærligt og udbrød bevæget:

»Ja, Moder, De skal leve!«

»Jeg vil leve!« sagde Mercedes. »Men du bliver her, ikke sandt?«

»Kære Moder, jeg maa rejse,« sagde Albert rolig og fattet, »De elsker mig for meget til, at De kunde se mig i stadig Lediggang og Uvirksomhed. Desuden har jeg underskrevet.«

»Gør som du vil, min Søn, og jeg vil gøre, som Gud vil.«

»Jeg vil ikke gøre, som jeg vil, men som Fornuften og Nødvendigheden byder. Derfor beder jeg Dem, at De ikke vil nære mørke og bedrøvelige Tanker. Jeg forsikrer Dem, at vi kan begge blive lykkelige. Naar jeg først er kommet i Tjenesten, saa vil Omsorgen for Deres Fremtids Vel fordoble mine Kræfter og jeg vil avancere, medens De imidlertid bor ganske rolig i Dantes' Hus. Lad os kun forsøge det, Moder, lad os kun forsøge det.«

»Ja, min Søn,« svarede Mercedes, »thi du maa blive lykkelig.«

»Altsaa,« tilføjede det unge Menneske med saa stor Munterhed, som det var ham muligt at fremkunstle. »Vor Skilsmisse er afgjort, og vi kan rejse endnu i Dag. Jeg vil bestille en Plads til Dem.«

»Og til dig?«

»Jeg maa blive her endnu i nogle Dage; det er en Begyndelse til Skilsmissen, og vi har godt af at vænne os til den. Jeg maa endnu have nogle Anbefalingsskrivelser og nogle Underretninger om Afrika. I Marseille træffer vi sammen igen.«

»Lad saa være da — vi rejser!« sagde Mercedes, idet hun kastede et prægtig sort Kashmirs Sjal om sig; det var det eneste, hun ejede. Albert samlede hurtigt sine Papirer, betalte Værten, bød sin Moder Armen og gik med hende ned ad Trappen.

En anden Person gik foran dem ned ad Trappen, og da han hørte en Silkekjole rasle bag sig, saa han sig tilbage.

»Debray!« mumlede Albert.

»Er det Dem, Morcerf?« svarede Ministerens Sekretær, idet han standsede paa det Trappetrin hvor han befandt sig.

Debrays Nysgerrighed sejrede over hans Lyst til at bevare hans Inkognito. Desuden havde Morcerf jo allerede kendt ham. Det var tillige et altfor pikant Eventyr at træffe sammen her i et ubekendt Hotel med den unge Mand, hvis uheldige Skæbne havde gjort saa megen Opsigt i Paris.

»Morcerf!« gentog Debray.

Men da han i Halvmørket bemærkede Madame de Morcerfs endnu ungdommelige Skikkelse, tilføjede han smilende:

»Ah — undskyld! Jeg vil ikke forstyrre Dem!«.

Albert gættede hans Tanker og sagde derfor til Mercedes:

»Moder, det er Hr. Debray, Sekretær hos Indenrigsministeren og en forhenværende Ven af mig.«

»Hvorledes? — en forhenværende? Hvorledes mener De?«

»Jeg har nu ingen Venner mere og bør heller ikke have

nogen. Jeg er Dem meget forbunden, fordi De har været saa god at ville genkende mig.«

Debray gik et Par Trin højere op ad Trappen, rakte fortrolig Albert Haanden og sagde med saa megen Følelse, som det var ham muligt at frembringe:

»Tro mig, min Ven, at jeg tager virkelig Del i den Ulykke, som har truffet Dem, og at jeg i alle Henseender er til Deres Tjeneste.«

»Jeg takker Dem, min Herre!« svarede Albert smilende. »Vi er, uagtet denne Ulykke, rige nok til at kunne undvære Hjælp. Vi forlader nu Paris, og naar vi har betalt Rejseomkostningerne, vil vi endnu have fem Tusind Francs til Rest.«

Debray, der havde en Million i sin Brevtaske, følte, at en Skamrødme farvede hans Ansigt. I hvor upartisk hans Aand endog var, saa kunde han dog ikke undlade at betænke, at dette Hus nylig havde rummet to Kvinder, af hvilke den ene med Rette var vanæret og fattig, til Trods for den Million, som hun skjulte under sin Kjoles Folder, medens den anden var blevet truffet af en ufortjent Ulykke, men havde rejst sig under den og følte sig rig, midt i sin Fattigdom.

Denne Sammenligning gjorde ham ganske forvirret; han fremstammede endnu nogle Høfligheder og skyndte sig derpaa ned ad Trapperne.

Paa denne Dag maatte hans underordnede Arbejdere i Ministeriet undgælde for hans onde Lune.

Men om Aftenen købte han et smukt Hus, der indbragte ham femten Tusinde Livres om Aaret i Renter. Den følgende Dag og paa samme Tid, som Debray underskrev Købekontrakten, det vil sige henimod Klokken fem om Aftenen, tog Madame de Morcerf og hendes Søn en hjertelig Afsked fra hinanden, hvorpaa den første steg ind i Vognen, der lukkedes efter hende.

Bag ved et tildækket Vindue paa Postgaarden stod en Mand skjult, som saa Mercedes stige i Vognen og saa den køre bort samt saa Albert bortjerne sig. Derpaa strøg han sig med Haanden over Panden og mumlede:

»Ak, hvorledes skal jeg kunne gengælde disse to Ulykkelige den Lykke, som jeg har berøvet dem? — Gud hjælpe mig dertil!«

NIENDE KAPITEL.

Løvehulen.

En af Afdelingerne i Fængslet la Force blev kaldt St. Bernards Gaarden, og denne var bestemt for de farligste og mest haardnakkede Forbrydere.

Fangerne havde i deres betegnende Sprog kaldt denne Gaard: Løvehulen, sandsynligvis fordi Fangerne her stundom som vilde Dyr bed i Jernstængerne eller stundom brugte deres Tænder som Vaaben mod deres Vogtere.

Det er et Fængsel i Fængslet, og Murene er her dobbelt saa tykke som i de andre Afdelinger. Hver Dag undersøger en Opsynsmand omhyggeligt alle Jernstængerne, og af disse Fangevogteres Kæmpeskikkelser og kolde, bestemte Blikke ser man, at de er valgte saaledes for at kunne beherske Fangerne ved at indgyde dem Skræk.

Gaarden til denne Afdeling er, som bemærket, omgivet af uhyre Mure, der stundom tillader nogle skæve Solstraaler at trænge ned i denne moralske og fysiske Hæsligheders Afgrund.

I denne Afdeling er det, at de blege og hæslige Skikkelser, som Retfærdighedens Arm søger at tæmme, vandrer omkring som skrækindjagende Skygger.

Man ser dem læne sig til Muren, der modtager nogen Varme af Solens Straaler, de sladrer stundom sammen eller opholder sig hver for sig, men stadig med et forventningsfuldt Blik til den Dør, der kun aabner sig for at kalde en af Beboerne fra dette bedrøvelige Opholdssted eller for at indlade et nyt Udskud af det menneskelige Samfund.

St. Bernards Gaarden har sit eget Taleværelse; det dannes af en langagtig Firkant, som deles i to Dele, af to parallelle Jerngitre, der er omtrent tre Fod fra hinanden, saaledes at Besøgeren hverken kan trykke Fangens Haand eller række ham noget.

Taleværelset er mørkt, fugtigt og i alle Henseender afskrækkende, især naar man betænker, hvilke frygtelige Hemmeligheder der er blevet udtalt gennem disse Jerngitre. Og dog er dette Sted, i hvor afskrækkende det endog er, et Paradis for de Fanger, hvis Dage er talte, thi det er meget sjældent, at man fra Løvehulen kommer noget andet Sted hen, end til Skafottet, Slaveriet eller Celletængslet.

I denne Gaard, som vi nylig har beskrevet, spadserede et ungt Menneske med Hænderne i Lommerne, medens Løvehulens Beboere betragtede ham med stor Nysgerrighed. Efter hans Klædning at dømme kunde han gælde for en Modeherre. Rigtignok var disse Klæder lidt forrevne, men ikke slidte, og det fine Klæde antog straks sin tidligere Glans, naar Fangen strøg det med Hænderne.

Med samme Omhu behandlede han sit Linned, der siden hans Indtrædelse i Fængslet havde skiftet Farve, og han afpudsede sine lakerede Støvler med et broderet Lommetørklæ-

de, paa hvilket man saa Begyndelsesbogstaverne til et Navn med et Vaaben over. Nogle af de øvrige Fanger i Løvehulen betragtede disse Toilettekunster med særdeles Opmærksomhed.

»Se, hvor Prinsen pynter sig!« sagde en af disse Gavtyve.

»Ja, han er virkelig smuk,« sagde en anden, »og dersom han havde en Kam og lidt Pomade, saa vilde han ikke give de fine Herrer noget efter.«

»Hans Kjole maa have været meget fin; det er meget smigrende for os at have en saa elegant Kammerat, og disse Kæltringer af Gendarmer er noget lumpent Pak — at spolere et saadant Toilette!«

»Han lader til at være en brav Karl!« ytrede en anden. »Han har allerede udrettet meget, og det efter en stor Maalestok. Han er saa ung endnu og kommer allerede her. Det er en herlig Karl!«

Genstanden for denne afskyelige Beundring syntes ikke at høre den. Da han var færdig med at pynte sig, traadte han hen til en Skydelem og sagde til Fangevogteren:

»Gode Herre! Laan mig tyve Francs; De skal snart faa dem igen, og De vover intet derved, thi jeg har Paarørende, der ejer flere Millioner, end De har Skillinger. Laan mig altsaa tyve Francs til at købe mig en Hverdagsfrakke for. Jeg lider skrækkeligt ved altid at maatte gaa i de samme Klæder og Støvler. Og hvad er det for en Paaklædning for en Prins Cavalcanti?«

Fangevogteren trak paa Skuldrene og vendte ham Ryggen; han lo ikke en Gang af disse Ord, thi han var saa vant til at høre lignende.

»Gaa!« sagde Andrea. »De er et Menneske uden Følelse. Jeg skal sørge for, at De skal miste Deres Plads!«

Ved disse Ord kunde Vogteren ikke undlade at udbryde i en høj Latter. De andre Fanger nærmede sig og sluttede Kreds om ham.

»Jeg siger Dem,« vedblev Andrea, »at jeg vilde hjælpe mig med denne usle Sum til at faa en Frakke og et Værelse, hvor jeg paa en anstændig Maade kunde modtage de høje Besøg, som jeg hver Dag venter.«

»Han har Ret! Han har Ret!« raabte Fangerne. »Man kan jo nok se, at han maa være af stor Familie.«

»Naa, saa laan ham da de tyve Francs,« sagde Fangevogteren, idet han støttede sig paa en af sine Kæmpearme, »synes I ikke at kunne skylde en Kammerat saa meget?«

»Jeg er ikke Kammerat med saadanne Folk,« svarede den unge Mand stolt. »Fornærm mig ikke, det har De ikke Ret til!«

»Hører I det?« sagde Fangevogteren med et ondskabsfuldt Smil. »Han behandler Jer kønt. Vil I ikke laane ham de tyve Francs, hvad?«

Fangerne betragtede hverandre, og en dæmpet Knurren hørtes imellem dem ;det var tydeligt, at en Storm truede med at bryde løs over den fornemme Fange, og at denne Storm snarere rejste sig paa Grund af Fangevogterens Opfordring, end ved Andreas Ord.

Overbevist om at kunne standse denne Storm, dersom den skulde tage for meget Overhaand, lod Fangevogteren den bryde løs, dels for at spille den ubelejlige Ansøger et Puds, dels for at skaffe sig selv lidt Morskab.

Fangerne nærmede sig allerede Andrea, og nogle raabte: »Krabasken! Krabasken!«

Krabasken bestod i, at den Kammerat, der var faldet i Unaade, blev dygtig gennempryglet med en jernbeslaaet Sko.

Andre foreslog Aalen. Denne Morskab bestod i at fylde nogle Tørklæder med Sand og Smaastene og kaste dem i Ansigtet paa Synderen.

»Nej, lad os piske den fine Herre!« raabte andre, »det er saadan en galant Mand!«

Men Andrea vendte sig til dem, blinkede med Øjnene og smækkede med Tungen paa en Maade, der mellem Gavtyvene er et meget forstaaeligt Tegn, naar de ikke tør tale.

Det var et hemmeligt Tegn, som Caderousse havde lært ham.

Ved dette Tegn genkendte de en Kammerat, og straks sank Lommetørklæderne og den frygtelige Sko vandrede tilbage til sin Fod. Ja, man hørte endog nogle Stemmer sige, at Herren havde Ret, han kunde jo være en meget brav Mand paa sin Maade, og at de vilde give et Eksempel paa Samvittighedsfrihed.

Larmen var straks til Ende, og Opsynsmanden blev saa forundret derover, at han straks tog fat paa Andrea og gav sig til at ransage ham, da han formodede, at der maatte være en eller anden særdeles Grund til Stede, som kunde frembringe en saa pludselig Forandring hos Beboerne af Løvehulen.

Andrea lod ham ransage, uden i mindste Henseende at sætte sig derimod.

Pludselig lød en Stemme ved Gitteret.

»Benedetto!« raabte Inspektøren.

Slutteren slap sit Bytte.

»Man kalder paa mig!« sagde Andrea.

»I Taleværelset!« gentog Stemmen.

»Der kan De se, at man besøger mig. Ja, min gode Her-

re, De vil snart blive overbevist om, at man ikke kan behandle en Cavalcanti som enhver anden.«

Og Andrea smuttede ud gennem det halv aabnede Gitter og forsvandt fra sine forundrede Kammerater og fra den lige saa forundrede Fangevogter.

Andrea var en klog og beregnende ung Mand; han havde ikke som de fleste andre, gjort Brug af Tilladelsen til at skrive til en eller anden for at indhente gunstige Vidnesbyrd, men derimod bevaret en streng Tavshed fra det Øjeblik han var indtraadt i Fængslet la Force.

»Der er ingen Tvivl om,« tænkte han, »at jeg bliver beskyttet af en mægtig Person, det fremgaar tydeligt af alt. Min pludselige Lykke, den Lethed, hvormed alle Forhindringer bortraadte for mig og med hvilken jeg fik et berømt Navn, og endelig alt det Guld, der formelig regnede ned over mig. En øjeblikkelig Forglemmelse eller min Beskytters Fraværelse er maaske Skyld i mit nuværende Uheld. Men det kan ikke vare længe. Den beskyttende Haand, som for et Øjeblik har trukket sig tilbage, vil atter tilbyde sig, naar jeg er nær ved at synke. Hvorfor skulde jeg altsaa vove et uforsigtigt Skridt, der maaske kunde fornærme min Beskytter? Han kan paa to Maader hjælpe mig ud af Knuden. Han kan hemmelig bestikke mine Vogtere, saa jeg kan flygte, eller han kan gøre det samme ved mine Dommere, saa de frikender mig. Det er altsaa bedst at vente, indtil jeg bliver overbevist om, at man virkelig har forladt mig, men saa —«

Andrea havde udtænkt en Plan, som kunde være meget rigtig. Denne Knægt var uforfærdet i sit Angreb og skyede intet, naar det kom an paa at forsvare sig.

Han havde allerede tidligere udholdt Fængslets Elendigheder, men i den senere Tid var han blevet vant til et Velleved, og han led meget, især af Kedsomhed.

Andrea hoppede derfor af Glæde, da Inspektøren kaldte ham til Taleværelset.

Det var for tidligt til, at det kunde være Forhørsdommeren, og for sent til, at det kunde være Fængselsdirektøren eller Lægen, det maatte følgelig være det forventede Besøg.

Da Andrea var kommet til Talestuen, saa han sig nysgerrig om og bemærkede snart Hr. Bertuccios alvorlige Skikkelse, som fra den anden Side af Gitteret betragtede ham med sørgmodige Blikke.

»Ah!« raabte Andrea med en glad Bevægelse.

»God Morgen, Benedetto!« sagde Bertuccio med sin dybe, velklingende Stemme.

»Det er Dem?« stammede den unge Mand og saa sig forskrækket om.

»Genkender du mig, Ulykkelige?« spurgte Bertuccio.

»Tys! Tys!« hviskede Andrea, som vidste, at disse Mure havde Øren. »For Guds Skyld, tal dog ikke saa højt!«

»Du ønsker at tale med mig under fire Øjne, ikke sandt?«

»Ja!« svarede Andrea.

Bertuccio tog noget op af Lommen, kaldte paa Slutteren, som stod ved et Vindue, og sagde:

»Behag at læse dette.«

»Hvad er det?« spurgte Andrea.

»En Ordre til at overlade dig et særskilt Værelse, for at du kan tale uforstyrret med mig.«

»Aa!« raabte Andrea og gjorde et Spring af Glæde, idet han tænkte:

»Der har vi den ubekendte Beskytter! Man glemmer mig ikke. Man har i Sinde at lokke en Hemmelighed ud af mig, eftersom man vil tale med mig i et særskilt Værelse; det er tydeligt, at Bertuccio er sendt af min Beskytter!«

Fangevogteren raadførte sig et Øjeblik med sine Foresatte, og faa Minutter derefter blev der anvist et Værelse i første Etage, som vendte ud til Gaarden, og som havde et meget indbydende Udseende. Der var nemlig Kakkelovn, en Seng, en Stol og et Bord, altsammen Luksusgenstande for en af disse Fanger.

Bertuccio satte sig paa en Stol, og Andrea kastede sig paa Sengen.

Fangevogteren trak sig tilbage.

»Naa,« begyndte Hushovmesteren, »hvad har du at sige mig?

»Og De?« spurgte Andrea.

»Tal du først!«

»Aa nej! De har vist noget at meddele mig, eftersom De opsøger mig.«

»Naa, som du vil. Du har vedblevet at vandre frem paa Forbrydelsens Vej. Du har stjaalet, du har myrdet —«

»Aa, dersom De ikke har andet at fortælle mig, saa havde De ikke behøvet at forlange et særskilt Værelse, det var saamænd ikke Umagen værd. De Historier kan jeg udenad. Men der er andre, som jeg ikke kender, lad os tale om dem, dersom De behager. Hvem har sendt Dem til mig?«

»Du har Hastværk, Benedetto!«

»Aa ja. Lad os derfor spare alle unyttige Ord. Hvem har sendt Dem?«

»Ingen.«

»Hvoraf ved De da, at jeg er her i dette Fængsel?«

»Aa, i den uforskammede Modeherre, der red saa stolt omkring paa de elysæiske Marker, har jeg længe genkendt dig!«

»Paa de elysæiske Marker — rigtig! Nu kommer vi nærmere til Sagen! Men hør en Gang — lad os tale lidt om min Fader, hvad?«

»Hvem er jeg da?«

»De, min gode Herre? De er min Adoptiv-Fader. Men jeg tror rigtignok ikke, at det er Dem, der har givet mig saa mange Hundrede Tusinde Francs, som jeg har forbrugt i de sidste fire—fem Maaneder, og heller ikke, at det er Dem, der skaffede mig en italiensk Adelsmand til Fader, eller som førte mig ind i den fornemme Verden og indbød mig til et Middagsselskab i Auteuil, blandt det mest udsøgte Selskab i Paris, blandt hvilket der ogsaa befandt sig en kongelig Prokurør, hvis Bekendtskab jeg burde have søgt noget mere, eftersom det for nærværende Tid kunde blevet mig til stor Nytte. Altsaa, forklar Dem, min ærede Hr. Korsikaner, sig mig —«

»Hvad skal jeg sige dig?«

»Jeg vil hjælpe Dem paa Sporet! De talte nylig om de elysæiske Marker, min ærede Hr. Plejefader.«

»Naa?«

»Ja, paa de elysæiske Marker bor der en meget rig Mand.«

»Hos hvem du har stjaalet og myrdet, ikke sandt?«

»Jeg tror det, ja!«

»Greven af Monte-Christo?«

»Fuldkommen rigtig! Velan — skal jeg kaste mig i hans Arme, trykke ham til mit Bryst og kalde ham Fader?«

»Ingen dumme Narrestreger!« svarede Bertuccio alvorlig, »og allermindst bør du udtale et saadant Navn med en saadan Hentydning.«

»Bah! Hvorfor ikke det?« sagde Andrea, lidt forbløffet ved Bertuccios højtidelige Indvending.

»Fordi den, der bærer dette Navn, er for meget begunstiget af Himlen, til at han kunde være Fader til en saa elendig Karl som du.«

»Aa — store Ord!«

»Der vil have en stor Virkning, dersom du ikke tager dig i Agt!«

»Trusler? Dem er jeg ikke bange for. Jeg vil da sige —«

»Tror du, at du har at bestille med Skabninger som dig og dine Lige?« sagde Bertuccio med en saa rolig Fatning og et saa alvorligt Blik, at Andrea følte sig gennemtrængt i sit Inderste deraf. »Benedetto! Din Skæbne ligger i en trygtelig Haand. Denne Haand vil aabne sig velvillig for dig. Benyt dig deraf; leg ikke med den Lynstraale, som denne

Haand for et Øjeblik lader hvile, men som den atter straks vil gribe dersom du vover at forstyrre dens fri Bevægelse.«

»Min Fader — jeg vil vide, hvem der er min Fader! Det er lige meget, hvad jeg risikerer derved, jeg vil vide det!« raabte den Uforskammede. »Hvad kan jeg desuden tabe ved en Skandale? Intet! Men I fornemme Folk, I kan altid tabe ved en Skandale, og det til Trods for alle Eders Millioner! Altsaa, hvem er min Fader?«

»Jeg er netop kommet her for at sige dig det.«

»Ah!« sagde Benedetto, idet hans Øjne lyste af Glæde.

I dette Øjeblik aabnedes Døren, Fangevogteren traadte ind og sagde til Bertuccio:

»Undskyld, min Herre, Forhørsdommeren venter Fangen!«

»Det er mod Slutningen af mit Forhør,« sagde Andrea til Hushovmesteren. »For Pokker, hvor det kommer ubelejligt nu! — Mine Herrer Gendarmer! Jeg er til Tjeneste. — Aa, gode Herre, lad en halv Snes Daler blive tilbage her, for at jeg kan forsyne mig med adskillige Nødvendigheder.«

»Det skal ske!« svarede Bertuccio.

Andrea rakte Haanden frem, men Bertuccio beholdt sin Haand i Lommen og raslede kun med nogle Pengestykker.

»Det var netop det, jeg mente!« sagde Andrea med et fremtvunget Smil, idet han følte sig behersket af Bertuccios paafaldende Ro.

»Skulde jeg have taget fejl?« sagde han til sig selv, da han steg ind i den langagtige, tilgitrede Vogn, som man kaldte Salatkurven. »Vi vil taa det at se! — Altsaa i Morgen!« tilraabte han højt, idet han vendte sig til Bertuccio.

»I Morgen!« svarede denne.

TIENDE KAPITEL.

Dommeren.

Man vil erindre, at Abbed Bussoni blev alene tilbage hos Hr. Noirtier i Ligstuen, og at Oldingen og Præsten vaagede over den unge Piges Lig.

Abbedens kristelige Formaninger, hans blide Væsen eller hans overtalende og beroligende Ord, havde maaske indgydt den Gamle noget Mod, thi fra det Øjeblik, da han var blevet alene med Præsten, var den Fortvivlelse, som i Begyndelsen havde bemægtiget sig ham, veget for en stille Hengivenhed og en Sindsro, der maatte forundre enhver, som vidste, hvor højt han havde elsket Valentine.

Hr. de Villefort havde ikke set sin Fader siden Valentines sidste Øjeblikke.

Man saa i hele Huset ikke andet end fremmede Ansigter, eftersom alle de gamle Tjenestefolk havde forladt det.

Retten skulde aabnes om to eller tre Dage. Villefort holdt sig imidlertid stedse indelukket i sit Kabinet og arbejdede med feberagtig Virksomhed paa Sagen mod Caderousses Mord.

Denne Begivenhed havde vakt stor Opsigt i Pariserverdenen ligesom alt hvad der stod i Forbindelse med Greven af Monte Christos Navn.

Beviserne var ikke ganske tilstrækkelige, fordi de beroede paa nogle Ord, som en døende Forbryder havde skrevet, og som maaske begrundede sig paa Had eller Hævn over sin forhenværende Fængselskammerat. Men hos den kongelige Prokurør havde der dannet sig en frygtelig Overbevisning om, at Benedetto maatte være skyldig, og af denne vanskelige Opgave vilde han berede sin Egenkærlighed en Triumf, der kunde bringe nyt Liv i hans sammenkrympede Hjerte.

Processen blev altsaa indledet, og den forestaaende Retssession kunde, takket være Villeforts uafbrudte Virksomhed, blive aabnet med denne Sag.

Han havde været nødt til at holde sig inde mere end sædvanlig for at undgaa Besøg, og dernæst var det ogsaa saa kort efter, at den stakkels Valentine var blevet begravet, at ingen forundrede sig over at se ham saa ivrigt beskæftiget, da man vidste, at det var den eneste Adspredelse, som formaaede at lindre hans Sorg.

Kun én Gang, og det var Dagen efter at Benedetto havde faaet det andet Besøg af Bertuccio, ved hvilken Leilighed denne skulde sige ham, hvem der var hans Fader, altsaa Morgenen efter denne Dag havde Villefort set sin Fader. Han var nemlig, udmattet af sine Anstrengelser, gaaet ned i Haven, hvor han, hensunken i mørke Tanker, afmejede de højststaaende Blomsters Hoveder med sin Spadserestok.

Mere end én Gang var han gaaet frem og tilbage i Alléen, stadig med de samme afmaalte Skridt og med den samme alvorsfulde Mine, da hans Øine uvilkaarlig vendte sig mod Huset, hvor han hørte sin Søn larme og lege.

Ved samme Leilighed var det, at han bemærkede sin Fader, der sad ved et aabent Vindue, som han havde ladet sin Lænestol flytte hen til, for derfra at nyde Solens forfriskende Straaler.

Oldingens stivnede Blikke var ufravendt heftede til et Punkt som Villefort endnu ikke kunde opdage, men disse Blikke var saa vilde, saa hadefulde, saa utaalmodige, at den

kongelige Prokurør, der forstod at udtyde dem, begyndte at se sig om for at faa at vide, hvad det var for en Genstand eller Person, som disse Blikke var rettede imod.

Endelig opdagede den kongelige Prokurør denne Genstand. Det var hans Kone, der sad under nogle næsten bladløse Lindetræer. Hun havde en Bog i Haanden og afbrød Tid efter anden sin Læsning for at tilsmile sin Søn, eller for at tilbagekaste en Bold, som han uafladeligt kastede fra et Vindue ud i Haven.

Villefort blegnede, thi han begreb, hvad Oldingen vilde sige.

Noirtier vedblev uafbrudt at betragte den samme Genstand. Dog pludselig forandrede hans Øjne deres Retning og henvendte sig til Villefort, der blev udsat for disse brændende Øjekast, som truende stirrede ned paa ham.

Madame de Villefort, der ikke vidste, hvilket Uvejr der truede med at bryde løs over hendes Hoved, havde Eduards Bold, som han skulde indløse med et Kys; men han lod sig længe bede. Et Kys af hans Moder forekom ham sandsynligvis ikke at være den Umage værd, som han skulde gøre sig derfor. Endelig besluttede han sig dog dertil, sprang ud ad Vinduet og løb hen til Madame de Villefort, der tørrede Sveden af hans Pande og gav ham Bolden i den ene Haand og en Mængde Sukkergodter i den anden.

Villefort følte sig, ligesom tvunget af en uimodstaaelig Tiltrækningskraft, trukket nærmere hen til Huset, men jo nærmere han kom, jo mere brændende og tilintetgørende syntes hans Faders Blikke. Man kunde virkelig i disse Øjekast læse en lige saa blodig Bebrejdelse som en frygtelig Trusel. Derpaa hævede Noirtiers Blikke sig mod Himlen, ligesom for at erindre sin Søn om hans forglemte Ed.

»Godt!« raabte Villefort op til ham, »hav kun Taalmodighed endnu en Dag; saaledes som jeg har sagt, saaledes skal det blive!«

Noirtier syntes beroliget ved disse Ord og saa ligegyldig til en anden Side.

Villefort afkastede sin Overkjole der syntes at ville kvæle ham, strøg sig med den kolde Haand over Panden og gik ind i sit Værelse.

Der henrandt en kold, men skøn Nat, og alle i Huset laa som sædvanlig i dyb Søvn. Kun Villefort lagde sig ikke paa samme Tid som de andre, men arbejdede til Klokken fem om Morgenen.

Han gennemlæste endnu en Gang Forhørsdommerens sidste Beretning, sammenlignede den med Vidnernes Udsagn og frembragte derved en Tydelighed i sit Indlæg, som var et af de bedste Arbejder, han endnu havde leveret.

Den næste Morgen, der var en Mandag, skulde Retten aabnes.

En svag Halvbelysning faldt paa det med rødt Blæk beskrevne Papir.

Prokurøren var for Øjeblikket indslumret, medens hans Lampe udbredte det sidste hendøende Lys og endelig slukkedes aldeles. Ved den sidste Opblussen vaagnede han, hans Fingre var fugtige og rødlige, som om han havde dyppet dem i Blod.

Han aabnede et Vindue, hvorunder et stort Orangeri udaandede sin behagelige Duft, mens en Lærke svang sig i Vejret, istemmende sin skønne Morgensang.

Villefort indaandede den rene Luft og følte sig forfrisket derved.

»Altsaa i Dag,« mumlede han »skal den Mand, der fører Retfærdighedens Sværd i sin Haand, træffe de Skyldige, hvor de endogsaa er!«

Næsten uvilkaarlig saa han til Noirtiers Vinduer, hvor han den forrige Dag havde mødt Oldingens vrede Blikke.

Gardinerne var nedrullede, men desuagtet stod hans Faders Billede saa levende for hans Sjæl, at han vedblev at stirre over til det lukkede Vindue, som om det havde været aabent, og som om han endnu kunde se sin Fader der.

»Ja, ja,« mumlede han, »vær kun rolig!«

Hans Hoved sank ned paa Brystet, og saaledes gennemvandrede han nogle Gange Værelset, indtil han omsider kastede sig helt paaklædt paa en Kanapé, ikke saa meget for at sove, som for at udhvile sine trætte og halvstivnede Lemmer.

Lidt efter lidt vaagnede de andre. Fra sit Værelse hørte Villefort den stedse tiltagende Bevægelse, der paa en Maade udgjorde Livet i dette Hus. Døre blev lukkede op og i Madame de Villefort ringede paa sin Kammerpige og Eduard kom, som Børn i Almindelighed plejer, munter og støjende ud af sit Sovekammer. Villefort ringede ogsaa.

Den ny Kammertjener bragte ham Aviserne og en Kop Chokolade.

»Hvad er det?« spurgte Villefort, hentydende til Koppen.

»En Kop Chokolade.«

»Jeg har jo ikke forlangt den; hvem har da været saa opmærksom?«

»Den naadige Frue. Hun antog, at Herren nok skulde tale meget i Dag og altsaa kunde behøve den.« Og Kammertjeneren satte Koppen paa det Bord, som stod ved Siden af Kanapéen, og som var bedækket med Papirer ligesom de andre Borde.

Derpaa gik Tjeneren.

Villefort betragtede Koppen med et mistænkeligt Blik, men greb den derpaa hurtig og tømte den i ét Drag. Man skulde tro, at han haabede denne Drik var dræbende, og at Døden saaledes vilde befri ham fra at udøve en Pligt, der paalagde ham noget, som var mere bittert for ham end selve Døden. Derpaa rejste han sig og gik nogle Gange frem og tilbage i sit Værelse, idet et frygteligt Smil fortrak hans Læber.

Chokoladen var imidlertid uskadelig, og Hr. de Villefort sporede ingen Virkninger af den.

Frokosttiden nærmede sig, men Hr. de Villefort var endnu ikke kommet til Bordet. Tjeneren traadte atter ind i hans Værelse.

»Den naadige Frue underretter Dem om, at Klokken allerede er slaaet elleve, og at De skal møde i Retten Klokken tolv.«

»Og hvad saa?« svarede Villefort.

»Fruen har klædt sig paa og lader den naadige Herre spørge om hun maa ledsage Dem.«

»Hvorhen?«

»Til Domhuset.«

»Hvorfor det?«

»Den naadige Frue ønsker at overvære dette Møde.«

»Saa!« sagde Villefort med en uhyggelig Betoning, »ønsker hun det?«

Tjeneren traadte et Skridt tilbage og sagde:

»Dersom den naadige Herre ønsker at gaa alene, vil jeg melde det.«

Villefort blev staaende tavs nogle Øjeblikke og strøg sig med Hænderne ned ad de blege Kinder.

»Sig min Kone,« svarede han endelig, »at jeg ønsker at tale med hende og beder hende om at vente mig paa sit Værelse. Kom derpaa tilbage for at barbere mig og hjælp mig med min Paaklædning.«

»Meget vel!« svarede Tjeneren og gik. Han kom straks tilbage igen, barberede Villefort og sagde:

»Fruen venter den naadige Herre, saa snart De er paaklædt.«

Aldeles sortklædt, med en Rulle Papir under Armen og med Hatten i Haanden, begav Prokurøren sig til sin Kones Værelse. Han standsede et Øjeblik udenfor Døren for at aftørre den Sved, der uvilkaarlig frembrød af hans Pande.

Derpaa traadte han ind.

Madame de Villefort sad paa en Ottoman og gennembladede utaalmodig nogle Aviser og Smaaskrifter, som Eduard rev i Stykker, før hans Moder var færdig med at læse dem.

Hun var fuldkommen paaklædt til at gaa ud, og hendes Hat laa ved Siden af hende.

»Ah — er De der?« udbrød hun. »Min Gud, hvor De er bleg! Nu har De vel igen arbeidet hele Natten? Hvorfor kom De ikke til Frokosten? — Naa, vil De tage mig med, eller skal jeg gaa alene med Eduard?«

Man ser, at Madame de Villefort maatte gøre mange Spørgsmaal uden at faa noget Svar, thi Villefort forblev kold og tavs som en Billedstøtte.

»Eduard!« sagde han endelig, idet han betragtede Drengen med et strengt Blik, »gaa ind i Salen, min Dreng, jeg vil tale med din Moder.«

Eduard saa til sin Moder, og da det ikke lod til, at hun bekræftede Hr. de Villeforts Befaling, vedblev han med sin Leg og huggede Hovederne af sine Tinsoldater.

»Eduard!« raabte Villefort, saa Drengen sprang i Vejret derved, »hører du ikke? Du skal gaa!«

Drengen, som ikke var vant til en saadan Behandlingsmaade, blev ganske bleg, men det var vanskeligt at bestemme, om det var af Vrede eller af Frygt.

Prokurøren nærmede sig til ham, greb ham venlig ved Haanden, kyssede ham paa Panden og sagde:

»Gaa, kære Barn, gaa!«

Eduard gik. Hr. de Villefort aflaasede Døren indvendig fra.

»Min Gud!« udbrød den unge Kone, idet hun betragtede ham, »hvad er der paa Færde?«

»Madame!« sagde Prokurøren uden videre Indledning, »hvor gemmer De den Gift, som De plejer at betjene Dem af?«

Madame de Villefort følte omtrent, hvad Lærken føler, naar den ser Høgen sveve i Kredse over dens Hoved. En hæs, dump Lyd steg op fra hendes Bryst, hun blev skrækkelig bleg og stammede:

»Jeg — forstaar Dem ikke!«

»Jeg spørger Dem,« vedblev Villefort fuldkommen rolig, »hvor De gemmer den Gift, med hvilken De har dræbt min Svigerfader, min Svigermoder, Barrois og min Datter Valentine?«

»Aa Gud!« raabte Madame de Villefort og foldede Hænderne. »Hvad er det, De siger?«

»De har ikke at spørge. De har kun at svare!«

»Dommeren eller min Mand?« stammede Madame de Villefort.

»Dommeren, Madame, Dommeren!«

Den unge Kone skælvede over hele Legemet, hendes Bleg-

hed og hendes forvirrede, ængstelige Blikke frembød et skrækkeligt Syn.

»Ak, min Herre! Ak, min Herre!« var alt, hvad hun kunde fremstamme.

»De svarer ikke, Madame!« raabte den frygtelige Spørger, »men — De nægter altsaa heller ikke!«

Hun gjorde en Bevægelse.

»Og De kan ikke nægte,« tilføjede Villefort, idet han rakte Haanden ud mod hende, for ligesom i Lovens Navn at ville gribe hende, »De har fuldbyrdet disse Forbrydelser med en skændig Snildhed, der kun formaaede at bedrage dem, som Kærligheden forblinder. Siden Madame de St. Merans Død har jeg vidst, at jeg havde en Giftblander i mit Hus. Hr. d'Avrigny sagde mig det, og efter Barrois Død faldt min Mistanke paa en Engel — Gud tilgive mig det! Men efter Valentines Død er der ikke mere nogen Tvivl, Madame, hverken for mig eller for andre. To Personer er vidende om Deres Forbrydelse. Mange har Dem mistænkt, og Sagen bliver almindelig bekendt. Jeg gentager derfor: Jeg taler ikke til Dem som Deres Mand, men som Deres Dommer!«

Den unge Kone bedækkede sit Ansigt med begge Hænder.

»Aa, min Herre, jeg beder Dem,« stønnede hun, »tro ikke Skinnet!«

»Skulde De være fejg?« spurgte Villefort foragtelig. »Ja, det er sandt, jeg har stadig bemærket, at Giftblanderne er feige. Skulde De være fejg, efter at De har haft det skrækkelige Mod at se to gamle Mennesker og en ung Pige dø for Deres Øjne og for Deres Haand? Skulde De, som har forstaaet at beregne alt saa nøjagtig, have glemt én Beregning, den nemlig, at Deres Forbrydelse en Gang kunde blive opdaget? Men det er umuligt, og De har formodentlig gemt en blidere, mere hurtigdræbende Gift til Dem selv for at undgaa den Straf, som ellers venter Dem. Ja, uden Tvivl, De maa have gjort det, det vil jeg i det mindste haabe!«

Madame de Villefort vred sine Hænder og faldt paa Knæ.

»Jeg ved det, jeg ved det!« sagde Villefort, »De tilstaar. Men en Tilstaaelse, som bliver aflagt i det sidste Øjeblik, naar man ikke mere kan nægte, formilder ikke den Straf, som følger efter Forbrydelsen!«

»Straf!« raabte Madame de Villefort. »Min Herre, De har allerede to Gange udtalt dette Ord!«

»Ganske rigtig! Troede De maaske at kunne undgaa Straffen, fordi De fire Gange har gjort Dem skyldig, eller fordi De er dens Kone, som er indsat til at dømme? Nej, Madame, nej! Bloddommen venter Giftblandersken, dersom hun

ikke har sørget for at gemme nogle Draaber af hendes stærkeste Gift for sig selv.«

Madame de Villefort udstødte et Rædselsskrig, og hendes Ansigtstræk var fortrukne af Skræk.

»Aa. De skal ikke være bange for Skafottet, Madame,« sagde Prokurøren, »jeg vil paa ingen Maade vanære Dem, thi det var det samme som at vanære mig selv. Nej, tværtimod, dersom De har hørt, hvad jeg har sagt Dem, saa maa De ogsaa have forstaaet, at det ikke er min Mening at lade Dem dø paa Skafottet.«

»Nej — jeg har ikke forstaaet noget!« stammede den ulykkelige Kone forvirret. »Hvad var det, De vilde sige?«

»Jeg vilde sige, at Hovedstadens første Øvrighedspersons Kone ikke maatte bedække et pletfrit Navn med sin Skændsel og vanære baade sin Mand og sit Barn!«

»Nej — aa nej!«

»Velan, Madame, det vil være smukt handlet af Dem, og jeg takker Dem derfor!«

»De takker mig — hvorfor?«

»For det, som De nylig sagde.«

»Min Gud! Hvad har jeg da sagt? Aa, jeg er ikke ved min Forstand, jeg begriber ikke — aa Gud, aa Gud!«

Hun sprang op, og hendes Haar flagrede vildt om hendes blege Ansigt.

»De har besvaret det Spørgsmaal, som jeg henvendte til Dem straks, da jeg kom ind: Hvor er den Gift, som De plejer at betjene Dem af?«

Madame de Villefort udstrakte sine Arme og slog Hænderne krampagtig sammen.

»Nej, nej!« raabte hun høit, »nei, det kan De ikke ville!«

»Hvad jeg ikke vil, er at De skal dø paa Skafottet, hører De?«

»Aa, Tak! Tak!«

»Men jeg vil, at Retfærdigheden skal tilfredsstilles. Jeg er her paa Jorden for at straffe!« tilføjede han med et gennemborende Blik. »Enhver anden Kvinde, om det saa var en Dronning, saa havde jeg dog overgivet hende til Bøddelen. Men med Dem vil jeg have Medlidenhed, til Dem siger jeg: De har vel opbevaret nogle Draaber af den blideste og hurtigst dræbende Gift til Dem selv, ikke sandt, Madame?«

»Aa, tilgiv — lad mig leve!«

»De er fejg!« sagde Villefort.

»Betænk, at jeg er Deres Hustru!«

»De er en Giftblanderske!«

»I Guds Navn!«

»Nej!«

»For den Kærligheds Skyld, som De en Gang har følt for mig?«

»Nej nej!«

»For vort Barns Skyld — lad mig leve for vort Barn?«

»Nej, nej, nej! siger jeg Dem. Dersom jeg lod Dem leve, vilde De maaske dræbe ham ligesom de andre!«

»Jeg — jeg skulde dræbe min Søn!« raabte Madame de Villefort og sprang vildt hen imod sin Mand. »Jeg skulde dræbe min Eduard? — Ah, ha, ha!«

En skrækkelig, dæmonisk Latter, en Vanviddets Latter, fulgte efter disse Ord og hendøde derpaa i en krampagtig Hulken.

Madame de Villefort var sunket ned for sin Mands Fødder.

Han traadte nærmere til hende og sagde:

»Vær betænkt derpaa, Madame: Dersom Retfærdigheden ikke er tilfredsstillet, naar jeg kommer tilbage, saa vil jeg selv angive Dem og arrestere Dem med egne Hænder.«

Pustende, stønnende og tilintetgjort hørte hun disse Ord, kun i hendes Øjne luede endnu en skrækkelig Ild.

»De hører,« begyndte Villefort igen, »at jeg gaar for at afsige Dødsdommen over en Morderske. Dersom jeg finder Dem levende, naar jeg kommer tilbage, saa vil De komme til at sove i Fængslet i Nat!«

Madame de Villefort udstødte et dybt Suk og sank udmattet ned paa Gulvet.

Den kongelige Prokurør syntes at nære en Følelse af Medlidenhed; han mumlede sagte:

»Farvel, Madame, — Farvel!«

Dette Farvel var som en skarp Kniv i Madame de Villeforts Hjerte. Hun besvimede.

Prokurøren forlod Værelset og lukkede Døren i Laas efter sig.

ELLEVTE KAPITEL.

Retsforhandlingen.

Saavel blandt Øvrighedspersonerne som overalt i Staden havde Benedettos Sag vakt stor Opsigt.

I sine to Maaneders Glansepoke havde den foregivne Cavalcanti erhvervet sig et udbredt Bekendtskab.

Aviserne havde meddelt Historien om Forbryderens forskellige Livsperioder, saavel under hans glimrende Optræden i Paris, som under hans Ophold i Fængslet. Som Følge

deraf herskede der stor Nysgerrighed, især blandt alle dem, der havde kendt Prins Cavalcanti personlig. Derfor var de ogsaa fast besluttede paa ikke at sky noget Middel for at se Benedetto, ham, som havde myrdet sin Fængselskammerat, paa de Anklagedes Bænk.

I flere Øjne syntes Benedetto at være, om ikke et Offer for Justitsen, saa dog en Genstand for dens Fejltagelse. Man havde set den gamle Hr. Cavalcanti i Paris, og man talte endnu med Beundring om hans anselige Udvortes og om hans agtværdige Holdning, og man var fuldkommen sikker paa, at han snart vilde komme for at nedlægge en alvorlig Protest mod sin Søns Fængsling.

Hvad den Anklagede selv angaar, saa var der mange, der betragtede ham som en elskværdig, smuk og rundhaandet Person, der sikkert var blevet Genstand for en Fjendes hadefulde Efterstræbelser, saaledes som det jo saa ofte kan være Tilfældet i Verden, især mod de, hvem en stor Formue og en høj Stilling giver Magt baade til at gavne og til at skade.

Enhver var derfor meget ivrig efter at overvære Retsforhandlingen.

Allerede om Morgenen Klokken syv samlede der sig en stor Folkemængde omkring Domhuset, og en Time før Mødet blev aabnet, var Salen fuld af Personer, som enten paa Grund af deres høje Stilling eller ved Hjælp af Bekendtskab var blevne fortrinsvis indladte.

Det var en af de skønneste Høstdage, der stundom holder os skadesløse for en kort og uvenlig Sommer. De Skyer, som om Morgenen havde formørket Solen, var forsvundne, og en klar, skyfri Septemberdag fulgte derpaa.

Beauchamp, der var en af de mest ansete Redaktører, som havde Adgang overalt, saa sig om til alle Sider. Han bemærkede Chateau-Renaud og Debray, som ved Hjælp af en Opsynsmands Tjenstvillighed havde faaet en udmærket Plads.

Betjenten lod til at have lugtet, at det var Ministerens Sekretær og en Millionær; thi han viste sig saa hensynsfuld og forekommende, saa han lovede dem at holde deres Pladser fri, medens de gik hen for at tale med Beauchamp.

Beauchamp, Chateau-Renaud og Debray havde, som Læserne vil have bemærket, oftere haft Lejlighed til at befinde sig i Prins Cavalcantis Selskab, og saavel deres Nysgerrighed som deres Uvillie var stor.

Man kan let forestille sig, at Benedetto udgjorde Hovedgenstanden for de tre unge Mænds Underholdning. Dernæst drejede Samtalen sig naturligvis om Klageren, den kongelige Prokurør Hr. de Villefort, og man hørte mange, rigtignok

forsigtige, men dog tydelige Bemærkninger over de besynderlige Dødsfald, der var fulgte saa hurtig efter hverandre i Prokurørens Hus.

Det var tydeligt, at man alle havde Mistanke til en Forgiftning.

De tre Venner ytrede netop deres Forundring til hverandre, fordi de hverken saa Morrel eller Monte-Christo i Retssalen, da Dørvogteren i det samme raabte:

»Stille, mine Herrer! Dommerne kommer!«

Under dyb Tavshed indtog Dommerne og de Edsvorne deres Pladser. Hr. de Villefort, som var Genstanden for almindelig Opmærksomhed og Beundring, satte sig paa sit ophøjede Sæde og saa sig rolig om.

Alle betragtede med Forundring dette alvorlige og strenge Ansigt, der syntes at være uforanderligt og trodsende enhver Sorg og Smerte og med en vis hemmelig Gysen iagttog man denne Mand, for hvem alle menneskelige eller blidere Følelser syntes at være fremmed.

»Gendarmer!« raabte Præsidenten, »før den Anklagede ind.«

Ved disse Ord blev den almindelige Opmærksomhed endnu større, og alles Øjne vendte sig mod Døren, som Benedetto skulde komme ind af.

Den anklagede kom. Alle de Tilstedeværende følte sig lige meget tiltalte af ham, og der var kun en Mening om hans Holdning og om Præget i hans Ansigt. Det bar nemlig aldeles ikke Præg af hin heftige Bevægelse, der tvinger Blodet tilbage til Hjertet, medens Kinderne blegne. Hans Hænder rystede aldeles ikke. Han holdt sin Hat i den ene Haand og havde stukket den anden skødesløst ind under sin hvide Vest. Hans Blik var roligt og muntert.

Saa snart den unge Mand var traadt ind i Salen, betragtede han Dommerne og Bisidderne, dernæst Præsidenten, og endelig dvælede hans Blik særdeles længe paa den kongelige Prokurør.

Ved Siden af Andrea stod den Advokat, som Øvrigheden havde beskikket som hans Forsvarer, da Andrea ikke fandt det Umagen værd at befatte sig med disse Bagateller.

Præsidenten lod Klagen oplæse, den var, som vi ved, nedskrevet af Hr. de Villeforts duelige og uforsonlige Pen.

Under den lange Læsning der vilde have virket tilintetgørende paa enhver anden, var alles Opmærksomhed henvendt til Andrea, som stod der, modig som en Spartaner.

Villefort havde maaske aldrig været saa omstændelig og saa veltalende; Forbrydelsen var skildret med de mest levende Farver, Fangens tidligere Levned, hans Optræden som for-

nem Herre, alle hans Handlinger fra hans tidlige Ungdom var skildrede med det Talent, som var egent for en saa aandrig og erfaren Mand som Hr. de Villefort.

Publikum troede, at Andrea vilde tøle sig fortabt alene ved denne Tale, men han syntes ikke at bryde sig det mindste om den Række af Beskyldninger, som blev rejst imod ham.

Hr. de Villefort, som ofte betragtede ham, uden Tvivl for at forøge sine fysiognomiske Studier, som han saa ofte havde havt Lejlighed til hos de Anklagede, Hr. de Villefort kunde ikke en Gang bringe ham til at slaa Øjnene ned, endskønt han betragtede ham med et fast og gennemborende Blik.

Da Anklagen endelig var oplæst, spurgte Præsidenten:

»Anklagede! Hvad er Deres Fornavn og Tilnavn?«

Andrea rejste sig.

»Undskyld, Hr. Præsident,« sagde han med fuldkommen rolig Stemme, »at jeg ikke kan følge den Orden, som De har valgt for Deres Spørgsmaal, jeg skal senere forklare Grunden, hvorfor jeg tror at maatte være en Undtagelse fra andre Anklagede i Almindelighed, jeg beder Dem derfor om Tilladelse til at maatte følge en anden Orden, forudsat at jeg dog besvarer alt.«

Præsidenten saa forundret til de Edsvorne og disse til den kongelige Prokurør. Hele Forsamlingen var yderst forventningsfuld. Kun Andrea syntes aldeles ikke at foruroliges derved.

»Hvor gammel er De?« spurgte Præsidenten, »behager det Dem at besvare det Spørgsmaal?«

»Dette, som alle andre, Hr. Præsident, ethvert til sin Tid.«

»Altsaa, hvor gammel er De?«

»En og tyve, eller rettere sagt, jeg bliver det om nogle Dage, eftersom jeg er født Natten mellem den 27. og 28. September 1817.«

Hr. de Villefort lyttede til disse Ord.

»Og hvor er De født?« vedblev Præsidenten.

»I Auteuil ved Paris.«

Hr. de Villefort blev endnu mere opmærksom, han saa til Benedetto og blegnede, som om han havde set et Medusahoved. Benedetto legede imidlertid skødesløst med sit Lommetørklæde.

»Deres Stand?« spurgte Præsidenten.

»Jeg var først Falskner, senere Tyv og nu tilsidst Morder.«

Et Udraab af Uvillie lod sig høre overalt i Salen, selv Dommerne betragtede ham med Forundring, og de Edsvorne tilkendegav en umiskendelig Afsky. Hr. de Villefort lagde Haanden paa sin Pande, som før var saa bleg, men som nu

var blevet rød og brændende. Han rejste sig pludselig og saa sig ængstelig om, det var som om Salen forekom ham for snæver.

»Søger De noget, Hr. Prokurør?« spurgte Benedetto med et forbindtligt Smil.

Hr. de Villefort svarede ikke, men sank tilbage paa sin Stol.

»Vil De nu sige os Deres Navn?« spurgte Præsidenten, »det raa Praleri, med hvilket De har tilstaaet Deres forskellige Forbrydelser, foranlediger os til i Moralens og Menneskelighedens Navn at udtale en streng Dadel over Dem. De har maaske tøvet med at nævne Deres Navn, for at det kunde glimre saa meget mere efter de forudgaaende Titler?«

»Det er beundringsværdigt, Hr. Præsident,« svarede Benedetto, idet han bukkede med Anstand, »at De har kunnet læse saa godt i min Sjæls Dybde, det er virkelig af den Grund, at jeg har bedt Dem om at forandre Spørgsmaalenes Orden.«

Forundringen havde naaet sit Højdepunkt, der laa hverken Praleri eller Kaahed i den Anklagedes Ord, og de nysgerrige Tilhørere havde en Forudfølelse af, at der vilde frembryde et knusende Uvejr af denne mørke Sky.

»Naa,« begyndte Præsidenten igen, »Deres Navn?«

»Jeg kan ikke sige Dem mit Navn; thi jeg ved ikke selv, hvad jeg hedder, men jeg kan sige Dem min Faders Navn.«

En Svimmelhed overfaldt Villefort og store Sveddraaber faldt fra hans Pande ned paa Papirerne, som han ubevidst flyttede frem og tilbage.

»Saa sig os da Deres Faders Navn!« vedblev Præsidenten.

Ikke en Lyd hørtes fra den forsamlede Mængde. Alle var i spændt Forventning.

»Min Fader er kongelig Prokurør,« svarede Andrea rolig.

»Kongelig Prokurør?« gentog Præsidenten vantro, uden at lægge Mærke til Hr. de Villeforts Forvirring. »Kongelig Prokurør?«

»Ja, og da De ønsker at vide Navnet, saa vil jeg sige Dem det: Han hedder Gerard de Villefort!«

Det Udbrud, som Respekten for Retten saa længe havde holdt tilbage, frembrød nu som et Uvejr over hele Salen; selv Øvrighedspersonerne tænkte ikke paa at standse Mængdens Larmer. Udraab og Skældsord genlød mod Benedetto, som desuagtet beholdt sin hele Koldblodighed.

Gendarmerne skred alvorligt ind derimellem, men det simplere Publikums Støjen og Latter, som altid tilkendegiver sig ved slige Lejligheder, var ikke til at standse i de første fem Minutter, da det omsider lykkedes Betjentene og Dørvogterne at tilvejebringe Rolighed.

Midt under denne Larm hørte man Præsidenten raabe:

»Anklagede! De spotter Øvrigheden og prisgiver en Grad af Fordærvelse, som man skal søge Lige til.«

Omtrent en halv Snes Personer var beskæftigede omkring den kongelige Prokurør og søgte at trøste den halvt Tilintetgjorte ved deres Deltagelse imod den Frækhed, som var blevet udvist imod ham.

Der var endelig blevet roligt i Salen med Undtagelse af et Sted, hvor en temmelig stor Menneskemasse hviskende bevægede sig frem og tilbage.

Man sagde, at en Dame var besvimet; man gav hende lugtende Sager, og det lod til, at hun atter kom til Bevidsthed.

Under denne Tumult havde Andrea smilende betragtet Forsamlingen. Han stod nu med den mest utvungne Holdning og lænede sig til Ryggen af sin Bænk, idet han sagde:

»Mine Herrer! Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke i ringeste Henseende har haft i Sinde at fornærme Retsforsamlingen eller at frembringe en unyttig Skandale i en saa agtværdig Forsamlings Nærværelse. Man spørger mig, hvor gammel jeg er, og jeg siger det, man spørger mig, hvor jeg er født, og jeg besvarer det, man spørger om mit Navn, og jeg kan ikke nævne det, eftersom mine Forældre har forstødt mig. Men endskønt jeg ikke kan opgive mit Navn, da jeg ikke har noget, saa kan jeg dog opgive min Faders Navn, og, jeg gentager det, mine Herrer, min Fader hedder Hr. de Villefort, det er jeg i Stand til at kunne bevise.«

Den unge Mand talte med saa megen Sikkerhed og Overbevisning, saa det uvilkaarligt fremkaldte en dyb Stilhed efter Tummelen. Mængdens Blikke rettede sig for Øjeblikket mod den kongelige Prokurør, der sad ubevægelig og ligesom lynslagen paa sin Stol.

»Mine Herrer!« vedblev Andrea, »jeg skylder Dem endnu en Forklaring og et Bevis.«

»Men,« raabte Præsidenten opbragt, »De har i de foregaaende Forhør opgivet at De hed Benedetto, at De ingen Forældre havde, og at De var født paa Korsika.«

»Jeg har i de forrige Forhør sagt, hvad jeg fandt passende, fordi jeg ikke vilde forspilde det højtidelige Indtryk, som mine Ord nødvendig maatte gøre her. Jeg erklærer Dem nu atter, at jeg er en Søn af den kongelige Prokurør og er født i Auteuil Natten mellem den 27. og 28. September. Dersom De ønsker nøjere Underretning, saa vil jeg give Dem den. Jeg blev født i første Etage i Huset Nr. 28 i Gaden la Fontaine; det var i et Værelse, som var betrukket med rødt Damask. Min Fader sagde til min Moder, at jeg var død, han tog mig paa sine Arme, indsvøbte mig i en Serviet, som var

mærket med Bogstaverne H. N., og bar mig ned i Haven, hvor han begravede mig levende.«

En Gysen gennemfoer Forsamlingen, da den saa Villeforts Forvirring stige i samme Grad som den Anklagedes Dristighed.

»Men hvorfra har De faaet Kundskab om disse Omstændigheder?« spurgte Præsidenten.

»Det skal jeg sige Dem, Hr. Præsident. Der var en Mand, som havde sneget sig ind i den Have, hvor min Fader nedgravede mig, og hvor han længe havde gaaet paa Lur efter ham for at udøve en korsikansk Blodhævn over ham. Denne Mand saa, at min Fader nedgravede noget og stak ham i det samme en Kniv ind mellem Ribbenene; da han nu troede, at det nedgravede kunde være Penge eller Kostbarheder, saa gravede han det op igen og fandt mig endnu levende. Denne Mand bragte mig nu til Hittebørnshospitalet, hvor jeg blev indskrevet under Nr. 37. Efter tre Maaneders Forløb foretog hans Kone en Rejse fra Ropliano til Paris for at gøre Fordring paa mig som hendes Søn, og hun tog mig med sig hjem. Saaledes blev jeg altsaa opdraget i Korsika, endskønt jeg er født i Auteuil.«

Der herskede for Øjeblikket en saa dyb Tavshed i Salen, saa man skulde have troet, at der ikke var nogen til Stede.

»Bliv ved!« sagde Præsidenten.

»Jeg kunde vistnok blevet lykkelig hos disse brave Folk, der elskede mig, som om de kunde være mine Forældre; men — mit onde Hjerte sejrede over alle de Dyder, som min Adoptivmoder søgte at bibringe mig og jeg forværrede mig stedse. En Dag, da jeg gik i Rette med Gud, fordi han havde skabt mig saa ond, og beredt mig en saa usikker Skæbne, sagde min Adoptivfader til mig:

»Spot ikke, ulykkelige! Gud har ikke skabt dig i Vrede, Forbrydelsen er paa din Faders Side, han har indviet dig til Helvede, naar du døde, og til Elendighed, dersom et Vidunder skulde kalde dig til Livet!«

»Siden den Dag har jeg ikke mere gaaet i Rette med Gud; men jeg forbandede min Fader, og derfor har jeg her talt de Ord, som De, Hr. Præsident, bebrejdede mig; derfor har jeg søgt at vække den Opsigt, som endnu gennemryster hele Forsamlingen. Dersom det forøger mine Forbrydelser velan, saa straf mig derfor; men dersom jeg har overbevist Dem om, at min Skæbne lige fra mit Fødselsøjeblik har været gaadefuld, smertelig og bitter, saa beklag mig.«

»Men Deres Moder?« spurgte Præsidenten.

»Min Moder troede jeg var død, jeg har ikke engang villet vide hendes Navn, og derfor kender jeg hende ikke.«

I dette Øjeblik hørtes et smerteligt Skrig fra det Sted i Salen, hvor, som vi allerede har sagt, en Del Mennesker omgav en Dame. Denne Dame fik et heftigt Nervetilfælde, og man maatte bære hende bort; ved denne Lejlighed blev hendes tætte Slør bortrevet fra Ansigtet, det var Madame Danglars.

Endskønt Prokurøren var hensunken i en halv bevidstløs Tilstand, kendte han hende dog og rejste sig.

»Beviserne! Beviserne!« raabte Præsidenten. »Anklagede! Betænker De ogsaa, at denne Sammensætning af skammelige Beskyldninger maa bevises paa det tydeligste?«

»Beviser? De ønsker Beviser?« spurgte Benedetto smilende.

»Ja!«

»Velan! Se paa Hr. de Villefort, saa behøver De maaske ingen Beviser!«

»Alles Øjne henvendte sig til den kongelige Prokurør, og truffet af disse Blikke ligesom af Tusinde Pile, vaklede han frem med forvildede Miner. En lang og vedvarende Mumlen lod sig høre blandt Mængden.

»Man forlanger Beviser af mig Fader!« sagde Benedetto, »vil De, at jeg skal fremkomme med dem?«

»Nej, nej!« stammede Villefort med rystende Stemme, »det behøves ikke.«

»Hvorledes — det behøves ikke?« sagde Præsidenten. »Hvorledes mener De?«

»Jeg mener, at det er forgæves at værge mig mod det dræbende Slag, som er ført imod mig. Mine Herrer! Jeg føler, at jeg er i den hævnende Guds Magt. Ingen Beviser! Det behøves ikke. Alt, hvad den unge Mand har sagt, er sandt!«

En mørk Tavshed herskede blandt hele Forsamlingen, det var ligesom den uhyggelige Stilhed, der stundom bebuder store Naturbegivenheder.

»Hvorledes, Hr. de Villefort!« raabte Præsidenten, »De lader Dem forvirre af denne Frækhed, og har for Øjeblikket ingen Aandsnærværelse. »Ja, det er let forklarligt, at en saa forunderlig, en saa uventet og skrækkelig Beskyldning maa forvirre Dem, men giv Dem Tid og fat Dem.«

Den kongelige Prokurør rystede med Hovedet, hans Tænder klaprede feberagtigt mod hverandre og en Ligbleghed bedækkede hans Ansigt.

»Jeg er ved min fuldkomne Fatning, min Herre!« sagde Hr. de Villefort, »det er kun Legemet, som lider, og det af let forklarlige Grunde. Jeg tilstaar at være skyldig i alt det, som den unge Mand har fremført imod mig, og jeg vil straks be-

give mig hjem for at stille mig til den kongelige Prokurørs, min Efermands, Raadighed.«

Og idet han sagde disse Ord med hul, næsten kvalt Stemme, vaklede han hen imod Døren, som den tjensthavende Dørvogter aabnede næsten uden at vide, hvad han gjorde.

Hele Forsamlingen var ligesom forstummet og bedøvet af denne Opdagelse og denne Tilstaaelse, der paa en saa skrækkelig Maade forklarede de forskellige Begivenheder, som i de sidste fjorten Dage havde vakt en saa almindelig Opmærksomhed.

»Naa!« udbrød Beauchamp, »lad nu nogen komme og sige, at der ikke gives noget Drama i Hverdagslivet!«

»Paa Ære!« svarede Chateau-Renaud, »saa vilde jeg dog hellere ende som Hr. de Morcerf. Et Pistolskud forekommer mig skønt ved Siden af et saadant Optrin.«

»Og jeg, der havde i Sinde at begære hans Datter til ægte,« sagde Debray. »Ved Gud! Den stakkels Pige har handlet meget fornuftigt i at dø!«

»Retten er hævet, og Sagen opsat til næste Møde!« sagde Præsidenten. »Sagen maa indledes paany, og overgives til en anden Dommer.«

Andrea var imidlertid forblevet fuldkommen rolig og forlod Salen under Bevogtning af Gendarmerne, der uvilkaarlig behandlede ham mere forekommende.

»Naa, min gode Mand, hvad tænker De derom?« spurgte Debray Opsynsmanden, idet han trykkede ham en Louisdor i Haanden.

»Det vil frembringe formildende Omstændigheder,« svarede denne.

TOLVTE KAPITEL.

Udsoningen.

Den talrige Menneskemasse aabnede sig tavs for Hr. de Villefort. En gennemgribende Smerte opvækker en saadan Deltagelse, saa en forsamlet Mængdes første Følelse selv i det uheldigste Tilfælde er Medlidenhed.

Mange ildesete kan blive dræbt ved en Tumult, men det er sjældent, at en ulykkelig — selv hvis han er en Forbryder — bliver forhaanet af de Mennesker, som bivaaner hans Dødsdom.

Det vilde være umuligt at skildre den Tilstand, i hvilken Villefort forlod Domhuset, umuligt at beskrive den Feber, der bragte hans Puls til at banke og lod ham føle Tusinde Lidel-

ser i hver en Nerve. Saaledes slæbte han sig instinktmæssigt gennem de velbekendte Gange, kom endelig ned i Gaarden til sin Vogn, aabnede selv Vogndøren og sank ned paa Hyndet, idet han med en Fingerbevægelse anviste Kusken Vejen til Forstaden St. Honore.

Kusken kørte derhen.

Villeforts tilintetgjorte Lykke faldt med sin hele Vægt over hans Hoved og sønderknuste ham; han havde ikke Besindighed til at beregne Følgerne af dette Slag, men han følte dem.

»Gud!« mumlede han, uden at vide, hvad han sagde, »O, Gud!«

Han saa Guds Finger i det skete. Vognen kørte rask af Sted. Idet Villefort slingrede hid og did paa Hyndet, fandt han en Vifte, som hans Kone havde glemt mellem Hynderne, den vakte ham af hans halv bevidstløse Tilstand, en frygtelig Tanke gennemfoer som et Lyn hans formørkede Erindring. Villefort tænkte paa sin Kone.

»Ha!« raabte han, som om et gloende Jern havde berørt hans Hjerte.

Han havde i de sidste Øjeblikke kun betragtet sin Ulykke fra en Side, og nu frembød sig pludselig en anden, der ikke var mindre skrækkelig. Han havde jo, som ubønhørlig Dommer, fordømt sin Kone til Døden, og maaske hun i dette Øjeblik, bedøvet af Skræk og pint af Samvittigheden, beredte sig til at dø. Det var en Time siden, at han udtalte Dommen over hende, og hun gennemgik nu uden Tvivl sine Forbrydelsers Række for at bede Gud om Naade. Hun skrev sandsynligvis et Brev for at bede sin dydige Hr. Gemal om Tilgivelse, en Tilgivelse, som hun købte med sit Liv.

Hr. de Villefort udstødte endnu et Smertens og Fortvivlelsens Skrig.

»Ak!« raabte han, idet han kastede sig fra den ene Side af Sædet til den anden, »hun er blevet en Forbryderske, alene fordi hun er kommet i Berørelse med mig. Jeg har udaandet Forbrydelsen og hun er blevet smittet af den, som man bliver smittet af Kolera eller af Pest, og jeg vil straffe hende? Jeg vover at sige til hende, at hun skal angre og dø! — Jeg? — O nej, nej! Hun skal leve og følge mig. — Vi vil flygte — vi vil forlade Frankrig og gaa bort — saa langt som Jorden vil bære os! — Jeg har talt til hende om Skafottet! — Store Gud! — Hvorledes kunde jeg vove at udtale dette Ord? — Bloddommen venter ogsaa mig! — vi vil flygte! — Ja — jeg vil tilstaa alting for hende, jeg vil hver Dag gentage for hende, at jeg ogsaa har begaaet en Forbrydelse. — O, det er en Forbindelse mellem en Tiger og en Slange! En Kone, som er fuldkommen værdig til en Mand som jeg! Hun maa leve, hendes Slethed staar langt tilbage for min!«

Hurtig, hurtig!« raabte han saa ivrigt til Kusken, saa denne hoppede i Vejret paa Bukken, og Hestene foer af Sted.

»Ja, ja!« sagde Villefort til sig selv, da Vognen nærmede sig til hans Hjem, »ja denne Kone maa leve for at opdrage min Søn, mit stakkels Barn, den eneste, som endnu er tilbage af min tilintetgjorte Familie. Hun elskede det Barn, hun har gjort alt for ham. Man maa ikke tvivle om et Moderhjerte, som elsker sit Barn, hun vil angre, og de Forbrydelser, som hun har begaaet, og som man nu først har begyndt at ane, vil med Tiden blive forglemt, og dersom en Fjende en Gang skulde bringe dem i Erindring, saa vil jeg tage dem paa min Regning. To eller tre Forbrydelser mere eller mindre — det kan ikke komme an derpaa! Hun maa leve, hun vil blive lykkelig da hendes hele Kærlighed tilhører hendes Søn, og han vil aldrig forlade hende. Jeg vil paa den Maade endnu kunne gøre en god Gerning, det lindrer mit Hjerte.

Den kongelige Prokurør aandede mere frit. Vognen holdt nu udenfor hans Hus. Villefort ilede op af Trappen, medens Tjenestefolkene saa forundrede efter ham, fordi han kom saa snart og saa ilsomt tilbage fra Retten; men han bemærkede ikke noget usædvanligt i deres Miner, der var ingen, der sagde noget, og man traadte som sædvanlig med Ærbødighed til Side, for at lade ham komme forbi.

Han kom forbi Noirtiers Værelse og saa gennem den halvaabne Dør to Skygger bevæge sig derinde; men han brød sig ikke om, hvem der var hos hans Fader, hans ængstelige Uro drog ham videre frem.

»Velan!« sagde han, idet han steg op af den lille Trappe, som førte til hans Kones og til Valentines tomme Værelse, »velan, her er ikke foregaaet noget!«

Han lukkede omhyggelig Døren for Enden af Trappen.

»Ingen maa forstyrre os,« mumlede han, »jeg maa tale uforbeholdent med hende, jeg maa kunne anklage mig for hende og sige hende alt.«

Han nærmede sig til Døren, lagde Haanden paa Dørgrebet og Døren aabnedes.

»Den er ikke aflukket! O, det er godt!«

Derpaa traadte han ind i det lille Værelse, hvor man hver Aften plejede at rede en Seng til Eduard; thi endskønt han var anbragt i en Kostgængerskole, kom han dog hjem hver Aften, eftersom hans Moder ikke vilde afse ham.

Han oversaa Værelset med et Øjekast.

»Hèr er ingen,« sagde han, »hun maa vistnok være i sit Sovekammer.«

Han ilede til Døren, den var aflukket. En Gysen gennemfoer ham.

»Heloise!« raabte han.

Han syntes at høre et Møbel blive væltet.

»Heloise!« gentog han.

»Hvem er det?« spurgtes der.

»Det forekom ham, som om denne Stemme var svagere end sædvanlig.

»Luk op, luk op!« raabte Villefort, »det er mig!«

Men uagtet denne Begæring og uagtet den Sjæleangst, med hvilken den var udtalt blev der dog ikke lukket op.

Villefort sparkede Døren ind. Der stod Madame de Villefort, bleg, med fortrukket Ansigt, og betragtede ham med skrækkelige, stivnende Blikke.

»Heloise! Heloise!« raabte han. »Hvad er det? Tal!«

Men den unge Kone udstrakte sin stive, ligblege Haand imod ham.

»Det er sket!« sagde hun med en rallende Stemme, der syntes at ville sønderrive hendes Strube. »Hvad vil De mere?«

Og hun sank ned paa Gulvtæppet. Villefort ilede til og greb hendes Haand, denne Haand omfattede krampagtig en lille Flaske med Guldprop. Madame de Villefort var død. Ude af sig selv af Skræk svimlede Villefort tilbage til Dørtrinet og stirrede paa det døde Legeme.

»Min Søn!« raabte han pludselig. »Hvor er min Søn? — Eduard! Eduard!«

Dette Navn blev udraabt med en saa stor Angst, at alle Tjenestefolkene ilede til.

»Min Søn! Hvor er min Søn?« spurgte Villefort, »bring ham ud af Huset, saa han ikke skal se —«

»Hr. Eduard er ikke hernede,« svarede Kammertjeneren.

»Saa leger han formodentlig nede i Haven; se dog efter ham, se efter ham!«

»Nej, naadige Herre. For en halv Time siden kaldte Fruen ham, Hr. Eduard gik da op til hende og er siden ikke kommet ned igen.«

En iskold Sved bedækkede Villeforts Pande, hans Ben vaklede, og hans Tanker forvirredes.

»Hos min Kone?« mumlede han; »hos min Kone?«

Med langsomme Skridt famlede han sig frem langs med Væggen, og da han kom ind i Værelset, mødte han atter Synet af den ulykkelige Kvindes Lig. Han vovede næppe at kalde Eduard eller at give en Lyd fra sig i denne Ligstue, det forekom ham som et Brud paa Gravens Fred.

»Eduard! Eduard!« stønnede han.

Barnet svarede ikke. Hvor kunde han vel være, eftersom han i Følge Tjenestefolkenes Sigende var gaaet op til sin Moder og ikke kommet ned igen? Villefort traadte et Skridt nærmere. Hans Kones Lig laa tværs for Døren til det Kammer,

hvor Eduard uden Tvivl maatte være. Dette Lig med sine aabne stirrende Øjne syntes ligesom at bevogte Indgangen med en skrækkelig og hemmelighedsfuld Ironi paa Læberne. Bagved Liget kunde man gennem den halvaabne Dør se et Piano og noget af en Divan med blaat Silkebetræk.

Villefort traadte endnu et Par Skridt nærmere og saa nu, at Drengen laa paa Divanen. Han sov formodentlig Den ulykkelige følte et Glimt af Haab, det var som en Lysstraale, der faldt ind i det Helvede, som omgav ham. Han sprang over Liget og ind i Kammeret, og tog Drengen hurtig paa sine Arme for at flygte langt, langt bort med ham.

Villefort var en fordomsfri Mand, der ikke havde nogen Spøgelsefrygt; men han sprang dog over sin Kones Lig, som om det kunde have været en fortærende Ild, der truede med at angribe ham Han knugede Barnet i sine Arme, rystede det, kaldte, men Barnet svarede ikke. Han pressede sine brændende Læber mod Barnets Kinder, men disse Kinder var iskolde, han lagde sin Haand paa Barnets Hjerte; det slog ikke mere. Barnet var dødt!

Et sammenlangt Papir faldt ud fra Eduards Bryst. Tilintetgjort sank Villefort paa Knæ, Drengen gled ud fra hans kraftløse Arme og sank ned ved Siden af sin Moder. Villefort tog Papiret, han kendte sin Kones Skrift og læste med Begærlighed følgende Linier:

»De ved, at jeg var en god Moder, eftersom min Moderkærlighed gjorde mig til Forbryderske. En god Moder forlader ikke sit Barn.«

Villefort troede ikke sine egne Øjne, han vilde ikke tro dem, han slæbte sig hen til Eduard og undersøgte ham med en Opmærksomhed og Hurtighed som en Løvinde, der vilde overbevise sig om sine Ungers Død. Et hjertesønderrivende Skrig trængte sig frem af hans Bryst.

»Gud!« mumlede han, »Gud!«

Hidindtil var han blevet opretholdt af Fortvivlelsens Kraft, denne Kraft, der kunde tvinge en Ajax til at true Guderne; men ved Siden af disse to Lig følte han sig greben af en skrækkelig Rædsel.

Villeforts Hoved bøjede sig under Vægten af denne navnløse Smerte, han rejste sig med Besværlighed, medens Haarene syntes at rejse sig paa hans Hoved og denne Mand, som aldrig havde følt Medlidenhed med nogen, gik nu til sin Fader for dog at have en, for hvem han kunde græde, en, for hvem han kunde klage sin Ulykke. Han besteg den velbekendte Trappe til Noirtiers Værelse. Den Gamle syntes at høre med saa stor Opmærksomhed og Velvillie, som hans Ubevægelighed tillod det, til Abbed Bussonis Tale, medens denne var lige saa rolig og alvorlig som altid.

Da Villefort saa Abbeden, lagde han sin Haand paa Panden Det forbigangne traadte frem i hans Hukommelse Han erindrede sit Besøg hos Abbeden efter Middagsselskabet i Auteuil, ligesom Abbedens Besøg hos ham, da Valentine var død.

»De her?« sagde han, »De kommer vel kun i Følge med Døden?«

Bussoni saa sig om, og da han bemærkede Villeforts fortrukne Ansigt og vilde Blikke, saa kunde han begribe, at Optrinet i Retssalen var gaaet for sig. Det øvrige vidste han endnu ikke.

»Jeg har været her for at bede ved Deres Datters Lig,« svarede Bussoni.

»Men hvad vil De her nu?«

»Jeg vil sige at De tilstrækkelig har betalt mig Deres Gæld, og at jeg fra dette Øjeblik vil bede Gud om at være forsonet, ligesom jeg er det.«

»Min Gud!« raabte Villefort og traadte tilbage, »det er ikke Abbed Bussonis Stemme!«

»Nej!«

Abbeden tog sin Tonsur af, rystede med Hovedet, og hans lange sorte Haar faldt ned over hans Skuldre.

»Det er Greven af Monte-Christos Ansigt!« raabte Villefort med stirrende Blikke.

»Heller ikke det, Hr. Generalprokurør, søg bedre og længere borte!«

»Denne Stemme, denne Stemme! Hvor har jeg hørt den før?«

»I Marseille, for tre og tyve Aar siden, paa Deres Brylupsdag med Frøken de St. Meran. Søg i Deres Akter.«

»De er ikke Bussoni og ikke Monte-Christo? — Min Gud! — De maa være en hemmelig, en uforsonlig Dødsfjende! Jeg maa have tilføjet Dem en Uret i Marseille. O, jeg ulykkelige!«

»Ja, De har Ret!« sagde Greven, idet han lagde Armene overkors for Brystet. »Søg, søg!«

»Men hvad har jeg da gjort Dem?« raabte Villefort, hvis Tanker begyndte at forvirres. »Hvad har jeg gjort Dem? Tal!«

»De har fordømt mig til en langsom og skrækkelig Død, De har dræbt min stakkels Fader, De har berøvet mig min Frihed og min Kærlighed og dermed mit Livs Lykke.«

»Men hvem er De da, hvem er De?«

»Jeg er Genfærdet af en ulykkelige, som De har begravet i et af Slottet Ifs Fængsler. Dette Genfærd, som er staaet op af Graven, har Gud laant Greven af Monte-Christos Skik-

kelse og overøst det med Guld og Diamanter, for at De ikke skulde kende det før Tiden.«

»Ah — jeg genkender dig!« raabte Prokurøren. »Du er — —«

»Jeg er Edmond Dantes!«

»Du er Edmond Dantes!« raabte Prokurøren og greb fat i Grevens Arm. »Saa kom da — kom!«

»Se, Edmond Dantes!« vedblev han, idet han viste ham sin Kones og sin Søns Lig, »se her! Er du tilfreds med din Hævn?«

Monte-Christo blegnede ved dette skrækkelige Syn; han indsaa, at han havde overskredet Grænserne for sin Hævn, og at han ikke mere kunde sige: Gud er for mig og med mig.

Med ubeskrivelig Angst kastede han sig over Barnets Legeme, aabnede hans Øjne, følte hans Puls, og ilede derpaa med ham ind i Valentines Værelse, hvis Dør han aflaasede efter sig.

»Mit Barn!« raabte Villefort; »han gaar bort med mit Barns Lig! O, Forbandelse, Død og Ulykke over dig!«

Han vilde ile efter Monte-Christo, men ligesom i Drømme forekom det ham, at hans Fødder var fastnaglede, hans Øjne truede med at springe ud af deres Hulninger, han kradsede sig paa Brystet, saa Neglene blev blodige, hans Aarer svulmede, hans Hoved brændte.

Denne Henstivnen varede i nogle Minutter, indtil der var indtraadt en fuldkommen Sindsforvirring. Da udstødte han et Skrig, som blev fulgt af en vedvarende Latter, og styrtede ned af Trappen.

Efter et Kvarters Forløb aabnedes Døren til Valentines Værelse og Greven af Monte-Christo kom ud, bleg, med tungt Aandedræt og mørke Blikke. Hans ellers saa rolige og skønne Ansigt var fortrukket af Smerte. Paa sine Arme holdt han Barnet, som han ikke formaaede at kalde tilbage til Livet. Han knælede ydmygt og lagde Barnet ved Siden af sin Moder.

Derpaa rejste han sig, forlod Værelset og spurgte en Tjener, som han mødte paa Trappen, hvor Hr. de Villefort var. Tjeneren pegede tavs til Haven. Monte-Christo gik ned af den udvendige Trappe og nærmede sig til det betegnede Sted; der saa han Villefort, som, omgivet af sine Tjenestefolk, gravede næsten rasende i Jorden med en Spade, medens han mumlede:

»Det er ikke det rette Sted, det er ikke her.«

»Og han vedblev at grave. Monte-Christo traadte nærmere til ham og hviskede sagte, næsten ydmyg:

»Min Herre! De har mistet en Søn; men —«

Villefort afbrød ham:

»O, jeg skal nok finde ham igen, De har godt ved at sige,

at han ikke er der, jeg skal finde ham igen, om jeg skal søge til Dommedag!«

Monte-Christo veg forfærdet tilbage og sagde:

»O, han er vanvittig!«

Og som han frygtede, at dette forbandede Hus' Mure skulde styrte sammen og knuse ham, ilede han ud paa Gaden, idet han første Gang tvivlede om at have handlet ret.

»O, nu er det nok!« sagde han, »mere end nok! Lad os redde den sidste!«

Da Monte-Christo kom hjem, traf han Morrel, der slentrede tavs omkring i hans Værelser lig en Skygge, der afventer det Øjeblik, da den kan nedstige i sin Grav.

»Hold Dem rede, Maximilian,« sagde Monte-Christo, »i Morgen forlader vi Paris.«

»Har De ikke mere her at udrette?« spurgte Morrel.

»Nej,« svarede Greven, »og Gud give, at jeg ikke allerede har udrettet for meget.«

Den følgende Dag rejste de begge, kun ledsagede af Baptistin. Haydee havde taget Ali med sig og Bertuccio blev hos Noirtier.

TRETTENDE KAPITEL.

Afrejsen.

Man talte ikke om andet i hele Paris end om disse nylig fortalte Begivenheder. Emanuel og hans Kone talte ogsaa derom og forundrede sig højlig derover; de sammenlignede de tre lige saa pludseligt som uventet indtrufne Ulykkestilfælde, der havde truffet Familierne Morcerf, Danglars og Villefort.

Maximilian, der netop aflagde et Besøg hos dem hørte dem tale derom, eller rettere sagt, han var til Stede ved deres Samtale, men forblev uimodtagelig derfor og stedse hensunket i sine egne Tanker.

Pludseligt hørte man Dørklokken ringe, og straks derefter kom Greven af Monte-Christo ind. De to unge Folk udstødte et Glædesskrig, og Maximilian saa op, men lod straks Hovedet synke igen.

»Maximilian!« sagde Greven uden at tilkendegive, at han havde bemærket de forskellige Indtryk, som hans Indtrædelse frembragte. »Maximilian, jeg kommer for at hente Dem.«

»For at hente mig?« spurgte Morrel ligesom opvaagnende af en Drøm.

»Ja.« sagde Monte-Christo, »blev vi ikke enige om, at De skulde følge mig, og bad jeg Dem ikke om at være beredt?«

»Det er jeg ogsaa,« svarede Maximilian, »og jeg var netop gaaet herhen for at tage Afsked.«

»Og hvor rejser De hen, Hr. Greve?« spurgte Julie.

»Først til Marseille, Madame!«

»Til Marseille!« gentog begge de unge Folk enstemmig.

»Ja, og jeg tager Deres Broder med.«

»Åk. Hr. Greve!« sagde Julie, »bring ham tilbage som helbredet.«

Morrel saa til en anden Side for at skjule den Rødme, som drog over hans Ansigt.

»De har altsaa virkelig bemærket, at han lider?« spurgte Greven.

»Ja.« sagde den unge Kone, »og jeg er bange for, at han keder sig hos os.«

»Jeg vil sørge for at opmuntre ham,« svarede Greven.

»Jeg er færdig, min Herre!« sagde Maximilian besluttet. »Farvel, mine kære! Farvel, Emanuel, Farvel, Julie!«

»Hvorledes, Farvel?! raabte Julie, »rejser du da nu straks uden Forberedelser, uden Pas?«

»Det er Udsættelser der kun fordobler Skilsmissens Smerte.« svarede Monte-Christo, »og jeg er overbevist om, at Maximilian har truffet disse Forberedelser, som jeg har anmodet ham om.«

»Jeg har mit Pas og mine Sager i Orden,« sagde Morrel ligegyldig.

»Meget vel,« sagde Monte-Christo smilende, »en brav Soldat er altid punktlig.«

»Og De forlader os straks?« spurgte Julie, »De tilstaar os ikke en Dag, ikke en Time?«

»Min Vogn holder udenfor Døren, Madame, om fem Dage maa jeg være i Rom.«

»Men Maximilian rejser dog vel ikke til Rom?« spurgte Emanuel.

»Jeg gaar, hvorhen Greven vil behage at føre mig,« svarede Morrel med et mørkt Smil, »jeg tilhører ham endnu i en hel Maaned.«

»Min Gud, hvor besynderligt han siger det, Hr. Greve.«

»Maximilian ledsager mig,« svarede Monte Christo blidt. »Vær De kun ganske rolig med Hensyn til Deres Broder.«

»Farvel, Søster!« gentog Morrel, »Farvel, Emanuel!«

»Han gør mig bange med denne Ligegyldighed,« raabte Julie. »O, Maximilian, Maximilian! Du skjuler noget for os.«

»Bah! De vil se ham komme glad og lykkelig tilbage.«

Maximilian tilkastede Greven et foragteligt, næsten vredt Øjekast.

»Lad os gaa!« sagde Greven.

»Tillader De, Hr. Greve, at vi førend Deres Afrejse maa sige Dem alt det, som vi den Gang —«

»Madame« afbrød Greven hende, idet han greb begge hendes Hænder, »De kan aldrig sige mig alt det, som jeg læser i Deres Øjne. Jeg burde have rejst bort straks, ligesom Velgørerne i Romanerne, uden at se Dem oftere; men denne Dyd oversteg mine Kræfter, fordi jeg kun er et svagt Menneske, fordi mine Medmenneskers glade og taknemmelige Blikke vederkvæger mig. Nu rejser jeg og driver min Egennytte saa vidt, at jeg siger Dem: Glem mig ikke, mine Kære; thi De vil sandsynligvis ikke faa mig at se mere.«

»Ikke faa Dem at se mere?« raabte Emanuel, medens to store Taarer rullede ned over Julies Kinder. »Det er ikke, som det var et Menneske, der forlod os, men som en Gud, der vender tilbage til Himlen, efter at være fremtraadt paa Jorden for at gøre os lykkelige.«

»Sig ikke det, mine Venner,« svarede Monte-Christo ivrig; »Guderne gør intet ondt, de standser deres Gerning, hvor de vil standse, og Tilfældet er ikke mægtigere end dem. Nej, Emanuel, jeg er et Menneske, og Deres Ord er en Vanhelligelse af det guddommelige.«

Og idet han trykkede Julies Haand til sine Læber, rakte han Emanuel den anden Haand og løsrev sig derpaa med Besværlighed fra denne Familie, denne Lykkens fredelige Bolig.

Maximilian fulgte ham, kold og sløv, som han havde været siden Valentines Død.

»Giv min Broder tilbage til Livet,« hviskede Julie til Greven.

Monte-Christo trykkede hendes Haand, ligesom han havde gjort det for ni Aar siden paa den Trappe, der førte til Morrels Værelse.

»Har De endnu Tillid til Sindbad den Søfarende?« spurgte han smilende.

»Ja, ja!«

»Nu vel, saa sov kun rolig og i Tillid til Herren.«

Postvognen ventede, som vi allerede har sagt, udenfor Døren og dens Forspand af fire kraftige Heste stampede utaalmodig i Stenbroen. Nedenfor Trappen stod Ali, han var bedækket med Sved og Støv, som om han havde løbet en lang Vej.

»Naa,« spurgte Greven paa arabisk, »var du hos den Gamle?«

Ali nikkede.

»Og du har holdt mit Brev saaledes for ham, saa han kunde læse det?«

Ali bekræftede det ligeledes.

»Og hvad har han svaret?«

Ali stillede sig saaledes for Lyset, at hans Herre kunde

se ham i Øjnene, og idet han søgte at efterligne Oldingens alvorlige Fysiognomi, lukkede han Øjnene, saaledes som Noirtier plejede at gøre, naar han vilde sige Ja.

»Det er godt, han samtykker,« sagde Monte-Christo. »Lad os rejse!«

Han havde næppe udtalt Ordet, førend Vognen rullede bort. Maximilian kastede sig i et Hjørne af Vognen uden at tale et Ord.

Der forløb en halv Time, da Vognen pludselig standsede. Greven havde trukket i den Silkesnor, som stod i Forbindelse med Alis Haand. Nubieren steg ned og aabnede Vogndøren.

Det var en stjerneklar Nat. Man kunde overskue Paris og dens Omegn, der lignede et stort mørkt Hav, i hvilket Millioner Lys spillede som fosforiske Bølger.

Greven steg ud og lod Vognen køre nogle Skridt frem. Han blev staaende alene, lagde Armene overkors og betragtede længe denne store Tumleplads, hvor saa mange Veje mødes og forener sig. Da hans Blikke hvilede paa dette moderne Babylon, mumlede han:

»Store Stad! Det er endnu ikke seks Maaneder siden, at jeg kom ind ad dine Porte. Jeg tror, at Guds Villie førte mig derind; thi han fører mig triumferende ud derfra. Mit hemmelige Kald indenfor disse Mure har jeg anbetroet Gud, thi han alene kunde læse i mit Hjerte. O, store Sted! I Dig fandt jeg, hvad jeg søgte, jeg har ransaget dine Indvolde for at afsløre det onde. Nu er mit Værk til Ende, min Sendelse er udført, nu kan du hverken byde mig Sorg eller Glæde. Farvel, Paris, Farvel!«

Endnu en Gang overskuede han den uhyre Slette, derpaa steg han atter i Vognen der snart forsvandt ned ad den Bakke, hvor den havde holdt stille.

FJORTENDE KAPITEL.

Huset i Meillan Alléen.

Ti Mil var allerede tilbagelagt, uden at der var blevet talt et Ord. Morrel var hensunket i Drømmerier, og Monte-Christo betragtede ham uafbrudt.

»Morrel!« udbrød Greven omsider, »fortryder De, at have fulgt mig?«

»Nej, Hr. Greve; men at forlade Paris —«

»Dersom jeg troede, at Deres Lykke ventede Dem i Paris, saa havde jeg ladet Dem blive der.«

»I Paris hviler Valentine, og at forlade Paris er det samme, som at miste hende to Gange.«

»Maximilian!« svarede Greven, »de Venner, som vi har mistet, hviler ikke i Jorden, men i vore Hjerter, og Gud har villet det saaledes, fordi vi stadig kunde have dem med os. Saaledes har jeg to Venner, som stadig ledsager mig; den ene er den, som har givet mig Livet, den anden Kundskaberne; de lever begge i mig, i alle tvivlsomme Tilfælde raadfører jeg mig med dem, og naar jeg har gjort noget godt, er det sket efter deres Tilskyndelse. Spørg Deres Hjerte, Morrel, om De skal blive ved at vise mig saadant et surt Ansigt.«

»Kære Ven!« svarede Maximilian, »mit Hjerte er bedrøvet og lover mig kun Ulykke.«

»Det er svækkede Aanders Særkende, at de ser alt i en skummel Belysning. Deres Sjæl er formørket, og derfor forestiller den sig kun en stormfuld Synskreds.«

»Meget muligt,« sagde Maximilian og hensank paany i sine Drømmerier.

Vejen blev tilbagelagt med forunderlig Hurtighed, saaledes som det altid var Tilfældet, naar Greven rejste. Byerne gled forbi dem som Skygger, og Træerne, som Efteraarsvinden rystede, syntes at komme dem i Møde som brusende Kæmpeskikkelser for atter at flygte hurtig bort, saasnart de havde mødt dem.

Den næste Morgen tidlig kom de til Chalons, hvor Grevens Dampskib ventede dem. Vognen blev ufortøvet bragt om Bord, og begge de Rejsende indskibede sig.

Fartøjet gled over Bølgerne som en Fugl, endogsaa Morrel fandt en vis Glæde i denne Hurtighed, og Vinden, der legede med hans Haar, syntes stunddom at bortvifte Mismodet fra hans Pande.

Jo mere de bortfjernede sig fra Paris, jo mere syntes Greven at hengive sig til en overordentlig Munterhed. Han var som den Landsforviste, der atter nærmer sig til sit Fædreland.

Snart saa de Marseille, dette skønne, venlige og trods sin store Alder dog altid ungdommelige Marseille.

Synet af denne By vakte behagelige Erindringer i dem begge, thi her havde de tilbragt deres Barneaar. Man blev enige om at lægge til ved Havnen.

Et Skib gik netop under Sejl til Algier. Passagererne blev indskibede, Bagagen blev bragt om Bord, en Mængde Paarørende og Venner tilraabte grædende et Levvel til de Bortrejsende.

Men selv dette Optrin, der stedse frembringer en dyb Følelse hos Tilskuerne, kunde ikke bevæge Maximilian, thi siden

han havde sat sin Fod paa Slæbestedets brede Planker, beherskedes han kun af én Tanke.

»Ser De,« sagde han, idet han trykkede Grevens Haand, »her stod min Fader, da »Pharao« løb ind i Havnen, her kastede den brave Mand, hvis Liv og Ære De reddede, sig i mine Arme. Jeg føler endnu hans Taarer paa mine Kinder, og det var ikke alene ham, som græd, thi mange af de Tilstedeværende græd med.«

Monte-Christo smilede.

»Jeg stod der« sagde han og pegede paa et Gadehjørne.

I dette Øjeblik hørte man en smertelig Hulken i den Retning, som Greven havde peget paa, og de opdagede en Dame, som tilvinkede en Passager paa det afgaaende Skib.

Denne Dame var tilsløret. Monte-Christo vedblev at se efter hende, og det med en Deltagelse, som Morrel let kunde have bemærket, dersom han ikke stadig havde set ud mod Fartøjet i Stedet for til Damen.

»Ih min Gud!« raabte Morrel, »jeg tager ikke fejl, den unge Mand i Underløjtnantsuniform, ham, som nu hilser, det er Albert de Morcerf!«

»Ja,« sagde Monte-Christo, »jeg kender ham.«

»Men De saa jo til den anden Side?«

Greven smilede, som han altid gjorde, naar han ikke vilde svare og han saa atter til den tilslørede Dame, som nu gik omkring Gadehjørnet.

Derpaa henvendte han sig til Maximilian og sagde:

»Min Ven, har De noget at udrette her i Byen?«

»Jeg vil gaa hen og græde ved min Faders Grav,« svarede Morrel tungsindig.

»Velan, saa gaa og vent mig dér.«

»De forlader mig altsaa?«

»Ja, thi jeg har ogsaa en hellig Pligt at opfylde.«

Vennerne rakte hinanden Hænderne, og i en ubeskrivelig vemodig Stemning forlod Morrel Greven og gik i vestlig Retning ind i Byen.

Monte-Christo blev endnu staaende saa længe, til Morrel var forsvundet for hans Øjne, og begav sig derpaa til Meillan Alléen for at opsøge det lille Hus, som er vore Læsere bekendt fra denne Fortællings Begyndelse.

Dette Hus, som var smukt, uagtet sin Alder, og indbydende, uagtet sit simple Udseende, var endnu ganske ligesom den Gang den gamle Dantes beboede det. Dog beboede Oldingen den Gang kun et Tagkammer, medens Greven nu havde overladt hele Huset til Mercedes.

Den tilslørede Dame, som Monte-Christo havde set ved det afgaaende Skib, traadte ind i dette Hus og lukkede Dø-

ren efter sig næsten i samme Øjeblik, som Greven kom ved Hjørnet af Gaden.

For ham var ethvert Trappetrin en gammel Bekendt, og han forstod bedre at aabne den gamle Dør, end enhver anden. Saaledes traadte han ogsaa i Dag derind som en Ven eller som en Vært, uden at banke og uden forudgaaende Anmeldelse.

Bag dette Hus laa en Have, i hvilken Mercedes fandt den Sum, som Grevens Kærlighed havde nedlagt der, og som skulde tjene hende til Livets Ophold.

Allerede fra Gadedøren kunde man se de forreste Træer i Haven.

Da Monte-Christo stod paa Dørtrinet, hørte han et bedrøvet Suk, der vejledede hans Blik, og han bemærkede snart Mercedes, der sad grædende i et Jasminlysthus. Hun havde kastet Sløret til Side, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og overgav sig uhindret til den Bedrøvelse, som hendes Søns Nærværelse havde tilbageholdt.

Monte-Christo nærmede sig, Sandet knirkede under hans Fødder.

Mercedes saa forskrækket op og udstødte et dæmpet Skrig, da hun saa en Mand lige overfor sig.

»Madame,« sagde Greven, »det staar ikke mere i min Magt at gengive Dem Lykken. Men jeg tilbyder Dem Trøsten; vil De modtage den af Deres Ven?«

»Ja, jeg er meget ulykkelig,« svarede Mercedes, »jeg er nu ganske ene i Verden. Jeg havde endnu kun min Søn, og han har nu ogsaa forladt mig.«

»Han har gjort Ret, Madame; han har handlet efter et ædelt Hjertes Overbevisning. Dersom han var blevet hos Dem, saa var hans Liv henrundet i Uvirksomhed, og han havde da aldrig kunnet løsrive sig fra Deres Hjerte. Nu vil han derimod kæmpe mod sin Skæbne og vil blive stor imod sin Ulykke, der omsider vil forvandle sig til Lykke. Lad ham kun genoprette Deres fælles Lykke, og jeg tør love Dem, at en højere Haand vil beskytte ham.«

»Ak!« svarede den ulykkelige Kone hovedrystende, »den Lykke, om hvilken De taler, og som jeg af mit Hjertes Dyb nedbeder over min Søn, vil jeg ikke mere komme til at nyde. Der er gaaet saa meget til Grunde i mig og omkring mig, at jeg føler mig nær ved Graven. De har gjort vel i, Hr. Greve, at bringe mig til det Sted, hvor jeg har været saa lykkelig. Der, hvor man var lykkelig, der skal man ogsaa dø.«

Monte-Christo nærmede sig til hende og rakte hende tavs Haanden.

»Nej,« sagde hun og trak sin Haand blidt tilbage, »nej,

berør mig ikke! De har skaanet mig, og dog er jeg den mest strafværdige af de, som De har straffet. Alle de andre har handlet af Had, af Begærlighed og af Egennytte, men jeg har handlet af Vantro og Mangel paa Tillid. Nej, tryk ikke min Haand, Edmond. Jeg begriber, at De vilde sige mig nogle venlige Ord, men spar disse Ord til en anden, thi jeg er dem ikke værdig. Ser De, Sorgen har graanet mit Haar, mine Øjne har udgydt saa mange Taarer, at de er blevne omgivne af en blaa Rand, min Pande er bleven rynket. De, derimod, Edmond, De er endnu stadig den samme, ung, skøn og stolt. Men De havde ogsaa Tro og Kraft, De havde Tillid til Gud, og han har hjulpet Dem. Jeg var bange og tvivlende, derfor har Gud forladt mig, og jeg er blevet til det, jeg er.«

»Nej, Mercedes,« svarede Monte-Christo, »fat en bedre Mening om Dem selv. De er en ædel, en hellig Kvinde, og Deres Sorg har afvæbnet mig. Dog maa De ikke tilskrive min Person, hverken min Kraft og Udholdenhed eller mit Had og min Hævnlyst. Betragt mit Livs Historie, det forbigaaende, mine skrækkelige Lidelser og dernæst min vidunderlige Redning, og endelig min nuværende Tilstand, den Fylde af Rigdom og Magt, som jeg har faaet efter det forsmædeligste Fangenskab og den yderste Elendighed, og De vil indse, at jeg kun har været den hævnende Guds blinde Redskab. Jeg forfulgte den Bane, der aabnede sig for mig og naaede Maalet, til Ulykke for dem, som jeg mødte paa min Vej.«

»Det er nok, Edmond!« raabte Mercedes, »det er nok! Tro kun, at De, som kender Dem, ogsaa har forstaaet Dem. Ligesom der aabner sig en Afgrund for mig mellem det Forbigaaende og det Nuværende, ligesom der ligger en Afgrund mellem Dem og andre Mennesker. Min største Lidelse, jeg tilstaar det, er denne Lignelse, thi der gives intet i Verden, som kan opveje Dem eller stilles i Sammenligning med Dem. Og nu, Edmond, sig mig nu Farvel og lad os skilles.«

»Hvad ønsker De da endnu, Mercedes, før vi skilles?«

»Jeg har kun det ene Ønske, at min Søn maa blive lykkelig.«

»Bed Gud, som alene raader for Menneskenes Liv, at han vil afvende Døden fra ham, saa vil jeg sørge for det øvrige.«

»Tak, Edmond!«

»Men De, Mercedes?«

»Jeg behøver intet, jeg lever mellem to Grave. Den ene er den, hvor Edmond Dantes hviler, han, som allerede forlængst har været død for mig. Jeg elskede ham, og dette Ord skal ikke oftere komme over mine visnende Læber, men mit Hjerte vil ihukomme ham, og jeg vilde ikke for alt i Verden

undvære denne Erindring. Den anden Grav tilhører den Mand, som Edmond Dantes har dræbt, og skønt jeg ikke kan fordømme denne Handling, saa maa jeg dog bede for den Afdøde.«

»Deres Søn vil blive lykkelig, Madame!« svarede Greven.

»Saa vil jeg ogsaa blive lykkelig, saaledes som jeg kan blive det.«

»Men — hvad vil De leve af tilsidst?«

Mercedes smilede bedrøvet.

»Dersom jeg vilde sige, at jeg ligesom den ungdommelige Mercedes vilde tilbringe min Levetid med Arbejde, saa vilde De ikke tro mig, thi nu kan jeg kun bede. Men jeg behøver heller ikke at arbejde; den lille Skat, som De har nedgravet, er fundet paa det betegnede Sted. Man vil søge at faa at vide, hvem jeg er, hvad jeg foretager mig og hvad jeg lever af. Men hvad skader det? Det er noget, som bliver mellem Gud, Dem og mig.«

»Mercedes,« sagde Greven, »jeg vil ikke bebrejde Dem noget men De har virkelig overdrevet Deres Opofrelser, idet De har forladt hele den Formue, som Hr. de Morcerf havde sammenskrabet, da det halve deraf dog kunde tilskrives Deres egen Sparsommelighed og Tilsyn.«

»Jeg forstaar, hvad De har i Sinde at foreslaa mig, men jeg kan ikke modtage det, Edmond; min Søn vilde ikke tillade det.«

»Jeg vil ikke gøre Dem noget Tilbud, der ikke kan bifaldes af Deres Søn; jeg vil udbede mig hans Mening og rette mig efter den. Men naar han bifalder, hvad jeg har i Sinde at gøre, saa vil De vel ogsaa bifalde det?«

»De ved, Edmond, at Gud har nedbøjet mig saa dybt, at jeg ikke mere har nogen Villie; jeg er i hans Hænder det samme, som Spurven i Ørnens Klør. Han vil ikke, at jeg skal dø, eftersom jeg endnu lever. Naar han sender mig Hjælp, saa er det hans Villie, at jeg skal modtage den, og jeg vil gøre det.«

»Tag Dem i Agt, Madame,« sagde Monte-Christo. »Det er ikke saaledes, man skal tilbede Gud. Han vil, at man skal lære hans Magt at kende, derfor har han givet os fri Villie.«

»Ulykkelige!« sagde Mercedes, »tal ikke saaledes til mig. Dersom jeg skulde tro, at Gud havde givet mig fri Villie, hvad vilde jeg da maaske gøre for at redde mig fra Fortvivlelse?«

Monte-Christo blegnede, overvældet af Smerte, og lod Hovedet synke.

»Vil De ikke ønske et Gensyn med mig?« sagde han og rakte hende Haanden.

»Jo, netop, et Gensyn!« sagde Mercedes, idet hun med en højtidelig Mine pegede mod Himlen. »Og det maa overbevise Dem om, at jeg endnu haaber.«

Og efter at hun skælvende havde berørt Grevens Haand, ilede hun op ad Trappen og forsvandt for hans Øjne.

Langsomt bortfjernede Monte Christo sig fra det lille ensomme Hus og gik hen ad Vejen til Havnen.

Men Mercedes saa ikke efter ham skønt hun stod ved Vinduet i Fader Dantes' lille Kvistværelse. Hun stirrede ud i det fjerne efter det Fartøj, der førte hendes Søn ud paa det vide Hav.

Og næsten uvilkaarlig fremhviskede hun Ordene:

»Edmond! Edmond!«

FEMTE KAPITEL.

Det Forbigangne.

Med blødende Hjerte forlod Greven det Hus, i hvilket han havde taget Afsked med Mercedes for maaske aldrig at gense hende.

Siden den lille Eduards Død var der foregaaet en stor Forandring med Monte-Christo. Efter at han havde fulgt den langsomme og krumme Vej, der førte ham til sin Hævns Højdepunkt, havde han nu, paa den anden Side af denne Højde, skuet ned i Tvivlens Afgrund.

Endnu mere: Hans Samtale med Mercedes havde vakt saa mange Erindringer hos ham, at han maatte kæmpe imod dem for at tilbagetvinge dem.

»Jeg tager ikke tilstrækkeligt Hensyn til det Forbigangne, jeg kan umuligt have taget fejl,« sagde han til sig selv. »Hvorledes! Det Maal, som jeg har arbejdet hen til, skulde have været Daarskab? Jeg skulde i ti Aar have vandret paa Afveje? Nej, jeg vil ikke nære denne Tanke, den vilde føre mig til Vanvid. Det, som for Øjeblikket fattes mig, er en tydelig Opfattelse af det Forbigangne, der allerede ligger saa langt borte, at jeg synes at have tabt Erindringen derom. Det gaar med mig, som med en Mand, der kunde være blevet saaret i Søvne, og som siden betragter og beføler sit Saar, uden at kunne erindre at have faaet det. Velan da, genfødte Mand, rige Sværmer, uovervindelige Millionær, se et Øjeblik tilbage paa hin ulyksalige, skrækkelige Periode, skrid

endnu en Gang til de Veie, som Skæbnen en Gang stødte dig igennem, hvorhen Ulykken førte dig og Fortvivlelsen ledsagede dig. Der straaler nu for meget Guld og for mange Diamanter tilbage fra det Speil, i hvilket Greven af Monte-Christo betragter Edmond Dantes. Skjul disse Diamanter, borttag Guldet, udslukk Straaleglansen, og den stakkels Fange, som var nedsænket i en Grav, vil atter fremtræde for dig.«

Og idet Monte-Christo gjorde disse Betragtninger, gik han ned ad Gaden la Caisserie. Det var den, gennem hvilken han for over tyve Aar siden blev ført af den tavse, natlige Vagt. Disse Huse med deres venlige, indbydende Udseende, var i den Nat mørke, stumme og tillukkede.

»Og dog er det de samme,« mumlede Monte-Christo, »kun var det den Gang Nat, og nu er det lys Dag. Det er Solen, som belyser det hele og giver det et smilende Udseende.«

Gennem Gaden St. Laurent gik han ned til Havnen og nærmede sig til Vagthuset. Det var paa dette Sted, at han var blevet indskibet. Der laa en Lystgondol med et Sejldugstag. Monte-Christo tilvinkede dens Fører, og han skyndte sig at lægge fra Land.

Uagtet det smukke Vejr og det behagelige Sæde i Baaden, uagtet den gyldne Farvepragt, i hvilket hele Egnen syntes at være nedsænket, erindrede Greven sig nu, lidt efter lidt, alle Enkelthederne ved sin forrige skrækkelige Rejse ad denne Vej; han erindrede det enlige og eneste Lys, som han havde set i Kataloniernes By; han erindrede det Øjeblik, da Synet af Slottet If havde ladet ham indse, hvorhen man førte ham; Kampen mod Gendarmerne, da han vilde styrte sig i Vandet, sin Fortvivlelse over at se sig besejret, og den Følelse, som Gendarmens kolde Bøssepibe frembragte, da den ligesom en Isring mødte hans Pande.

Den Bitterhed, som den Gang endnu opfyldte Edmond Dantes, samlede sig nu draabevis i Greven af Monte-Christos Bryst. For ham syntes den klare Himmelbue ikke at være klar; der gaves for ham intet straalende Lys, Himlen syntes at være overtrukket med et mørkt Slør, og Synet af den sorte Kæmpe, som man kalder Slottet If, bragte ham til at skælve, som om en Dødsfjendes Genfærd pludselig var fremtraadt for ham.

Omsider landede man.

Instinktmæssig trak Greven sig tilbage til den yderste Ende af Baaden, skønt Baadføreren saa forbindtligt som muligt sagde:

»Nu er vi der, min Herre!«

Monte-Christo erindrede, at det netop var paa dette Sted,

paa denne Klippe, at han var blevet trukket af Sted med Magt, og at man havde fældet Bajonetterne imod ham for at tvinge ham til at gaa op ad Trappen.

For Dantes havde denne Vej været meget lang; Monte-Christo derimod fandt den meget kort. Det Skum, som med hvert Aareslag sprøjtede op af Havet, havde bragt en Mængde Tanker oø Erindringer til at stige frem hos ham.

Siden Julirevolutionen var der ingen blevet holdt fangen paa Slottet If. En eneste Vagt, som beboede Vagtstuen var posteret der for at holde Kontrabandister borte, og en Slutter ventede ved Døren for at paavise disse Rædselsminder for Nysgerrige, som kunde ønske at tage dem i Øjesyn.

Men uagtet han var underrettet om alle disse Omstændigheder, saa fo'r en Ligbleghed dog over hans Ansigt, da han steg ned ad Trappen og blev ført til det Fængsel, som han havde ønsket at se.

Monte Christo forhørte sig, om der endnu skulde være en Fangevogter fra hin bevægede Periode, men de var alle enten afskedigede eller satte i andre Stillinger. Den Slutter, som anviste ham, havde ikke været der længere end siden 1830.

Man førte ham ind i hans eget Fængsel.

Dagslyset trængte endnu ind gennem det smalle, tilgitrede Vindue ligesom den Gang. Han saa atter det Sted, hvor hans Seng havde staaet, men som nu var skaffet bort. Han saa det endnu kendelige Sted, hvor Abbed Faria havde gennembrudt Muren oø gjort en Aabning i den.

Monte-Christo følte sine Ben vakle og satte sig paa en Skammel.

»Fortæller man ingen mærkværdige Historier om dette Slot, foruden den om Mirabeau, som var fængslet her?« spurgte Greven. »Knytter der sig intet Sagn til disse sørgelige Boliger, om hvilke man ikke skulde tro at noget Menneske kunde have indespærret et andet levende Menneske i dem?«

»Jo, min Herre,« svarede Slutteren, »og netop om dette Fængsel har den forhenværende Fangevogter Anton fortalt mig en mærkelig Historie.«

Monte-Christo skælvede; denne Anton havde været hans Vogter. Han havde næsten glemt hans Navn, men ved at høre det udtale, syntes han at se ham lyslevende for sig med det skæggede Ansigt, den brune Trøje og Nøgleknippet, hvis Klirren han troede at høre.

Greven saa sig om og troede at se ham i Baggrunden af Gangen.

»Ønsker De, at jeg skal fortælle Dem den Historie, min Herre?« spurgte Vejviseren.

»Ja, fortæl mig den!« sagde Monte-Christo med dæmpet Stemme.

Og næsten forfærdet ved at høre sin egen Historie, lagde Greven Haanden paa Hjertet for at dæmpe dets voldsomme Banken.

»Dette Fængsel,« fortalte Slutteren, »var i lang Tid beboet af en Fange, som man antog for at være meget farlig, og han var virkelig saa meget farligere, som han besad en meget stor Opfindelsesevne. Til samme Tid beboede en anden Mand dette Fængsel ved Siden af, men han var ikke ond; det var en stakkels Abbed, som var blevet vanvittig.«

»Ja, ja, vanvittig!« gentog Monte-Christo. »Og hvori bestod hans Vanvid?«

»Han tilbød Millioner, dersom man vilde sætte ham i Frihed.«

Monte-Christo hævede Øjnene mod Himlen, men han saa ham ikke — det stumme Loft laa mellem ham og Himmelhvælvingen. Han tænkte paa, at der laa et endnu tykkere Slør mellem deres Øjne, som Abbeden havde tilbudt Skattene, og Skattene selv.

»Kunde disse Fanger besøge hinanden?« spurgte Monte-Christo.

»Nej min Herre, det var udtrykkelig forbudt; men de trodsede Forbudet og gravede en Gang fra det ene Fængsel til det andet.«

»Hvem af dem gjorde det?«

»Uden Tvivl den unge Mand.« sagde Slutteren, »thi han var udspekuleret og stærk, medens den stakkels Abbed var gammel og svag; desuden var han altfor aandssvag til at kunne gennemføre en saadan Plan.«

»Aa, I Blinde!« mumlede Greven.

»Saa meget er vist, at den unge Mand maa have udarbejdet denne Gang, hvormed — det ved man ikke. Men han udhulede den, og Beviset derfor ser man endnu paa dette Sted. Ser De?«

Og han holdt Faklen hen til Muren.

»Ja, i Sandhed!« raabte Greven, hvis indre Bevægelse dæmpede hans Stemme.

»Deraf følger, at Fangerne har haft Samkvem med hinanden. Hvor længe de har haft det, ved man ikke. Men en Dag blev den gamle Fange syg og døde. Kan De nu gætte, hvad den unge Mand gjorde?« afbrød Slutteren sig selv.

»Nej, fortæl!«

»Han bar Liget ind i sit eget Fængsel og lagde det paa sin Seng med Ansigtet vendt mod Væggen; derpaa gik han ind i det tomme Fængsel, tillukkede Aabningen og krøb ind i den Dødes Sæk. Har De nu hørt Mage til Indfald?«

Monte-Christo lukkede Øjnene han syntes endnu føle den uhyggelige, isnende Berøring af den grove, kolde Sæk mod sit Ansigt.

Slutteren vedblev:

»Ser De, hans Plan har været saaledes: Han har troet, at de Fanger, som døde paa Slottet If, blev begravede, og da han nu har haft Grund til at formode, at man ikke anvendte nogen Bekostning paa deres Begravelse, og at de ingen Ligkiste fik, saa har han gjort Regning paa at kunne løfte den løse Jord med Skuldrene Men uheldigvis havde man her paa Slottet en ganske anden Skik, som var tværtimod hans Plan. Man begravede nemlig slet ikke de Døde, man lod sig nøje med at binde dem en Kugle ved Fødderne og at kaste dem ud i Havet; og det gjorde man nu ogsaa ved ham; han blev kastet fra Klippehøjden ned i Vandet. Den næste Morgen fandt man den virkelig Døde i hans Seng, og saa gættede man sig til Sammenhængen. Thi nu fortalte Ligbærerne, hvad de ikke før havde vovet at sige, at de havde hørt et Forfærdelsesskrig i det Øjeblik, da de kastede ham ud, men at Skriget straks var blevet kvalt af Vandet, som han styrtede ned i.«

Greven aandede tungt, Sveden perlede paa hans Pande, og hans Hjerte var beklemt af en uvilkaarlig Angst.

»Nej,« mumlede han, »nej! den Tvivl, som jeg har følt, var kun en Begyndelse til Forglemmelsen; her bløder Hjertet paany og bliver atter lysten efter Hævn. Og.« vedblev han højt, »har man da aldrig siden hørt noget om denne Fange?«

»Nej, aldrig. De kan let indse, at naar han blev kastet ned fra en saadan Højde, saa maa han enten være blevet knust mod Klippen eller trukket til Bunds af Kuglen, og dér har han saa maattet blive, den Stakkel.«

»De beklager ham?«

»Ja, skønt han kom jo i sit Element.«

»Hvorledes mener De?«

»Jo, man sagde, at denne Ulykkelige havde været Søofficer og var blevet fængslet som Bonapartist.«

»Det er sandt!« mumlede Greven, »Gud har skabt dig til at svømme ovenpaa Bølger og Luer. Saaledes lever den stakkels Sømand altsaa endnu i Erindringen. Man gentager denne skrækkelige Historie ved Arnestedet og gyser i det Øjeblik naar han gennemfarer det tomme Rum for at blive opslugt af det dybe Hav. — Ved man ikke hans Navn?« spurgte Greven højt.

»Nej, hvor skulde man faa det at vide! Han var kun bekendt under Navnet Nr. 34.«

»Villefort, Villefort!« mumlede Monte-Christo, »det Navn

maa du ofte have nævnt, naar jeg som Genfærd forstyrrede din Søvn «

»Ønsker Herren at se flere Fængsler?« spurgte Slutteren.

»Ja, især dersom De vil vise mig den stakkels Abbeds Kammer.«

»Ah, Nr. 27?«

»Ja, Nr. 27!« gentog Monte-Christo og troede i det samme at høre Abbed Farias Stemme, ligesom den Gang, da han spurgte om hans Navn og Abbeden tilraabte ham dette Nummer gennem Muren.

»Kom da!« sagde Slutteren.

»Vent lidt, indtil jeg endnu en Gang har betragtet dette Fængsel rigtig.«

»Det træffer sig meget belejligt.« sagde Slutteren, »thi jeg har glemt Nøglen til det andet Fængsel.«

»Saa gaa og hent den!«

»Jeg vil lade Faklen blive her.«

»Det behøves ikke, tag den kun med.«

»Men saa kan De jo ikke se!«

»Jeg kan se i Mørke.«

»Ja saa, det er ligesom han.«

»Som hvem?«

»Som Nummer 34. Man siger, at han havde vænnet sig saaledes til Mørket, at han kunde se en Naal i den mørkeste Krog af sit Fængsel.«

»Han behøvede ti Aar for at vænne sig dertil!« sagde Greven ved sig selv.

Ledsageren gik bort med Faklen.

Greven havde sagt Sandhed thi han havde næppe været nogle Minutter i Mørket, før han kunde se alt som ved Dagens Lys. Han saa sig om til alle Sider og genkendte nu tydeligt sit Fængsel.

»Ja,« sagde han, »her er den Sten, paa hvilken jeg sad, her er det Spor, som mine Skuldre har trykket mod Muren. Dér er det Blod, som flød af min Pande den Dag, da jeg vilde knuse den mod Væggen. Og disse Tal — jeg erindrer dem godt — dem skrev jeg en Gang, da jeg beregnede min Faders Alder, for at se, om jeg endnu kunde genfinde ham levende, og Mercedes' Alder, for at se, om jeg endnu kunde vente at træffe hende fri. Efter at jeg havde gjort denne Beregning, følte jeg et Øjebliks Haab, men jeg glemte at beregne Sulten og Troløsheden!«

Og en bitter Latter undslap Grevens Mund. Det forekom ham som i en Drøm, at han saa sin Fader blive lagt i Graven og Mercedes træde frem for Alteret.

Paa en anden Væg var der en hvid Skrift paa Murens grønlige Anstrøg, og Monte-Christo læste:

»Min Gud, bevar min Hukommelse!«

»Ja;« raabte han, »det var min ivrigste Bøn i den sidste Tid. Jeg længtes ikke mere efter Friheden, men bad kun om at maatte beholde Hukommelsen, thi jeg frygtede for Vanviddets Glemsel. Min Gud! Du har bevaret min Hukommelse, og jeg har erindret. Jeg takker dig, min Gud!«

I dette Øjeblik blev Væggene atter belyst af Faklens Skin; det var Vejviseren, som kom igen.

Monte-Christo gik ham i Møde.

»Vil De følge mig?« sagde han.

Slutteren lod ham stige ned gennem en underjordisk Gang, der førte til en anden Indgang, og her blev Monte-Christo atter overvældet af en Mængde Erindringer.

Det første, som han her bemærkede, var den aftegnede Solskive, ved Hjælp af hvilken Abbed Faria havde beregnet Timerne og dernæst Levningerne af den Seng, paa hvilken den stakkels Fange var død.

I Stedet for de pinlige Følelser, som havde overvældet Greven i hans eget Fængsel, følte han sig ved dette Syn grebet af en velgørende Taknemlighedsfølelse, og to store Taarer rullede ned over hans Kinder.

»Her er det,« sagde Vejviseren, »at den gale Abbed var, og det var gennem denne Indgang, at den unge Mand plejede at komme til ham.«

Og han viste Monte-Christo Aabningen til den underjordiske Gang, som endnu ikke var blevet udfyldt.

»Paa Stenens Farve,« vedblev han, »har en Lærd kunnet se, at de maa have været ti Aar om at gennembryde den. De stakkels Fanger, hvor de maa have kedet sig i de ti Aar!«

Dantes tog nogle Guldpenge op af Lommen og gav dem til den Mand, som nu to Gange havde beklaget ham uden at kende ham.

Slutteren modtog dem i den Tanke, at det var nogle Smaapenge, men ved Faklens Lys opdagede han, hvilken Sum den Fremmede havde givet ham.

»De har taget fejl, min Herre!« sagde han.

»Hvorledes?«

»Det er Guldpenge, De har givet mig!«

»Det ved jeg nok.«

»Var det da virkelig Deres Hensigt at give mig dette Guld?«

»Ja!«

»Og jeg kan rolig beholde det?«

»Naturligvis.«

Slutteren betragtede ham forundret, han turde ikke tro sin egen Lykke og sagde:

»Min Herre! Jeg begriber ikke Deres Ædelmodighed!«

»Den er meget let at begribe, min Ven; jeg har været Sømand, og derfor har Deres Fortælling maaske gjort mere Indtryk paa mig, end paa enhver anden.«

»Velan, min Herre, da De er saa højmodig, saa maa De tillade mig at tilbyde Dem noget.«

»Hvad har De at tilbyde mig, min Ven? Muslingeskaller, Arbejder af Straa?«

»Nej, min Herre, noget, der staar i Forbindelse med den Historie, jeg nylig har fortalt Dem.«

»Virkelig!« raabte Greven. »Og hvad er det?«

»Nu skal De høre, hvorledes det er gaaet til. Jeg tænkte ved mig selv, at i et Fængsel, hvor en Fange har været i femten Aar, der maa man kunne finde noget, og saa begyndte jeg at undersøge Muren og fandt, at den gav en hul Genlyd ved Hovedenden af Sengen.«

»Javel!« sagde Monte-Christo.

»Jeg løftede Stenen og fandt —«

»En Rebstige og noget smaat Værktøj!« raabte Greven.

»Hvor ved De det?« spurgte Slutteren forundret.

»Jeg ved det ikke, jeg gætter mig til det,« sagde Greven; »det er i Almindelighed saadanne Ting, man finder i Fangernes skjulte Gemmer.«

»Ja, min Herre, det var rigtig nok en Rebstige og noget smaat Værktøj.«

»Og De har det endnu?«

»Nej, min Herre, jeg har solgt disse forskellige interessante Genstande, men jeg har endnu én Ting.«

»Og det er?« spurgte Greven utaalmodig.

»Jeg har en Slags Bog, som bestaar af Lærredsstrimler.«

»Har De den Bog?«

»Jeg ved ikke om det er en Bog,« sagde Slutteren, »men jeg har den endnu.«

»Bring mig den, kære Ven, og dersom det er den rigtige, saa skal De ikke gøre det for intet.«

»Jeg skal straks hente den!«

Og han skyndte sig bort.

Da knælede Greven andægtig ned for Levningerne af den Seng, som Døden havde omdannet til et Alter for ham.

»Du, min anden Fader!« sagde han, »du, som har givet mig Frihed, Kundskaber og Rigdom, du, som kendte ondt og godt ligesom et Væsen af en højere Natur; dersom der i Gravens Dybde er noget tilbage af os der kan bevæges ved deres Stemme, som endnu vandrer paa Jorden, dersom der ved den Forvandling, som Døden underkaster os, endnu kan svæve noget Liv paa de Steder, hvor vi har elsket og lidt, saa

besværger jeg dig, ædle Sjæl, forklarede Aand, at du ved et Ord, et Tegn eller en Aabenbaring vil borttage den Rest af Tvivl, som dersom den forvandler sig til Vished, vil blive til Samvittighedsnag.«

Greven bøjede sit Hoved og foldede Hænderne.

»Her, min Herre!« sagde en Stemme bagved ham.

Monte Christo vendte sig sitrende. Slutteren rakte ham de Lærredsstrimler, paa hvilke Abbed Faria havde udgydt sine Kundskabers Rigdom. Dette Manuskript var Abbed Farias store Værk over et Kongerige Italien. Greven rev det hurtig til sig, hans Øjne faldt straks paa Overskriften, og han læste:

»Du skal udrive Dragens Tænder og træde Løven under Fødder, siger Herren.«

»Ah!« raabte han, »der er Svaret, jeg takker dig, min Fader!«

Og han fremtog sin Brevtaske, som indeholdt ti Bankbeviser, hvert paa Tusind Francs, og sagde:

»Tag den Brevtaske!«

»Vil De give mig den?«

»Ja, men paa det Vilkaar, at De ikke ser, hvad den indeholder, førend jeg er gaaet bort.«

Og idet han trykkede den fundne Helligdom, der for ham udgjorde en rig Skat, til sin Barm, ilede han bort fra de underjordiske Boliger, besteg Baaden og raabte:

»Til Marseille!«

Og medens han sejlede bort, vedblev han at stirre efter det skumle Fangetaarn.

»Fordærvelse over de, som indespærrede mig i dette mørke Fængsel, og over de, som glemte, at jeg var indespærret der!« sagde han ved sig selv.

Og idet de seilede forbi Kataloniernes By, vendte Greven sig bort og tilhvllede sit Hoved i sin Kappe, idet han udtalte en Kvindes Navn.

Seiren var fuldstændig; Greven havde to Gange overvundet sin Tvivl. Det Navn, som han udtalte med saa megen Ømhed, ja næsten med Kærlighed, var Navnet Haydee.

Saa snart Monte-Christo var steget i Land, begav han sig til Kirkegaarden, hvor han skulde mødes med Morrel.

For ni Aar siden havde Greven ogsaa med et fromt Barns Følelser søgt en Grav paa denne Kirkegaard, men det havde været forgæves. Han, som vendte tilbage til Frankrig med Millioner, havde ikke kunnet finde den Grav, der gemte hans Fader, som var død af Sult.

Morrel havde vel ladet sætte et Kors paa den, men Graveren havde brændt det, som de i Almindelighed gør ved de

gamle Træsager, der henligger paa Kirkegaarden. Den brave Købmand havde været lykkeligere, han var død i sine Børns Arme, de havde fulgt ham til det sidste Hvilested, hvor han nu hvilede ved Siden af sin Kone, der var indgaaet i Evigheden to Aar førend ham.

To store Marmorplader, paa hvilke deres Navne var udhuggede, stod ved Siden af hinanden i en lille Indhegning, omgivne af et Jerngitter og beskyggede af Cypresser.

Maximilian havde lænet sig til et af disse Træer og stirrede med tankeløse Blikke paa de to Grave. Hans Sorg var dyb og inderlig.

»Maximilian! sagde Greven til ham, »det er ikke her, De skal skue ned, men derop!«

Og han pegede mod Himlen.

»De døde er overalt!« sagde Morrel; »har De ikke selv sagt det, da De overtalte mig til at forlade Paris?«

»Maximilian!« vedblev Greven, »under Rejsen ytrede De et Ønske om at blive nogle Dage i Paris. Er det endnu Deres Ønske?«

»Jeg har ikke mere noget Ønske, Greve. Kun forekommer det mig, at det vil være mindre pinligt at blive i Marseille end paa ethvert andet Sted.«

»Saa meget bedre, Maximilian; thi jeg forlader Dem, og jeg medtager Deres Løfte, ikke sandt?«

»Ak — jeg vil glemme det, Hr. Greve, jeg vil glemme det.«

»Nej, De vil ikke glemme det; thi De er en Mand af Ære. De har svoret derpaa og maa gentage det.«

»O, Greve! Hav Medlidenhed med mig, jeg er saa ulykkelig!«

»Jeg har kendt en Mand, som var ulykkeligere end De, Morrel.«

»Umuligt!«

»Det er en af de menneskelige Svagheder, at enhver holder sig selv for at være mere ulykkelig end en anden, der græder og sukker ved Siden af ham.«

»Hvem kan være mere ulykkelig end den, som har mistet det eneste Gode, som han elskede og ønskede her paa Jorden?«

»Hør Morrel, og skænk et Øjebliks Opmærksomhed til det, som jeg vil sige Dem. Jeg har kendt en Mand, der ligesom De havde sat hele sit Haab til en Kvinde. Det var en ung Mand, han havde en Fader, som han elskede, en Brud, som han tilbad. Han skulde netop gifte med hende, da et af Skæbnens Luner, der kunde bringe os til at tvivle om Guds Godhed dersom Gud ikke siden viste os, at al Ting er for ham kun Midler til et uendeligt Maal; da et saadant Skæbnens Lune altsaa pludselig berøvede ham sin Frihed, sin el-

skede, sin Fremtid, som han havde drømt sig, og nedsænkede ham i et Fængsels Dyb.«

»Ak!« sukkede Morrel, »man forlader et Fængsel efter otte Dages, efter en Maaneds — eller lad saa være — efter et Aars Forløb.«

»Men han var der i fjorten Aar, Morrel!« sagde Greven, idet han lagde sin Haand paa den unge Mands Skulder.

Maximilian gyste.

»I fjorten Aar?« gentog han.

»Ja, i fjorten Aar!« sagde Greven; »og i de fjorten Aar havde han ogsaa mange fortvivlede Øjeblikke; han holdt sig ogsaa for at være det ulykkeligste Menneske, ligesom De, Morrel, og vilde tage Livet af sig.«

»Naa?« spurgte Morrel.

»I det mest fortvivlede Øjeblik aabenbarede Gud sig for ham ved et naturligt Middel; thi Gud gør ingen Mirakler mere. Maaske forstod han ikke straks Guds store Barmhjertighed; men han var taalmodig og ventede, indtil han en Dag paa en vidunderlig Maade steg ud af Graven forvandlet, rig og mægtig, næsten en Gud. Hans første Bestræbelser var for hans Fader; men hans Fader var død!«

»Ogsaa min Fader er død,« sagde Morrel.

»Men han er død i Deres Arme, lykkelig, æret og mæt af Dage; hans Fader derimod døde i Fattigdom og Fortvivlelse, og da hans Søn ti Aar derefter vilde besøge hans Grav, saa var endogsaa Graven forsvundet, og der var ingen, som kunde sige ham: Her hviler i Fred det Hjerte, der elskede dig saa højt!«

»O!« sagde Morrel.

»Han var altsaa en meget ulykkeligere Søn end De, Morrel, thi han kunde ikke en Gang have den Glæde at besøge sin Faders Grav.«

»Men saa havde han vel sin Elskede?«

»De tager fejl, Morrel, denne Elskede —«

»Var ogsaa død?« spurgte Morrel.

»Nej, meget værre, hun var blevet utro og havde giftet sig med sin Brudgoms Fjende. De ser altsaa, Morrel, at denne Mand ogsaa var en meget ulykkeligere Elsker end De.«

»Og dette Menneske har Gud dog trøstet?« spurgte Maximilian.

»Han har i det mindste givet ham Fred.«

»Og han vil endnu kunne blive lykkelig?«

»Han haaber det!«

Morrel lod Hovedet synke ned paa Brystet.

»De har mit Løfte!« sagde han efter et Øjebliks Tavshed.

»Men De maa erindre —« tilføjede han, idet han rakte Monte-Christo Haanden.

»Den femte Oktober venter jeg Dem, Morrel, paa Øen Monte-Christo; den fjerde vil en Yacht vente Dem i Bastias Havn, denne Yacht hedder Eurus. De melder Dem hos Skibsføreren, og han vil bringe Dem til mig. Er det afgjort, Maximilian?«

»Det er afgjort, Greve; jeg vil holde mit Løfte; men De erindrer -- den femte Oktober.«

»Barn! Ved De da ikke, hvad en Mands Ord har at betyde? — Jeg har gentagne Gange sagt Dem, at dersom De paa den Dag endnu ønsker at dø, saa vil jeg være Dem behjælpelig dertil. Farvel, Morrel!«

»De forlader mig?«

»Ja, jeg har Forretninger i Italien. Jeg lader Dem nu være alene med Deres Ulykke.«

»Hvornaar rejser De?«

»Straks. Dampskibet venter mig; om en Time vil jeg være langt borte fra Dem. Vil De ledsage mig til Havnen?«

»Jeg tilhører Dem ganske, Hr. Greve,« svarede den unge Mand.

Begge Vennerne gik til Havnen. Fartøjet afgik og en Time derefter kunde man næppe se Dampen gennem det fremtrydende Mørke.

SEKSTENDE KAPITEL.

Peppino.

I det Øjeblik, da Grevens Dampskib forsvandt bag ved Cap Morgiou, kom en Mand, der rejste med Ekstrapost fra Florens til Rom, gennem den lille By Aquapendente. Han rejste med største Hurtighed for at tilbagelægge saa lang en Vej som muligt, uden at gøre sig mistænkt.

Klædt i en Overkjole, der allerede var betydelig medtaget af Rejsen, men under hvilken der fremskinnede et nyt Baand af Æreslegionens Orden, røbede denne Mand ikke alene ved denne dobbelte Omstændighed, men ogsaa ved den Akcent, med hvilken han talte til Kusken, at han var en Franskmand. Endnu et Bevis for, at dette var Tilfældet, var at han ikke kendte andre italienske Ord end de musikalske Benævnelser:

»Allegro!« sagde han til Kusken, naar det gik op ad Bakke.

»Moderato!« naar det gik ned ad.

Disse to Ord bragte imidlertid ofte de Folk til at le, til dem de var henvendte.

I Nærheden af den evige Stad, det vil sige ved Ankomsten

til la Storta, hvorfra man kunde se Rom, følte den Rejsende dog ikke den begejstrede Nysgerrighed, der ellers tvinger enhver Fremmed til at rejse sig i Vognen for at se den berømte St. Pederskirke, der rager frem over alle andre Bygninger. Nej, han fremtog kun sin Brevtaske, tog deraf et sammenlagt Papir, som han aabnede og atter sammenfoldede med en vis Respekt, idet han sagde:

»Godt, jeg har det endnu!«

Vognen kørte gennem Porta del Populo, derpaa til Venstre og holdt udenfor Hotel d'Espagne.

Hr. Pastrini, vor gamle Bekendt, modtog den Rejsende paa Dørtrinet, og med Hatten i Haanden.

Den Rejsende steg ud, bestilte et godt Middagsmaaltid, og spurgte derpaa efter Huset Thomsen & French, der straks blev ham anvist, da det var et af de mest bekendte i Rom.

Det var i Gaden del Banchi ved Siden af Pederskirken.

I Rom, lige som overalt, er en Postvogns Ankomst en hel Begivenhed. To unge Ætlinge af Marius og Gracherne stod der barbenede og i forrevne Klæder med den ene Haand i Siden og den anden malerisk hævet over Hovedet for at betragte de Rejsende, Postvognen og Hestene. Et halvt Hundrede Dagdrivere fra Kirkestaden havde desuden forenet sig med disse den ærefulde Stads Gadedrenge. Men eftersom de romerske Dagdrivere og Gadedrenge er heldigere stillede end de i Paris, idet de forstaar flere Sprog, og især det franske, saa hørte de, at den rejsende forlangte et Værelse og Middagsmad, samt at han spurgte efter Huset Thomsen & French.

Da den nylig ankomne forlod Hotellet med en Vejviser, forlod en af de nysgerrige sine Kammerater, og ubemærket saavel af den Rejsende som af hans Vejviser fulgte han i kort Afstand bag efter dem med en saa stor Behændighed, som om han havde været en Politibetjent fra Paris.

Franskmanden havde en saa stor Hast med sit Besøg hos Thomsen & French, at han ikke en Gang gav sig Tid til at vente, medens Hestene blev forspændte. Vognen skulde indhente ham paa Vejen eller vente udenfor Bankierens Dør.«

Han ankom der uden at Vognen endnu havde indhentet ham. Franskmanden gik ind og lod sin Vejviser blive i Forværelset, hvor denne straks indlod sig i en Samtale med de utallige Industririddere uden Industri, der lejrer sig udenfor Bankierernes og Kirkernes Døre, ved Ruinerne osv.

Den Mand, som var fulgt efter dem, traadte imidlertid ind tillige med Franskmanden, der straks ringede og gik ind i det første Værelse. Den anden fulgte ham som hans Skygge.

»Kan jeg faa de Herrer Thomson & French i Tale?« spurgte Franskmanden.

»Hvem maa jeg have den Ære at melde?« spurgte Tjeneren.

»Baron Danglars.«

»Vær saa artig!« sagde Tjeneren.

Han aabnede en Dør og førte Baronen ind i det næste Værelse. Den Mand, som var kommet ind efter Danglars, satte sig paa en Bænk og ventede. Handelsbetjenten skrev endnu nogle Minutter, medens Manden paa Bænken iagttog en dyb Tavshed. Endelig hørte Betjenten op med at skrive, han saa sig om, og efter at han havde overbevist sig om, at han var alene med Manden, sagde han:

»Ah — det er dig, Peppino!«

»Ja,« svarede denne tørt.

»Du har nok lugtet noget godt hos denne tykke Mand.«

»Jeg kan ikke gøre mig nogen Ære deraf, eftersom vi var underrettede.«

»Du ved altsaa, hvad han vil her, nysgerrige.«

»Det skulde jeg mene. Han vil hæve Penge, men jeg ved ikke, hvor mange.«

»Det vil du snart faa at vide.«

»Meget vel; men giv mig ikke en fejl Underretning, ligesom forrige Gang.«

»Hvad mener du? Mener du den Englænder, som hævede de tre Tusinde Daler her?«

»Nej, han havde ganske rigtig tre Tusinde Daler, og dem har vi ogsaa fundet. Jeg mener den russiske Prins.«

»Hvad han!«

»Naa — du havde angivet, at han havde tre Tusinde Livres, og vi fandt kun to Tusinde.«

»Saa maa I ikke have søgt godt.«

»Luigi Vampa foretog Undersøgelsen i egen Person.«

»Saa maa han have betalt Gæld —«

»En Russer?«

»Eller han har ødelagt Pengene.«

»Det kan være muligt.«

»Uden Tvivl. Men det er bedst, at jeg gaar til mit Kighul, ellers kunde Franskmanden jo afgøre Forretningen uden at jeg blev underrettet om Summen. «

Peppino tilkendegav sit Billald, tog en Rosenkrans op af Lommen og fremplaprede nogle Bønner, medens Kontorbetjenten forsvandt gennem den samme Dør som Tjeneren og Baronen var gaaede ind af. Omtrent ti Minutter derefter kom Handelsbetjenten tilbage med et glædestraalende Ansigt.

»Naa?« spurgte Peppino sin Ven.

»Glæde! Glæde!« raabte Skriveren; »det er en rund Sum.«

»Fem, seks Millioner, ikke sandt?«

»Naa, du ved det?«

»Mod en Anvisning fra Greven af Monte-Christo?«

»Naa, du kender Greven?«

»Han har Kreditbreve paa Rom, Venedig og Wien.«

»Ganske rigtig. Hvor har du faaet alt det at vide?«

»Jeg sagde dig jo, at vi var underrettede i Forvejen.«

»Hvorfor kommer du da til mig?«

»For at blive rigtig vis paa, at han virkelig er den Mand, som vi har med at bestille.«

»Det er ganske sikkert. — Fem Millioner! Det er en smuk lille Sum, hvad Peppino?«

»Aa, ja.«

»En saadan Sum faar vi nok ikke saa let fat paa igen.«

»Der vil i det mindste falde lidt af til os,« svarede Peppino filosofisk.

»Stille! Der kommer han.«

Handelsbetjenten tog atter sin Pen, og Peppino sin Rosenkrans. Da Døren aabnedes, skrev den ene, og den anden bad. Danglars' Ansigt var glædestraalende. Bankieren ledsagede ham til Døren.

Peppino gik ud bag efter ham.

Den Vogn, som skulde have indhentet Danglars paa Vejen, ventede i Følge Aftale udenfor Thomsen & Frenchs Hus. Ciceronen aabnede Vogndøren; thi en Cicerone er en meget tjenstvillig Skabning, som man kan bruge til al Ting.

Danglars sprang ind i Vognen, saa let som en Mand paa tyve Aar, Ciceronen lukkede Vogndøren og satte sig ved Siden af Kusken. Peppino sprang op bagpaa.

»Ønsker Deres Ekscellence at bese St. Pederskirken?« spurgte Ciceronen.

»Hvorfor skulde jeg det?«

»Ih! For at se den.«

»Jeg er ikke kommet til Rom for at se,« svarede Danglars højt.

Derpaa tilføjede han med et graadigt Smil:

»Jeg er kommet for at modtage Penge.«

Og han klappede ved disse Ord paa sin Brevtaske, i hvilken han nylig havde nedlagt et Brev.

»Altsaa kører vi, Deres Ekscellence?«

»Til Hotellet!«

»Casa Pastrini!« raabte Ciceronen til Kusken.

Vognen kørte rask af Sted. Ti Minutter derefter traadte Baronen ind i sit Værelse, og Peppino satte sig mageligt paa en Bænk udenfor Hotellet, efter at han havde hvisket et Par Ord til en af hine unge Ætlinge, som vi nylig har skildret, hvorpaa denne i største Hurtighed begav sig paa Vejen til Kapitolium.

Danglars var træt, tilfreds med Udfaldet af sin Rejse og havde Lyst til at sove. Han gik ogsaa virkelig til Sengs, lagde sin Brevtaske under Hovedpuden og sov ind.

Peppino havde god Tid; han spillede, tabte tre Daler og trøstede sig med en Flaske Vin.

Den næste Morgen vaagnede Danglars sildig, uagtet han havde lagt sig tidlig; thi han havde i flere Nætter kun sovet daarligt forsaavidt som han ellers havde sovet. Han spiste Frokost med god Appetit, og da han som sagt ikke brød sig om at se den evige Stads Skønheder, saa bestilte han Postheste til Middag. Men Danglars havde ikke beregnet Politiets Formaliteter og Postmesterens Langsomhed. Hestene kom ikke førend Klokken to, og Ciceronen bragte ikke det paategnede Pas førend Klokken tre.

Alle disse Forberedelser havde samlet en stor Mængde Dagdrivere udenfor Hr. Pastrinis Dør. Marius' og Gracherne Ætlinge udeblev heller ikke. Baronen skred med triumferende Mine gennem disse Grupper, der kaldte ham Excellence for at faa et Par Skilling. Da Danglars som bekendt var en meget populær Mand, som hidindtil havde ladet sig nøje med Barontitlen og endnu aldrig var blevet kaldet Excellence, saa følte han sig smigret ved denne nye Titel og uddelte et Dusin Smaaskillinger mellem det Pak, der for et andet Dusin gerne havde kaldt ham: Deres Højhed.

»Hvilken Vej?« spurgte Postillonen.

»Til Ancona!« svarede Baronen.

Hr. Pastrini oversatte Spørgsmaal og Svar, og man kørte bort i Galop.

Danglars vilde først rejste til Venedig for at hæve en Del af sin Formue, og fra Venedig til Wien for at indkassere det øvrige. Hans Hensigt var at bosætte sig i sidstnævnte Stad, som man havde skildret ham som et meget behageligt Opholdssted. Han havde næppe kørt tre Mil, før Natten begyndte at bryde frem. Danglars havde ikke troet, at det allerede var blevet saa sildig, da han afrejste, ellers var han hellere blevet i Rom. Han spurgte Postillonen, om der var langt til den nærmeste By.

»*Non capisco!*«*) svarede Kusken.

Danglars gjorde en Bevægelse med Hovedet, der omtrent kunde sige: »Meget godt!«

Vognen vedblev at køre.

»Jeg vil overnatte paa den første Poststation,« tænkte Danglars.

Han følte endnu en Efterklang af det Velvære, som han

*) *Jeg forstaar det ikke.*

havde følt den forrige Aften, og som havde skaffet ham en saa rolig Nat. Han laa mageligt udstrakt i en god engelsk Rejsekaret, der blev trukket af to raske Heste. Der var rigtignok endnu syv Mil til den næste Poststation, men hvad skal man gøre, naar man nu en Gang er Bankier og har gjort en heldig Bankerot?

Danglars tænkte i en halv Snes Minutter paa sin Kone, som han havde efterladt i Paris, i andre ti Minutter paa sin Datter, der løb Verden rundt med Frøken d'Armilly, derpaa skænkede han sine Kreditorer nogle Minutter og overvejede, hvorledes han bedst skulde anbringe sine Penge. Da han derefter ikke vidste mere at tænke paa, lukkede han Øjnene og sov ind. ndertiden blev Danglars rigtignok rystet af et heftigt Stød, han aabnede da Øjnene og bemærkede, hvorledes han stedse blev kørt af Sted med samme Hurtighed gennem det romerske Landskab. Men Natten var mørk, kold og regnfuld, og det var jo saaledes meget bedre for en sønvig Mand at blive siddende rolig i Vognen end at stikke Hovedet ud af Vognen for at spørge, hvor han var, især da Postillonen ikke kunde svare andet end: *Non capisco!*

Danglars sov altsaa igen, idet han tænkte, at han nok vilde vaagne betids, naar de kom til den næste Station. Endelig holdt Vognen, og Danglars troede at være ved det ønskede Maal; han aabnede Øjnene og saa ud af Vognvinduet i den Tanke, at han nu befandt sig midt i en Stad eller i det mindste i en Landsby; men han saa kun en isoleret Mur og tre eller fire Mænd, der kom og gik ligesom Skygger. Danglars ventede lidt i den Tanke, at Kusken, som nu havde kørt sin Tur, vilde forlange sin Betaling; han haabede da ved samme Lejlighed at faa en Underretning af den ny Konduktør. Men Hestene blev spændte fra, og der blev andre spændt for, uden at nogen forlangte Penge. Forundret aabnede Danglars Vogndøren, men en kraftig Haand stødte ham straks tilbage, og Vognen kørte videre.

Den forbavsede Baron blev nu fuldstændig vaagen.

»Hej!« raabte han til Postillonen; »Hej — *mio caro!*«

Disse to italienske Ord havde Danglars lært af en Romance, som hans Datter havde sunget med Prins Cavalcanti. Men *mio caro* svarede ikke. Danglars aabnede nu Vognvinduet.

»Hør — Ven! Hvor kører vi hen?« raabte han, idet han stak Hovedet ud af Vinduet.

»*Dentro la testa!*« svarede en alvorlig bydende Stemme, der blev ledsaget af en truende Mine.

Danglars begreb, at *Dentro la testa* vilde sige det samme som: Ind med Hovedet. Han gjorde, som man ser, hurtige

Fremskridt i Italiensk. Han adlød ikke uden Ængstelighed, og da denne tiltog fra det ene Minut til det andet, følte han sig snart gennemkrydset af en Mængde Tanker, der var velskikkede til at holde en Rejsende vaagen og især en Rejsende, der befandt sig i den Stilling som Danglars. Hans Øjne antog i Mørket den Grad af Skarphed, som stærke Sindsbevægelser meddeler i det første Øjeblik, men som sløves ved altfor megen Anstrengelse. Førend man bliver bange, ser man godt, medens man er bange, ser man dobbelt, og derpaa ser man al Ting i en forvirret Blanding. Danglars saa en Mand, som indsvøbt i en Kappe galoperede ved højre Side af Vognen.

»Det maa være en Gendarm!« tænkte han. »Skulde jeg være blevet angivet af de franske Telegrafer for den pavelige Øvrighed?«

Han besluttede at gøre Ende paa denne Angst.

»Hvor fører man mig hen?« spurgte han.

»*Dentro la testa!*« gentog den samme Stemme med den samme truende Mine.

Danglars vendte sig til den venstre Vogndør. Ogsaa der bemærkede han en Mand til Hest.

»Der er ingen Tvivl,« sagde han ved sig selv, idet Angstens Sved brast ud af hans Pande; »jeg er fanget!«

Han lænede sig tilbage i en Krog af Vognen, rigtignok ikke for at sove, men for at overveje. Snart derefter steg Maanen op. Danglars saa ud af Vognvinduet og saa atter de store spøgelseagtige Sten-Vandledninger, som han allerede havde set en Gang da han kørte forbi dem; men den Gang var de ved højre Side, nu var de ved venstre. Han begreb nu, at man havde ladet Vognen vende og førte ham tilbage til Rom.

»O, jeg ulykkelige!« mumlede han. »Jeg vil blive udleveret!«

Vognen foer af Sted med en rasende Hurtighed. En Time henrandt for ham i frygtelig Angst, og han kunde ved hvert Øjekast overbevise sig om, at man førte ham tilbage. Endelig saa han en mørk Masse, som det lod til, at man kørte hen imod; men Vognen vendte til Siden og kørte forbi den mørke Masse, der ikke var andet end Roms Forstad.

»O! O!« sagde Danglars ved sig selv, »vi kører ikke ind i Byen igen, det er ikke Politiet, som bemægtiger sig min Person. Gode Gud! Skulde det være —?«

Haarene rejste sig paa hans Hoved. Han erindrede nu de interessante Røverhistorier, der havde fundet saa liden Tiltro i Paris, og som Albert de Morcerf havde fortalt Madame Danglars og Eugenie, den Gang da den unge Vicomte skulde være den enes Søn og den andens Mand.

»Maaske Røvere!« mumlede han.

Pludselig kørte Vognen ind paa en noget haardere Vej end den forrige Sandvej. Danglars vovede et Blik til begge Sider af Vejen og saa Monumenter af en besynderlig Skikkelse, der endnu yderligere erindrede ham om Alberts Fortællinger og lod ham formode at han befandt sig paa *via Appia.*

Fra venstre Side af Vognen saa man en kredsformet Fordybning. Det var Caracallas Cirkus.

Efter et Ord fra den Mand, som red ved højre Side af Vognen, standsede denne. Paa samme Tid aabnedes Vogndøren til venstre.

»*Scendi!*« befalede en Stemme.

Danglars steg straks ud; han kunde rigtignok ikke tale Italiensk, men han forstod det ret godt. Mere død end levende saa han sig om. Der var fire Mænd omkring ham foruden Postillonen.

»*Di qua!*« sagde en af de fire Mænd, idet han fulgte en lille Fodsti, der førte fra *via Appia* til den ujævne Hulning.

Danglars fulgte uden Modsigelse; han behøvede ikke at se sig tilbage for at overbevise sig om, at de tre andre Mænd fulgte bagefter. Det forekom ham imidlertid, som om de tre Mænd efterhaanden blev staaende som Skildvagter i lige stor Afstand fra hverandre. Efter ti Minutters Forløb, under hvilke Danglars ikke vekslede et Ord med sin Fører, befandt han sig mellem en Høj og et Buskads, hvor tre tavse Mænd dannede en Trekant, i hvilken han var Midterpunktet. Han vilde tale, men Ordene døde paa hans Tunge.

»*Avanti!*« sagde den samme Stemme, kort og bydende.

Denne Gang havde Danglars en dobbelt Anledning til at forstaa det, han forstod det baade gennem Ordet og Handlingen; thi den, der gik bagved ham stødte ham saa voldsomt frem, saa han var nærved at falde mod sin Fører. Denne Fører var vor gamle Ven Peppino, der nu vandrede ad en Krumning gennem det høje Buskads, paa en Sti, som kun Maaren eller Firbenet kan erkende som en Vej.

Peppino standsede foran en tæt bevokset Høj og forsvandt gennem en Aabning i den, ligesom de onde Aander i Feeventyrerne forsvinder. Den Mand, der fulgte efter Danglars, betegnede ham at gøre ligesaa. Der var nu ikke mere nogen Tvivl om, at den franske Bankier befandt sig mellem italienske Røvere. Danglars bar sig ad som en Mand, der befinder sig mellem to lige store Farer, og som Frygten gør modig. Endskønt hans Korpulence ikke var velskikket til at trænge ind gennem Kløfter og Indsnævringer, fulgte han dog efter Peppino og smuttede igennem med lukkede Øjne. Da han berørte Jorden, aabnede han Øjnene.

Vejen var bred og mørk. Peppino, der nu ikke tænkte paa at skjule sig, slog Ild og tændte en Fakkel. To andre Mænd, som dannede Bagtroppen, kom bagefter Danglars; de stødte ham frem naar han tilfældigvis standsede, og tvang ham saaledes ned ad en Skraaning til en mørk Korsvej.

De udhulede Vægge lignede en Række Ligkister, der stod ovenpaa hverandre og syntes at aabne deres hule Øjne mellem de hvide Sten, ligesom Øjnene i Dødningehoveder.

»Hvem der?« raabte en Skildvagt.

»Venner! Venner!« svarede Peppino. »Hvor er Kaptajnen?«

»Der!« sagde Skildvagten, idet han pegede over Skulderen til en stor Sal, der var udhulet i Klippen og hvorfra Lyset trængte ud i Gangen gennem indhugne Aabninger.

»Et godt Bytte, Kaptajn, et godt Bytte!« sagde Peppino paa italiensk.

Og i det samme tog han Danglars ved Kjolekraven og trak ham hen imod en Aabning, som lignede en Dør, gennem hvilken man kom ind i Salen, der syntes at være Kaptajnens Bolig.

»Er det Manden?« spurgte denne, der netop med stor Opmærksomhed læste Plutarchs: Alexanders Levned.

»Det er ham selv, Kaptajn, ham selv.«

»Godt, lad mig se ham!«

Følgende denne temmelig uforskammede Befaling holdt Peppino Faklen saa pludseligt og saa tæt hen til Bankierens Ansigt, saa denne maatte træde hurtig tilbage for ikke at faa sine Øjenbryn svedet. Dette forstyrrede Ansigt var blegt og frembød alle Tegn paa en heftig Skræk.

»Manden er træt,« sagde Kaptajnen, »lad ham komme til Sengs.«

»O!« tænkte Danglars, »den Seng er sandsynligvis en af de Ligkister, der er indhulede i Muren, og den Søvn, jeg der skal faa, er vel Døden, som jeg skal lide for en af de Dolke, som jeg har set blinke i Mørket.«

I den store Sals mørke Baggrund saa man virkelig de Mænd, som var Stalbrødre til ham, hvem Albert de Morcerf havde fundet læsende i Cæsars Kommentarer, og Danglars i Alexanders Levned; de hvilede der paa tørrede Urter og Ulveskind.

Bankieren drog et dybt Suk og fulgte sin Vejviser; han vovede hverken at bede eller at raabe, han havde hverken Kraft, Villie eller Følelse; han gik, fordi man trak af Sted med ham. Han snublede over et Trin og mærkede, at han havde en Trappe for sig; han løftede maskinmæssigt Fødderne fire eller fem Gange. Derpaa aabnede der sig en lav

Dør for ham, han bukkede sig instinktmæssig, for ikke at støde Hovedet, og befandt sig nu i et lille Kammer, som var udhugget i Klippen.

Denne Celle var renlig, men kold og tør, endskønt den var dybt nede i Jorden. Et Leje af tørrede Urter, bedækket med et Gedeskind, laa udbredt i en Krog af denne Celle. Da Danglars saa det, troede han deri at finde et tydeligt Bevis for sin Frelse.

»Gud være lovet!« mumlede han, »det er virkelig en Seng.«

Det var anden Gang i Løbet af en Time, at han paakaldte Guds Navn. Det var noget, som ikke var hændet ham i de sidste ti Aar.

»*Ecce!*« sagde hans Fører.

Derpaa stødte han Danglars ind i Cellen og lukkede Døren efter ham.

Man hørte en Rigle blive skudt for; Danglars var fangen. Men selv dersom Døren ikke var blevet tillukket, saa maatte man være en St. Petrus, og have en Engel til Vejviser, dersom man skulde passere den Garnison, der holdt St. Sebastians Katakomber besatte, og som havde lejret sig omkring deres Anfører, i hvem Læserne vistnok har genkendt den berygtede Luigi Vampa. Selv Danglars kendte denne Røver, paa hvis Tilværelse han ikke vilde tro, da Morcerf fortalte om ham, og han genkendte ikke ham alene, men ogsaa den Celle, i hvilken Morcerf havde været indesluttet, og som formodentlig maatte være at betragte som et Slags Gæsteværelse.

Disse Erindringer, som Danglars forøvrigt tilbagekaldte med Glæde, gengav ham nogen Ro; thi da Røverne ikke havde dræbt ham straks, saa maatte de vel heller ikke have til Hensigt at dræbe ham. Man havde anholdt ham for at udplyndre ham, og da han kun havde nogle faa Louisdorer hos sig, saa antog han, at man vilde forlange en Løsesum af ham.

Han erindrede sig, at man havde vurderet Morcerf til omtrent fire Tusinde Daler; men da han var af et mere fornemt Udseende end Morcerf, saa anslog han i Tankerne sin Løsesum til otte Tusind Daler. Han vilde altsaa dog beholde omtrent fem Millioner og halvtredsindstyve Tusind Francs. Dermed kunde han jo godt hjælpe sig. Hans Overbevisning om at slippe godt fra det, blev næsten til Vished, da man jo ikke havde noget Eksempel paa, at et Menneske var blevet vurderet til fem Millioner. Han lagde sig altsaa paa Sengen, og efter at have vendt sig lidt frem og tilbage, sov han ind, saa rolig som den Helt, hvis Historie Vampa studerede.

SYTTENDE KAPITEL.

Luigi Vampas Spisesedel.

Bankieren vaagnede. For en Pariser, som er vant til Silkegardiner, fløjelsbetrukne Vægge og Parfumer, maatte en Opvaagnen i en tom Stengrotte have Lighed med en ubehagelig Drøm. Da Danglars berørte sine Sengetæpper af Bukkeskind, maatte han altsaa tro, at han drømte om Samojeder og Laplændere. Men under slige Omstændigheder er et Sekund tilstrækkeligt til at forvandle den største Tvivl til Vished.

»Ja, ja,« mumlede han, »jeg er faldet i Hænderne paa de Røvere, som Albert de Morcerf har fortalt os om.«

Det første, han forsøgte paa, var at aande dybt for at overbevise sig om, at han ikke var saaret. Dette Middel havde han fundet i Don Quixote, den eneste Bog, som han kunde erindre noget af.

»Nej,« sagde han, »de har hverken slaaet mig ihjel eller saaret mig, men de har maaske bestjaalet mig «

Hurtig greb han med Hænderne i Lommerne, men de var uberørte. De Hundrede Louisdorer, som han havde lagt til Side til Rejseomkostningerne fra Rom til Venedig befandt sig endnu i hans Bukselommer, og Brevtasken, i hvilken han havde lagt Kreditbeviset paa de fem Millioner og Hundrede Tusinde Francs, laa endnu urørt i hans Brystlomme.

»Nogle forunderlige Røvere!« tænkte han, »de har ladet mig beholde min Pung og min Brevtaske. Jeg tænkte det nok, da jeg lagde mig i Gaar, de vil have Løsepenge af mig. — Se! — Jeg har ogsaa mit Ur! Lad os engang se, hvad Klokken er?«

Danglars Ur, et Mesterstykke af Bruguet, viste halv seks. Uden dette Ur vilde han have været fuldkommen uvidende om Tiden, da der ikke kunde trænge noget Dagslys ind i hans Celle.

Skulde han forlange en Forklaring af Røverne eller skulde han vente taalmodig, indtil man spurgte ham? Det sidste syntes ham at være det klogeste. Han ventede til Middag.

Der havde imidlertid staaaet en Skildvagt foran hans Dør; Klokken otte om Morgenen var han blevet afløst. Danglars havde stor Lyst til at se, hvem der bevogtede ham .

Han havde bemærket at nogle Lysstraaler ikke af Dagen, men af en Lampe, trængte igennem Sprækkerne af den slet sammenføjede Dør, og han traadte hen til en saadan Sprække, netop i det Øjeblik, da Røveren tog sig en Slurk Brændevin af en Læderflaske, der udbredte en Lugt, der ikke var behagelig for en Mand med en saa fin Næse som Danglars.

»Fy!« sagde han og traadte tilbage i sin Celle.

Henimod Middag blev Manden med Brændevinen afløst af en anden Skildvagt. Danglars var nysgerrig efter at se sin nye Bevogter, og nærmede sig atter til Døren. Det var en kæmpemæssig Karl, en sand Goliath, med store Øjne, tykke Læber og en opstaaende Næse; hans røde Haar slyngede sig ligesom Slanger ned over hans Skuldre.

»O!« sagde Danglars; »han ligner mere en Varulv end en menneskelig Skabning; heldigvis er jeg vel for gammel og for sejg, ellers kunde han maaske faa Lyst til at æde mig.«

Som man ser, saa havde Danglars dog endnu Lyst til en Spøg.

I dette Øjeblik satte Skildvagten sig udenfor Døren til hans Celle, og ligesom for at overbevise ham om, at han ikke var nogen Menneskeæder, tog han Brød, Løg og Ost ud af en Pose og gav sig i Færd med at spise det.

»For Pokker!« sagde Danglars idet han betragtede Røverens Middagsmaaltid gennem Dørsprækkerne, »jeg kan ikke begribe, hvor det er muligt at spise saadant noget.«

Og han satte sig ned paa sit Bukkeskind, der mindede ham om Brændevinslugten fra den forrige Skildvagt. Men selv hvis Danglars havde en ufordelagtig Mening om sine Bevogteres Spise, saa er Naturens Hemmeligheder dog ubegribelige, og endogsaa de sletteste Spiser bliver omsider meget indbydende for den fastende Mave.

Det forekom Danglars, som om hans var ganske bundløs; Manden forekom ham mindre hæslig, Brødet mindre groft, og Osten friskere. Endelig erindrede de raa Løg, dette de Vildes skrækkelige Næringsmiddel, ham om visse Saucer og stærkt krydrede Spiser, som hans Kok plejede at tillave saa udmærket, saa snart Danglars sagde til ham: Hr. Denisson, lav mig noget rigtigt godt!

Han rejste sig og bankede paa Døren. Banditten saa op. Danglars saa, at man havde hørt ham, og bankede igen.

»*Che cosa?*« spurgte Røveren.

»Hør en Gang, min Ven!« sagde Danglars idet han trommede paa Døren med Fingrene, »jeg synes, det kunde være paa Tiden, at man ogsaa gav mig noget at spise.«

Men enten forstod Kæmpen det ikke, eller han havde ingen Ordre med Hensyn til Levnedsmidler for Danglars, nok, han satte sig atter rolig til sit Maaltid. Danglars følte sin Stolthed knækket, og for ikke at indlade sig videre med dette Uhyre, lagde han sig atter paa sine Bukkeskind og sagde ikke et Ord.

Der henrandt fire Timer, og Kæmpen blev afløst af en anden Røver. Danglars følte en frygtelig Tomhed i sin Mave,

han rejste sig sagte, lagde sit spejdende Øje til Dørsprækken og genkendte sin første Vejvisers mere dannede Ansigtstræk. Det var virkelig Peppino, som nu overtog Vagttjenesten, han satte sig udenfor Døren, og stillede en Kasserolle med Ærter mellem Knæerne. Ved Siden af satte han en lille Kurv med Vindruer og en Flaske Orvietovin. Peppino var uden Tvivl en Vinkender.

Da Danglars saa disse mystiske Forberedelser, løb hans Tænder i Vand.

»Naa,« mumlede Fangen, »jeg vil dog forsøge, om man kan komme bedre til Rette med denne end med den anden.«

Han bankede sagte paa Døren.

»Nu kommer jeg!« sagde Banditten som paa Grund af sit hyppige Ophold i Pastrinis Hus havde lært at tale Fransk.

Han aabnede virkelig Døren. Danglars genkendte ham som den, der saa barsk havde tilraabt ham: Ind med Hovedet! Men nu var det ikke noget belejligt Øjeblik til at fremkomme med Bebrejdelser; Danglars paatog sig altsaa sin allervenligste Mine og sagde forbindtligt smilende:

»Om Forladelse, min Herre, vil man ikke ogsaa give mig et Middagsmaaltid?«

»Hvorledes!« raabte Peppino; »er Deres Ekscellence maaske sulten?«

»Maaske? — Det var morsomt nok, det er fireogtyve Timer, siden jeg fik noget at spise. Ja,« tilføjede han med højere Røst, »ja, min Herre, jeg er sulten, jeg er meget sulten!«

»Og Deres Ekscellence ønsker at spise?«

»Naturligvis, og det saa snart som muligt.«

»Intet er lettere,« sagde Peppino, »her kan man straks faa alt, hvad man ønsker, naturligvis for Betaling, som Skik og Brug er blandt alle gode Kristne.«

»Det forstaar sig« sagde Danglars, »endskønt de som fanger og indespærrer Folk, ogsaa burde sørge for deres Fangers Underholdning.«

»O, Deres Ekscellence!« svarede Peppino, »det bruger man ikke her.«

»Det er en temmelig slet Grund,« svarede Danglars, der troede at vinde sin Bevogter ved sin Nedladenhed, »men det er lige meget, jeg vil finde mig deri; skaf mig kun noget at spise.«

»Straks, Deres Ekscellence. Hvad ønsker De?«

Og Peppino satte sin Kasserolle paa Jorden, saa at Lugten af den steg lige op til Bankierens Næse.

»De har vel Køkken her?« spurgte Bankieren.

»Om vi har Køkken? — Ja, ganske udmærkede Køkkener!«

»Og Kokke?«

»Fortræffelige!«

»Velan — en Høne, Fisk, noget Vildt; lige meget, naar jeg kun faar noget at spise.«

»Som det behager Deres Ekscellence; altsaa De ønsker en Høne?«

»Aa ja, en Høne!«

Og Peppino raabte af fuld Hals:

»En Høne til Hans Ekscellence!«

Peppinos Stemme genlød endnu under Hvælvingerne, da et smukt ungt Menneske allerede kom frem med en Høne paa et Sølvfad.

»Man skulde tro, at man var i Café de Paris!« mumlede Danglars.

»Se her, Deres Ekscellence!« sagde Peppino, idet han tog Fadet af den unge Bandits Hænder og satte det paa et ormstukket Bord, som tilligemed en Skammel og Sengen med Bukkehuderne udgjorde hele Møblementet i Cellen.

Danglars forlangte Kniv og Gaffel.

»Her, Deres Ekscellence!« sagde Peppino, idet han gav ham en lille Kniv, som Spidsen var brækket af, og en Gaffel af Buksbomtræ.

Danglars tog Kniven og Gaflen og vilde begynde at bearbejde Hønen.

»Om Forladelse, Deres Ekscellence!« sagde Peppino, idet han lagde en Haand paa Bankierens Skulder, »her betaler man, før man spiser; det kunde være, at man siden ikke blev enig derom.«

»Ah!« sagde Danglars, »det er ikke som i Paris; ikke at tale om, at De sandsynligvis har i Sinde at flaa mig. Men — lad os være højmodig. Jeg har altid hørt Tale om, at Levnedsmidlerne var billige i Italien; en Høne koster nok tolv Sous i Rom, og hvad koster den her?«

Ved disse Ord tilkastede han Peppino en Louisdor.

Peppino tog Guldmønten, og Danglars vilde atter give sig i Færd med Hønen.

»Et Øjeblik Deres Ekscellence,« sagde Peppino og nærmede sig, »et Øjeblik! Deres Ekscellence skylder mig endnu noget.«

»Sagde jeg ikke nok, at de vil flaa mig!« mumlede Danglars.

»Naa, lad høre,« vedblev han, »hvor meget skylder jeg Dem endnu for denne udmagrede Høne?«

»Deres Ekscellence har betalt en Louisdor paa Haanden.«

»En Louisdor paa Haanden for en Høne?«

»Ganske rigtig, det er paa Afregning.«

»Naa — og saa?«

»Deres Ekscellence skylder mig altsaa ikke mere end fire Tusinde, ni Hundrede og nioghalvfemsindstyve Louisdorer.«

Danglars gjorde store Øjne ved at høre denne latterlige Fordring.

»Ha, snurrigt nok,« sagde han, »virkelig meget snurrigt!«

Han vilde atter give sig i Færd med at bearbejde Hønen, men Peppino holdt ham atter tilbage; han rakte Haanden ud og sagde:

»Naa, naa!«

»Hvad — er det Alvor?« spurgte Danglars.

»Vi spøger aldrig, Deres Ekscellence,« svarede Peppino, »vi er saa alvorlige som Kvækere.«

»Men hundrede Tusind Francs for —«

»Det er utroligt Deres Ekscellence, hvor megen Umage det koster at holde Fjerkræ i disse fordømte Huler.«

»Naa.« sagde Danglars, »det er meget muntert, ret morsomt. Men da jeg nu er meget sulten, saa lad mig spise. Se, der er endnu en Louisdor til Dem selv, min Ven!«

»Saa skylder De mig altsaa kun fire Tusinde ni Hundrede og otteoghalvfemsindstyve Louisdorer. Aa, med Taalmodighed kommer vi nok ud af det!«

»Det skal De dog ikke gøre Regning paa!« raabte Danglars forbitret i den Overbevisning, at man drev Spøgen for vidt. »Gaa De Pokker i Vold! De ved ikke, hvem De har at bestille med!«

Peppino vinkede, og den unge Opvarter tog straks Hønen bort.

Danglars kastede sig igen ned paa sine Bukkeskind. Peppino lukkede Døren og satte sig atter til sine Ærter.

Danglars kunde ikke se, hvad Peppino foretog sig, men Lyden af Banditten Tænder levnede ingen Tvivl om, hvad det var, han beskæftigede sig med.

Det var tydeligt, at han spiste thi han smaskede og slubrede som et uopdragent Menneske.

»Dumme Knægt!« mumlede Danglars.

Det lod til, at Peppino slet ikke hørte dette smigrende Udtryk, thi han vedblev at spise i al Mageligned.

Det forekom Danglars, at hans Mave var lige saa bundløs som Danaidernes Kar, han troede næsten, at det vilde blive umuligt at fylde den. Desuagtet ventede han en halv Time, men denne halve Time forekom ham som et helt Aarhundrede. Han rejste sig og gik atter hen til Døren.

»Velan, min Herre!« sagde han, »lad mig ikke vansmægte længere, men sig mig kun rent ud, hvad man vil have af mig.«

»Deres Ekscellence! Sig dog hellere, hvad De vil have af os! Giv os Deres Befalinger, og vi skal udrette dem.«

»Naa, saa luk op for mig.«

Peppino lukkede op.

»For en Ulykke!« raabte Danglars, »jeg vil have noget at spise!«

»De er altsaa sulten?«

»Det ved De jo nok!«

»Hvad ønsker Deres Ekscellence?«

»Da Hønsene er saa ubetalelige i disse fordømte Huler, saa giv mig et Stykke tørt Brød.«

»Brød? Godt!« sagde Peppino. »Hallo! Brød!«

Det unge Menneske bragte et lille Stykke Brød.

»Her!« sagde Peppino og gav Danglars Brødet.

»Og hvad koster det?« spurgte Danglars.

»Fire Tusinde, ni Hundrede og otteoghalvfemsindstyve Louisdorer; de to er betalte forud.«

»Hvad! Hundrede Tusind Francs for det Stykke Brød?«

»Hundrede Tusind Francs!« svarede Peppino ganske koldblodig.

»Men det er jo lige saa meget, som De forlangte for Hønen?«

»Vi beværter ikke efter Spiseseddel, men efter bestemte Priser. Enten man spiser meget eller lidt, ti Retter eller en, det koster lige meget.«

»Igen den samme Spøg! Kære Ven, jeg siger Dem, at det er en dum, en flov Spøg. Sig hellere rent ud, at man vil sulte mig ihjel, saa kan man da forstaa det.«

»Vist ikke, Deres Ekscellence, det er Dem selv, der vil tage Livet af Dem. Betal kun, og spis saa!«

»Men hvad skal jeg betale med, Faarehoved!« raabte Danglars opbragt; »tror du, at man render omkring med Hundrede Tusind Francs i Lommen?«

»De har fem Millioner og Hundrede Tusind Francs i Lommen, Deres Ekscellence,« sagde Peppino, »og derfor kan De faa enoghalvtredsindstyve Høns til Hundrede Tusind Francs Stykket.

En Gysen gennemfo'r Danglars; det faldt ham som Skæl fra Øjnene. Nu forstod han Spøgen og fandt, at den egentlig ikke var saa ganske flov.

»Naa,« sagde han, »kan jeg da i det mindste faa Lov til at have Madro, naar jeg har betalt de Hundrede Tusind Francs?«

»Ubetinget!« svarede Peppino.

Danglars følte sig noget lettere om Hjertet.

»Men hvorledes skal jeg kunne betale Dem?« spurgte han.

»Ganske simpelt. De har Kredit hos de Herrer Thomsen &

French i Rom i Gaden del Banchi. De giver os en Anvisning paa fire Tusind ni Hundrede og otteoghalvfemsindstyve Louisdorer, som vor Bankier da vil trække paa de Herrer.«

Danglars vilde dog i det mindste lade, som om han handlede af fri Villie, han modtog Skrivetøjet af Peppino og underskrev Anvisningen.

»Her!« sagde han, »er en Anvisning paa Sigt.«

»Og her er Deres Høne!«

Sukkende skar Danglars Hønen i Stykker. Den forekom ham meget mager til den Pris. Peppino læste Anvisningen med Opmærksomhed, puttede den i Lommen og vedblev sit Maaltid.

ATTENDE KAPITEL.

Tilgivelsen.

Den næste Morgen var Danglars atter sulten. Luften tærede i denne Hule. Danglars havde troet, at han i Dag kunde spare sine Udgifter, thi som en sparsommelig Mand havde han gemt Halvdelen af sin Høne og Stykke af sit Brød i en Krog af Cellen. Men han havde næppe fortæret det, for han blev tørstig; det havde han ikke gjort Regning paa! Han stred mod Tørsten, indtil hans Tunge klæbede fast ved Ganen. Da han omsider ikke kunde modstaa den brændende Tørst, kaldte han.

Skildvagten aabnede Døren, det var et nyt Ansigt. Danglars mente imidlertid, at det maatte være bedst at have med den gamle Bekendt at bestille, og kaldte derfor paa Peppino.

»Her er jeg!« sagde Banditten, idet han kom med saa stor Beredvillighed, at Danglars troede at se et godt Forvarsel deri. »Hvad ønsker De?«

»Noget at drikke!« svarede Fangen.

»Deres Ekscellence ved vel,« sagde Peppino, »at Vinen er umaadelig dyr i Roms Omegn.«

»Saa giv mig Vand,« sagde Danglars for at omgaa ham.

»Deres Ekscellence, Vandet er endnu mere sjældent end Vinen; der hersker megen Tørke!«

»Naa,« sagde Danglars, »det lader til, at vi skal begynde forfra!« Og skønt han gjorde sig Umage for at smile, følte den Ulykkelige dog, at Angstens Sved brast ud af hans Pande.

»Hør, kære Ven,« sagde Danglars, da han saa, at Peppino blev staaende ganske ligegyldig. »Jeg beder om et Glas Vin, vil De nægte mig det?«

»Jeg har allerede sagt, Deres Ekscellence,« svarede Peppino, »at vi ikke befatter os med Detailhandel!«

»Naa, saa giv mig da en hel Flaske Vin!«

»Af hvilken Slags?«

»Af den billigste!«

»Prisen er den samme.«

»Og den er?«

»Femogtyve Tusind Francs Flasken!«

»Hør,« sagde Danglars med en Bitterhed, som kun en Harpagon formaaede at lægge i den menneskelige Stemme, »sig hellere, at I vil udplyndre mig aldeles, det vil være bedre, end at opsluge mig stykkevis!«

»Det kan gerne være, at det ogsaa er Herrens Hensigt.«

»Herren — hvad for en Herre?«

»Ham, som De blev forestillet for i Forgaars.«

»Og hvor er han?«

»Her!«

»Lad mig faa ham i Tale.«

»Meget gerne!«

Et Øjeblik derefter stod Luigi Vampa for Danglars.

»Vil De tale med mig?« spurgte han Fangen.

»Er det Dem, min Herre, som er Anfører for de Personer, der har bragt mig hertil?«

»Ja, Deres Ekscellence. Og saa?«

»Hvad forlanger De af mig i Løsepenge? Sig frem!«

»Ganske simpelt de fem Millioner, som De har hos Dem.«

Danglars følte, at hans Hjerte sammenkrympede sig.

»Det er alt, hvad jeg ejer, min Herre, og det er Resten af en uhyre Formue. Naar De berøver mig den, saa berøv mig ogsaa Livet!«

»Det er forbudt os at udgyde Blod, Ekscellence.«

»Hvem har forbudt Dem det?«

»Den, som vi adlyder.«

»De adlyder altsaa nogen?«

»Ja, et Overhoved.«

»Jeg troede, De selv var Overhovedet.«

»Ja, over disse Folk; men jeg har igen *min* Foresatte.«

»Og adlyder han saa igen nogen anden?«

»Ja.«

»Hvem da?«

»Gud!«

Danglars blev eftertænksom; derpaa begyndte han atter:

»Jeg forstaar Dem ikke.«

»Det er muligt.«

»Har Deres Foresatte da sagt, at De skulde behandle mig saaledes?«

»Ja.«

»Hvad mon han da har i Sinde?«

»Det ved jeg ikke.«

»Men min Pung vil omsider blive tom.«

»Sandsynligvis!«

»Hør«, sagde Danglars, »vil De have en Million?«

»Nej.«

»To Millioner?«

»Nej.«

»Tre Millioner? — Fire? — Hører De! Fire Millioner! Jeg giver dem paa det Vilkaar, at De sætter mig i Frihed!«

»Hvorfor byder De os fire Millioner for Dem?« sagde Vampa. »Det er jo Aager, Hr. Bankier, saa vidt som jeg kan forstaa.«

»Saa tag alt — tag det altsammen, og dræb mig saa!« raabte Danglars.

»Naa, naa, Deres Ekscellence, De bringer Deres Blod i for stærk Bevægelse, og det giver Appetit, saa De kan fortære en Million om Dagen. De maa være mere sparsommelig.«

»Men naar jeg ikke har flere Penge at betale med?«

»Saa maa De sulte.«

»Saa maa jeg sulte?« gentog Danglars blegnende.

»Sandsynligvis!« svarede Vampa koldblodig.

»Men De sagde jo, at De ikke vilde dræbe mig.«

»Nej.«

»Og De vil lade mig dø af Sult?«

»Det bliver en anden Sag!«

»Ha, Elendige!« raabte Danglars. »Jeg vil tilintetgøre Eders skændige Beregning. Det er mig lige meget, jeg dør lige saa gerne straks, naar jeg skal dø. Lad mig lide, pin mig, dræb mig, men min Underskrift skal I aldrig faa!«

»Som det behager, Deres Ekscellence!« sagde Vampa og gik. Danglars kastede sig brølende paa sit Leje. Hvem var disse Umennesker? Hvem var dette usynlige Overhoved? Hvad kunde man have i Sinde med ham? Hvorfor kunde alle andre løskøbe sig og han ikke? Aa, tilvisse, en hurtig og voldsom Død vilde være et sikkert Middel til at skuffe hans Dødsfjende, der syntes at tage en uforsonlig Hævn over ham. Ja — men at dø!

Maaske det var første Gang i sit Liv, at Danglars tænkte paa Døden, idet han baade ønskede den og frygtede den. men Øjeblikket var kommet, da han maatte henvende sit Blik til det uforsonlige Spøgelse, der lever i enhver Skabning, som med hvert Pulsslag tilraaber ham: du skal dø!

Danglars lignede Vildtet, som Jagten bringer til Fortvivlelse, og som Fortvivlelsen giver Mod til at forsøge sin Redning.

Danglars tænkte paa Flugt, men Væggene bestod af Klip-

per, og den eneste Udgang var bevogtet af en Skildvagt, ligesom man bag ved ham saa mørke Omrids af bevæbnede Mænd, der gik frem og tilbage.

Hans Beslutning om ikke at underskrive varede i to Dage; derpaa forlangte han Næringsmidler og tilbød en Million. Man bragte ham et godt Aftensmaaltid og modtog hans Million.

Fra dette Øjeblik lignede den ulykkelige Fanges Liv en mørk Drøm. Han havde lidt saa meget, at han ikke vilde udsætte sig for at lide mere, og opfyldte derfor enhver Fordring. Efter at han i to Dage havde levet saaledes som i sin Lykkes Periode, opgjorde han sit Regnskab og overbeviste sig om at have udstedt saa mange Anvisninger, at han kun havde halvtredsindstyve Tusind Francs tilbage.

Da foregik der en besynderlig Forandring med ham. Han, der nu havde givet over fem Millioner ud, forsøgte at redde de halvtredsindstyve Tusind Francs, som var tilbage; han vilde hellere lide, hvad det skulde være, end at bortgive denne sidste Rest. Hans Forhaabninger nærmede sig til Vanvid. Han, der i saa lang Tid ikke havde tænkt paa Gud, han tænkte nu paa ham, for at erindre sig selv om, at Gud stundom havde gjort Mirakler, at denne fordømte Hule kunde synke og forgaa eller blive opdaget af pavelige Soldater, der kunde komme ham til Hjælp, at han da endnu vilde have halvtredsindstyve Tusind Francs tilbage, og det forekom ham som en antagelig Sum, der kunde redde ham fra at dø af Sult. Han bad til Gud om at maatte beholde disse halvtredsindstyve Tusind Francs, og idet han bad, græd han. Saaledes hengik tre Dage, under hvilke Guds Navn bestandig var paa hans Tunge, omend ikke i hans Hjerte. Undertiden havde han forvirrede Øjeblikke, i hvilke han troede at se gennem Vinduet til en lille Stue, hvor en Olding laa paa et Straaleje og kæmpede med Døden. Den Gamle var ogsaa død af Sult!

Den fjerde Dag lignede han ikke mere et Menneske, han var kun et levende Lig. Han havde opsamlet de sidste Levninger af sine forrige Maaltider; der var ikke saa meget som en Krumme at finde paa Gulvet, og han begyndte at gnave i den Straamaatte, hvormed Gulvet var bedækket.

Da bad han Peppino, ligesom man kan anraabe en Skytsengel, om at give ham noget at spise, og bød ham Tusinde Francs for en Mundfuld Brød.

Men Peppino svarede ikke.

Den femte Dag slæbte han sig hen til Døren og sagde knælende:

»De er altsaa ingen Kristen? De vil dræbe et Menneske, som er Deres Broder for Gud! Aa, mine forhenværende Ven-

ner, hvor er I?« Og han sank med Ansigtet mod Jorden. Derpaa rejste han sig atter i en Slags Fortvivlelse og raabte:

»Anføreren! Anføreren!«

»Her er jeg!« sagde Vampa, der pludselig viste sig. »Hvad vil De nu igen?«

»Der — tag mine sidste Penge!« stammede Bankieren, idet han rakte ham Brevtasken. »Tag dem og lad mig leve her i denne Hule. Jeg forlanger ikke mere at blive fri, men kun at leve!«

»Lider De meget?« spurgte Vampa.

»Ja, skrækkeligt!«

»Og dog har der været Mennesker, som har lidt mere.«

»Det tror jeg ikke.«

»Jo, de, som er døde af Sult.«

Danglars tænkte paa den Olding, som han i sine sindsforvirrede Øjeblikke havde set ligge sukkende paa sit usle Leje. Han slog Hovedet mod Jorden og raabte:

»Ja, det er sandt, der er Mennesker, som har lidt mere end jeg, men de var dog i det mindste Martyrer!«

»De angrer altsaa?« spurgte en streng og højtidelig Stemme, som fik Haarene til at rejse sig paa Bankierens Hoved. Hans svækkede Syn forsøgte at skelne Genstandene, og han saa, at der bag Banditten stod en Mand, indhyllet i en Kappe.

»Hvad skal jeg angre?« stammede Danglars.

»Det onde, som du har gjort!« sagde den samme Stemme.

»Ja, jeg angrer, jeg angrer!« raabte Danglars og slog sig for Brystet med sin magre Haand.

»Saa tilgiver jeg Dem!« sagde Manden, idet han afkastede sin Kappe og traadte frem i Lyset.

»Greven af Monte-Christo!« raabte Danglars, endnu blegere af Skræk, end han før havde været det af Sult.

»De tager fejl, jeg er ikke Greven af Monte-Christo.«

»Hvem er De da?«

»Jeg er den, som De har solgt, forraadt og vanæret. Jeg er den, hvis Brud De berøvede ham, den paa hvis Ulykke De begrundede Deres Lykke, den, hvis Fader De lod dø af Sult; men som tilgiver Dem, fordi han selv behøver Tilgivelse. Jeg er Edmond Dantes!«

Danglars udstødte et Skrig og sank til Jorden.

»Rejs Dem!« sagde Greven. »De slipper godt fra det, bedre end Deres to Medskyldige, hvoraf den ene er blevet afsindig og den anden er død. Behold de halvtredsindstyve Tusinde Francs, som De endnu har, jeg skænker Dem det. De fem Millioner, som De har bedraget Hospitalerne for, er tilbagebetalte af en ubekendt Haand. Og nu kan De spise og

drikke, i Aften er De min Gæst. Vampa! Naar denne Mand har spist sig mæt, saa skal han være fri!«

Danglars blev liggende paa Jorden, indtil Greven var gaaet. Da han hævede Hovedet, saa han endnu kun en Skygge, der forsvandt i Gangen, og for hvilken Røveren bukkede.

Danglars blev nu efter Grevens Befaling beværtet af Vampa, der lod den bedste Vin og de skønneste Frugter sætte for ham. Derpaa maatte Bankieren bestige en Postvogn, og Banditten forlod ham ikke, før de var paa den alfare Landevej. Her blev han til Dagens Frembrud, uden at vide, hvor han var. Da det blev lyst, bemærkede han at han var nær ved en Bæk. Han var tørstig og slæbte sig derhen for at drikke. — Da han bøjede sig ned over Vandet, saa han, at hans Haar var blevet hvidt.

NITTENDE KAPITEL.

Den femte Oktober.

Klokken var henimod seks om Aftenen; det var en smuk Efteraarsdag, og de sidste Straaler af den nedgaaende Sol forgyldte det blaalige Hav.

Dagens Varme var efterhaanden aftaget, og man begyndte at spore den behagelige Kølighed, der synes at være Naturens Aandedræt, naar den opvaagner efter den brændende Varme. Et kølende Pust, der forfrisker Middelhavets Kyster og henvifter Søluften mellem Træernes Vellugt, fra Kyst til Kyst. Paa det umaadelige Hav, der strækker sig fra Gibraltar til Dardanellerne og fra Tunis til Venedig, gled en let og smuk Yacht gennem den første Aftentaage. Dens Bevægelser lignede Svanens, der aabner sine Vinger for Vinden og synes at sveve hen over Vandfladen. Den gled hurtigt og stolt frem, efterladende en lysende Fure i Vandet. Lidt efter lidt gled Solen, hvis Straaler den havde hilst, ned i den vestlige Horizont; men ligesom for at retfærdiggøre Mytologiens glimrende Billeder, saas Genskinnet af dens forsvindende Straaler paa Toppen af Bølgerne som for at antyde, at Ildens Gud var ilygtet til Amphitrites Skød, der forgæves søgte at skjule den Elskede i sin azurblaa Kappes Folder.

Yachten gled hurtig frem, skønt man næppe kunde mærke saa megen Vind, som der behøvedes til at bevæge en ung Piges Haarlokker.

I Fartøjets Forstavn stod en Mand af høj Vækst og brunlig Ansigtsfarve. Han stirrede mod Landet, der hævede sig over Vandfladen som en mørk, kegleformet Masse.

»Er det Monte-Christo?« spurgte den Rejsende med en alvorlig og sørgmodig Stemme.

»Ja.« svarede Skipperen, der for Øjeblikket syntes at adlyde hans Befalinger. »Ja, Deres Ekscellence, nu er vi ved Havnen.«

»Ved Havnen!« mumlede den Rejsende med ubeskriveligt Tungsind Derpaa tilføjede han med dæmpet Stemme: »Ja, det vil være Havnen!« Og han fordybede sig i sine Tanker, der prægede sig i et Smil, der var endnu sørgeligere end Taarer.

Nogle Minutter efter saa man fra Landet Skinnet af en Ild. der straks blev slukket, hvorimod Lyden af et Geværskud naaede Yachten.

»Ekscellence,« sagde Skipperen, »det er Signalet fra Land; vil De selv besvare det?«

»Hvilket Signal?« spurgte han.

Skipperen pegede mod Øen, hvor en hvidlig Røg steg i Vejret og forsvandt.

»Ja.« sagde han, ligesom vaagnende op af en Drøm. »Giv mig Geværet.«

Skipperen rakte ham et ladt Gevær, og den Rejsende affyrede det i Luften. Ti Minutter derefter faldt Sejlene. og man kastede Anker i fem Hundrede Skridts Afstand i en lille Havn. En Baad med fire Rorkarle og en Styrmand var allerede sat ud. Den Rejsende steg ned i den; men i Stedet for at sætte sig paa det Tæppe, der var udbredt til ham i Forstavnen. blev han staaende med korslagte Arme. Rorkarlene stod beredte med hævede Aarer, ligesom Fuglene, naar de vil tørre deres Vinger.

»Aí Sted!« sagde den Rejsende.

De otte Aarer faldt paa en Gang i Havet, uden at stænke en Draabe Vand, og Baaden gled rask frem Snart var man i en lille Havbugt, hvor Baaden standsede paa Sandbunden.

»Ekscellence!« sagde Styrmanden, »lad Dem bære i Land af disse to Mænd.«

Den unge Mand besvarede denne Opfordring med en fuldkommen ligegyldig Mine og sprang ud i Vandet, der naaede ham til Bæltestedet.

»Ak, Ekscellence,« sagde Styrmanden, »det skulde De ikke have giort; Herren vil blive vred paa os derfor.«

Den unge Mand ilede imidlertid til Strandbredden idet han fulgte efter de to Matroser, der anviste det bedste Vadested Man naaede snart til Land. Den unge Mand tørrede sine Fødder og saa sig om efter den Vej. som man sandsynligvis vilde anvise ham, eftersom det allerede var ganske mørkt.

Idet han saa sig om, følte han, at en Haand lagde sig paa

hans Skulder, og en bekendt Stemme fik ham til at fare sammen.

»God Aften, Maximilian!« sagde denne Stemme. »De er punktlig, og jeg takker Dem derfor.«

»Det er Dem, Hr. Greve!« svarede han og trykkede hans Haand venskabeligt.

»Ja, De ser, at jeg er lige saa punktlig som De. Men De er vaad, kære Ven, De maa klæde Dem om. Kom, der er en Bolig her til Dem, og i den vil De glemme Kulden og Trætheden.«

Morrel betragtede Greven længe.

»Hr. Greve,« sagde han omsider, »De er ikke mere den samme, som De var i Paris.«

»Hvorledes det?«

»Jo, her ler De.«

Monte-Christos Ansigt formørkedes pludseligt.

»De har Ret, Maximilian, De bringer mig til Erkendelse. At se Dem igen var en Lykke for mig, og jeg glemte, at enhver Lykke er forgængelig.«

»Nej, nej, Greve!« raabte Morrel, idet han atter greb sin Vens Hænder. »Tværtimod, le, vær lykkelig, og lad Deres Munterhed bevise, at Livet kun er til Byrde for de, som lider. De er velgørende, De er god, De er stor, min Ven, og det er kun for at indgyde mig Mod, at De paatager Dem denne tilsyneladende Munterhed.«

»De tager fejl, Morrel,« sagde Monte-Christo, »jeg følte mig virkelig lykkelig!«

»Altsaa glemmer De mig? Saa meget bedre.«

»Hvorledes det?«

»Jo, thi De ved, min Ven, at ligesom Gladiatoren, der træder ind i Cirkus, siger til den ophøjede Kejser, saaledes siger jeg til Dem: Den, som vil dø, hilser dig!«

»De er altsaa endnu utrøstelig?« sagde Monte-Christo med et besynderligt Smil.

»Aa!« svarede Morrel bittert, »troede De virkelig, at jeg kunde blive det?«

»Hør,« sagde Greven De forstaar nok Meningen af mine Ord, ikke sandt, Maximilian? De antager mig ikke for noget almindeligt Menneske, der fører en tom, intetsigende Tale. Naar jeg spørger om De er trøstet, saa taler jeg til Dem som til en Mand, for hvem det menneskelige Hjerte ikke har nogen Hemmelighed. Velan, Morrel, lad os sammen stige ned i Deres Hjertes Dyb for at ransage det. Er det endnu denne vilde, utaalmodige Smerte, som gennemryster Legemet? Er det endnu denne sværmeriske Længsel, som kun Graven formaar at tilfredsstille? Er det endnu disse ideale Lidelser,

som dræber Livet og søger Døden, eller er det ikke maaske den Slaphed, som følger efter det udtømte Mod, den pinlige Kedsomhed, der slukker det sidste Glimt af Haab, som endnu lyser for os? Er det den svækkede Hukommelse, som berøver Evnen til at græde? Min dyrebare Ven, dersom det er saaledes, dersom De ikke mere kan græde, dersom De tror, at Deres Hjerte er dødt, dersom den har Kraft i Gud og Tanker for Evigheden, da, min Ven, lad os undgaa de Ord, der er for indholdsløse for de Tanker, som vore Sjæle rummer; De, Maximilian, er da trøstet og maa ikke mere beklage Dem.«

»Greve,« sagde Morrel med sin blide og rolige Stemme, »hør mig som man hører et Menneske, der peger mod Jorden og ser til Himlen: Jeg er kommet til Dem for at dø i en Vens Arme. Det er sandt, der gives Mennesker, som jeg elsker; jeg elsker min Søster Julie, jeg elsker hendes Mand Emanuel. Men jeg trænger til en Mand, som har Kraft til at modtage mig, og til at tilsmile mig i de sidste Øjeblikke. Min Søster vilde hensmelte i Taarer og besvime, jeg vil se hende lide, og jeg har lidt nok. Emanuel vilde rive mig Vaabnet ud af Haanden og tilkalde Bistand. De, Greve, som har givet mig Deres Ord, De, som er mere end et Menneske, som jeg vil kalde en Gud, dersom De ikke var dødelig, ikke sandt, De vil følge mig ømt og blidt til Dødens Porte?«

»Min Ven!« sagde Greven, »jeg har endnu en Tvivl. Skulde De maaske besidde saa lidt Kraft, at De gør Dem en Ære af at bære Deres Sorg til Skue?«

»Nej,« sagde Morrel og rakte Greven Haanden, »jeg er oprigtig, min Puls slaar hverken hurtigere eller langsommere end sædvanlig. Nej, jeg føler, at jeg er ved Maalet, og vil ikke gaa længere. De talte til mig om at vente og at haabe. Ved De, hvad De har udrettet dermed, ulykkelige Vismand? Jeg har ventet i en Maaned, det vil sige jeg har lidt i en Maaned! Jeg har haabet — ak, Mennesket er dog en stakkels ulykkelig Skabning —, jeg har haabet, men hvad har jeg haabet? Det ved jeg ikke, noget ubekendt, noget taabeligt et Mirakel, Gud maa vide det, han, som har blandet vor Forstand med det Vanvid, som vi kalder Haab! Ja, Greve, jeg har ventet, jeg har haabet, og i det Kvarter, som vi her har talt sammen, har De Tusinde Gange martret og knust mit Hjerte uden selv at vide det, thi ethvert af Deres Ord overbeviser mig om, at der ikke mere er noget Haab for mig. Aa, Greve, hvor gerne, ja, med hvilken Henrykkelse vil jeg ikke gaa Døden i Møde!«

Morrel sagde de sidste Ord med en Bestemthed, som forbavsede Greven.

»Min Ven,« vedblev Morrel, da han saa, at Greven tav, »min Ven, De har bestemt den femte Oktober som den Termin, til hvilken De forlangte Opsættelse — i Dag er det den femte Oktober.«

Morrel saa paa sit Ur.

»Klokken er ni, jeg har endnu tre Timer at leve.«

»Det være saa,« sagde Monte-Christo; »kom!«

Maskinmæssigt fulgte Morrel efter Greven, og de var allerede i Grotten, før Morrel havde bemærket det. Han fandt Tæpper under sine Fødder, en Dør aabnedes, hvorfra et klart Lys og en duftende Vellugt strømmede ham i Møde.

Morrel standsede, han havde Mistillid til den bedøvende Lugt, som omgav ham. Monte-Christo trak ham sagte med.

»Skal vi ikke,« sagde han, »tilbringe de tre Timer, som vi har tilbage, ligesom de gamle Romere, der var dømte til Døden af Nero, deres Kejser og Arving, og som satte sig om et blomsterkranset Bord, hvor de indaandede Døden af Heliotropens og Rosens Vellugt?«

Morrel smilede. »Som De vil,« sagde han, »Døden bliver dog Døden, det vil sige en Forglemmelse, en Livets Fraværelse og følgelig ogsaa Smertens.«

Han satte sig, og Monte-Christo tog Plads lige overfor ham. De var i hin vidunderlige Spisesal, som vi allerede tidligere har beskrevet, og i hvilken der stod Marmorstatuer, som bar Kurve, fyldte med Blomster og Frugter, paa deres Hoveder. Morrel havde betragtet det hele flygtigt og sandsynligvis dog ikke set noget.

»Lad os tale som Mænd!« sagde Morrel og saa alvorligt paa Greven.

»Saa tal da!« svarede denne.

»Greve!« begyndte Morrel, »De er et Indbegreb af alle menneskelige Kundskaber og frembringer et Indtryk paa mig, som om De var steget ned fra en højere og bedre Verden.«

»Der ligger noget sandt i Deres Ord,« sagde Greven med et af hine melankolske Smil, der klædte ham saa godt, »jeg er steget ned fra en Planet, som man kalder Sorgen.«

»Jeg tror alt, hvad De siger mig, uden først at undersøge Meningen deraf, og jeg har bevist det derved, at jeg har levet, da De sagde, at jeg skulde leve, og at jeg har været nær ved at haabe, da De sagde, at jeg skulde haabe. Jeg kunde derfor fristes til at spørge Dem, Hr. Greve, som allerede en Gang har været død: Er det meget ubehageligt at dø?«

Monte-Christo betragtede ham med stor Ømhed.

»Ja, min kære Ven,« sagde han, »ja, vist er det meget ubehageligt, naar De paa en pludselig og voldsom Maade vil tilintetgøre det dødelige Legeme, som haardnakket paastaar

at ville leve. Dersom Deres Kød skal lide under en Dolks ubønhørlige Spids, eller dersom en plump Kugle skulde gennemfare Deres Hjerne, saa vil De sikkert lide derved og ugerne forlade Livet, som under den fortvivlede Dødskamp vil blive Dem kærere, end den saa dyrt købte Hvile.«

»Ja, jeg forstaar det,« sagde Morrel, »Døden medfører sine Smerter og sine Goder, ligesom Livet; det beror kun paa at kende dem.«

»Meget rigtigt, Maximilian, De har talt et sandt Ord. Døden er ligesom vi tager os den, enten en Ven, der ligesom en Amme luller os blidt i Søvn, eller som en Fjende, der med Magt river Sjælen ud af Legemet. Naar denne Verden er blevet Tusinde Aar ældre, naar vi bliver Herrer over alle Naturens ødelæggende Kræfter, naar Mennesket, som De nylig sagde, har lært Dødens Hemmeligheder at kende, da vil Døden blive lige saa sød og behagelig, som Søvnen i vore Elskedes Arme.«

»Og dersom De vilde dø, Greve, forstaar De da at dø saaledes?«

»Ja!«

Morrel rakte ham Haanden.

»Nu begriber jeg,« sagde han, »hvorfor De har sat mig Stævne her paa denne ensomme Ø midt i Oceanet, i dette underjordiske Palads, i denne Begravelse, som en Farao vilde misunde Dem. Ikke sandt, det er sket, fordi De elsker mig, fordi De vil berede mig en Død som den, hvorom De nylig talte, en Død uden Kamp, en Død, som vil tillade mig under blide Tanker at udtale Valentines Navn og at trykke hendes Haand.«

»De har gættet rigtig, Morrel,« sagde Greven, »saaledes er det.«

»Hav Tak! Den Tanke, at jeg i Morgen ikke skal lide mere, er vederkvægende for mit Hjerte.«

»Er der intet, som De fortryder at maatte forlade?« spurgte Greven.

»Nej!« svarede Morrel.

»Heller ikke mig?« spurgte Greven, dybt bevæget.

Morrel tav, hans klare Øjne formørkedes, men lyste derpaa med en usædvanlig Glans, idet en Taare rullede ned over hans Kinder.

»Hvorledes!« raabte Greven, »der er noget, som De er bedrøvet over at forlade, og De vil dog dø?«

»Aa, Greve!« raabte Morrel med svag Stemme, »jeg beder Dem, ikke et Ord mere, forlæng ikke mine Kvaler!«

Greven troede, at Morrel vaklede. Denne flygtige Tanke vakte atter den Tvivl i ham, som han allerede tidligere havde bekæmpet paa Slottet If.

»Jeg bestræber mig,« tænkte han, »for at gengive denne Mand Lykken; jeg betragter denne Bestræbelse som en Modvægt i Skaalen for at opveje det onde, som jeg har forvoldt. Dersom jeg nu tog fejl, dersom dette Menneske ikke var ulykkelig nok til at fortjene Lykken, ak, hvad vilde der da blive af mig, der ikke kan glemme det onde uden ved Tanken om det gode?«

»Hør, Morrel!« sagde han, »Deres Smerte er overordentlig, det indser jeg; men imidlertid tror De paa Gud, og De vil ikke sætte Deres Sjæls Frelse paa Spil.«

Morrel smilede sørgmodig.

»Greve,« sagde han, »De ved, at jeg ikke er nogen Sværmer; men jeg tilsværger Dem, at min Sjæl tilhører mig ikke mere!«

»Hør, Morrel!« sagde Greven, »jeg har, som De nok ved, ingen Slægtninge her i Verden. Jeg har vænnet mig til at betragte Dem som min Søn, og for min Søn vilde jeg ofre mit Liv, hvor meget mere vilde jeg da ikke ofre min Formue for ham?«

»Hvorledes mener De?«

»Jeg mener, at De vil forlade Livet, fordi De ikke kender alle de Nydelser, som en stor Formue tilbyder, Morrel! Jeg ejer omtrent Hundrede Millioner Francs. Jeg giver Dem denne Formue, med hvilken De kan opnaa alt. Er De ærgerrig, saa vil enhver Løbebane aabne sig for Dem. Vend op og ned paa Verden, giv den en anden Skikkelse, begynd paa de mest ravgale Foretagender, bliv en Forbryder, naar det ikke kan være anderledes. Men — lev!«

»Greve! Jeg har Deres Ord,« sagde Morrel koldt, »og Klokken er allerede halv tolv,« tilføjede han, idet han saa paa sit Ur.

»Betænker De ogsaa, Morrel — for mine Øjne, i mit Hus!«

»Saa lad mig rejse,« sagde Morrel utilfreds, »ellers maa jeg antage, at De kun elsker mig for Deres egen og ikke for min Skyld.« Og han rejste sig.

»Velan!« sagde Monte-Christo, hvis Ansigt opklaredes ved disse Ord. »De vil det, Morrel. De er ubøjelig. Ja, De er højst ulykkelig, og kun et Under kan redde Dem. Sæt Dem, Morrel, og vent!«

Morrel adlød. Monte-Christo rejste sig og fremtog af et omhyggeligt tillukket Skab, til hvilket han altid bar Nøglen hos sig i en Guldkæde, et lille kunstigt forarbejdet Sølvskrin, hvis Hjørner fremstillede fire Kvindeskikkelser, et Sindbillede paa de Engle, der længes efter Himlen. Han satte Skrinet paa Bordet, aabnede det og fremtog en lille Gulddaase, hvis Laag aabnede sig ved et Tryk paa en skjult Fjeder. Daasen

indeholdt en halv olieagtig, halv fast Substans, hvis Farve ikke nøiagtig kunde bestemmes paa Grund af Genskinnet fra det Guld. Safirer, Rubiner og Smaragder, som Daasen var prydet med.

Med en Sølvske tog Greven lidt af denne Substans og gav Morrel det, idet han ufravendt betragtede ham.

Man kunde nu se, at denne Substans var af en grønlig Farve.

»Der har De det, som De har ønsket af mig, og som jeg har lovet Dem.«

Morrel tog Skeen af Monte-Christos Haand og sagde:

»Medens jeg endnu lever, takker jeg Dem af ganske Hjerte!«

Greven tog en anden Ske og fyldte den ligeledes af den gyldne Daase.

»Hvad gør De, Ven?« sagde Morrel og greb ham om Haanden.

»Paa Ære, Morrel.« sagde Greven smilende, »jeg tror, Gud forlade mig, at jeg er lige saa ked af Livet som De, og da Leiligheden nu tilbyder sig —«

»Holdt!« raabte den unge Mand, »De elsker og bliver elsket. De har Tro og Haab. Gør ikke det, som jeg vil gøre; af Dem vilde det være en Forbrydelse. Farvel, min ædle, højmodige Ven! Jeg vil sige Valentine, hvad De har gjort for mig!«

Og idet Morrel trykkede Grevens Haand, nedsvælgede han den mystiske Substans, som Monte-Christo rakte ham.

De tav begge. Tavs og opmærksom bragte Ali Kaffe og Tobak og gik bort igen.

Lidt efter lidt syntes Lamperne i Marmorstatuernes Hænder at blive mattere, og Duften af Røgelsen forekom Morrel at være svagere.

Monte-Christo sad lige overfor ham i Skyggen og betragtede ham medens Morrel kun saa Grevens Øjne som to Glanspunkter.

En ubegribelig Smerte overvældede den unge Mand. Genstandene tabte efterhaanden og umærkelig deres Skikkelse og Farve, hans forvirrede Blikke troede at se Døre og Forhæng aabne i Væggen.

»Min Ven!« hviskede han, »jeg føler, at jeg dør. Hav Tak!« Han gjorde en Anstrengelse for at række ham Haanden sidste Gang, men den sank kraftløs tilbage.

Da forekom det ham, som om Monte-Christo smilede, men det var ikke hint besynderlige, skrækindgydende Smil, der flere Gange havde ladet ham ane denne dybe Sjæls Hemmeligheder, nej, det var et venligt og medlidende Smil, ligesom

en Fader, der tilsmiler sine mindre Børn, naar de har vaaset noget dumt Tøjeri. Tillige forekom Greven ham at blive større, hans høje Skikkelse fremhævede sig paa en rød Baggrund, hans sorte Haar var tilbagestrøget, og saaledes som han stod der stolt og oprejst, lignede han en af de Engle, med hvilke man truer de Onde paa Dommens Dag.

Bedrøvet og udmattet sank Morrel tilbage paa sit Sæde. Alt forekom ham som en Drøm; han troede at gaa for fulde Sejl ind i det usikre Vanvid, der gaar forud for den ubekendte Tilstand, som man kalder Døden. Han forsøgte endnu en Gang at række Greven Haanden, men denne Gang nægtede den ham aldeles sin Tjeneste. Han vilde fremstamme et sidste Farvel, men hans Stemme var som bortdød. Hans matte Øjne lukkede sig imod hans Villie. Desuagtet syntes han med lukkede Øjne at kunne se et Billede, som han genkendte, uagtet det Mørke, som han troede sig omgivet af. Det var Greven, som aabnede en Dør, hvorfra en vidunderlig Klarhed udstrømmede og oplyste den Sal, i hvilken Morrel hengav sig til sin blide Dødskamp. Han saa en Kvindeskikkelse af en himmelsk Skønhed træde frem paa Dørtrinet mellem begge Værelser. Bleg og venligt smilende lignede hun Barmhjertighedens Engel, der forjager Hævnenglen.

»Aabner Himlen sig allerede for mig?« tænkte den Døende. »Denne Engel ligner den, som jeg har mistet.«

Monte-Christo henviste den skønne Kvindeskikkelse til den Sofa, paa hvilken Morrel hvilede. Hun nærmede sig med foldede Hænder og smilende Læber.

»Valentine!« raabte Morrel i sit Hjertes Dyb, men hans Mund frembragte ingen Lyd, og som om alle hans Kræfter havde været anvendte til denne ene Anstrengelse, drog han et dybt Suk og lukkede Øjnene. Valentine styrtede hen imod ham. Morrels Læber gjorde endnu en Bevægelse.

»Han kalder Dem!« sagde Greven; »han kalder Dem i sin dybe Søvn, han til hvem De har betroet Deres Skæbne, og fra hvem Døden vilde adskille Dem. Men jeg har genforenet Eder. Gid Herren vilde regne mig det tilgode, at jeg har reddet disse to Væsner!«

Valentine greb Monte-Christos Haand, og drevet af en uimodstaaelig Glædesfølelse trykkede hun den til sine Læber.

»Ja, tak mig kun,« sagde Greven, »gentag det for mig og bliv ikke træt af at sige mig, at jeg har gjort Dem lykkelig. De ved ikke, hvor meget jeg trænger til denne Vished.«

»Ja, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte,« sagde Valentine, »og dersom De tvivler om at min Tak er oprigtig, saa spørg Haydee, min elskede Søster Haydee, der siden vi for-

lod Frankrig har styrket min Taalmodighed til at afvente den lykkelige Dag, som nu er oprundet for mig.«

»De elsker altsaa Haydee?« spurgte Monte-Christo med en Bevægelse, som han forgæves søgte at skjule.

»Ja, af mit ganske Hjerte!«

»Velan da, saa hør, Valentine, jeg har en Bøn til Dem?«

»Til mig? Er jeg saa lykkelig?«

»Ja, De har kaldt Haydee Deres Søster; lad hende være det i Virkelighed. Gengæld hende, hvad De tror at skylde mig. Beskyt hende, Morrel og De,« — Ordet døde paa Grevens Læber, idet han vedblev: »thi herefter vil hun være alene i Verden.«

»Alene i Verden?« gentog en Stemme bag Greven, »og hvorfor det?«

Monte-Christo saa sig om. Haydee stod der, bleg og kold, og betragtede Greven med dødelig Forfærdelse.

»Fordi du i Morgen vil være fri, min Datter!« svarede Greven, »fordi du bør indtage den Plads i Verden, som tilkommer dig, fordi jeg ikke vil, at min Skæbne skal formørke din. Fyrstedatter, jeg tilbagegiver dig din Faders Navn og hans Rigdomme!«

Haydee blegnede og sagde med en Stemme, der kvaltes af Taarer:

»Du vil altsaa forlade mig, Herre?«

»Haydee! Du er ung og skøn, glem mig, glem endogsaa mit Navn, og bliv lykkelig!«

»Velan!« sagde Haydee. »Din Befaling skal blive udrettet Herre; jeg vil endogsaa glemme dit Navn og være lykkelig.«

Og hun traadte et Skridt tilbage for at gaa bort.

Aa Gud!« raabte Valentine, medens hun lod Morrels omtaagede Hoved hvile paa sin Skulder; »ser De ikke, hvor bleg hun er ser De ikke, hvad der foregaar i hende?«

»Hvor kan du forlange, at han skal forstaa mig?« sagde Haydee i en hjerteskærende Tone; »han er min Herre og jeg er hans Slavinde; han har Ret til ikke at ville se!«

Greven gyste ved denne Røst, der berørte hans Hjertes hemmeligste Strenge. Hans Øjne mødte den unge Piges og kunde ikke udholde deres Glans.

»Aa Gud!« raabte Monte-Christo, »skulde det da være sandt, hvad du har ladet mig ane? Skulde du føle dig lykkelig, Haydee, ved ikke at forlade mig?«

»Jeg er ung,« svarede hun blidt; »jeg elsker Livet, som du har gjort saa behageligt for mig; det vilde gøre mig ondt at dø.«

»Vil du dermed sige, Haydee, at dersom jeg forlod dig —«

»Saa vilde jeg dø, ja!«

»Du elsker mig altsaa?«

»Aa, Valentine, han spørger, om jeg elsker ham. Sig ham, om du elsker Maximilian!«

Grevens Hjerte udvidede sig, han aabnede sine Arme, og Haydee styrtede sig med et Glædesskrig til hans Bryst.

»Ja, jeg elsker dig, som man elsker sin Fader, sin Broder, sin Mand. Jeg elsker dig, som man elsker sit Liv, som man elsker sin Gud, thi du er for mig det skønneste, det bedste og det mest ophøjede af alle levende Væsner!«

»Saa lad det da ske, som du vil, min elskede Engel!« sagde Greven. »Jeg vilde straffe mig selv — Gud vil tilgive mig. Saa elsk mig da, Haydee. Hvem ved det, din Kærlighed vil maaske bringe mig til at glemme, hvad jeg bør glemme.«

»Men hvad siger du, Herre?« spurgte den unge Pige.

»Jeg siger, at et Ord af dig, Haydee, har oplyst mig mere, end enogtyve Aar af min langsomme Visdom. Jeg har endnu kun dig i Verden, Haydee. Ved dig klynger jeg mig igen fast til Livet, ved dig kan jeg lide, ved dig kan jeg være lykkelig!«

»Hører du, Valentine,« sagde Haydee, »at han kan lide ved mig, ved mig, som vilde give mit Liv for ham!«

Greven fattede sig et Øjeblik.

»Skulde jeg have fattet Sandheden i disse Ord?« sagde han. »Velan, Belønning eller Tugtelse, jeg modtager denne Tilskikkelse. Kom, Haydee, kom!«

Og idet han slog sin Arm om den unge Piges Liv, trykkede han Valentines Haand og gik.

Der forløb omtrent en Time. Tavs og tungtaandende vedblev Valentine at betragte Morrel. Endelig følte hun hans Hjerte banke, et umærkeligt Aandedræt aabnede hans Læber, og den lette Gysen, som bebuder, at Livet vender tilbage, gennemløb det unge Menneskes hele Legeme. Endelig aabnede han Øjnene, men de var i Begyndelsen glansløse og forvildede. Omsider fik de deres Klarhed og Synskraft, men med denne vendte ogsaa Bevidstheden om hans Sorg tilbage.

»Ha!« raabte han fortvivlet. »Jeg lever endnu! Greven har bedraget mig!« Og han udstrakte sin Haand mod Bordet for at gribe en Kniv.

»Min Ven!« sagde Valentine med sit fortryllende Smil, »vaagn op og se paa mig!«

Morrel udstødte et højt Skrig; fuld af Tvivl og ligesom blændet af en himmelsk Aabenbaring sank han paa sine Knæ.

Den næste Morgen ved Solens første Straaler spadserede Morrel Arm i Arm med Valentine paa Strandbredden.

Valentine fortalte Morrel, hvorledes Monte-Christo var kommet ind i hendes Værelse, hvorledes han havde afsløret

alt for hende og paa en vidunderlig Maade frelst hende fra Døden, medens alle andre troede, at hun var død.

De havde fundet Grottens Dør aaben og var gaaet ud, medens Nattens sidste Stjerner endnu blinkede paa den mørkeblaa Himmelbue. Da saa Morrel en Mand, som stod i Klippegruppens Halvmørke. Det lod til, at han ventede et Vink for at nærme sig, og Morrel gjorde Valentine opmærksom paa dette Menneske.

»Ah, det er Jacopo, det er Grevens Skipper!« sagde hun og vinkede, for at han skulde komme nærmere.

»Har De noget at sige os?« spurgte Morrel.

»Jeg har dette Brev, som jeg skal overlevere Dem fra Greven.«

»Fra Greven?« sagde begge de unge Mennesker paa en Gang.

»Ja, læs det!«

Morrel aabnede Brevet og læste:

»Min kære Maximilian!

En Feluke ligger for Anker til Deres Tjeneste. Jacopo vil bringe Dem og Valentine til Livorno, hvor Hr. Noirtier venter sin Sønnedatter, som han vil velsigne, før De fører hende til Alteret. Alt, hvad der er i denne Grotte, mit Hus paa de elysæiske Marker og mit Slot ved Treport, er den Brudegave, som Edmond Dantes giver sin forhenværende Principals Søn. Frøken de Villefort vil maaske modtage Halvdelen deraf, thi jeg beder hende om at give de Fattige i Paris hele den Formue, der tilfalder hende efter hendes Fader, der er blevet afsindig, og den, som ligeledes tilfalder hende efter hendes Stedmoder, der døde i September Maaned tilligemed hendes Broder. Sig til den Engel, Morrel, som er bestemt til at vaage over Deres Liv, at hun undertiden maa bede for et Menneske, der for et Øjeblik troede ligesom Satan, at han var Gud lig, og som med kristelig Ydmyghed erkender, at den højeste Magt og den uendelige Visdom kun er i Guds Haand. Disse Bønner vil maaske formilde de Samvittighedsnag, som rører sig i hans Hjertes Grund.

Hvad Dem angaar, Morrel, saa indskrænker det hemmelighedsfulde i min Adfærd mod Dem sig til følgende Betragtninger:

Der gives hverken Lykke eller Ulykke her i Verden; der gives kun en Sammenligning mellem Tilstandene. Kun den, som har prøvet den højeste Grad af Ulykke, er i Stand til at nyde den virkelige Lykke. Man maa have villet dø for at vide, hvor skønt Livet er.

Saa bed da, mine kære Børn; vær lykkelige og glem aldrig, at indtil den Dag, da det vil behage Gud at afsløre Menneskenes Fremtid, vil hele den menneskelige Visdom indbefattes i de Ord:

»At vente og haabe!«

Deres Ven
Edmond Dantes,
Greve af Monte-Christo.«

Valentine blegnede ved Læsningen af dette Brev, der underrettede hende om hendes Faders Vanvid og om hendes Broders Død, et smerteligt Suk fremsteg af hendes Bryst, og nogle Taarer rullede ned over hendes Kinder. Hendes Lykke var dyrt købt.

Morrel saa sig om. »I Sandhed,« sagde han, »Greven overdriver sit Ædelmod. Valentine vil være tilfreds med min beskedne Formue. Hvor er Greven, kære Ven? Før mig til ham.«

Jacopo pegede mod Horisonten.

»Hvad — hvad vil det sige?« spurgte Valentine. »Hvor er Greven? Hvor er Haydee?«

»Se der!« sagde Jacopo.

De to unge Menneskers Øjne fulgte den Retning, som Sømanden angav.

De saa nu et stort, hvidt Sejl, der saa ud som en Havmaages Vinge.

»Han er rejst!« raabte Morrel. »Farvel, min Ven! Farvel, min Fader!«

»Farvel, min Veninde! Farvel, min Søster!« hviskede Valentine.

»Hvem ved, om vi nogen Sinde ser dem igen?« sagde Morrel, idet han aftørrede en Taare.

»Min Ven!« svarede Valentine, »sagde Greven os ikke nylig, at hele den menneskelige Visdom indbefattes i de Ord:

»At vente og at haabe!«

Ende paa sjette og sidste Del.